

SAGACIOUS STIMULATING SHANTHI

*I am a little pencil in the hand of
a writing God who is sending
a love letter to the world*

**Charming wife of
R.T. Vigna Raja
High Court Judge
Jaffna.**

JAFFNA COLLEGE
VADDUKODDAI

யாழ்ப்பாண மேல்நீதிமன்ற நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்களின்
வசீகரமான வாழ்க்கைத்துணைவி
திருமதி. கீதா ஜெராடின் சாந்திகுமாரி விக்னராசா
அவர்களின்
ஞாயகார்த்த மலர்

18.01.2010

A commemoration volume of
MRS. GEETHA GERADINE SHANTHIKUMARI VIGNA RAJA
Charming wife of
R.T. Vigna Raja
High Court Judge
Jaffna.

வெளியிட்டு வைத்தவர்:
இலங்கை உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்
மாண்புமிகு க. ஸ்ரீபவன் அவர்கள்

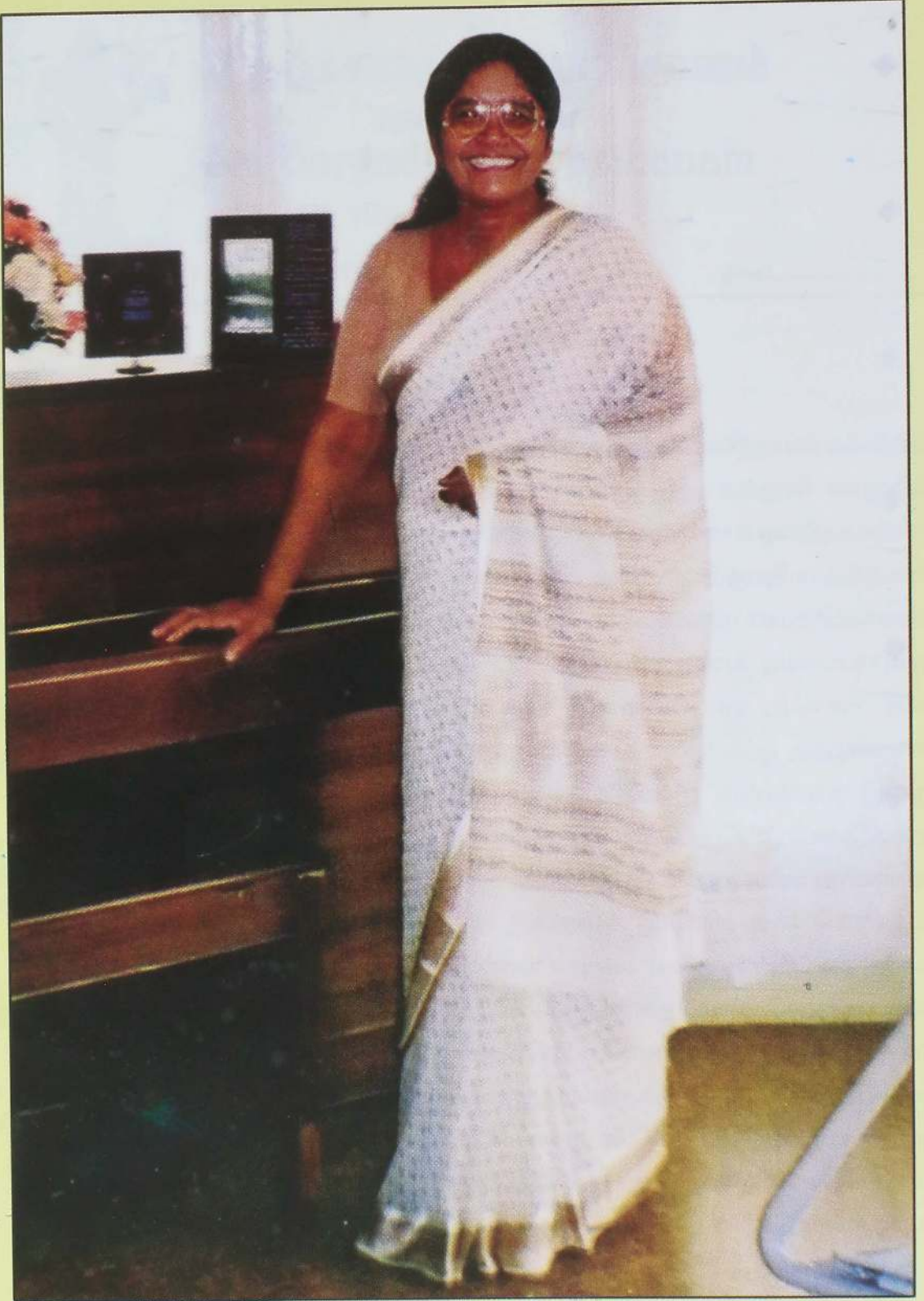
Released By :
Honourable K. SRIPAVAN
Supreme Court Judge
Sri Lanka.

தொகுத்தோர்:
சாந்தியின் குடும்பத்தினர்

Compiled By :
Shanthi's Family

அச்சுப்பதிப்பு :
ஜய்ராம் பிறின்ரேஸ்,
யாழ்ப்பாணம்.

Printed at :
Jayram Printers,
Jaffna

Mrs. Geetha Geradine Shanthikumari Vigna Raja
(18.02.1954 - 28.07.2009)

“நல்ல போராட்டத்தைப் போராடினேன், ஓட்டத்தை முடித்தேன், விசுவாசத்தைக் காத்துக்கொண்டேன்.
இதுமுதல் நீதியின் கிரீடம் எனக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது”

“I have fought the good fight, I have finished the race, I have kept the faith.”

2 Timothy 4:7

Mr. G. V. Srinivasan, Secretary, Noolaham Foundation
(1954-55)

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தென்விம்பஹ, இலங்கை

Sri Durgadevi Devasthanam

Tellippalai, Sri Lanka

T.P.No - 0602-213151

மிகதி.....

தலைவர் :

செஞ்சொற் செல்வத்
திரு. ஆறு. திருமுருகன். B.A

உப - தலைவர் :

திரு. சி. அருளானந்தசிவம்
திரு. சி. ஆறுமுகநாதன்

பொதுச் செயலாளர் :

ஹைக்கியகலாநிதி
தி. திவாகரன்

கிணைச் செயலாளர் :

திரு. நா. தவநாதன்
திரு. மு. அருளையா

தனாதிக்காரி :

திரு. அ. சண்முகநாதன்

உப-தனாதிக்காரி :

திரு. சி. ஏழர்நாயகம்

அணிந்துரை

FORE WORD

கல்வி நிறைந்த குடும்பத்தில் பிறந்து, தன்னாற்றலால் கல்வியில் புலமை மிக்கவராக வளர்ச்சி பெற்று, கல்லூரி வாழ்வில் கண்ணொடு கண்ணினை கல்வி உணர்வினால் ஒன்றிய வாழ்வில் வெற்றி பெற்று, நிறைவாழ்வு கண்டவர் திருமதி.சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்கள். கல்விக்காகவும் சைவ சமயத்திற்காகவும் அருந்தொண்டாற்றிய ஸ்ரீமான் இராமசாமி தம்பையாவுக்கு புத்திரனாகப் பிறந்தவர் திரு.விக்னராசா அவர்கள். தன் ஆற்றலாலும் ஆளுமையாலும்சட்டக் கல்வி கற்று அத்துறைசார் பதவிகளில் உயர்ந்து மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இன்று விளங்குகின்றார். நீதித்துறையில் புகழ்பெற்று, யாழ் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியாக விளங்கும் கௌரவ இ.த.விக்னராசாவின் பாரியாரான இப்பெருந்தகையின் நினைவாக இவ்வரிய மலர் வெளியிடப் படுகிறது. இது சாதாரண மலரல்ல. மனித வாழ்வில் மனிதர்கள் சிந்திப்பதற்கு ஓர் வாழ்வியல் ஆதாரத்தை வெளிப்படுத்தும் ஆவணம் எனலாம் வித்தியாசமான மலர். உள்ளதை உள்ளவாறு கூறும் மலர். வாழ்வில் சந்திக்கும் பாத்திரங்களுக்கு வாழும் வழி கூறும் நூல். பகவத்கீதை சொன்ன பண்பும் பைபிள் சொன்ன பண்பும் இந்நூல் பேசுகிறது. "உய்வதனைத்திலும் ஒன்றாய் விளங்கும் தெய்வம்" என்று பாரதி கூறிய வார்த்தையை இந்நூல் நியாயப் படுத்துகிறது.

எழுத்தில் வடிக்கப்படும் நூற்றுக்கணக்கான பக்கங்கள் எழுப்ப முடியாத வாழ்வின் உணர்வலைகளை ஒரு படம் ஒரு கணத்துள் எழுப்பிவிடவல்லது. இந்நூலின் அட்டைப்படமே அரிய நூல்கள் அக இருளை அகற்றி சிந்திக்க வைக்கும் என்ற செய்தியைச் செப்புகிறது. பிறப்பும் இறப்பும் இயற்கைதான்.

எனினும் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மனித வாழ்வு சந்திக்கும் இன்ப துன்பங்கள், சவால்கள், சாதித்த வெற்றிகள், சாதிக்க முடியாமல் போனவை எல்லாமே வாழ்பவர்களும் இனி வாழப்போகிறவர்களும் அறிய வேண்டியவை. பள்ளிப் பருவத்தில் பரிசு வாங்கும் சிறுமி. பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெறும் நங்கை. இல்லறம், நல்லறம் வாழ்க்கைத் துணைநலம். அடுத்த தலைமுறையை அரவணக்கும் குடும்ப விருட்சமாக நின்ற சிறப்பும், கற்றோர் அவையில் அஞ்சா நிலையில் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் காட்சியும், அழகான மலர், அர்த்தமுள்ள மலர், வாசனை தந்த மலர், பூசைக்கு உகந்த மலர், புகழ் மாலையில் பங்குகொண்ட மலர், வாடிய மலராய் மாறும். இது இயற்கையின் நியதி. இது மலருக்கு மட்டுமல்ல மனிதர்களுக்கும்.... என்ற கூற்றை இம்மலர் ஞாபகமூட்டுகிறது. மிகச் சிறப்பாக இம்மலரைப் பிள்ளைகளும் தந்தையும் தொகுத்திருக்கிறார்கள். இம்மலர் முகப்பு முதல் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லறையின் நிறைவு வரை கதை பேசுகிறது. பகுதி பகுதியாக விடயங்களை மிகப் பக்குவமாக ஆவணப்படுத்தியுள்ளமை சிறப்புக்குரியது.

கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கையில் உறவினர் மத்தியிலும் சரி, கல்விச் சமூகத்திலும் சரி, பொதுமக்கள் மத்தியிலும் சரி எங்கும் எதிலும் தனக்கென ஒரு தனியிடம் பெற்று பலராலும் நேசிக்கப்பட்டு பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட இம்மாதரசி, "காதலில் ஒருவன் கைபிடித்தே அவன் காரியம் யாவிலும் கைகொடுத்தே" என்ற கவிதை வரிகளுக்கு உயிர் கொடுத்து அந்த வரிகளின் வரைவிலக்கணமாக வாழ்ந்துகாட்டி காவியமானவர். சவால்களை சாதனைகளாக்கிய சாந்தியின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தலைப்பில் வாழ்வின் உண்மைகள் பேசப்படுகிறது. சமயப் பெரியார்களின் பிரார்த்தனை வார்த்தைகள், நீதித்துறை சார்ந்தவர்களின் ஆறுதல், ஆற்றுதல்கள், மக்கள் பிரதிநிதிகளின் மதிப்பார்ந்த செய்திகள், பல்கலைக்கழக சமூகத்தின் உள்ளக் குழறல், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பேசும் செய்தி, சட்டத்துறை சார்ந்தோரின் நினைவுகள், நட்பின் வலி, உறவின் உணர்வு எனப் பல்வேறு விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக கௌரவ உயர்திரு இ.த.விக்கிரமராசா அவர்கள் பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொண்டு கற்றோர் அவையில் ஆற்றிய உரைகள் இம்மலரில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை மிகவும் பயனுடைய விடயமாகும். மேலும் காலம்சென்ற சாந்திசுமாரி விக்னராசாவின் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் சில இம்மலரில் சேர்க்கப்பட்டமை அறிவுசார் செய்திகளுடன் இம்மலர் கனதியான கருத்து நிலை ஆவணமாக மிளிர்வதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது. குடும்ப வாழ்வில் எம் பண்பாட்டு வைபவங்கள் முதல் வரலாற்று நிகழ்வுகளில் விக்னராசா தம்பதிகள் பங்குகொள்ளும் மேன்மையைக் கூறும் இம்மலர் எதிர்காலத்தில் பல ஆய்வாளர்களுக்கு உதவும் ஆக்கபூர்வமான மலராக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. கல்வெட்டில் பிறப்பும் இறப்பும் பேசப்படும். இம்மலரில் வாழ்வும் வளமும் வாழ்ந்த பாதையும் பேசப்படுகிறது. இம்மலரைப் படிப்பவர்கள் இம்மலருக்குரியவரை மட்டுமன்றி தம் வாழ்வினையும் நின்று நினைக்க வழிகாட்டும்.

ஆறு. திருமுருகன்,
தலைவர், ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பழை, இலங்கை.

அதிபர், ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி, சுன்னாகம்.

அறிமுகவுரை
INTRODUCTION

Compiling this tribute volume has proved a deeply painful exercise, yet at the same time a profoundly rewarding one. Reading through the tributes and messages, in particular Part II and VIII, our inconsolable grief and anguish has been greatly soothed; and we are comforted.

This tribute volume is far more than simply a collection of appreciation and testimony to the life of our much adored Amma. It is very much a sharing and pooling of sorrow and, equally, an expression of gratitude to a wonderful life. Each contributor reading the whole will find some solace in this tribute. Many have articulated such feelings and sentiments in their very different ways, a perception that truly portrays our wonderful Amma as a much-loved human being while at the same time expressive of the sense of despair at her loss.

A tribute volume is usually intended to ensure that a person's life and dedicated service are not forgotten. In the case of Amma the situation is different. What is not known cannot be forgotten. The unassuming and modest nature of Amma and the discipline she imposed on herself and on those, among whom she lived and worked, meant that only her close friends and associates knew both the extent and the quality of her yeomen service. Amma was by no means a secretive lady, she was always very frank, honest and open, above all a beloved God-fearing soul.

Such has been our upbringing we must derive from cherished memories of our beloved Amma, the courage to speak the truth, to be patient and to bear with one another. Every day of her life Amma appealed to God to give us the good sense to love one another.

It is to convey an unmistakable note of hope that we have chosen for the cover of this volume a strikingly beautiful photograph of Amma engaged in deep thinking while looking at the precious scripture.

Our Appa is a prolific writer and has written extensively on their life together which adorns Part I of this tribute volume. The writings which range over a period of forty-one years form a considerable part of this volume.

These remind us his clarity of thought and in-depth study of the law and facts that are a testimony to the significant features in his numerous judgments coupled with his sharp mind and wonderful memory!

It is appropriate to point out here that he has idealized four goals of life as essential for the human beings. Firstly, on studying at school and preparing for his profession and married life; secondly, raising a family and fulfilling a career; thirdly, a time of transition from family and career to one of elder advisor to the younger generation; and fourthly, religious activities should be the main activities of one's day.

At the tail end of his writing he has pointed out that though Appa and Amma should have met each other at the second stage and married according to the above mentioned goals of life, God evidently had planned their lives differently by making them to meet in life while at Jaffna College in the year 1968. Furthermore, God created opportunities for them to spend a period of twelve years together to receive spiritual and religious training which has enhanced their character for a positive future helping them to individually follow their own path and to mutually work together in family life and successfully perform the religious practices during the first three stages in life making the fourth defused or a continuous experience.

We are fully aware of appropriate decided cases and relevant documents quoted by Appa to strengthen his reasoning for his many impressive judgements. This persuaded us to select suitable photographs which have enriched these writings. The collections of relevant photographs that illustrate in Part III, VI and VII have turned this tribute volume into a veritable five volume Pentateuch!

Amma achieved the seemingly impossible however. Though our parents had different religious beliefs and practices, they were truly devoted to each other and their love for one another and towards us maintained family harmony. Their struggle to maintain the responsibilities of home and their professional lives made heavy demands yet they simultaneously observed the contemplative ways that provided strength and balance and slowly matured into innate wisdom through twenty-nine years of married life.

Amma was truly devoted and strived with Appa to back him up in his ambitions and what he wanted to accomplish in the outside world. This made him feel strong and stand straight with his head up like a lighthouse as the waves of challenges kiss its feet and recede. She enabled Appa to be a successful man very easily by using her wonderful intuitive powers. Together they made their lives a testimony of deep contemplation and mutual vibrations, thereby building their home into a temple so blissful and so uplifting. Thus, Amma brought happiness and peace of mind to our family.

Exacts from the letter written by Appa to the Secretary, Judicial Service Commission appear in this volume which reflect the collective endeavour of our dearest parents to improve the facilities and skills which are essential to produce an efficient and effective justice delivery system in Jaffna.

The Part IV in this tribute contains an article written by Amma about the contribution of the American Mission in educating the females in Jaffna during the British Period and selected six assignments concerning English Language and English Language Teaching submitted for her Master of Arts in Teaching English as a second language at the Post Graduate Institute of English Open University of Sri Lanka. We are sure students will find this material extremely valuable to them.

Part V contains Appa's creations such as Articles and Addresses through his imagination and careful observations was found deserving of publication. His ardent interest in spiritual practices mingling with his vast knowledge in the field of law and the way of life in the war-torn land and its landscape is reflected in a number of speeches he has made and articles written by him. They live as a rich monument and a source of inspiration to the present generation.

Selected relevant photographs of Amma's funeral and Thanks-giving ceremony appear in Part IX which certainly enriches this publication. This tribute volume serves somewhat as a microscope for us to concentrate on some of the details of life's experiences and Christian roots of our charming mother. More than that, this tribute offers a snippet of her family life history.

We would be failing in our duty if we do not place on record our appreciation for all the distinguished personalities, friends and relatives who offered tributes and conveyed messages of condolence in honour of our beloved Amma.

Amma's life destined to teach our newly emerging global civilization that harmonious coexistence, peace, mutual respect with a deep sense of spiritual values is not merely a dream, but a reality well within our reach. We know that Amma is smiling approvingly at this publication. We believe it will be hailed as a classic and a venerable volume so that many souls may enjoy its warm, meaningful heartfelt messages.

**Sangeetha, Shavindra and Sanjendra.
Children.**

PROFUNDITY: Shanthi reviews the **lightning** from the **precious Scriptures** on the cover of this Volume.

"I would commit to you the phrase in our College emblem – **"JESUS CHRIST THE LIGHT OF LIFE"** appears on the inside front cover. Jesus Christ to me is not just a historical personality. He is the symbol of a higher consciousness. The Hindus may refer to Krishna Consciousness, the Buddhists to Buddha Consciousness and the Muslims to Allah Consciousness. But they all refer to one divine consciousness. Christ does not belong to the Christians alone. The Rev.Sirs on this universe will forgive me for saying so. Christ belongs to the whole of **humanity**. Krishna belongs to the whole of **mankind**. So does Buddha or the Prophet. They all had a glimpse of the **divine consciousness**. It illumined their lives. It directed their lives. Once you are illumined by this **light of life** your steps are measured. Your path is correct whatever other mortals may have to say. Your own conscience is the conduit pipe between this consciousness and **YOURSELF**. If there is a straight line between your thoughts, your words and your action you help this light to illumine you through your conscience. If there is Crookedness or a curving in these three – your thought, word and action – the progress of the light is affected. After all light travels in straight lines! So, truthfulness is essential to be illumined by the **light of life**.

Each of us act according to our conditionings, our background and our knowledge. And since our conditionings and backgrounds and knowledge are different, we each would submit a different solution to every problem. But essentially there is only one solution. That is the solution in keeping with **Nature of God**. Any other would bring forth conflict and calamity. That solution is, prompted to each one of you by your conscience. The Kingdom of heaven is **within you**. A powerful subtle-intellect alone can come to know and realise the real **I, the self within**. The scriptures have declared in no uncertain terms that the **Self** is the supreme Reality.

Old Testament : The Voice of God declares, "I am that I am".

New Testament : Jesus Christ affirms, "The kingdom of God is within you".

Bhagavad Gita : Krishna pronounces, "I am the Self in all beings"

Quran : Prophet Mohammed asserts, "The greatest jihad is that for the conquest of Self."

Buddha : "You are best, you are real when you are not"
-when the little self is gone.

*Your own will is all that answers prayer, only it appears under the guise of different religious conceptions to each mind. You may call it Jesus, Krishna, Buddha, Allah, but it is only the **self**, the "I".*

*Your real **Self** is absolute peace and bliss. Where is this Kingdom of heaven? It is within you – That is **the light of life!***

*May that **divine consciousness** lead every one of you men and women nurtured and being nurtured within the hallowed precincts of your home to light and Joy."*

*The cover of this tribute volume was intended to reflect these **musings**.*

- Shanthi's family members.

பொருளடக்கம்

CONTENTS

	Pages
அறிமுகவுரை INTRODUCTION	VII
பகுதி-1 (Part-I)	
(i) சவால்களை சாதனைகளாக்கிய சாந்தியின் வாழ்க்கை வரலாறு LIFE HISTORY OF SHANTHI	XXIX
(ii) I have no hesitation but am proud to admit that my wife is a believer in the same religious organization	01
பகுதி-2 (Part-II)	
புகழஞ்சலியுரைகள் TRIBUTES	35
01. சமய குருமார்கள்: RELIGIOUS DIGNITARIES:	
1. Shanthi: She lived the spirit of her name fully. <i>-The Rt. Rev. Dr. Daniel S. Thiyagarajah, Bishop, JDCSI.</i>	37
2. Message from Bishop of Jaffna Diocese <i>-Rt. Rev. Dr. E. Thomas Savundaranayagam, Bishop of Jaffna Diocese.</i>	39
3. அனுதாபச் செய்தி <i>-Nallai Atheenam.</i>	42
4. இதய அஞ்சலி <i>-Mohamadiya Jummah Mosque, Jaffna.</i>	43
5. Mrs. Shanthakumari Vigna Raja - The testimony of her teacher <i>-Rev. Dr. S. Jebanesan, Bishop Emeritus, JDCSI.</i>	44
6. Message from the Vicar General <i>-Rev. Dr. Justin B. Gnanapragasam.</i>	45
	48

02. மாண்புமிகு நீதியரசர்கள் : 49
HONOURABLE JUSTICES:

1. **Infused Confidence in our Justice System** 51
-His Lordship Sarath N. Silva P.C., Former Chief Justice, Sri Lanka.
2. **A light dimmed forever** 52
-Justice C. V. Wigneswaran, Retd. Supreme Court Judge.

03. கௌரவ அமைச்சர்கள் : 53
HON. MINISTERS:

1. **Tribute to Mrs. Shanthikumari Vigna Raja** 55
*-Hon. Asoka Milinda Moragoda, M.P.,
Minister of Justice & Law Reforms.*
2. சமய விழுமியங்களை வாழ்வுடன் சங்கமமாக்கிய சாந்தி 56
*-Hon. Douglas Devananda, M.P.,
Minister of Social Service & Social Development*

04. கௌரவ நீதிபதிகள் : 57
HON. JUDGES:

1. **Mrs. Shanthi Vigna Raja Descended to this world with a noble mission...** 59
-Hon. S. Thiyagendran, Civil Appellate High Court Judge.
2. பண்புடன் வாழ்ந்தவர் 60
-Hon. J. Viswanathan, Civil Appellate High Court Judge.
3. ஓர் விடிவெள்ளி மறைந்துவிட்டதே! 61
-Hon. R. Vasanthasenan, District Judge, Jaffna.
4. **A tribute said with Devout** 63
-Mr. A. A. Anandarajah, Magistrate, Jaffna.
5. **Shanthi Vigna Raja Remembered** 64
-Mr. T. Ulaganathan, Magistrate, London.

05. பகிரங்க அலுவலர்கள் : 67
PUBLIC OFFICIALS:

1. Tribute to the late 69
Mrs. Geetha Gerardine Shanthi Kumari Vigna Raja
-Major General G A. Chandrasiri, Governor, Northern Province.
2. A condolence message from the Government Agent, 70
Jaffna District
-Mr. K. Ganesh, Govt. Agent, Jaffna.
3. Good Samaritan to the Jaffna society 72
-Major General L. B. R. Mark, Commanding Officer, Jaffna.

06. பல்கலைக்கழகம்: 73
UNIVERSITY:

1. Shanthi Vigna Raja 75
-Prof. M. Sivasuriya, Chancellor, Jaffna.
2. சாந்தி.. அன்பும் அறமும் 76
-Prof. N. Shanmugalingan, Vice Chancellor, Jaffna.
3. சாந்தி 'வாழ்வு'டன் வாழ்ந்தவர்! 77
-Prof. K. Sivathamby
4. Appreciation – Shanthi Vigna Raja. 79
-Prof. Ryhana Raheem
5. Memoir of Shanthi 81
-Dr. Suresh Kanagarajah (USA)
6. Charismatic Lovable Personality 83
-Prof. P. Balasundarampillai.
7. Humane qualities in abundance 84
-Prof. N. Gnanakumaran, Dean Arts.

8.	Our Madam Shanthi Vigna Raja - Mother Theresa and Diana combined	85
	<i>-Mr. S. Sunthareswaran, Head, ELTC.</i>	
9.	A woman of sterling qualities	87
	<i>-Mrs. Sivaji, ELTC.</i>	
10.	Irreplaceable Loss to the Humanity	89
	<i>-Sri Kathirgamanathan, Canada.</i>	
11.	Recalling times of joy	91
	<i>-Mr. Thiru Kanaganayagam, Canada.</i>	
12.	Where are our feathers...?	93
	<i>-Mr. V. Paranthaman, ELTC.</i>	

**07. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி:
JAFFNA COLLEGE:**

1.	A Tribute to Shanthi	97
	<i>-Mr. Noel A. Vimalendran, Principal</i>	
2.	Shanthi's Unblemished Life	100
	<i>-Mr. A. Kadirgamar, Retd. Principal</i>	
3.	My friend Shanthi: A personal tribute	102
	<i>-D. B. S. Jeyaraj.</i>	
a.	Selected few out of the 136 comments on the tribute to Shanthi by DBS Jeyaraj in his website columns in August 2009	113
b.	DBS Jeyaraj responds to a question after the tribute to Rajini in his website columns in September 2009	119
4.	Late Mrs. Shanthikumari Vigna Raja (nee Rajadurai)	121
	<i>-Mr. A. Kandaswamy, President, Colombo Branch Alumni.</i>	

08. அரசியல் தலைவர்கள்: 123
POLITICAL LEADERS:

1. மனதைவிட்டு என்றும் அகலாத ஏழைகளின் நண்பி 125
-Mr. V. Anandasangari, President, TULF.
2. சாந்த சொருபி 126
-Mr. N. Srikantha, Hon. Member of Parliament
3. சமூகத்திற்காக அர்த்தமுள்ள பணிகளை ஆற்றியவர் 127
-Mr. T. Sitharthan, President DPLF.

09. சட்டத்தரணிகள்: 129
LAWYERS:

1. நட்பு ஒளியை புன்னகையாக வெளிப்படுத்த வல்ல சாந்தி 131
-Miss. Shantha Abimanasingham P.C
2. உயரிய பண்புகள் ஒன்றாய் இணைந்ததோர் உள்ளம் 133
-Mr. M. Thirunavukarasu.
3. **Madame Geetha Gerardine Shanthakumari Vigna Raja.** 134
A Multi- dimensional personality
- Mr. V. T. Sivalingam.
4. சாந்தசொருபம் சாய்ந்தது 135
-Mr. A. K. Nadarajah.
5. நிலைத்துவிட்ட நினைவுகள் 136
-Mr. S. Logeswaran.

10. நீதிமன்ற ஊழியர்கள்: 139

COURTS STAFF:

1. மறைந்தும் மறையாதிருக்கும் அன்புத்தாய்
-Registrar & Staffs, High Court, Jaffna. 141
2. மனித நேயத்தை சுமந்து நின்ற மாதரசி அன்னை
திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்கள் 142
-Mr. S. Kobithasan.
3. நீங்காத நினைவுகளில் நான்! 143
-Mr. K. Sriharan.
4. ஆலோசனையும் அதற்கேற்ற ஆதரவும் அளித்த அன்னை 144
-Mr. M. Sivaskaran.
5. 'மனிதருள் மாணிக்கம்' 146
-Mr. P. Atputhachandran.
6. அண்மையில் கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைந்த
தாயார் சாந்தி அவர்களைப்பற்றி நான் அளிக்கும்
நன்றி உள்ள சாட்சி 147
-Mr. David Sooriyakumar.

11. நண்பர்கள்: 149

FRIENDS:

1. பிரார்த்தனையுரை 151
-Mr. Aru Thirumurugan.
2. வழிகாட்டித் தெய்வமான் 152
-Dr. A. Kandanesan.
3. சாந்திபற்றி உள்ளத்தில் உதித்தவை 153
-Mrs. Arulnankai.

4. **The Dawning** 154
-*Bukku.*
5. கண்ணீர்க் காணிக்கைகள்... 155
-*Karthiga Family.*
6. **Fair as a star, when only ONE is shining** 156
-*Mrs. Rohini Nagalingam.*
7. **Tribute to Late Mrs. Shanthikumari Vigna Raja.** 158
-*Mr. V. Velupillai J.P.,*
President,
Co-operative Hospital Society Ltd.
Moolai, Chulipuram.
8. சாகும் வயதல்ல தரணிவிட்டுப் போவதற்கு சடுதியாய் 159
வந்தநோய் சகத்தைவிட்டுப் பிரித்ததுவோ!
-*Mr. Sivashanmugamoorthy.*

12. உறவினர்கள்: 161
RELATIVES:

1. **Deep from the heart** 163
-*Mr. S. Uthayasangar.*
2. **A sweet sister and friend** 164
-*Mrs. A. Rasiah.*
3. **Our Sister-in-Law Shanthi** 166
-*R. T. Ramachandran.*
4. மறைந்த மலர் சாந்திக்கு அண்ணியின் கண்ணீர் வரிகள்.... 168
-*Mrs. Chirista Rajadurai.*
5. **My Twin mother** 169
-*Mrs. Anjee Thanjaratnam.*
6. உடன் பிறவா சகோதரி சாந்தி 170
-*Mrs. Ponmalar Rajeswaran.*
7. எனது அருமை மைத்துனி சாந்தி 171
-*Mrs. Maharani Yogalingam.*

8. தெய்வீக உணர்வின் இலக்கணம் -எங்கள் சகோதரி சாந்தி 173
-Mr. K. Neelakandan.
9. Dearest Shanthi Mami 179
-Mrs. Anusha Arulampalam.
10. Living asai Ammamma 180
-Mas. T. Jhonathan.
11. My beloved asai Amma 181
-Mr. A. Ananthan.
12. Shanthi 183
-Mr. K. Navaratnarajah.
13. A beautiful smile at rest 184
-Mythily.

பகுதி-3 (Part-III) 185

குடும்ப வாழ்க்கை ஒளியில்
FROM FAMILY ALBUM

- அ. வாழ்க்கையின் முதற் பருவம் 187-192
(A) **First Stage in Family Life**
- ஆ. வாழ்க்கையின் இரண்டாவது பருவம் 193-202
(B) **Second Stage in Family Life**
- இ. வாழ்க்கையின் மூன்றாவது பருவம் 203-207
(C) **Third Stage in Family Life**

சாந்தியின் கட்டுரையும், திட்ட அறிக்கையும், ஒப்படைகளும்

ARTICLES, PROJECT REPORTS AND ASSIGNMENTS BY SHANTHI

1. The contributions of the female members of the American Mission. 211
2. Management in English Language Teaching (ELT). 226
3. Language Policy and Practice in the Institutions -University of Jaffna. 238
4. Teaching grammar and the four skills. 246
5. Issues and concepts in methodology: history and development of ELT. 250
6. In achieving the goals in English Language Teaching. 256
7. Second Language Acquisition. 262
8. Role of memory in Language teaching/learning. 267

பகுதி-5 (Part-V)

271

கணவரின் கட்டுரைகளும், சொற்பொழிவுகளும்
ARTICLES AND SELECTED SPEECHES BY HUSBAND

1. இலங்கையில் 21ம் நூற்றாண்டில் நீதித்துறை. 273
2. உண்மையும் நீதியும் ஒன்றுபடும் இடத்தில் சட்டமும் சமயமும் சங்கமிக்கின்றன. 282
3. யாழ்.பல்கலைக்கழகம் பூரணத்துவம் பெற சட்டபீடம் உடனடித் தேவை. 292
4. Independence of the Judiciary. 298
5. Law and Justice in conflict transition. 317
6. Jaffna Chief Magistrate calls for one Judiciary, one Police Force. 326

7. Criminal Law of Sri Lanka ensures Peace and Harmony. 327
8. The Judicature of Sri Lanka in its historical setting. 331
9. "Communal interaction vital for nation building". 341
10. இலங்கை பிராந்தியங்களின் ஒன்றியமானால் இனப்பிரச்சனை இல்லாமல் போகும். 347
11. சிறுவர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதும், சிறுவர் துன்பிரயோகங்களை ஒழிப்பதும் நாகரீக சமுதாயத்தின் கடமையும் உரிமையுமாகும். 354
12. அறிவை வாழ்வோடு தன்னியற்படுத்தி இளைய தலைமுறை நடந்து கொள்ள வேண்டும். 355
13. ஒழுக்கமே எல்லா வெற்றிகளையும் வலிமைப்படுத்தி புடம்போடும். 362
14. தினக்குரல் ஏற்பாடு செய்த விளையாட்டு விழா பாராட்டப்பட வேண்டியது. 370
15. மாணவர்கள் விடாமுயற்சி, தன்னம்பிக்கையுடன் செயற்பட்டால் சிறந்த சமுதாயத்தைப் படைக்க முடியும். 373
16. சமய தத்துவங்கள், சாத்திரங்கள் கூறும் உண்மைகளை மாணவர்களுக்கு பயன்படும் வகையில் எடுத்துரைக்க வேண்டும். 375
17. சமயச் சடங்குகளை நடத்துவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது நலிவடைந்த மக்களின் புனர்வாழ்வுக்கு உதவவும் ஆலயங்கள் முன்வர வேண்டும். 376
18. எல்லாச் சமயங்களையும் அங்கீகரிக்கும் தன்மை அனைத்து மதத்தினருக்கும் அவசியம். 378
19. ஆணவம், சுயநலத்தை மனதில் சுமந்தபடி அனுஷ்டானங்களை செய்வதில் பயனில்லை. 385
20. கடமையின் இலட்சியம் இந்து சமயத்திலிருந்து தோன்றியது. 390
21. ஆரோக்கியத்தில் ஆன்மீகத்தின் பங்கு. 395
22. தனித்துவமான பிரிவுச் சிந்தனை உணர்வுகளை தணிக்க வேண்டும். 402

23. தென் ஆசியாவில் அன்று மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை சிறந்த கூட்டுறவு வைத்தியசாலையாக விளங்கியது. 405
24. மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையின் செயற்பாடும் எதிர்காலத் திட்டங்களும். 407
25. கல்லூரிகளின் முதன்மை நோக்கம் கல்வியின் மூலம் ஒழுக்கமும் பண்புமுள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்குவதாகும். 413
26. சுழிபுரம் விக்ரோரியாக் கல்லூரியின் ஆரம்ப வரலாறு. 416

பகுதி-6 (Part-VI) 427

தொழில் சார் வாழ்க்கை ஒளியில் 429-434
PROFESSIONAL LIFE ALBUM

பகுதி-7 (Part-VII) 435

பொது வாழ்க்கை ஒளியில் 437-443
PUBLIC LIFE ALBUM

அஞ்சலி செய்திகள்

CONDOLENCE MESSAGES

அ. தந்திமூல அனுதாப செய்தி

A. By Telegram

1. Hon. Sarath Amaratunga, M.P., Minister. 447
2. Hon. P. Rathakrishnan, M.P., Deputy Minister. 447
3. Hon. Ravi Karunanayage M.P. (Former Minister) – By letter. 448
4. Hon. S. Paramarajah, High Court Judge, Batticaloa. 449
5. Hon. P. Swarnaraj, High Court Judge, Batticaloa. 449
6. Mr. K. Thedchanamoorthy, District Judge, Trincomalle. 449
7. Mr. T. L. A. Manaff, Magistrate, Trincomalle. 449
8. Mr. A. G. Alexrajah, District Judge, Vavuniya & Registrar & Staff. 449
9. Mr. A. Gnanadasan P.C., Deputy Solicitor General 450
10. Mr. S. Thurairajah, Deputy Solicitor General 450
11. Major General M. C. M. P. Samarasinghe – By card. 450
12. Rishi Thondunathan, USA– By card. 451

ஆ. பத்திரிகைப் பிரசுர அஞ்சலி

B. By News papers

1. கண்ணீர் அஞ்சலி 452
 –நீதிபதிகள், பதிவாளர், உத்தியோகத்தர்கள்,
 குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்,
 வடமாகாணம்

2. மனம் நெகிழ்ந்த அஞ்சலி 453
-உத்தியோகத்தர்கள், மேல் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.
3. இதய அஞ்சலி 454
-மாவட்ட நீதிபதி, நீதிவான், பதிவாளர்கள், உத்தியோகத்தர்கள், மாவட்ட, நீதிவான் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.
4. கண்ணீர் அஞ்சலி 454
-நீதிபதி, உத்தியோகத்தர்கள், ஊர்காவற்றுறை நீதிமன்றம், வேலணை.
5. கண்ணீர்க் காணிக்கை 455
-யாழ்ப்பாண மாகாண உயர்நீதிமன்ற சட்டத்தரணிகள் சங்கம்.
6. கண்ணீர் அஞ்சலி 455
-சிறைச்சாலை அத்தியட்சகரும், உத்தியோகத்தர்களும், சிறைச்சாலை, யாழ்ப்பாணம்.
7. கண்ணீர் அஞ்சலி 456
-தவிசாளரும் உறுப்பினர்களும், மத்தியஸ்தர் சபை, யாழ்ப்பாணம்.
8. கண்ணீர் அஞ்சலி 456
-ஆசிரியர் சங்கம், யாழ். பல்கலைக் கழகம்.
9. **Good bye Madam** 457
-*Staff, English Language Teaching Centre, University of Jaffna.*
10. துயர் பகிர்கின்றோம் 457
-துறைத் தலைவர், விரிவுரையாளர்கள், மாணவர்கள், சட்டத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
11. கண்ணீர் அஞ்சலி 458
-சட்டத்துறை மாணவர் சங்கம், யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.
12. கண்ணீர் அஞ்சலி 458
-புவியியற்றுறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
13. ஆத்ம அஞ்சலி 459
-சமூகவியல் சமூகம், சமூகவியல் துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
14. கண்ணீர் அஞ்சலி 459
-அதிபர், ஆசிரியர்கள், கல்விசார ஊழியர்கள், மாணவர்கள், யா/வட்டு இந்து நவோதய கல்லூரி, சித்தங்கேணி.

15. கண்ணீர் அஞ்சலி 460
-பழைய மாணவர் சங்கம்,
யாழ். விக்ரோறியாக் கல்லூரி, சுழிபுரம்.
16. கண்ணீர் அஞ்சலி 460
-இயக்குநர், விரிவுரையாளர்கள், ஊழியர்கள்,
IIS City Campus, Jaffna.
17. கண்ணீர் அஞ்சலி 461
-மூளாய் இந்து இளைஞர் சங்கம்.
18. கண்ணீர் அஞ்சலி 461
-இலங்கை செஞ்சிலுவைச் சங்கம், வலிகிழக்கு, கோப்பாய்.
19. ஆத்ம அஞ்சலி 462
-அதிபர், அண்ணா தொழிலகம், இணுவில்.
20. என் அருமைத் தோழிக்கு என் கண்ணீர்ப் பூக்கள் காணிக்கை 462
க. அருள்நங்கை, புதிய உயர் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

இ. துண்டுப்பிரசுர அஞ்சலி
C. By leaflets

1. கண்ணீர் அஞ்சலி 463
-நீதிபதிகள், பதிவாளர், உத்தியோகத்தர்கள்,
குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.
2. கண்ணீர் அஞ்சலி 464
-உத்தியோகத்தர்கள், மேல் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.
3. இதய அஞ்சலி 465
-மாவட்ட நீதிபதி/நீதிவான், பதிவாளர்கள், உத்தியோகத்தர்கள்,
மாவட்ட/நீதிவான் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.
4. கண்ணீர் காணிக்கைகள் 466
-நீதிபதி, உத்தியோகத்தர்கள், ஊழியர்கள்,
ஊர்காவற்றுறை, வேலணை.
5. கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்குகின்றோம் 467
-ஆசிரியர் சங்கம், யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

6. **கண்ணீர் அஞ்சலி** 468
 -துறைத்தலைவர், விரிவுரையாளர்கள், மாணவர்கள்,
 சட்டத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
- 7.. **Our Tribute** 469
 -*FOCUS, Fellowship Christian University Students,
 University of Jaffna.*
8. **You are wonderfully and beautifully made** 470
 -*Mr. & Mrs. Muthukumarasamy & Children, Kopay Centre, Kopay.*
9. **கண்ணீர்க்காணிக்கை** 471
 -பணிப்பாளரும், அலுவலர்களும்,
 சிறுவர் கல்விக்கும் பால்நிலை அபிவிருத்திக்குமான நிறுவனம்,
 மூளாய்.
10. **மனம் நெகிழ்கின்றோம்** 472
 -சித்தி விநாயகர் முத்துக்குமார சுவாமி
 தேர்த்திருப்பணிச்சபையினர்,
 மூளாய், சுழிபுரம்.
11. **பிரிவுத்துயர் பகிர்வோம்** 473
 -ப. சிவப்பிரகாசம் குடும்பம், மூளாய் தெற்கு, சுழிபுரம்.
12. **கண்ணீர்த் துளிகள்** 474
 -க. பாலச்சந்திரன், மூளாய் மக்கள் சார்பாக,
 மூளாய், சுழிபுரம்.
13. **கண்ணீர் அஞ்சலி** 475
 -தொல்புரம் மத்திய சனசமூக நிலையம்,
 தொல்புரம் மத்தி, சுழிபுரம்.
14. **Sadly missed and fondly remembered** 475
 -*The Jaffna Bar Association of the Provincial High Court*
15. **கண்ணீரால் காணிக்கை** 476
 -வட்டு மெடிக்கல் சென்ரர், வட்டு, மூளாய் மக்கள்,
 வட்டுக்கோட்டை, மூளாய்.

(அ) இறுதி யாத்திரை ஒளியில் 479-483
(A) LAST JOURNEY ALBUM

(ஆ) புகழ்ச்சிகர செய்திகள் 485
(B) MERITORIOUS MESSAGES

i) **Shanthi was an epitome of peace and joy** 487
- *Jaffna Diocese Church of South India, News letter, July 2009*

ii) **Mark of respect to Late Mrs. Shanthikumari Vigna Raja** 490
- The extracts from the minutes of the Faculty Board meeting of the Faculty of Arts, University of Jaffna held on 07.08.2009

iii) **Comment on memorial to Shanthi by Rt. Rev. Dr. Daniel S. Thiyagarajah, Bishop, JDCSI in the Sri Lanka Guardian** 493

iv) ஆங்கில மொழிப்பரப்பில் ஓர் பேரிழப்பு 494
-இந்நூல் வெளியீட்டுநாள் நாளேடுகளில் பிரசுரமாகும் கட்டுரை.

நன்றியுரை 497
ACKNOWLEDGEMENT

A. இதயம் கனிந்த நன்றி நவிலல் 499

B. Sincere Thanks 501

பகுதி - 1

PART - I

சவால்களை சாதனைகளாக்கிய சாந்தியின் வாழ்க்கை வரலாறு
LIFE HISTORY OF SHANTHI

PART I

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

THE GREAT

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

(i) சவால்களை சாதனைகளாக்கிய சாந்தியின் வாழ்க்கை வரலாறு

LIFE HISTORY OF SHANTHI

தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையில், பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சில அடிப்படை சமூகவியல் உண்மைகளின் பிரகாரம் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையானது நான்கு கால கட்டங்களில் அடங்கியதாக தெளிவுடன் வெளிப்படுவதாக காணப்பட்டது. முதற்பருவம் ஒழுங்கான கல்வி கற்பதற்கும், அடுத்த பருவம் தொழில் செய்யவும், திருமணம் செய்து குழந்தைகளைப் பெற்று பராமரித்து லௌகீக இன்பங்களில் காலம் கடத்த உசிதமானதாகவும், மூன்றாவது கட்டம் குழந்தைகளின் திருமணம் கண்டு வாழ்க்கையிலிருந்து ஒதுங்கி கடைசிக்கட்டத்திற்கு ஆயத்தமாவதற்கும், நான்காவதாக துறவு வாழ்க்கையின்போது மனைவியுடன் சேர்ந்து இறைசிந்தனை மிகுந்து ஒதுங்கி நிம்மதியான வாழ்க்கை வாழவும் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

வாழ்க்கையின் முதற்பருவத்தில் க.பொ.த (சாதாரண) விஞ்ஞான பாடங்களைக் கொண்ட வகுப்பில் சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் ஒழுங்காக கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில், ஆற்றொழுக்கு தெள்ளு தமிழ் ந்டையில் வரலாற்று பின்புலத்துடன் உரையாற்றி கேட்போரை சிந்திக்க வைப்பதில் வல்லவராக அரசியல் வானில் இலங்கெழில் ஞாயிறாக துலங்கிய அண்ணன் அமிர்தலிங்கத்தினால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டு அரசியலின்பால் எனது புலன் திசை திரும்பியது. இதன் பயனாக அவரிடம் குடிகொண்டிருந்த மனைவராக்கியம், துணிவு, சவால்களை வீரத்துடன் எதிர்கொண்டு சாதனையாக்கும் சாணக்கிய வழி முறைகள் போன்றவற்றை வளர்த்துக் கொள்ள திடசங்கற்பம் பூண்டதுடன், அவருக்கு அமைந்தது போலவே அன்பும், அழகும், கவர்ச்சியும், புரட்சிகரமான சிந்தனைகளையும், சுறுசுறுப்பான துடிப்புமிக்க பெண்மை விழுமியப் பண்புகளையும் ஒருங்கே கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு மாதரசியை அரசியல் அபிலாசைகளுக்கு அரணாக இல்லற வாழ்க்கைத் துணையாக இணைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆதங்கம் இளவயதிலேயே இதயத்தில் துளிர்விட்டிருந்தது.

அன்றைய காலகட்டத்தில், அரசியல் கலந்த வாழ்க்கை முறைக்கு தோதான தொழில் சட்டத்துறையென சமூகத்தில் அடையாளங்காணப்பட்டமையால், அதற்கு முதற்படியாக க.பொ.த (உயர்தர) வகுப்பில் அரசியல், அளவையியல், ஆங்கிலம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய கலைப் பாடங்களை திறம்பட கற்றுக்கொள்ள உகந்த இடமாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பட்டதாரிப் பகுதி பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தமையால் அக்கா பொன்மலர், அத்தான் இராஜேஸ்வரன் ஆகியோரின் தூண்டுதலாலும், பொருளாதார பங்களிப்புடனும் அங்கு சேர்ந்து கல்வியைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த போது வாழ்க்கையில் வளமான ஓர் திருப்புமுனை ஏற்பட்டது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பிக்னல் மைதானம் குடாநாட்டிலுள்ள கல்லூரிகளிலே மிகவும் கவர்ச்சியான விசாலமான விளையாட்டு மைதானமாகும். ஒருநாள் வழமைபோல பொன்மாலைப் பொழுதில் துடுப்பாட்ட விளையாட்டில் துடுப்பாடிக் கொண்டு இருந்த வேளையில் எதிர்கொண்ட மெதுவான சுழற்பந்தை நன்கு கணித்து சற்று முன்னோக்கிப் போய் தூக்கி அடித்தபோது பந்து வானளாவ உயர்ந்து சென்று மைதானத்தின் வடகிழக்கு மூலைப் பகுதியின் எல்லைக்கோட்டை தாண்டியபின் பந்து தரையில் விழவில்லை என்ன அதிசயம், எல்லைக் கோட்டிற்கு வெளியே நடைபாதையில் சென்றுகொண்டிருந்த ஓர் அழகிய தேவதையின் கரங்களுக்குள் பந்து சங்கமமாகியது. அடே, பணிஸ் பந்தைப் பிடித்துவிட்டாள் என மாணவர்கள் ஆர்ப்பரிக்கும் சத்தம் செவியைப் பிளந்ததுபோல் ஒலித்தது. எதிர்பாராத வகையில் மின்னலென நிகழ்ந்துவிட்ட இந்நிகழ்வில் "பணிஸ்" என்ற எனக்கு விரும்பிய பண்டத்தின் பெயரும் கலந்து ஒலித்தமையால் இயல்பாகவே அந்த அழகுதேவதையின் உருவத்தை என்கண்கள் கண்பொழுதில் மனத்திரையில் தெளிவாகப் பதிவுசெய்து கொண்டது.

இதன்பின் ஒருநாள் வழமைபோல கல்லூரி சென்று அதிபர் இல்லத்திற்கு அண்மையிலுள்ள தரிப்பிடத்தில் துவிச்சக்கர வண்டியை நிறுத்திவிட்டு விரும்பி ருசித்து உண்ணும் பணிஸ்க்காக சிற்றுண்டிச்சாலையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தபோது கல்லூரிப் பிரார்த்தனை மண்டபத்தின் அருகே உள்ள கதவினூடாக அலையைக் கிழித்து வரும் கலம் போல அதே அழகுதேவதை எதிரே வந்து கல்லூரிப் பகுதி மாணவர் துவிச்சக்கரவண்டி தரிப்பிடப் பகுதியில் என்னைக் கடந்து செல்லவேண்டிய வேளையில் திடீரென என்னை நோக்கி அன்றையதினம் துடுப்பாடியமை திறமையாக இருந்த போதும் தான் அந்தப் பந்தைப் பிடித்து ஆட்டமிழக்கச் செய்துவிட்டதாக மிகவும் துடிப்புடன் சிவந்த வதனத்திலிருந்து குறும் புன்னகை தவழ வார்த்தைகளை மழமழவென உதிர்த்தபோது, இயல்பாகவே இளநங்கையர்களுடன் சரளமாக சம்பாஷனையில் ஈடுபட்டு பழக்கமில்லாத எனக்கு ஏற்பட்ட திடீர் அதிர்ச்சியால் உறைந்துபோன மனதை சுதாகரித்துக்கொண்டு, நிச்சயமாக பந்தைப் பிடித்ததனூடாக உங்கள் களத்துப்பு திறமை பிரகாசித்த போதிலும், தூரதிஸ்டவசமாக அது எல்லைக்கோட்டிற்கு வெளியே நிறைவேற்றப்பட்ட காரியமாகையால் நான் ஆட்டமிழக்கவில்லையென்றும் மாறாக அது ஆறு ஒட்டங்களை எனக்கு சேர்த்துவிட்டதே நிதர்சனம் என நமட்டுச் சிரிப்புடன் துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு கூறினேன். ஆனால், மனிதன் இயற்றிய விதிமுறைப்படி அது சரியாக இருந்தாலும், ஆண்டவன் நிர்ணயித்த இயற்கை விதி முறைப்படி, துடுப்புமட்டையால் அடிக்கப்பட்ட பந்து தரையில் விழமுன்பாக பிடித்தமை ஆட்டமிழப்பு என்பது இறைவனின் சங்கற்பம் என ஆத்மீக வாசனையுடன் சுவாஸ்ரமாக கூறிவிட்டு பிரதிபலிப்புக்கு காத்திராமல் கடந்து சென்றுவிட்டார். நானும் தொடர்ந்து சென்று தேநீர்ச்சாலையில் பணிசை வாங்கி

இனியவுரையாடல் இதயங்களை இணைத்த இடம்

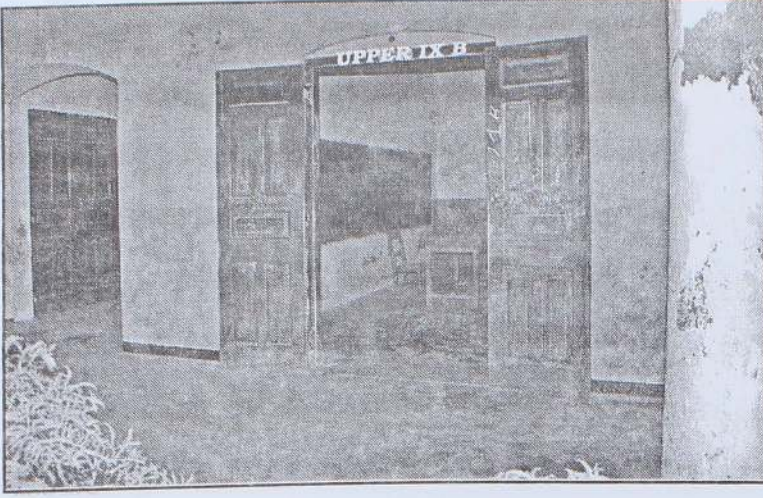
வாய்க்குள் போட்டு ருசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அந்த “பணிஸ்” முன்பொருபோதும் இல்லாதவாறு பிரமாத ருசியாக இருப்பதுபோல் தோன்றியதுடன் அந்த உரையாடலின் எதிரொலியால் இன்னவென்று புரியாத ஏதோ காந்தசக்தியின் ஈர்ப்பினால் மனதில் ஏற்கனவே வாழ்க்கைத் துணைபற்றிய விழுமியப் பண்புகளில் அழகு, கவர்ச்சி போன்றவைபற்றிய சிந்தனைகளும், புரட்சிகரமான சிந்தனையும், துடிப்புமுள்ள பெண்மை விழுமிய பண்புகள் பற்றிய எண்ணங்களும் சிறகடித்துப்பறந்து ஏற்படுத்திய தாக்கம் எனது மனப் புலனாய்வுத்துறையை துரித கதியில் களத்தில் செயலில் இறங்கச் செய்யுமளவிற்கு தூண்டியது.

புலனாய்வின் பூர்வாங்க தேடலில் பெறப்பட்ட தரவுகளின்படி வட்டுக்கோட்டை, கல்லூரி ஒழுங்கையில் வசிக்கும் இளைப்பாறிய தபால் அதிபர் யேம்ஸ் பீற்றர் அரசர்ட்னம் இராசதுரைக்கும் மனைவி குளோறியா இரட்னநாயகிக்கும் கனிஸ்ட புத்திரியாக மானிப்பாய் கிறீன் வைத்தியசாலையில் 18.02.1954ஆம் திகதி சிங்கராசியில் பூரநட்சத்திரத்தில் பிறந்து கீதா ஜெராடன் சாந்திசுமாரி என நாமமிடப்பட்டு, பெற்றோராலும், உற்றார், உறவினர்களாலும் செல்லமாக “சாந்தி” என விழித்து அழைக்கப்படுபவர். கல்லூரி குறும்பு நண்பர்களால் “பணிஸ்” என பட்டம் சூட்டப்பட்டவர் பெயருக்கேற்ப வெகு இலகுவாக சரளமாக சுறுசுறுப்புடன் நட்புணர்வாக சகலரையும் பண்பாக மதித்து அவர்களை வெல்லும் முக வச்சீகரம் கொண்டுள்ள அதே வேளையில் பெண்மை விழுமியங்கள் பற்றிய புரட்சிகரமான சிந்தனைகளும், துடிப்புமிக்க துணிச்சலான அணுகுமுறைகளையும் கொண்டுள்ளவர், கல்வியில் மட்டுமன்றி சகல துறைகளிலும் முக்கியமாக சமய சம்பிரதாயங்கள், விவாத அரங்குகளில் சொல்லம்புகளை நெஞ்சுறுதியோடு எதிர் கொண்டு துணிவோடு தன் நிலையை முன் வைத்து தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற கவர்ச்சிகரமான பேச்சாற்றலால் எதிர் நீச்சல் போட்டு வாதிட்டு வாகை சூடி வருபவர், விளையாட்டுத் துறையிலும் திறமையாகவும்,

நுட்பத்துடனும் பங்குபற்றுபவர், துடுப்பாட்டத்தில் அதீத ஆர்வம் கொண்டு சக மாணவிகளுடன் துடுப்பாட்டத்தில் ஈடுபடுபவர், மாணவர்கள் பலரால் "கண்" வைக்கப்பட்டிருப்பவர், தமையன் வால்றர் பாலகிருஸ்ணன் இராசதுரை கொழும்பு பிறவுண் அன் கம்பனியில் தொழில் செய்பவர், மூத்த சகோதரி தாமரைகுமாரி கல்லூரியில் மனையியல்துறையில் ஆசிரியையாக பணியாற்றுபவர், அடுத்த சகோதரி கல்லூரியில் "வானம்பாடி" என பட்டம் சூட்டப்பட்டாலும் அரசகுமாரி என பெற்றோரால் பெயர் வைக்கப்பட்டவர், பெற்றோர் மிகவும் எளிமையான பண்பான வெளிப்படையான நேர்மையான மனப்பாங்கு கொண்டவர்கள் என சாதகமான அம்சங்களை உள்ளடக்கிய பெரும்பாலான தரவுகள் உற்சாகத்தையும், மனநிறைவையும் ஏற்படுத்திய அதே வேளையில், கிறிஸ்தவசமய அனுட்டானங்களில் காத்திரமான ஈடுபாடுடையவர் என்ற தரவு எனது சமய நம்பிக்கைக்கு சவாலாக உருவெடுக்கும் சலனத்தை மனதில் ஏற்படுத்தியது.

இந்தச் சவாலை சந்திக்கவும், வெளிப்படையான சம்பாசனையை சாந்தியுடன் ஏற்படுத்திக் கொள்ள சரியான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த நேரத்தில் குறுக்கிட்ட முதலாம் தவணை விடுமுறையை கொழும்பிலுள்ள சிறிய தந்தையான வைத்திய கலாநிதி நிற்கிங்கம் அவர்களின் இல்லத்தில் இன்பமாக கழித்துவிட்டு மூளாய் திரும்பி வந்து மறுதவணை கல்லூரி ஆரம்பித்து தொடர்ந்தும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன். கல்லூரி அதிபர், ஆசிரியர்கள் உட்பட பொதுவாக பெரும்பாலானவர்கள் "கண்ணியமான கவர்ச்சியான மாணவன்" என்ற அபிப்பிராயம் என்னைப்பற்றி கொண்டு இருக்கிறார்கள் என அறிந்திருந்தபடியால் அதற்கு அண்ணளவேனும் பங்கமேற்படாதவாறு செயற்பட்டாலேயே எம்மிருவருக்குமிடையே துளிர்விடச் செய்யத் துடிக்கும் தொடர்புக்கு பின்னடைவு ஏற்படாது என்ற முன்னெச்சரிக்கையான சிந்தனைகளையும் கொண்டிருந்தேன். அவ்வேளையில் பட்டதாரி மாணவ சங்கத் தலைவனாக தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தமை பழம் நழுவி பாலில் விழுந்தது போன்றதொரு சந்தர்ப்பம் என்னை நாடி வந்தது. அது தான் கல்லூரி அக்கடமியின் வருடாந்த இரவு போசன வைபவத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு வந்த அழைப்புமடல். அந்த வைபவத்தில் ஒரே மேசையில் சேர்ந்திருந்து கலந்து கொள்ளக்கூடியவாறான ஏற்பாடு சாந்தியின் வகுப்பு மாணவனும், அதே நேரத்தில் எனது ஆத்மாந்த நண்பனுமான எம்.எஸ்.செல்வராசா ஊடாக வெற்றிகரமாக நிறைவேறியது. அதிபர், ஆசிரியர்கள், ஏனைய மாணவ, மாணவிகள் முன்னிலையிலேயே, கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை "கண்ணியமான கவர்ச்சி மாணவன்" என்ற புனித அபிப்பிராயத்திற்கு எதுவித களங்கமும் ஏற்படாத வகையில் வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அவதானமாக

இருந்தேன். ஏற்பாட்டின்படி ஒரே மேசையில் சேர்ந்து அமர்ந்தாயிற்று, இயல்பாகவே சம்பிரதாய பூர்வமாக பேச்சுக் கொடுத்து அது நீண்டு செல்லக் கூடியதான பொதுவான பொருத்தமான விடயப் பொருள் வேண்டுமே. மீண்டும் இருவருக்கும் இயல்பாகவே கரிசனையுள்ள துடுப்பாட்டம் கைகொடுக்க முன் வந்தது. எவ்வாறாயின், கடந்த விடுமுறை நாட்களை கொழும்பிலுள்ள சிறிய தந்தையாரின் இல்லத்தில் கழித்தபோது அவரின் பிள்ளைகளான கிச்சான் (சிவகுமார்), கண்டு (சிவானந்தன்) அண்ணாக்களுடன் அவர்கள் கல்வி கற்கும் நோயல் கல்லூரி மைதானத்தில் துடுப்பாட்டத்தில் பங்குபற்ற சென்ற வேளையில், அவர்களுடைய நண்பர்களுடனான சம்பாஷனையில், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் துடுப்பாட்டத்தில் ஈடுபடுவதுபற்றி கிண்டலான சொற்பதங்கள் என் உள்மனத்தில் தன்மான உணர்ச்சியை சுண்டி சுடர்விட்டு பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தமையால், துடுப்படிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குத் தரப்பட்ட வேளையில், கல்லூரி மகிமையை வெளிப்படுத்திக்காட்ட வேண்டுமென்ற மன வைராக்கியத்துடன் ஆக்ரோசமாக ஆடிக் கொண்டிருந்த போது, கிண்டலான சொற்பதத்தை பிரயோகித்தவரின் பந்து பதமாக வருவதை அவதானித்து முன் நோக்கிச் சென்று பலமாக ஓங்கி அடித்தபோது அது உயரப் பறந்து சென்று நோயல் கல்லூரி இரசாயன ஆய்வுகூடத்தின் யன்னல் கண்ணாடியைப் பதம் பார்த்தது. இச் சம்பவத்தை சாந்திக்கு எடுத்துக் கூறி, எமது கல்லூரியில் களத்தடுப்பில் திறமைசாலியான நீங்கள் அவ்வேளையில் அங்கு இருந்திருந்தால் பிக்னல் மைதானத்தின் எல்லைக் கோட்டிற்கு வெளியே அன்று பந்தைப் பிடித்தது போல் பிடித்து கண்ணாடியுடைவை தவிர்த்திருக்கலாம் அல்லவா என நகைச்சுவையாக கூறியபோது, அவ்வளவு உயரத்திற்குப் பறந்து சென்று பந்தைப் பிடிக்க தனக்கு ஆண்டவன் சிறகுகளைத் தரவில்லையே என பதிலுக்கு சாந்தியும் சுவால்ரமாக கூறிய சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்தி, அப்படியானால், பிக்னல் மைதானத்தில் நான் அடித்த பந்தை நீங்கள் தான் பிடிக்க வேண்டுமென்ற நியதியை நிர்ணயித்து எம்மிருவரையும் இணைத்து வைக்க இறைவன் நிச்சயித்த சங்கற்பம் என எடுத்துக் கொள்வதில் தவறில்லை அல்லவா என ஆத்மீகம் கலந்த மனநிலையை உட்கருத்துடன் வெளிப்படுத்தி கசிய விட்டபோது, ஓ, ஆண்டவரே, மதிநுட்பமான வக்கீலாக எதிர்காலத்தில் மிளிர்க்கூடிய திறமையைக் கொண்டுள்ளீர்கள் எனத் தந்திரமாக மழுப்பலான பதில் கூறி, பேச்சுத் திசை திரும்பி படிப்பு, பொழுதுபோக்கு என சுழன்று நீண்டு சென்றது.

இருவருக்கிடையே இரவு போசனத்தில் துடுப்பாட்டத்தில் தொடங்கி துடிப்புடன் நீண்டு சென்ற சம்பாஷனை உருவாக்கிய "நட்பு" துளிர்ந்து விருட்சமாக விரிவடையக் கூடிய சூழ்நிலை கல்லூரியிலேயே மலர்ந்தது.

ஆங்கில மொழியில் மேலதிக அறிவை பெற்றுக் கொள்ளும் ஆர்வத்தில் ஆங்கில ஆசிரியரான கே.ஜே.செல்வராஜனுடன் தொடர்பு கொண்டு செல்வராஜன் அவர்களுக்கும், அதே நேரத்தில் *UPPER IX B* வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் நேர சூசியின்படி, ஓய்வு நேரமாகவும், அந்த ஓய்வு நேரத்தின் பின்னரான அதே வகுப்பு மாணவர்களுக்கு அவரது ஆங்கிலப் பாடமே தென்பட்டதாலும் கிழமை நாட்களில் வரும் ஒவ்வொரு திங்கள், புதன், வெள்ளி ஆகிய நாட்களில் மதிய போசன இடைவேளையின் பின்வரும் முதலாவது பாட நேரமான அந்த ஓய்வு நேரத்தில் அந்த *UPPER IX B* வகுப்பறையில் பிரத்தியேக ஆங்கில வகுப்புகள் கல்லூரி அதிபர் திரு. இராஜன் கதிர்காமரிடமிருந்து பெற்ற முன் அனுமதியுடன் ஆரம்பமானது. அந்த வகுப்பறையில் மாணவர்கள் பயன்படுத்தும் இருக்கையான கதிரையும், கீழ்த்தட்டில் கொப்பி, புத்தகங்கள் வைக்கக்கூடிய வசதி கொண்ட மேசையும் ஒருங்கே வடிவமைத்திருந்த கல்லூரி நிர்வாகத்தை வாயார வாழ்த்த வேண்டிய தேவை விரைவில் ஏற்பட்டது. பிரத்தியேக வகுப்புகள் ஆரம்பித்து ஒரு சில நாட்களில் அந்த வகுப்பறை சாந்தியின் வகுப்பறை என்பது மட்டுமல்ல அங்கு முதல் வரிசையில் வடதிசையிலிருந்து மூன்றாவதாக வைக்கப்பட்டுள்ள நான் பயன்படுத்திவரும் மேசையையே சாந்தியும் நிரந்தரமாக பயன்படுத்தும் மேசையுமாகும் என்ற இதமான தகவல் தெரிய வந்தது. "கண்ணியமான கவர்ச்சி மாணவன்" என்ற பெயருக்கு களங்கம் எதுவும் ஏற்படாத வகையில், பட்டதாரிப் பிரிவைச் சேர்ந்த நான் கல்லூரி அதிபரின் மனமுவந்த அங்கீகாரத்துடன் கல்லூரிப் பகுதிக்குள் அதுவும் சாந்தி வகுப்பறையில் பயன்படுத்தும் கதிரையிலேயே வாரத்தில் மூன்று தடவைகள் சுதந்திரப் பறவையாக சென்று இருந்து வரக்கிடைத்த சந்தர்ப்பம் நாளடைவில் நமது "நட்பை" வளர்க்க வழிகோலியது. சில நாட்களில் சாந்திக்கு ஏற்பட்ட தடிமன் எனது அக்கறையை வெளிக்காட்ட பயன்பட்டது. சாந்தியின் புத்தகங்களுக்கு மேல் என்னால் வைக்கப்பட்ட '*VICKS*' டப்பி தடிமனை போக்கியது. "நட்பு" செழித்து வளர உரமாக மாறியது. '*VICKS*' என்பது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி சூழலில் என்னைச் சுட்டி அழைக்கும் பெயராக பரிணாம வளர்ச்சி கண்டு நீடித்து நிலைத்தும் விட்டது.

க.பொ.த.(உயர்தர) பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தமையாலும், மார்கழி மாத விடுமுறை நாட்களான படியாலும், சாந்தியின் வீட்டிற்கு மிக அண்மையிலுள்ள முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.க.கனகரட்ணம் வீட்டில் வாடகைக்கு தங்கியிருந்த எனது வகுப்பு நண்பர்களுடன் கலந்து கற்கும் (*Combined Study*) செயற்பாடு தீவிர மடைந்திருந்தமை கல்லூரி ஒழுங்குகையில் எனது துவிச்சக்கர வண்டியின் நடமாட்டத்தை இயல்பாகவே அதிகரித்தது.

அந்த நாட்களில் அன்றையதினம் நத்தார் தினமாகையால் காலையில் கணித்த நேரத்திற்கே "தரிசனத்திற்காக" கல்லூரி ஒழுங்குகையால் சென்று கொண்டிருந்த போது எதிர்பாராத விதமாக சாந்தியின் வீட்டிற்கு முன்னால் நின்ற தந்தையாரின் தரிசனமே கிடைத்து மனம் சோர்வடைய தொடங்கு முன் அவர் என்னை அழைத்து அன்றைய தினம் மதிய போசன விருந்துக்கு சமூகமளிக்குமாறு அன்பாக அழைத்தார். மன மகிழ்ச்சியுடன் மதியம் அங்கு சென்று சுவையான உணவை உட்கொண்ட பின், சாந்தியின் தாயாருடனான கருத்தாழமுள்ள கலந்துரையாடலின் போது, அக்கால கட்டத்தில், தபாற்கந்தோரிலுள்ள விடுதியில் தங்கியிருந்து வட்டுக்கோட்டை தபால் அதிபராக கடமையாற்றிய மூளையைச் சேர்ந்த அமரர் ஐயம்பிள்ளை குடும்பத்தின் (இவர்கள் தற்போது எனது தம்பி அழகராசாவின் மனைவி கருணாவின் பெற்றோர்கள்) மூலம் எனது குடும்ப பின்னணியை அறிந்து கொண்டுள்ளதால், பாரம்பரிய சைவசமய நெறி முறைகளில் ஆழமான நம்பிக்கையுடைய எனது பெற்றோர்களின் அங்கீகாரம் நாமிருவரும் இல்லற வாழ்க்கையில் இணைந்து கொள்ள வழங்குவார்கள் என்பது கேள்விக்குறியாகையால், அந்த கண்ணியமான பெற்றோரின் சம்மதமின்றி இருவரும் இல்லற வாழ்க்கையில் இணைந்து கொள்ளும் நோக்கில் நட்பைத் தொடர்வதை தமது மனச்சாட்சி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென்று மிகவும் பண்பாக நாகரீகமான வார்த்தை களால் வெளிப்படையான நேர்மையுடன் தமது விசுவாசமான சங்கட மனநிலையை விவரித்தார். அவரின் நியாயமான மன உளைச்சலை உணர்த்தும் வார்த்தைகளில் உள்ள யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட நான் எனது உள்ளத்தில் புதைந்திருந்த விசுவாசமான எதிர்பார்ப்பை விளக்கிக் கூறவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுள்ளதை உணர்ந்து வெளிப்படுத்த முனைந்தேன்.

எனது தந்தையார் சிறுபராயத்தவராக இருந்த காலத்திலிருந்தே ஆத்ம நண்பராக வளர்ந்து அப்போது தலைமை ஆசிரியராக கடமையாற்றிய மயில்வாகனம் என்பவர் தனது மூத்த மகன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமது குடும்ப பாரம்பரியங்களுக்கு இசைந்து வரமுடியாத ஒரு பெண்ணை நீண்ட நாட்களாக விரும்பி தற்போது திருமணம் செய்ய முனைந்து நிற்பதனால் ஏற்பட்டுள்ள மனச் சஞ்சலம் பற்றி தந்தையாருடன்

கலந்துரையாடியபோது, மகன் கொடுத்த நம்பிக்கைக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய துரோகமான செயற்பாடுகள் தொடர்பில் எக்காரணம் கொண்டும் சிந்திப்பது எமது சமய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கு முரணானது என்பதை விலாவாரியாக விபரமாக விளக்கி தனது நண்பரின் மனதில் தோன்றிய சஞ்சலத்தை நீக்கி தெளிவு பெறச்செய்து மனமாற்றம் பெற்று உண்மையை உணர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தை ஏற்படுத்திய சம்பவத்தை நேரில் நான் செவிமடுத்ததை எடுத்துக் கூறி, இவ்வாறான பரந்த விரிந்த மனப்பக்குவமுடையவரும், என்மீது அலாதியான அன்பும், நம்பிக்கையும் கொண்டுள்ளவரான எனது தந்தையார் மகனுக்கு வழங்க வேண்டிய அங்கீகாரம், ஆசீர்வாதம் தொடர்பில் கேள்வி எழுவதற்கு எந்தவித நியாயமும் இல்லையென வலியுறுத்தி, சட்டக்கல்வி முற்றுப் பெற்ற பின் பெற்றோரிடம் பெற வேண்டிய அங்கீகாரமும், ஆசீர்வாதமும் முழு மனதுடன் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்ற பூரண நம்பிக்கையும், மன வைராக்கியமும் நிறைய இருப்பதாக தெரிவித்தேன். சாந்தியின் பெற்றோர் எனது விசுவாசமான விளக்கத்தில் வெளிப்பட்ட நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்டமையாற் போலும் இவ்விடயம் தொடர்பில் பின்னர் எதுவும் பேசவில்லை. அதேவேளையில் எமது "நட்பு" நாளடைவில் கருத்தொருமித்த காதலாக பரிணமித்து நாமிருவரும் காதலர்களாக வாழ்ந்ததை வரவேற்று இணங்கியிருந்தார்கள்.

இக்கால கட்டத்தில் எனது இளைய சகோதரர்களான விக்னராணி, மகாராணி, அழகராசா ஆகியோர் சாந்தியுடன் நட்புறவு கொண்டு அன்னியோன்னியமாகப் பழக ஆரம்பித்து நாமிருவரும் கூட்டுக் குடும்ப வாழ்வுக்கு தயார் செய்ய நம்பிக்கையூட்டும் ஊன்றுகோலாக இருந்தார்கள்.

இவ்வாறு எமது காதல் வாழ்க்கை வளர்முகம் கண்டு கொண்டிருந்தது போலவே, களனி வித்தியாலங்கார வளாகத்தில் பட்டப்படிப்பை சாந்தி தொடர்ந்து கொண்டிருக்க, எனது தாய்வழி இரத்த இனத்தவரான அண்ணி கமலாவை அண்ணா இராமச்சந்திரன் இல்லற வாழ்க்கையில் கரம்பற்றி இங்கிலாந்து சென்று இருவரும் மனமுவந்து வழங்கிய உதவியால் சட்டக்கல்லூரியில் பிரவேசித்த நானும் சட்டக் கல்வியில் முழுமூச்சுடன் முன்னேற்றப் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்த போதும், வெவ்வேறு சமயக் கோட்பாட்டு நெறிமுறைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த எமது எதிர்கால குடும்ப வாழ்க்கையில் மாறுபட்ட நெறிமுறைகள் நெருடலை ஏற்படுத்துமோ என்ற ஏக்கம் அவ்வப்போது மனதில் மின்னலாகத் தோன்றி உறவில் உரசலை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. எமது தூய விசுவாசமான ஏக்கம் இறைவனின் இதயக்கமலத்தில் பிரதிபலித்தமையால் போலும், கடவுளின் கருணைக் கண் எமது பக்கம் திரும்பியது போன்ற வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத பாரிய திருப்புமுனை நிகழ்வு நிகழ்ந்தது.

சட்டம், கலை, விஞ்ஞானம் போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் முதுமானிப் பட்டங்கள் பெற்று நவீன விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப யுகத்திற்கு இயைபான ஆழ்ந்த பரந்த விரிவான கல்வி அறிவு, அனுபவம், அனைத்து சமய அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்,

ஆத்மீகஞானி
அ.பார்த்தசாரதி

நெறிமுறைகள் என்பவற்றை ஒருங்கு சேர மதிநுட்பத்துடன் துலாம்பரமாக கற்றுணர்ந்த விற்பன்னராக பாரதநாட்டின் ஆத்மீகஞானி அ.பார்த்தசாரதி அவர்கள் கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் தினமும் மாலை 06.00 மணி முதல் இரவு 08.00 மணிவரை தொடர்ச்சியாக நாளாந்தம் பகவத்கீதையை மையப்பொருளாகக் கொண்டு பைபிள், குரான், பௌத்த ஆகமம் போன்ற சகல சமயங்களின் முதன்மையான மூல நூல்களிலிருந்தும் தனது ஆத்மீக உண்மை விளக்க உரையில் மேற்கோள் காட்டி கல்விமான்கள் முதல் பாமரமக்கள் வரை எவரும் மிக இலகுவில் விளங்கி கிரகிக்கக் கூடிய வகையில் நவீன விஞ்ஞான ரீதியிலான

நோக்கில் நயக்கத்தக்க வகையில் மெஞ்ஞான விளக்கம் விளம்புவதாக அறிந்து, இவருடைய சொற்பொழிவை செவிமடுக்கச் சென்று ஆசனங்களில் அமர்ந்தோம். சுவாமி விவேகானந்தர் சொற்பொழிவாற்றும் போது ஆடாமல் அசையாமல் உடல் செயலற நின்று உள்ளத்தால் பேசுவார் என்றும், அப்போது கேட்போர் பேசுவோர் என்ற பேதம் கழன்றுவிடும் ஒருமைப்பட்டு அறிவானந்தத்தைத்துய்ப்பார்கள் என ஒரு புத்தகத்தில் வாசித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்து அனுபவத்தில் சுவாமி விவேகானந்தரின் பாங்கை பார்த்தசாரதி அவர்களின் உருவத்தில் கண்டு உவகையுற்றேன். அவரது அர்த்தமுள்ள ஆழமான விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டி சந்தேகங்களால் சலனம் நிறைந்த மன இருளைப் போக்கி சகல இன மதத்தவர்களும் உண்மைகளை விளங்கி உணர்ந்து மனமாற்றம் பெறும் வண்ணம் மனக்கண்ணைத் திறந்த திறவு கோலாக ஆத்மீக உரை அமைந்திருந்தது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், இவ்வுலகில் அறியாமை, பலயீனத்திலான இயலாமை, கோழைத்தனம், பொய்யாமை போன்ற இருளில் மூழ்கியிருக்கும் மனித இதயங்களுக்கு சர்வமதக் கோட்பாடுகளுக்கும் இருந்து வலுவான சான்றுகளை மேற்கோள்காட்டி, மனித வாழ்வுக்கு இருளை நீக்கி ஒளிபரப்பக் கூடிய ஒளிக்கற்றைகளாக இருக்க வேண்டியவையென ஆத்மீகஞானி பார்த்தசாரதி அவர்களால் இனம்கண்டு அடையாளம் காட்டி தெளிவுபடுத்திய மனித மேம்பாடுகள் பற்றி அலச வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

பழமையும் முதுமையும் உடைய இந்துமதம் பௌத்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மதங்களைப் போன்ற வலுவான சிறப்பான கட்டுக்கோப்பினை உடையதாயினும் கால தேச வர்த்தக மானங்களுக்கேற்ப நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தன்மையை காலத்திற்குக் காலம் ஏற்படுத்தி இந்துமதம் தெளிந்த நீர் பாயும் ஜீவநதியாக யினிர்கிறது. “முழு உலகுக்கும் ஒளியாய் இருக்கும் இந்து சமயத்தை சேர்ந்தவன் என்பதால் பூரிப்படைகிறேன்” என பெருமையுடன் சிக்காக்கோவில் சிலாகித்த சுவாமி விவேகானந்தர் இந்து சமயத்தை தனித்துவப்படுத்திக்காட்டுவன அதன் சகிப்புத் தன்மையும், சுய விமர்சன சுதந்திரமும் என விளக்கி அனைத்து மதங்களும் சமமானவை என்பதை வலியுறுத்தி, அனைத்து மதங்களையும் அங்கீகரிக்கின்ற, மதிக்கின்ற தன்மை சகல மதங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் அவசியம் ஆனால் ஒரு மதத்தின் தனித்துவங்களை விட்டுக்கொடுக்கும் அளவுக்கு பெருந்தன்மை அவசியமற்றது தத்தமது மதங்களைப் பின்பற்றி பாதுகாக்கும் அதேவேளையில் மற்ற மதங்களைத் தாழ்த்தாமல் கண்டிக்காமல் ஊறு விளைவிக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்பதே அனைத்து சமய நெறிமுறைகளின் மூலதாரமான சாராம்சமாகும் என சுவாமி விவேகானந்தர் தெளிவுபடுத்தியதை சுட்டிக் காட்டினார்.

எல்லா மதங்களுமே அன்பையும், பாசத்தையும், பண்பையும் போதிக்கின்றன. அத்துடன் நல்லவற்றைச் செய்யவும், தீயவற்றைத் தவிர்க்கவும் ஒரு வழிகாட்டியாக ஒளிவிளக்காக உதவுகின்றது. மனிதனில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவது சமயம். மனிதர்கள் ஆன்மீக ஒருமைப்பாட்டினை உணர்ந்து ஒழுக்குவதற்கும் உலகை ஒன்றாகக் காணும் சர்வ தேசியத்தை அனுசரிப்பதற்கும் அவர்களுக்கு உறுதுணையாய் அமைவது தூய நற்கல்வியாகும்.

நாம் வாழும் யுகம் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அபிவிருத்தியில் அதிதீவிர வளர்ச்சி கண்டுள்ள காலப்பகுதியாகும். மனித குலம் இன்று எதிர்நோக்கும் பிரச்சனை விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப துறைகளில் அதிதீவிர வளர்ச்சிக்கு இணையாக மானிடப் பண்புகள், விழுமியங்கள் உள்ளிட்ட ஆன்மீகத்துறை விருத்தி பெறாமையாகும். மனித வாழ்க்கைத் தரத்தின் முன்னேற்றம், உலகியல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல், ஆன்மீகத் தேவைகளை நிறைவு செய்தல் ஆகிய இரண்டினதும் சம வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் கணிக்கப்பட வேண்டும்.

ஆன்மீகம் பயனுள்ளதாக அமைய வேண்டுமானால் மனித வாழ்வில் அது வெளிப்பாடு ஆதல் வேண்டும். மனிதனுள் ஆழ்ந்து புதைந்திருக்கும் ஆன்மீக வளம் மனித வாழ்வில் வெளிப்பாடாகும் போதே மனிதன் அன்பு வழி நின்று சகிப்புத் தன்மை,

பொறுமை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், வேற்றுமையில் ஒற்றுமை, புரிந்துணர்வு என்பவற்றை நடைமுறை வாழ்க்கையில் பின்பற்றி குடும்ப வாழ்க்கைக்கும், சமுதாய வாழ்விற்கும் தமது சொல்லாலும், செயலாலும் அர்ப்பணிப்பான பங்களிப்பை செய்ய முடியும். திருமூலர், இயேசு கிறிஸ்து நாதர், கௌதம புத்தர், நபிகள் நாயகம் போன்றோர் காட்டிய அன்புவழி நின்று பக்தி மார்க்கத்தின் ஊடாக சாதி, சமயப் பிரிவுகளையும் கடந்து தொண்டுநெறியாளர்களாக மனிதன் மாறுவதன் மூலம் நவீன விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப உலகில் ஆக்கபூர்வமான சமுதாய மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தலாம்.

குடும்பக் கடமைகள், சமூகக் கடமைகள், தொழிற் கடமைகள் முதலிய மனிதக் கடமைகளில் ஆன்மீக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் போதுதான் அவை சிறப்பாக ஆற்றப்படும். கொள்ளப்படும் உறவிலும், உணர்விலும், செயற்பாடுகளிலும் ஆன்மீகம் ஊடுருவிச் செறிந்திருந்து ஆன்மீகம் மறு உலகத்திற்காயது என்பதுடன் மட்டும் நிறுத்திவிடாது இவ்வுலக வாழ்வின் செழுமைக்கும் சீருக்கும் தேவையானது என்ற உணர்வு ஏற்படும் பட்சத்திலேயே வாழ்வு கருத்துள்ளதாகவும் சிறப்பாகவும் அமையும்.

சமயம் இன்று தனித்துவ நிலையிலேயே காணப்படுகிறது. அது வாழும் சமயம் என்ற பெயருடன் திகழ வேண்டுமாயின் அச் சமயத் தத்துவத்தில் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதாது, அந்த சமய சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட உண்மைகள் நடைமுறை வாழ்க்கையில் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்து வாழ வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

மனிதன் இயற்கையாகவே தெய்வீகமானவன். மனிதனிடத்தில் தெய்வீகம் மனச்சாட்சி மூலமாக அன்பின் வடிவில் பிரகாசிக்கின்றது. அன்பு சிந்தனையில் சத்தியமாகவும், செயலில் தர்மமாகவும், உணர்வில் சாந்தியாகவும், விளக்கத்தில் அகிம்சையாகவும் ஆகிறது. சத்தியம், தர்மம், சாந்தி, அகிம்சை இவற்றுடன் இவை நான்கிற்கும் அடிப்படையாக ஆணிவேராக உள்ளோடியாக விளங்கும் அன்பு ஆகிய ஐந்து மனித மேம்பாடுகளையும் எமது நாளாந்த வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் எம்முன் உறைந்திருக்கும் மறைந்திருக்கும் தெய்வீகத்தை வெளிக்கொணர முடியும். ஆன்மீகம் வேறு, சாதாரண வாழ்க்கை வேறு என்ற அறியாமையையும், ஆன்மீகம் அறுபதிற்குப் பின் அனுபவிப்போம் என்ற மூட நம்பிக்கையும் காரணமாக தற்கால சூழ்நிலையில் மனித மேம்பாடுகளை நாளாந்த வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பது கடினமானது என பலர் அபிப்பிராயப்படலாம்.

நாம் தேவாலயங்களுக்குச் சென்று அல்லது வீட்டில் வைத்திருக்கும் ஆண்டவனின் படத்தை வழிபட்டு வந்தால் அல்லது சமய சாஸ்திரங்களைத் தினமும் மனனம் செய்து

வந்தால் மட்டும் போதாது. வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு கணமும் விழிப்புணர்ச்சியுடன் நிதானமாக அவதானத்துடன் எமது மனம் ஆன்மீக வழியில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு விழிப்புடன் ஆன்மீக சிந்தனையுடன் செயற்பட்டால் மட்டுமே இறைவனை அடைய முடியும்.

நீங்கள் இந்து, இஸ்லாமிய, கிறீஸ்தவ, பௌத்த நெறிமுறைகளை ஆழமாக கற்றறிந்து தெளிவு பெற்று விரிந்த பரந்த மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக மாற வேண்டும். பிறப்பின் மூலம் உங்களுக்கென வகுத்த சமயத்தில் உள்ள உண்மைகளை, சிறந்த நெறிமுறைகளை, நேர் வழியில் நேர்மையாகச் சென்று உங்களிடம் உறைந்திருக்கும் துணிவு என்ற வாளை ஏந்தி, இளமை என்ற ஆத்மபலத்தை கவசமாகக் கொண்டு உங்களிடமுள்ள தன்னம்பிக்கை, மன உறுதி போன்ற எவரும் தோற்கடிக்க முடியாத ஆத்மீக ஒளியின் வழிகாட்டலில் வெளிப்படைத் தன்மையுடன் வாழ்க்கையை நோக்கும் விதத்தை மாற்றி அமைக்க உறுதி பூணுங்கள்.

இந்த மாற்றியமைக்கும் வழிதான் அன்பு வழி. பொது நன்மை கருதிய சமூகத் தொண்டில் ஈடுபடும் போது "நான்" என்ற குறுகிய மனக்கூட்டில் இருந்து விடுதலை கிடைக்கின்றது. இந்த விடுதலை தான் ஆன்மீக வாழ்க்கையின் முதற்படியாகும். அடுத்தபடி மற்றவர்களின் நலனை முன்வைத்து செய்யும் குடும்ப, சமூகத் தொண்டுகளை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துச் செய்யும் மனோபாவமாகும். சமய சம்பிரதாயங்களும், சடங்குகளும் உள்மனப்பாங்கின் பிரதிபலிப்புகளாக இருத்தல் வேண்டும். உள்மனம் குறுகிய நோக்கின்றி பரந்து பரிசுத்தமாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் துன்பத்தைக் கண்டு துவளக்கூடிய உளப்பாங்கும், அத் துன்பத்தை போக்கவல்ல சேவையை செய்யத் தூண்டும் மன எண்ணங்களை சிந்திக்கவும், செய்த நல்ல காரியத்திற்கு மற்றவர்களின் பாராட்டுதல்களைக் கூட எதிர்பாராத சீரிய மனப்பக்குவமும் வேண்டும்.

அன்பு தான் சடங்குகளை அர்த்தபுஷ்டி உள்ளதாக்கும். பக்தி தான் சமய அனுஷ்டானங்களைப் பயனுள்ளவை ஆக்கும். இல்லற வாழ்க்கையில் இருப்பவர்களும் மேம்பட்டு உன்னத நிலையை அடைவதற்கு நாளாந்த வாழ்க்கைக் கடமைகளை "நான்" என்ற அகங்காரம் அற்ற பற்றற்றவனாக விடாமுயற்சியுடனும், மன உறுதியுடனும், ஊக்கத்துடனும் வெற்றியிலும் தோல்வியிலும் மாறுபாடில்லாமல் செய்து கொண்டு ஆண்டவனிடம் சரண்புகுவவர்கள் ஆண்டவனால் நிச்சயமாக இரட்சிக்கப்படுவார்கள். எவர் எந்த சமய நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றி குடும்ப, சமூக கடமைகளில் ஆன்மீக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி எந்த சமய சாஸ்திரங்களிலும், கோட்பாடுகளிலும் சொல்லப் பட்ட உண்மைகளை வெளிப்படைத் தன்மையுடன் நேர்மையாக நடைமுறை வாழ்க்கையில் அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வருகிறார்களோ அவர்கள் ஆண்டவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு ஆட்கொள்ளப்படுவார்கள் என்பதே நிதர்சனமான நித்திய உண்மையாகும்.

எனவே, மனித மனதில் உள்ள இருளை அகற்றி மனதில் ஆழ்ந்து புதைந்து கிடக்கும் ஆன்மீக வளம் மூலம் உங்கள் தங்க இதயங்களில் இருந்து வெளிப்படும் தெய்வீக மணமாக கசியும் இனிமையான தூய எண்ணங்களையும், செயற்பாடுகளையும் எல்லாம் உங்கள் இல்லற குடும்ப வாழ்க்கையின் சீருக்கும் சிறப்புக்கும் துன்புறும் மாணுடத்தின் மீட்சிக்காகவும் பயன்படுத்த முயல வேண்டுமென விரிவான தெளிவுரையாகத் தென்பட்டது.

முதல் நாளே இவ்வாறான கருத்தாளமுள்ள தெளிவுரையால் கவரப்பட்டு எமது குடும்பப் பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறையால் நாம் சார்ந்த சமயக் கோட்பாட்டு நெறிமுறைகளில் கொண்டிருந்த விசுவாசமான பற்றறுதி காரணமாக தொடர்ந்தும் பல நாட்கள் மிகவும் ஆர்வத்துடன் சென்று இவரது தெளிவுரையை செவிமடுத்து சமயத் தத்துவங்கள், சாஸ்திரங்கள் வலியுறுத்தும் அடிப்படை உண்மைகளை நடைமுறை வாழ்க்கையில் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவர முடியும் என்பதிலும், சமயத் தத்துவங்களின் பெறுமானங்கள் நடைமுறை வாழ்வில் பிரகாசிக்கும் வகையில் வாழ நாம் பிரயாசப்பட வேண்டும் என்றும், இவ்வாறு வாழ்வதன் மூலம் இருவரது சமயத் தத்துவங்கள், நெறிமுறைகள், பெறுமானங்கள் ஆகியவற்றுக்கிடையே எதுவித முரண்பாடுகளோ, பாதிப்புகளோ, பலயீனங்களோ துளியளவேனும் ஏற்பட முடியாது என்பதையிட்டு நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பால் தெளிவு பெற்று மனமாற்றத்திற்கான அறிகுறி துளிர்விடத் தொடங்கியது. இதன் பயனாக வாழ்க்கை முறை, வாழ்க்கை நெறி, வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் என்பன தொடர்பில் விழிப்புணர்ச்சியும், தெளிவான விளக்கமும் இல்லற வாழ்க்கையை துணிவுடன் எதிர்கொள்ளக்கூடிய மன வைராக்கியமும் மனதில் மலர்ந்தது.

இவ்வாறு ஏற்பட்ட மனத் தெளிவு எமது கவனத்தை முழுமையாகக் கல்வியை நிறைவு செய்வதில் செலுத்தி பரீட்சைகளில் தேறி சாந்தி கற்பித்தல் தொழிலிலும், சட்டத்தரணி தொழிலில் நானும் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில், என் தந்தை சுகவீனம் காரணமாக யாழ்ப்போதனா வைத்தியசாலையில் சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்படவும், இங்கிலாந்தில் இருந்து எனது தமையனார் குடும்பமாக இலங்கைக்கு வர வேண்டிய சூழ்நிலை சூழ்ந்து கொண்டது. அதிஸ்டவசமாக, தந்தையாரின் உடல் நிலை தேறிவந்தமையால் தந்தையாரைப் பார்வையிட வைத்தியசாலைக்கு விஜயம் செய்த சாந்தியுடன் உரையாட அவருக்கு சந்தர்ப்பம் உருவானது. சட்டத்தரணியாக சத்தியப்பிரமாணம் செய்த பின் உயர் நீதிமன்ற வளாகத்தில் சாந்தியுடன் அருகருகே நின்று எடுத்த புகைப்படம் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்ததை பார்த்து தந்தையார் விளக்கம் கேட்ட போது எம்மிருவரின் ஆழமான உறவு பற்றி ஒப்புதல் வாக்குமூலம் வழங்கப்பட்டிருந்தமையால் சாந்தி பற்றிய சகல விபரங்களையும் தெரிந்து வைத்திருந்த

தந்தையார் தனது மனதில் மறைத்து வைத்திருந்த ஆதங்கத்தை சாந்தியைச் சந்தித்த முதல் சந்தர்ப்பத்திலேயே வெளிக்காட்டினார்.

சுகம் விசாரித்த சாந்தியை அருகே வருமாறு அழைத்த தந்தையார், சாந்தியின் இரு கரங்களையும் பற்றிக் கொண்டு மகளே என விழித்து, விவசாய கிராமப்புற சைவப் பாரம்பரியத்தோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் குடும்பமாயினும் அது அவ்வளவு பிரச்சனையில்லை ஆனால், என்னைச் சுட்டிக் காட்டி சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ளவனாக பரிணாம வளர்ச்சியடையக் கூடிய ஏதோ ஒரு ஆளுமை ஆற்றல் என்னில் புதைந்து கிடப்பதாக தனது உள்மனதில் ஓர் உறுத்தல் இருந்து வருவதாகவும் அதை நிஜமாக்க வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்று புரிந்துணர்வுடன் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டுமென்றும், தான் ஓரிரு நாட்களில் வீடு திரும்ப முடியுமாயென்றால், இங்கிலாந்துக்கு தமையனார் திரும்பிச் செல்ல முன் சாந்தியின் பெற்றோரைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும் விளம்பினார். பதிலுக்கு சாந்தியும் நீங்கள் விரும்புவதெல்லாம் ஆண்டவரின் அனுக்கிரகத்துடன் நிச்சயமாக நிதர்சனமாக தான் பங்களிப்பு செய்வதாக பண்பு வார்த்தைகளைத் தெரிவித்து விடைபெற்றுச் சென்று கொண்டிருந்த போது, தந்தையார் என் மீது வைத்துள்ள எதிர்பார்ப்பு பெரு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது என தெரிவித்த போது, பெரு மகிழ்ச்சி ஒருபுறம் இருக்கட்டும், அந்தத் தூய உள்ளத்தில் உரசும் எதிர்பார்ப்பை வாழ்க்கையில் நிதர்சனமாக்க நிதானத்துடன் செயற்பட வேண்டுமென கூறியமை சாந்தியின் மனதில் தந்தையாரின் ஆதங்கம் பசுமரத்தாணி போல் பதிந்துவிட்டதை பறைசாற்றுவது போல் தென்பட்டது.

தந்தையார் வீடு திரும்பிய மறுநாள் மாலை சாந்தியின் பெற்றோர் எமது வீட்டிற்கு வந்து குசலம் விசாரித்த பின் எனது தமையனார் குடும்பத்திற்கு தாயார் சமூகத்தில் எமது திருமணத்திற்கு முன்பாக தனக்கு எதுவும் நடந்தாலும் எமது திருமணத்தை சிறப்பாக நடாத்தி வைக்க வேண்டுமெனக் கூறி அவர்களை சந்தோசமாக வழியனுப்பினார் எனது தந்தை. தமையனார் குடும்பம் இங்கிலாந்து திரும்பிய சில நாட்களில் எனது மடியிலேயே தந்தை உயிர் நீத்து இறைவனடி சேர்ந்தது சரித்திரம். காலம் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்த போது சாந்தியின் தந்தை சத்திரசிகிச்சைக்குட்பட்டு நோய்வாய்ப்பட்டமையால், விரைவாக எமது திருமணக் கோலத்தைக் காண விரும்பியமையால் பன்னிரெண்டாண்டுகள் நீடித்து நிலைத்திருந்த காதல் வாழ்க்கை திருமண பந்தத்தில் சங்கமிக்கும் நாளை நெருங்க வைத்து இரு குடும்பமும் திருமண நாளை நிச்சயித்த வேளையில், உறவினர்களிடையே உருவான உணர்வலைகள் நாமிருவரும் தீர்மானித்திருந்த திருமணச் சடங்கு முறைக்கு உரசலை உண்டாக்குமோ என்ற நிலைமையில் எம்மிருவர் மீதும் தனித்துவமான அன்பும், அக்கறையும்

கொண்டிருந்த சாந்தியின் சகோதரனும் மனைவியும் நாமிருவரும் தீர்மானித்தபடி சாந்தியின் குடும்பம் ஏற்க வேண்டிய பாத்திரத்தை மனப்பூர்வமாக மன உறுதியுடன் ஏற்று நிறைவேற்ற முன் வந்தமை உருவான உரசல்களை உதறித் தள்ளியது. எமது தீர்மானப்படி 18.01.1980 ஆம் திகதியன்று காலையில் சாந்தியின் இல்லத்தில் இரு குடும்ப உற்றார், உறவினர் சமூகத்தில் கிறிஸ்தவ பாரம்பரிய முறைப்படியான திருமணப் பதிவு வைபவமும், மதியம் எனது இல்லத்தில் சைவசமய முறைப்படி திருமண வைபவமும் சிறப்பாக இனிது நிறைவேறியது. வாழ்க்கையின் நான்காவது பருவமென கொள்ளப்படும் இறைசிந்தனை மிகுந்த நிம்மதி வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தமாகக் கூடிய மனப்பக்குவத்துடன் இருவரது உள்ளங்களும் தெளிவான ஒருங்கிணைந்த ஒத்த கருத்துக்களுடனான உட்பாங்குடன் எமது வாழ்க்கையின் முதல் பருவத்தை திருப்தியுடன் நிறைவு செய்து கொண்டு, இரண்டாவது பருவமான இல்லற வாழ்க்கையில் இன்பமயமாக பிரவேசிக்கும் நாளாக திருமணநாள் திகழ்ந்தது.

கண்ணூறுபட்டது போல சில நாட்களில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த சாந்தியின் தந்தையார் கர்த்தருக்குள் நித்திரையானார். அவரது அந்திமச் சடங்குகளை பூரணமாக நிறைவேற்றிவிட்டு மூளாய் கிராமத்தில் விவசாயப் பின்னணியுடன் சைவசமய பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறைமையை மையமாகக் கொண்டிருந்த எமது பூர்வீக இல்லத்தில் குடும்ப வாழ்க்கை ஆரம்பமானது. வழமை போல இருவரும் தொழில்சார் மையங்களுக்கு நாளாந்தம் பேருந்தில் சென்று வந்தோமாயினும், எமது குடும்ப பாரம்பரியத்தில் பாரிய பங்கை வகித்த மரபு வழி ஆலயம் தொடர்பான அம்சங்கள், விவசாயம் சம்பந்தமான கடமைகள், கடப்பாடுகளையும் எதிர் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

விவசாய நடவடிக்கை எனும் போது, குடும்பத்திற்குரிய வயல் நிலங்களில் தற்காலத்தில் உழவு இயந்திரத்தின் மூலம் உழுது, நெல் விதைத்து, செயற்கை உரம் வீசி, விளைச்சலை எதிர்பார்க்கும் முறை போன்றதல்ல அந்நாள் நெற்செய்கை. வாழும் வீட்டு வளவுக்குள் வளர்ந்து உயர்ந்து நிற்கும் மரங்களில் இருந்து உதிர்ந்து விழும் சருகுகளைக் கூட்டி அள்ளி, வளவைச் சுற்றியுள்ள எல்லை வேலிகளை புதிய பனையோலைகளால் அடைத்துவிட்டு கழற்றிய காய்ந்த பனையோலைகளை தறித்து மூரி மட்டைகளை வேல் வளர்க்கும் மிகுதியை சமையல் அடுப்பு விறகுக்குமாக வைத்து, ஓலையை எடுத்து, வீட்டில் வளர்க்கும் பசுக்களின் சாணியையும் எடுத்து எல்லாவற்றையும் குப்பைக் கிடங்கில் சேமித்து வைத்து பருவ காலத்தில் இந்த இயற்கைப் பசளையை எருது பூட்டிய வண்டிலில் வயலுக்கு ஏற்றிச் சென்று பறித்து, பரவி எருது பூட்டிய கலப்பையால் வயலை உழுது மண்ணைப் பண்படுத்தி பருவகால மழை பக்குவமாக ஆரம்பித்தால் ஈர விதைப்பாகவும், தாமதமானால் புழுதி விதைப்பாகவும் நெல்லை

விதைத்து மழை வீழ்ச்சியால் விதைத்த நெல் முளைத்துப் பயிராகும் போது இடையே சேர்ந்து வளர்ந்த களைகளைப் பிடுங்கி, தேவையான களையை (புல்லை) வீட்டுக்கு பசுக்களுக்கு இரையாக கொண்டு வந்து, களைகள் களையப்பட்ட பின் மழை வெள்ள நீர் உயர பயிர்கள் சீறி வளர்ந்து கதிர் கக்கி, நெற்பயிர்கள் முற்றி சாய, அருவி வெட்டி, சூட்டித்து, எருதுகளை கோர்த்துப் பிணைத்துக் கட்டி சூடு மிதித்து, வைக்கோல் குவிந்து பசுக்களுக்கென வைத்து, தலையடி நெல்லில் விதை நெல்லுக்கு வேறாக வைத்து, மிகுதி நெல்லை வீட்டில் சுவாமி அறையிலுள்ள கோர்காலி மேல் பனையோலையால் இளைத்த கூடைக்குள் போட்டு வைத்து தேவைக்கேற்ப நெல்லைக் குற்றி அரிசியாக்கி நீரில் ஊற வைத்து உரலில் இட்டு இடித்து மாவாக்கி இடியப்பம், பிட்டு போன்ற உணவைத் தயாரிக்கவும் நெல்லை கிடாரத்தில் போட்டு அடுப்பில் வைத்து அவித்துப் புழுங்கலாக்கிக் குற்றி வரும் அரிசியை அன்றாடம் அன்னமாக சமைத்து உண்ணவும் வைக்கோலைப் பசுக்களுக்கு இரையாக்கி பசுவிருந்து கிடைக்கும் பாலைக் காச்சி அன்றாடம் பருகவும் பசுவின் சாணியை குப்பைக் கிடங்கில் போட்டு பசளையாக்கி என ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டு பல்துறைப் பயனை பகிர்ந்தளிப்பதுமான செயல்முறை சங்கிலித் தொடர் போல வருடாவருடம் சகல பருவ காலப்பகுதியிலும் நடைபெறும் செயல்முறைகளை உள்ளடக்கிய கிராமிய விவசாய வாழ்க்கை முறையே அந்நாட்களில் காணப்பட்டது.

அது ஒருபுறமிருக்க, தந்தையார் இறைபதமடைந்து தாயார் மற்றும் இளைய சகோதரங்களுடன் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கையில் நாம் சேர்ந்து வாழ ஆரம்பித்தமையால், இச் செயற்பாடுகளில் வழமை போல சிறிய பங்காளியாக செயற்பட்டு வந்தமைக்கு மாறாக, தந்தையார் சுமந்து வந்த பாத்திரத்தையும் ஏற்று கடந்த ஆண்டு முதல் பிரதான பங்கு வகித்துக் கொண்டிருந்தமையால் போதிய பரிட்சியம் ஏற்பட்டு பெருமளவில் சுமை தெரியாத நிலை எனக்கிருந்தது. ஆனால், விவசாய வாழ்க்கை முறையில் துளியளவேனும் அனுபவமற்ற சாந்தியின் நிலை இங்கே தான் அசாதாரண துணிவுடனும், சகிப்புத் தன்மையுடனும், நம்பிக்கையுடனும் எமது குடும்ப வாழ்க்கை முறையில் தன்னையும் பங்காளியாக மாற்றி சவால்களை எதிர்கொண்டு சாதனைகளாக்கிய சான்றுகள் இமயமென குவிந்து குலவிளக்காக பரிணாம வளர்ச்சியடைந்த சாந்தியின் இல்லற வாழ்க்கை வானளாவ உயர்ந்தது.

விவசாய குடும்ப பாரம்பரிய நடைமுறைகளை நாளாந்தம் எனது தாயார், சகோதரங்கள் செயற்படுத்துவதை அக்கறையோடு மதிநுட்பத்துடன் அவதானித்து மிக விரைவில் தன்னையும் பங்காளியாக்கிக் கொண்டது குடும்பத்தவர்களை மட்டுமன்றி ஊரவர்கள், உறவினர்கள் அனைவரையும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியதுடன் மட்டுமன்றி அனைவருடனும் அமைதியாக வெளிப்படைத்தன்மை பொருந்திய நேர்மையான

மனிதநேயப் பண்புகளைக் கடைப்பிடித்து கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு வளம் சேர்த்தமை அனைவருக்கும் சாந்தி மீது அளவிட முடியாத அதீத அன்பையும், மதிப்பையும் ஏற்படுத்தியது என்றால் இரு வேறு கருத்துகளுக்கு இடமில்லை. இவ்வாறு நாட்கள் உருண்டோடி 30.12.1980இல் யாழ். போதனா வைத்தியசாலையில் சங்கீதாவைப் பெற்றெடுத்து தாயார் வீடு சென்று பத்தியமிருந்து முப்பதாம் நாள் மூளாய்க்கு வந்து குடும்ப பாரம்பரியத்திற்கமைய முப்பத்தோராம் நாள் துடக்கு கழித்து, சங்கீதாவுக்கு பாலூட்டி வளர்த்து பல்லு முளைத்தவுடன் பல்லுக் கொழுக்கட்டை ஆசார முறைப்படி அவித்து, பின் இதே போலவே 06.10.1982 இல் பிறந்த சவீந்திராவுக்கும் பின்பற்றி வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறை, தனது சமய நெறிமுறைகளையும் தவறாது பின்பற்றி முரண்படாத வகையில் மாமியார் மெச்சிய மருமகளாக வாழ்ந்த வாழ்வு அனைவரையும் பிரமிக்கச் செய்து இமாலய சாதனையானது.

அன்று ஒரு விடுமுறை நாள். வயலில் செழித்து வளர்ந்த நெற்பயிர்களுக்கிடையில் களை பிடுங்குவதை கண்காணித்திருந்த வேளை சாந்தி தனது கருப்பையில் சங்கீதாவைச் சுமந்து கொண்டு நிறைமாத கர்ப்பிணியாக இருந்த நேரம் திடீரென வழமையான மலர்ந்த முகத்துடன் வயலுக்கு விரைந்து வந்த சாந்தி காரைநகரைச் சேர்ந்த முருகேசு பாலசிங்கம் உறுதி நிறைவேற்ற வீட்டிற்கு வந்திருப்பதாகவும், எனவே உடனே போய் அதைக் கவனிக்குமாறும், கண்காணிப்பு வேலையை தான் அதுவரை பொறுப்பெடுப்பதாகவும் கூறிய போது, வீட்டிற்கு வெளியே காலணியில்லாது நடமாடியறியாத வாழ்க்கை முறையிலிருந்து வந்த சாந்தி, தற்போது சேறும் சகதியுமான வரம்பில் காலணியின்றி வந்தமை மனதில் ஏற்படுத்திய வருத்தத்தை வெளிக்காட்டிய நான், செல்லக்குஞ்சுவை (எனது சகோதரி) இங்கு அனுப்பியிருக்கலாமே என ஆதங்கப்பட்ட போது, எனது மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டு சாதுரியமாக, வயல் வெளியை சுற்றி நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த சாந்தி பேச்சை திசை திருப்பும் நோக்கில், “பச்சைக் கம்பளத்தை அழகாக விரித்துவிட்டது போல் எவ்வளவு அழகாக ஆண்டவர் இயற்கையைப் படைத்துள்ளார் என்பதை கவனியாது, வரம்பில் சேறும் சகதியும் இருப்பதை பற்றிப் பேசுகிறீர்களே, செல்லக்குஞ்சு பாவம் கால்நடையாகவல்லவா இங்கு வர வேண்டும் அதனாலேயே நான் சையிக்கிளில் விரைவாக வந்தேன், பாலசிங்கம் நீங்கள் சட்டத் தொழிலில் வலுவான நிலைக்கு வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்ற வாஞ்சையில் தனவந்தரான அவ்வயோதிபர் தூர இடத்திலிருந்து வந்தமையால் தாமதியாது வீடு போய் அவரது அலுவலைக் கவனியுங்கள்” எனக்கூறி என்னை அனுப்பி வைத்தார். இச்செயற்பாடு விவசாய நடவடிக்கையில் சாந்தி கால் பதித்த முதலாவது நிகழ்வானது.

இவ்வாறு இதமாக இல்லற வாழ்க்கை சென்று கொண்டிருந்த போது, 1982ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் முதலாம் திகதி வட்டுக்கோட்டை தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த திரு. தா. திருநாவுக்கரசு அவர்களின் திடீர் மறைவு எமது வாழ்க்கையிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. எமது தொகுதி தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சகல கிளைகளின் உத்தியோகத்தர்களும் காலாவதியான வெற்றிடத்தை தேர்தல் சட்டவிதிமுறைகளின் தேவைப்பாட்டிற்கு அமைய நிரப்ப நியமிக்குமாறு எனது பெயரை ஏகமனதாக சிபார்சு செய்து ஒப்பமிட்ட மகஜரை இளைப்பாறிய கல்வி அதிகாரி காரைநகரைச் சேர்ந்த திரு. சபாபதி அவர்களின் தலைமையில் சென்று தலைவர் அமிர்தலிங்கம் அவர்களிடம் நேரடியாக கையளித்து வலியுறுத்தினார்கள். தலைவர் அமிர்தலிங்கம் எதிர்காலத்தில் எனக்கு நிச்சயம் சந்தர்ப்பம் வழங்குவதில் உறுதியாக இருப்பதாகவும், அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் கட்சி கலாநிதி. நீலன் திருச்செல்வத்தை பயன்படுத்த வேண்டி இருப்பதற்கான காரணங்களை சென்றவர்களுக்கு தெளிவாக விளக்கியதுடன், என்னையும் அழைத்து வினயமாக விவரங்களை விளம்பி இறுதியாக எல்லோரது ஏகமனதான முடிவுக்கு அமைய கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் அவர்கள் எமது தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார். இது ஒரு புறமிருக்க, இதிலும் பார்க்க மகிமையுள்ள பதவியை, உங்கள் தந்தையார் மனதில் மலை போல வளர்ந்திருந்த ஆதங்கத்தை நிதர்சனமாக்கும் வகையில், பரிசாக வழங்குவதே ஆண்டவரின் சங்கற்பமாகுமாகையால் இவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளிவிட்டு வாழவேண்டுமென வாஞ்சையுடன் தென்பளித்த சாந்தியின் சலனமற்ற பிரதிபலிப்பானது பிற்காலத்தில் தீர்க்க தரிசனமான வார்த்தைகளாக பரிணாமவளர்ச்சியடைந்ததோ என பொருள் கொள்ள வைத்தது.

திருமண வாழ்க்கை ஐந்தாவது ஆண்டை அணுகிவிட்டிருந்த சமயம், தமது, பூர்வீக வீட்டில் தாய், சகோதரிகளுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்காக இங்கிலாந்திலிருந்து தமையனார் குடும்பம் வந்தமையால், அண்மையிலுள்ள சகோதரி மகாராணிக்குரிய வீட்டில் நாம் குடியிருந்து எமக்கு பரிட்சயமான விவசாய செயற்பாடுகளை நாமும், ஆலயம் தொடர்பான பாரம்பரிய செயற்பாடுகளை தாயாருடன் இணைந்து தமையனார் குடும்பமும் பொறுப்பேற்று செயற்பட ஏற்பாடானது. நாம் தனிவீட்டில் குடியேறிய பின் 01/06/1984 இல் இளைய மகன் சஞ்சேந்திரா பிறந்தார். முத்தான மூன்று செல்வங்களுடனும் செழிப்பாக வாழ்க்கை சென்று கொண்டிருந்த போது திடீரென சாந்தியின் தாயார் 1987ஆம் ஆண்டு தை மாதத்தில் புற்றுநோயால் பீடிக்கப்பட்டு கர்தருக்குள் நித்திரையானார். அதை தொடர்ந்து நாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் நீதிமன்றங்கள் குடாநாட்டில் செயற்பட முடியாத சூழ்நிலை உருவானது. அதே வேளையில் எனது தாயாரும் 1987ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

நீதிமன்றங்கள் இயங்காமல் இருக்கும் சூழ்நிலையானது சட்டத் தொழிலுக்கு பாரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. தேய்ந்து போன குடும்ப வருமானத்தை சீராக்க சிக்கன வழிமுறைகளை வளமாக்கும் நோக்கில் தாயாரின் பராமரிப்பிலிருந்த பசுவையும் பொறுப்பேற்று பெற்ற மேலதிக பாலை விற்பனை செய்து வந்தோம். இக் கால கட்டத்தில், பல்கலைக்கழகத்திற்கு மட்டுமின்றி, நெல்மூடையை அரிசியாலைக்கு கொண்டு சென்று அரிசியாக்குதல், கடைகளில் இருந்து பசுக்களுக்கு தேவையான தவிடு, பிண்ணாக்கு வாங்கி வருதல் போன்ற வேலைகளையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் சாந்தியே தனது துவிச்சக்கர வண்டியில் சென்று செய்து வந்ததும் இலகுவில் இதயத்தை விட்டு அகலாத அர்ப்பணிப்பான செயற்பாடுகளின் சான்றுகளாகும்.

இக்காலகட்டத்தில், வாழ்க்கைச் செலவுக்கேற்ப வருமானத்தை சமநிலைப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் பற்றி சிந்தனை எழுந்த வேளையில் கொக்குவில் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் வார இறுதி நாட்களில் இயங்கி வந்த இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு ஆங்கில மொழி கற்பித்தலுக்கு சாந்திக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஆங்கில மொழி கற்பித்தலை ஞாயிற்றுக்கிழமை முற்பகல் வேளையில் நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தமை சாந்தியின் சமய அனுட்டானங்களுக்கு சவாலாக தோன்றியது. ஞாயிறு தினங்களில் சமய ஆராதனைக்கு சமூகம் கொடுப்பதா அல்லது குடும்ப வருவாயை சமநிலைப்படுத்த ஏதுவான குடும்ப கடமைக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதா என்ற கேள்விக்கு சாந்தி விடைகாண வேண்டியிருந்தது. கருத்துள்ள கலந்துரையாடலின் மூலம் இறுதியில் மிகவும் தெளிந்த மனதுடன் பிள்ளைகளின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய கடமைக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து ஆங்கில மொழி கற்பித்தலை ஞாயிறு தினங்களில் காலை வேளையில் பொறுப்பேற்க முடிவு செய்துள்ளதாக சாந்தி தெரிவித்த போது, சாந்தியின் தியாக உள்ளத்தையெண்ணி மனநிறைவு பெற்ற போதிலும் உள்ளத்தில் உணர்ந்து கொள்ள முடியாத வேதனை படர்ந்தது. நீதிமன்ற வேலைப்பழு இல்லாமையால் கிடைத்த நேரத்தை யாழ். சிக்கன கடன் வழங்கும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாச இயக்குனர் சபையின் வலிமேற்குப் பிரதேச உறுப்பினராக பதவியேற்று சமாசத்தினால் அமுல்படுத்திய இலகுவட்டிக் கடனாக காசுக்குப் பதிலாக சிறுபயிர் விவசாய திட்டத்திற்கான மூலப்பொருட்களை கெயர் நிறுவனம் ஊடாக அங்கத்தவர்களுக்கு விநியோகித்து எமது பகுதி மக்கள் அதியுச்சப்பயனைப் பெற்று வாழ்வை வளமாக்க வேண்டுமென முழுப்புலனையும் செலுத்திய செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டிருந்த என் மனதில் சாந்தியின் தியாகத்திற்கு கைமாறு செய்ய வேண்டுமென்ற சிந்தனை நிறைந்திருந்தது. இதன் பயனாக, யாழ் மாவட்ட செயலகத்திற்கு அண்மையில் இயங்கிய இலங்கைச் செஞ்சிலுவைச் சங்க யாழ். கிளை அலுவலகத்தில் அபிவிருத்தி அலுவலராக சேவையாற்றும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிடைத்தது. சாந்தியும் ஞாயிறு

தினங்களில் ஆங்கில மொழி கற்பித்தலை நிறுத்தி விட்டு சமய ஆராதனைக்கு செல்ல முடிந்தது. இருவரும் புரிந்துணர்வு எண்ணங்களை பரிமாறி மனநிறைவு பெறவும் முடிந்தது.

கல்லூரிக் காலத்திலிருந்தே சாந்தியின் நண்பராக இருந்து இக்காலகட்டத்தில் எமது குடும்ப நண்பராக மாறியிருந்தவரின் குடும்ப கடமைப் பொறுப்பை நிறைவு செய்ய தேவையான அத்தியாவசிய பொருளாதார உதவியை சட்டக்கல்லூரியில் பெற்ற தங்கப்பதக்கம் உட்பட சாந்தியின் தங்க நகைகளை சங்காணை மக்கள் வங்கிக் கிளையில் அடைமானம் வைத்து நிறைவேற்ற வேண்டிய சூழ்நிலை உருவானது. அவ்வாறு செய்து உற்ற நண்பருக்கு உதவியதில் மனநிறைவு பெற்றிருந்த வேளையில் ஓர் துன்பியல் நிகழ்ச்சி நிறைவேறியது. அடைமானம் மீள்ப் பெறமுன் "சிறுபிள்ளை வேளாண்மை வீடு வந்து சேராது" என்ற கிராமிய முதுமொழிக்கு விளக்கமளிப்பது போல விழலுக்கிறைத்த நீராக மாறிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களால் சங்காணை மக்கள் வங்கியிலிருந்த நகைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இந் நிகழ்வு சாந்தியின் உள்ளத்தில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதன் எதிரொலி தங்க ஆபரணங்களை அணியாதிருத்தல் என்ற சமயப் பாரம்பரிய சிந்தனை வீரியம் பெறவும் நாளடையில் தங்க ஆபரணங்களை அணியாதிருக்கவும் துணையாகியது.

கடமை நாட்களில் எமது வேலைத் தளங்களுக்கு மூளாயிலிருந்து துவிச்சக்கர வண்டிகளில் ஒன்றாகவே புறப்பட்டுச் சென்று, மாலை 6.30 மணிக்கு நானும், தனது நாளாந்த கடமை முடியும் நேரங்களைப் பொறுத்து சாந்தி முன்னராகவும் வீடு திரும்புவது சகஜம். பிள்ளைகள் பாடசாலை சென்று வீடு வந்து சகோதரிகளுடைய பராமரிப்பில் நாம் வீடு வரும் வரை இருந்து வந்தனர். அக்கால கட்டத்தில் குடாநாட்டு வான்பரப்பில் கிபிர் விமானங்களும் அடிக்கடி வந்து தமது கடமைகளை அனேகமாக இலக்குத் தவறினாலும் அற்பணிப்புடன் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தமை பிள்ளைகளைப் பிரிந்து தூர இடத்தில் நீண்ட நேரம் வேலைத்தளத்தில் கடமையில் கண்ணாக இருந்து செயற்படுவதற்கு இடைஞ்சலாக இருந்ததை எமது மனச்சாட்சி உறுத்தியமையால் வேலைத்தளங்களுக்கு அண்மையில் வீடு மாறியிருக்க மனம் ஏவியது.

இவ்வாறு எமது மனம் சஞ்சலப்பட்டிருந்த 1992ஆம் ஆண்டில் ஒரு நாள் மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலைக்கருகாமையில் "கீபிர்" விமானம் வானில் வந்து தனது கடமையை நிறைவேற்றியதன் எதிரொலியாக நமது வீடு மாறும் எண்ணம் செயல் வடிவம் பெற்றது. ஒரு சில நாட்களில் சுண்டுக்குளி, றக்கா ஒழுங்கை, 32ஆம் இலக்க இல்லத்திற்கு இடம்பெயர்ந்தோம். அந்தக் காலகட்டத்தில் யாழ். போதனா வைத்தியசாலையில் மேலதிக சிகிச்சைக்காக கொழும்புக்கு கொண்டு செல்ல வேண்டிய நோயாளிகளின் போக்குவரத்து சேவையை யாழ். கிளை அம்புலன்ஸ் வண்டி மூலம் கிளாலி வரையும், அங்கிருந்து

இறங்குதுறை வரை படகிலும், நல்லூர் இறங்குதுறையிலிருந்து கொழும்பு வைத்தியசாலை வரை கிளிநொச்சிக் கிளையில் தங்கவிட்ட யாழ்.கிளை அம்புலன்ஸ் வண்டி மூலமும் வழங்கப்பட்டு அச்சேவையின் செயற்பாட்டுப் பொறுப்பு அலுவலராக கடமையில் ஈடுபட்டு வந்தேன். இதன் காரணமாக, தொடர்ச்சியாக கொழும்பு சென்று வரவேண்டியிருந்தமையால் மூளாய் சென்று விவசாயச் செயற்பாட்டில் ஈடுபடுவதை முடிவுறுத்த வேண்டி வந்ததுமல்லாமல், வளர்த்த பசுக்களை ஓரளவு சாந்தி பராமரிக்க முடிந்த போதும் பால் கறக்க கஸ்டப்பட்டமையால் பசுக்களை வளர்ப்பதைக் கைவிடவேண்டியும் வந்தது.

கொழும்பு சென்று வரும் இந்தக் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, 10.08.1993 இல் இயற்கை அன்னையின் சீற்றத்தால் ஏற்பட்ட கடல் கொந்தளிப்பில் சிக்குண்ட பல படகுகள் கிளாலிக் கடலில் கவிழ்ந்து கணிசமான மக்கள் கடல் நீரில் அமிழ்ந்து இறந்தனர். இக்கோர நிகழ்ச்சி பற்றி மறுநாள் தினசரிகளில் தலைப்புச் செய்தியாக பிரசுரிக்கப்பட்டதுடன், இந்த அனர்த்தத்தில் அகப்பட்டு இறந்தவர்களின் மீட்கப்பட்ட உடல்கள் அடையாளம் காணப்படுவதற்காக யாழ். போதனா வைத்தியசாலைப் பிரேத அறையில் குவிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் செய்தியில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அன்றைய தினம் கிளாலிவாவி ஊடாக படகில் பிரயாணம் செய்தவர்களின் உறவினர்கள் யாழ்.போதனா வைத்தியசாலைக்குப் படையெடுத்தனர். எமது அயலவர்கள் சிலரும் அங்கு போய் அடையாளம் காணுமாறு ஆலோசனை வழங்கிய போதும் வற்றாத இறைவிசுவாசம் நிரம்பிய சாந்தி அடையாளம் காணுவதற்குச் செல்லுவதற்குப் பதிலாக, குழந்தைகளுடன் குடும்பமாக இறை வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்க செய்திப் பரிமாறல் ஊடாக சுகமே யான் கொழும்பு சென்றடைந்த செய்தி சாந்தியின் இமாலய இறை நம்பிக்கைக்கு இறைவன் கொடுத்த பரிசாக முத்திரை பதித்தது என 25.08.1993 நள்ளிரவு 3.45 மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்த போது சாந்தி கூறிய வார்த்தைகள் இன்றும் இதயத்தில் ரீங்காரம் செய்கிறது.

குடும்ப வாழ்க்கையில் நாகரீக உலகங்கள் யாவும் உயர்ந்து போற்றிய விழுமியங்களை விட்டு விலகி விடாத சாந்தி, ஒரு மொழி அறிவை பெற்றுக் கொள்வது ஒரு ஆத்மாவைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு சமன் என மகாத்மா காந்தி கூறியவாறு ஆங்கில மொழி அறிவைப் பெற்று யாழ். பல்கலைக்கழக ஆங்கிலத்துறைத் தலைவியாக 1987-1990 மீண்டும் 1998 முதல் 2005 வரையிலும், தொடர்ந்து ஆங்கில விரிவுரையாளராக இவ்வருடம் இளைப்பாறும் வரையில் அந்த மொழியறிவின் ஊடாக எமது கலாச்சாரத்திற்குப் பொருந்தாத, எமது பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்கு வேட்டு வைக்கும் தோட்டாக்களாக அமையும் ஆபத்தான நாகரீகங்களை மெய்யென ஏற்று விடாது மேலைத்தேயம் கீழைத்தேயம் என்ற வேறுபாடு எமது சமுதாயத்திற்கே உரிய தனித்துவமான

விழுமியங்களிலேயே தங்கியிருக்கிறது என்ற தெளிவான மனோபாவத்தின் வெளிப்பாடாக கீழைத்தேய வாழ்க்கைமுறைப் பாரம்பரியங்கள் சாந்தியின் வாழ்வுடன் வழமாக பரந்து படர்ந்திருந்தது.

இமாலய இறைநம்பிக்கை கொண்டிருந்தது போலவே சமூக குடும்ப வாழ்வியல் முறை பாரம்பரியங்களிலும், கூட்டுக் குடும்ப உறுப்பினர்களின் உணர்வுகளுக்கும் வெளிப்படைத் தன்மையான நேர்மையுடன் உறுதியாக வாழ்ந்தமைக்கு சாந்தி சான்று பகர்ந்த சம்பவம் சங்கா பருவமடைந்த போது நிகழ்ந்தது. சங்காவின் பூப்புனித சம்பிரதாய நிகழ்விற்கான ஏற்பாடுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு நிகழ்விருந்த நாள் காலையில் நாம் வாடகைக்கு குடியிருந்த வீட்டின் சொந்தக்காரியிடமிருந்து சாந்திக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதன்படி கிறிஸ்தவ விசுவாசியான தங்கள் இல்லத்தில் சைவசமய முறைப்படியான நிகழ்வுகள் எதையும் தவிர்த்து நடக்குமாறு கோரப்பட்டிருந்தது. எமது சகோதரங்கள் முதல் நாள் இரவே வந்து தங்கியிருந்து அன்று சற்று நேரத்தில் மூளாயிலிருந்து சைவகுரவர் வருவதே பாக்கியாக இருந்ததருணம், கடிதத்தை எனக்கு காட்டிய சாந்தி அயலில் உள்ள வைத்திய கலாநிதி அம்பிகைபாகனிடம் அவரது இல்லத்தில் சமயமுறைப்படியான நிகழ்வை மட்டும் நடாத்த கேட்போமா என்று கேட்டு இருவரும் போய் சம்மதம் பெற்று அவ்வாறு நிகழ்வு பூரண திருப்தியுடன் சிறப்பாக நடந்தேறியது. ஆயினும், இந்நிகழ்வு சாந்தியின் உள்ளத்தில் இனம் தெரியாத ஓர் தாக்கத்தை உருவாக்கி அடிக்கடி ஆண்டவரிடம் பரிகாரம் தேடியதற்குப் பலன் வாழ்க்கையின் திருப்பு முனையாக அமைந்தது.

வாழ்க்கையின் திருப்பு முனையானது, நீதிபதி நியமன வடிவத்தில் வந்தடைந்ததாயினும், சவால்களை சந்திக்க வேண்டிய சமாச்சாரமாகவே இந்த நியமனம் எமது வாழ்வில் சங்கமித்தது. நீதிபதியாக நியமனம் பெற்ற 1997ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் குடாநாட்டில் 1987ஆம் ஆண்டிலிருந்து செயல் இழந்திருந்த நீதித்துறையை மீளக்கட்டியெழுப்ப வேண்டிய கட்டாயத்தில் பருத்தித்துறை மாவட்ட / நீதிவான் நீதிமன்ற நீதிபதியாக கடமையைப் பொறுப்பேற்ற வேளையில், நீதிமன்றங்கள் குடாநாட்டில் செயற்படுவதற்கு ஏற்பட்ட அச்சுறுத்தல்களையெல்லாம் இறைவிசுவாசத்துடன் இடித்துரைத்த இதமான சாந்தியின் மதிநுட்பமான நம்பிக்கையூட்டும் ஆலோசனையுடனும், பருத்தித்துறை சட்டத்தரணிகளும், அவர்களுடன் பக்கபலமாக ஊழியர்களும் இணைந்து வழங்கிய அனுசரணையுடனும் அன்று அப்பகுதி இராணுவ அதிகாரியாக கடமையாற்றிய லறி விஜயரட்ண அவர்களின் அர்ப்பணிப்பான அரவணைப்புடனும் பருத்தித்துறை நீதிமன்றம் துரித கதியில் மீள செயல்பட ஆரம்பித்தது.

இவ்வாறு இருவருடங்களுக்குள் பருத்தித்துறை நீதிமன்றம் துடிப்பாக இயங்குவதை அவதானித்த நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு, மல்லாகம் மாவட்ட நீதிபதி இளைப்பாறிய சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மல்லாகம் நீதிமன்றத்தையும் சேர்த்து கடமையாற்றும்படி என்னைப் பணித்தது. அதன்பின் ஒரு சில மாதங்களில் என்னை யாழ்ப்பாணம் நீதிபதியாக கடமையாற்றுமாறு இடமாற்றம் செய்த வேளையில், சங்காவின் பூப்புனித நீராட்டு விழாவினால் சாந்தியின் உள்ளத்தில் உறைந்திருந்த தாக்கம் விடுபட வீடு மாறி தற்போது வாழும் நல்லூர், செட்டித்தெரு, 01ஆம் இலக்க இல்லத்திற்கு பிரபல வர்த்தகர் ஜெயரத்தினத்தின் ஆதரவுடன் குடியேறினோம்.

நீதிமன்ற நடவடிக்கை முறையில் மனிதநேயம் மலரக்கூடியவாறான மகத்துவ பணிகளில் சாந்தியின் பங்களிப்பு நினைவுகூரப்பட வேண்டியதாகும். இலங்கை கடல் எல்லைக்குள் அத்துமீறி மீன்பிடிக்க வந்த இந்திய மீனவர்கள் கடற்படையினரால் கைது செய்து பொலிசாரிடம் கையளித்து யாழ். நீதிமன்றத்தில் முற்படுத்தும் போதும் போர்க்கால கட்டத்தில் வன்னிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குடும்பமாக சட்ட விரோத முறையில் படகுகளில் இந்தியாவிற்கு தஞ்சமடைய கடலில் பயணம் செய்யும்போது கடற்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு யாழ். நீதிமன்றத்தில் முற்படுத்தப்படும் போதும் யாழ். சிறைச்சாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். கௌரவ சட்டமா அதிபர் இவர்களுக்கெதிராக குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யவில்லையென நீதிமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் சட்டத்தின் தேவைப்பாட்டிற்கமைய இவர்களை உடனடியாக விடுதலை செய்ய வேண்டும். விடுதலையானவர்கள் யாழ். குடாநாட்டில் இனத்தவர், நண்பர்கள் இல்லாமையால், விடுதலையாகி தாமே சுதந்திரமாக வெளியே சென்று தங்குவதற்கு இயலாதிருந்தது. சொந்த இடங்களுக்கு திரும்பிச் செல்வதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்து அவர்கள் புறப்படும் வரையிலான காலப்பகுதியில் சிறைச்சாலையில் இவர்களை வைத்திருக்க சட்ட ஏற்பாடு இல்லை. இவ்வாறான இக்கட்டான சூழ்நிலை களில் இவர்களை தங்கவைத்து பராமரிக்கும் ஒழுங்குகளை செய்ய வேண்டியிருந்தது.

இவர்களின் பரிதாபநிலைபற்றி சாந்தியுடன் சம்பாசித்தபோது, குற்றச் செயல்களில் சம்பந்தப்பட்டவர்களென சந்தேகத்தின்பேரில் பொலிசாரால் நீதிமன்றத்தில் முற்படுத்தப்படும் பெண்கள், பதினாறு வயதுக்குட்பட்டவர்கள் தொடர்பாக, 1979ஆம் ஆண்டின் 15ஆம் இலக்க குற்றவியல் நடவடிக்கைக் கோவை சட்டத்தின் 452ஆம் பிரிவின் பிரகாரம், நீதியமைச்சரால் வர்த்தமானியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இல்லமாக “கானான் சிறுவர் இல்லம்” பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு, குடாநாட்டு நீதிமன்றங்களிலிருந்து அனுப்பப்படும் மேற்படி பெண்கள், பதினாறு வயதுக்குட்பட்ட நபர்களை பாதுகாப்பில் தடுத்து வைக்கப்படுவதை கருத்திற்கொண்டு இந்த சிறுவர் இல்லத்தை நிருவகிக்கும் நிர்வாகி திரு. ஏபிரகாம் அவர்களையும், எம்மிருவர் மீதும் விசேட கரிசனை கொண்டிருந்த

தெய்வத் திருமகள் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களையும் அணுகி இவர்களைத் தங்கவைக்க வேண்டிய அவசியத்தை சாந்தி அர்ப்பணிப்புடன் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தியதன் விளைவாக கானான் ஜெப ஆலய கட்டிடத்தில் தங்கவைக்கவும், தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் பராமரிப்புச் செலவை பொறுப்பேற்கவும் இணக்கம் காணப்பட்டு செயல் வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறானவர்கள் திரும்பிச் சென்ற கால எல்லை பலதடவைகள் ஒரு மாதத்தை தாண்டியதுமுண்டு. முக்கியமாக, வறுமையான குடும்ப பின்னணியுடன் குழந்தைகளுடன் வன்னியிலிருந்து வந்த மக்கள் கூட்டத்தில் அடங்கியமையை அவதானித்த சாந்தி, வீட்டிலிருந்தும், உறவினர்களிடமிருந்தும் பெற்ற உடுபுடவைகளை கொண்டு சென்று விநியோகித்தமை சாந்தியின் மனிதநேயப் பண்புக்கு சான்றாகும்.

யாழ். நீதிமன்றத்திற்கு இடமாற்றம் பெற்று கடமையாற்ற தொடங்கிய பின் மின்னல் வேகத்தில் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட ஆரம்பித்தமைக்கு வெளிப்படைத்தன்மையான நேர்மையான சாந்தியின் இறைவிசுவாசம் தூண்டாமணி விளக்காக விளங்கியது. சங்கா இந்தியா சென்று பங்களுர் பல்கலைக்கழகத்தில் உயிரியல் இரசாயனத்துறையில் பட்டம் பெற்று திரும்பினார். சவீந்திரா சட்டப்படிப்புக்காக இங்கிலாந்து புறப்பட்டார். இவ்வாறு குடும்ப வாழ்க்கையில் நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது நீதித்துறை சரித்திரத்தில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய யாழ்ப்பாண நீதிமன்ற கட்டிடத்தொகுதிக்கான அடிக்கல் 15.07.2004இல் மாட்சிமை தங்கிய பிரதம நீதியரசர் சரத் நந்தன சில்வா அவர்களால் நாட்டப்பட்டது. அடிக்கல் நாட்டிய மறுநாள் காலை இங்கிலாந்தில் இருந்து வந்திருந்த மகன் சவீந்திராவை வழியனுப்ப நாம் கொழும்பு சென்று கொண்டிருந்த போது, கையடக்கத் தொலைபேசி ஊடாக நாட்டப்பட்ட அடிக்கல் பெயர்க்கப்பட்டு நல்லூரில் பிரதம நீதியரசரையும், என்னையும் நச்சரித்த வாசகத்துண்டுடன் போடப்பட்டதாக அறிந்து அதிர்ச்சி அடைந்தோம். கொழும்பு சென்றதும் சாந்தியுடன் சேர்ந்து போய் பிரதம நீதியரசருடன் இச்சம்பவம் பற்றி கலந்துரையாடி நீதிமன்ற கட்டிடத் தொகுதியை தடையின்றி வேலைகளை தொடர எடுக்கப்போகும் நடவடிக்கைகளை ஆராய்ந்து, அனுமதியுடன் யாழ்ப்பாணம் திரும்பும் வழியில் கிளிநொச்சியில் அவர்களின் நீதித்துறைக்கு பொறுப்பாயிருந்த திரு. பரராஜசிங்கம் என்பவரை சந்தித்து வாதாடி உரிய அறிவுறுத்தல்களை கொடுக்கச் செய்துவிட்டே யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம். யாழ்ப்பாணம் வந்தடைந்ததும் நீதிமன்ற கட்டிடவேலைத் திட்டம் தங்குதடையின்றி தொடரக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கியுள்ளமை தொடர்பாக பிரதம நீதியரசருக்கு தொலைபேசி மூலம் தெரிவித்து, சீரா நிறுவனத்தினருடன் அவர் தொடர்பு கொண்டு விரைவில் கட்டிடம் கம்பீரமாக கட்டிமுடிக்கப்பட வழியேற்படுத்தப்பட்டது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், இக்கால கட்டத்திற்கு இரு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த சம்பவம் பற்றி குறிப்பிடப்பட வேண்டியது அவசியமாகின்றது. இலங்கையில் இரத்த ஆறு ஓடுவதை இல்லாமல் செய்யும் நோக்கில் இரு தரப்பினர்களுக்கிடையிலும் மோதல் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்டு அமுலில் இருந்ததாக கருதப்பட்ட காலமது. அவ்வேளையில் அனைத்துலக மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள் தமது யாழ்ப்பாண விஜயத்தின் போது நீதிபதிகளையும் சந்தித்தனர். இவர்களுடன் சேர்ந்து வந்த ஞாயிறு ஒப்பேவர் பத்திரிகை நிருபர் இலங்கையில் இரு வேறுபட்ட நீதிமுறை அமைப்பும், பொலிஸ் படையும் அன்றைய தளநிலையில் நிதர்சனமாய் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி இரு தரப்பு பேச்சு வார்த்தையின் பிரதிபலனாக உருவாகக் கூடிய நீதித்துறை அமைப்பு முறைமை பற்றி எழுப்பிய கேள்விக்கு, எமது அரசியல் அமைப்பில் தெளிவாக விதித்துரைக்கப் பட்டவாறு நீதித்துறை, பொலிஸ்படை ஒரே வகையாகவே செயற்பட முடியும் என்றும், அது எவ்வாறு அமையுமென்பது பேச்சுவார்த்தை மேசையில் இரு தரப்பினரும் தீர்மானிக்கவேண்டிய விடயம் என்றும் தெளிவுபடுத்தி இருந்தேன். இச் செய்தி 21.07.2002 ஞாயிறு ஒப்பேவர் பத்திரிகையில் முக்கியத்துவம் கொடுத்து பிரசுரிக்கப்பட்ட தலைப்புச் செய்தியானது, பொற்பதி வீதியில் அன்று அமைந்திருந்த அரசியல் துறை தலைமைச் செயலகத்தில் ஏற்படுத்திய கொந்தளிப்பான உணர்வலைகள் 22.07.2002 மாலை எனது வீட்டு தொலைபேசி ஊடாக தமக்கு பாதகமான கருத்துக்களை கசியவிட்டுள்ளேன் என கடும் தொணியில் தெரிவித்தபோது, அதே பாணியில் தலைப்பை மட்டும் பாராது செய்தியை முழுமையாக வாசித்தால், இதய சுத்தியுடன் கூடிய வெளிப்படைத்தன்மையான நேர்மையாளராக பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு செல்பவர்கள் கலக்கம் எதுவுமின்றி இலகுவாக செய்தியின் உள்ளடக்க உண்மைகளை உணர முடியுமென செப்பிய போது தொலைபேசித் தொடர்பு செயலிழந்தது. இந்த சம்பவம் ஏற்படுத்திய முறுகல் நிலையை தணிப்பதற்காகப் போலும் நீதித்துறைக்கு பொறுப்பானவரான திரு பரராசசிங்கம் தொலைபேசிமூலம் ஒழுங்குபடுத்தியவாறு சந்திப்புக்கு எமது இல்லத்திற்கு வருகை தந்தார். காவல் கடமையில் இருந்த பொலிஸ் அலுவலர்களுக்கு சாந்தி கொடுத்த உஷார் சமிஞ்சையுடன் பரா வீட்டிற்கு வந்து கனிவான கருத்துப்பரிமாற்றம் செய்து வெளியேறும் வரை எனதருகே சாந்தி அமர்ந்திருந்ததுடன், வழியனுப்ப மரியாதையின் நிமிர்த்தம் வீட்டு வாசல்படி வரை சென்ற போது கூட வந்த சாந்தியை நோக்கி, “அம்மாவுக்கு இன்னும் எங்களில் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை போல் தெரிகிறது” எனக்கூற, உடனே சாந்தியோ, “அமிர்தலிங்கம் அவர்களுக்கு நடந்ததை அவ்வளவு எளிதாக மறந்துவிடமுடியுமா? ஆயுதங்களை கீழே வைத்து வெளிப்படையாக ஜனநாயக நீரோட்டத்திற்குள் நீங்கள் வரும்வரை நம்பிக்கை பற்றி பேசுவதில் அர்த்தம் இல்லையே” என மலர்ந்த வழமையான புன்னகையுடன் கூறியதை செவிமடுத்த பார, “தற்போது நாம் அப்படியல்ல”

என்று மட்டும் கூறி விடைபெற்றுச் சென்றார். இச் சம்பவம் சாந்தி தனது கணவரின் நலனில் கொண்டிருந்த விசுவாசமான மதிநுட்பமுடைய மனவைராக்கியத்திற்கு முக்கிய சான்றாகும்.

பருத்தித்துறை நீதிமன்றம் முதல் யாழ்ப்பாணம் நீதிமன்றம் வரை நான் கடமையாற்றிய சகல நீதிமன்றங்களிலும் நிகழ்ந்த எந்தவொரு நிகழ்ச்சிக்குமான ஒழுங்கமைப்பு, வடிவமைப்பு தொடர்பில், சாந்தி தனது இயல்பான இனிய பண்புடன் ஊழியர்களுக்கு வழிகாட்டி ஆலோசனை வழங்கி நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பாக நிறைவுபெற உறுதுணையானார். முக்கியமாக, யாழ். நீதிமன்ற கட்டிடத் தொகுதிக்கான அடிக்கல் நாட்ட வருகைதந்த மாட்சிமை தங்கிய பிரதம நீதியரசர் சரத் நந்தன சில்வா உட்பட உயர் அதிகாரிகள் குழாம், அன்றைய மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி கு.பொ.சி.வரதராசா அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கமைய, திருப்திகரமான காலையுணவு பரிமாறலுக்கான ஏற்பாடுகளை எமது இல்லத்தில் செய்து வந்தவர்கள் வாழ்த்தும் வண்ணம் நிறைவேற்றியதுடன், அடிக்கல் நாட்டியபின் வரவேற்பு விழா நடைபெற்ற வீரசிங்கம் மண்டபத்தை முதல்நாளே இரவிரவாக அழகுபடுத்தி வடிவமைத்தமை விழாவிற்கு வந்திருந்த பிரமுகர்களுக்கு சிற்றுண்டி, குளிர்பானம் சீராக விநியோகிக்க துல்லியமான சகல ஒழுங்குகளையும் பொறுப்பெடுக்க வேண்டிய ஊழியர்களை அடையாளம் கண்டு வகைப்படுத்தியமை போன்ற செயற்பாட்டில் எமது பிள்ளைகள் சகிதம் நேரடியாக பங்கேற்று குறைகள் இல்லாமல் அனைத்து விடயங்களும் செயல்வடிவம் பெறக்கூடியவாறு ஆழமான ஆலோசனைகளை வழங்கி சகல சம்பவங்களும் சம்பூரண திருப்தியுடன் நிறைவுபெற வழிசமைத்தார்.

இவ்வாறு நீதிமன்ற ஊழியர்களுடன் சாந்தி உருவாக்கிய உணர்வுபூர்வமான தொடர்பு, சாந்தியின்மீது அர்ப்பணிப்புள்ள அன்பையும், மலைபோன்ற மதிப்பையும் ஏற்படுத்தியது மட்டுமின்றி அதன் தாக்கம் நீதிமன்ற நடைமுறையில் ஊழியர்கள் அர்த்தமுள்ள ஆதரவையும், முழுமையான விசுவாசமான ஒத்துழைப்பையும் எனக்கு வழங்கும் வகையிலான மன எழுச்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளதை என்னால் உணர முடிந்தது. அத்துடன் எவராவது ஊழியரின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் பிரச்சினை உருவானதாக உணர்ந்தால், சம்பந்தப்பட்ட ஊழியரை அழைத்து பிரச்சினையை தீர்க்கக்கூடிய ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளை வழங்கி, தொடர்ந்தும் அவ் ஊழியரை ஆதரவுடன் அழைத்து பிரச்சினைத் தீர்வின் முன்னேற்றம் பற்றி கேட்டறிவதுடன் பொருத்தமான மேலதிக ஆலோசனைகளை வழங்கி முற்றான தீர்வைப்பெற வைப்பது இயல்பான நடவடிக்கையாகும். இது அந்த ஊழியருக்கு மட்டுமின்றி இச்செயற்பாடுகளை அறிந்த ஏனைய ஊழியர்களுக்கும் சாந்திமீது அளவிடமுடியாத பாசத்தையும், மரியாதையையும் மலைபோல உயர்த்தியது.

இக்கால கட்டத்தில், மகள் சங்கீதா தனது பட்டப்படிப்பை பாரத தேசத்தில் வெற்றிகரமாக முடித்துக் கொண்டு நாடு திரும்பிய நேரத்தில், எமது கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கைக்கு மகுடம் சூட்டக்கூடிய ஒரு எண்ணக்கருவை சாந்தி கசிய விட்டார். கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கை வளமாக வளர்ச்சியடைந்து வலுப்பெற இராஜேஸ்வரன் அத்தானின் சகோதரன் சண்முகலிங்கம் அவர்களின் ஏக புதல்வன் உதயசங்கரை சங்கீதாவுடன் திருமணப்பந்தத்தில் இணைக்கும் யோசனையை சாந்தியே வெளிப்படுத்தினார். இராஜேஸ்வரன் அத்தானை அணுகி எமது எண்ணத்தை தெரிவித்த போது அக்கா பொன்மலருடன் சேர்ந்து உடன்பட்டு உடனேயே சங்கருடன் தொடர்பு கொண்டு குறுகிய காலத்திற்குள் அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டு அனைவரது ஆசிர்வாதத்துடன் யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் 27.01.2005 இல் சங்கர்-சங்கா திருமணம் கோலாகலமாக நிறைவேறி எமது கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கைமுறையில் சாந்தியினால் ஏற்படுத்திய இமாலய சாதனைகளுக்கு கிரீடம் சூட்டியது.

சாந்தி சவால்களை எல்லாம் வெளிப்படைத்தன்மையான இறைவிசுவாச நேர்மையுடன் சாதனைகளாக மாற்றியதன் மூலம் வாழ்க்கை என்ற நாணயக்குற்றியின் ஒரு பக்கமான இன்ப வெள்ளத்தில் அனைவரையும் ஆழ்த்திய ஆண்டவன், நாணயக்குற்றியின் மறுபக்கமான துன்பத்திலும் அனைவரையும் துவளவைக்கவேண்டும் என நிர்ணயித்தமையால் போலும் புற்றுநோய் என்ற புதரை சாந்தியின் உடலில் வளரச் செய்ததோ என்று ஏங்கும் வகையில் சூழ்நிலை மாற்றம் அடைந்தது.

வைத்திய கலாநிதிகளின் சிகிச்சை ஒரு புறத்திலும் சவால்களை சாதனையாக்கும் சாந்தியின் வெளிப்படைத்தன்மையான நேர்மையுள்ளத்தில் பிரகாசித்த இறைவிசுவாசம் மறுபுறத்திலும் சங்கமமாகியதன் விளைவாக புற்றுநோயையும் எதிர் கொண்டு சாதனையாக்கினார் சாந்தி. முதற்படியாக புற்றுநோயை குணப்படுத்தி மீண்டும் பல்கலைக்கழகம் சென்று கற்பித்தல் பணியை தொடர்ந்தார். மகளை திருமணப்பந்தலில் மருமகனிடம் கையளித்துவிட்டு, மகன்மாரை பட்டப்படிப்பு படிக்க விட்டு தானும் பட்ட மேற்படிப்பில் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்டு திறமையான சித்தி பெற்றார். கம்பீரமாக காட்சியளிக்கும் யாழ் நீதிமன்ற கட்டிடத் தொகுதி கட்டிமுடிக்கப்பட்டு மீண்டும் பிரதம நீதியரசர் சரத் நந்தன சில்வா அவர்கள் அனுராதபுர அனர்த்தத்தால் அதிதீவிர பாதுகாப்பு வலைப்பின்னலுக்கு இடையிலும் திட்டமிட்டபடி 24.10.2007இல் வந்து கோலாகலமாக திறந்துவைக்க வைராக்கியத்துடன் கணவருடன் இணைந்து பம்பரமாக சுழன்று சுறுசுறுப்புடன் செயற்பட்டார். வலி வடக்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயப்பகுதியில் மீள் குடியேற்றம் சம்பந்தமாக உயர் நீதிமன்றத்தால் கணவரின் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட குழுக்கூட்டங்களுக்கு கூடியவரை கணவருடன் கடமையுணர்வுடன் கலந்து கொண்டு

உயர் நீதிமன்றத்திற்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டிய அறிக்கைகளை தயாரித்தார், கணவர் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியாக பதவி உயர்வு பெறவும், திடீரென திருகோணமலையில் பதவி நீடிப்பைப் பெற பிரதம நீதியரசர் முன்னிலையில் 18.05.2009இல் சத்தியப்பிரமாணம் செய்ய அழைக்கப்பட்டிருந்த சூழ்நிலையில், அன்றைய தினமே தொடர்ந்தும் யாழ்ப்பாணத்தில் பதவி நீடிப்பை பெறக் கூடிய வகையில் சத்தியப்பிரமாணம் செய்ய வேண்டுமாயின் அது மாட்சிமை தங்கிய ஜனாதிபதி அவர்களாலேயே முடியுமாயினும், அவ்வேளையில் அவர் மேற்கொண்டிருந்த வெளிநாட்டு பயண நிகழ்ச்சி நிரலின் பிரகாரம் 20.05.2009 அன்றே நாடு திரும்புவதாக இருந்தமையாலும், நடைமுறைச் சாத்தியமாக அது இல்லாதிருந்தது. ஆயினும், யாழ்ப்பாணத்திலேயே பதவி நீடிப்புடன் கடமையாற்ற வேண்டுமென தனது வெளிப்படைத்தன்மையான நேர்மையுடைய இறைவிசுவாசத்தை விஸ்வரூபம் எடுக்க வைத்து அனைவரையும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியவாறு காரியங்கள் நடக்க சாந்தியின் பிரார்த்தனை வழியேற்படுத்தியது என கருதக்கூடியவாறு நாட்டில் ஏற்பட்ட தளமாற்றம் வெளிநாட்டு பயண நிகழ்ச்சிகளை நிறுத்திக்கொண்டு மாட்சிமை தங்கிய ஜனாதிபதி அவர்கள் அவசர அவசரமாக 17.05.2009இல் தாய் நாடு திரும்ப வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இதன் பயனாக இருள் அகன்று உண்மை ஒளிக்கீற்றுக்கள் பிரகாசித்து பிரதம நீதியரசர் முன்நிச்சயிக்கப்பட்ட நேரத்திலேயே யாழ்ப்பாணத்திலேயே தொடர்ந்து கடமையாற்றக்கூடியவனாக பதவி நீடிப்பு சத்தியப்பிரமாணம் நிகழ்ந்தது. கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு வளம் சேர்த்த சங்கர்-சங்கா திருமணத்தினால் “உதேசன்” என்ற பேரனை 06.04.2006இல் கண்டு பேரானந்தம் அடைந்தார். இறுதி மூச்சு விடுமுன் சஞ்சேந்திராவை சட்டமாணிப் பட்டதாரியாக கண்டு தந்தையின் சட்டத்தொழில் வாரிசாக தான் பயிற்றுவித்த பல்கலைக்கழகத்தில் சட்ட விரிவுரையாளராக சாதனை புரிவதை கண்டுகளித்தார். இவ்வாறு சோதனையிலும் சாதனைகளை வரிசைப்படுத்தி விட்டு, தமது கணவரும், மூன்று பிள்ளைகளும், பேரனும் தான் வாழ்ந்து காட்டிய வாழ்க்கை முறையில் தான் வெளிப்படுத்திய வெளிப்படைத்தன்மையுடைய நேர்மையான அனுகுமுறை களை இறை விசுவாசத்தின் துணைகொண்டு தமது வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டுவார்கள் என்ற யூரண மன நிறைவுடன் கணவர், மூன்று பிள்ளைகள், பேரன் சமூகத்தில் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு இறுதி விடை கொடுத்துவிட்டு 28.07.2009 அன்று கர்த்தருக்குள் நித்திரையானார்.

யாழ்ப்பாணம். பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கை நெறியை மேற்கொள்ளும் சகல துறை மாணவர்களும் ஆங்கில மொழியை கட்டாய பாடமாகக் கற்றுத்தேற வேண்டியது தேவைப்பாடாகையாலும், சாந்தியின் கற்பித்தல் செயற்பாடு மூன்று சகாத்தத்தை

கடந்திருந்தமையாலும், யாழ். மாவட்ட செயலகம் முதல் பெரும்பாலான பிரதேச செயலகங்கள், அரச திணைக்களங்கள், வங்கிகள், கல்லூரிகள், உயர்கல்வி நிறுவனங்கள், பல தனியார் ஸ்தாபனங்களின் அதிகாரிகள் என எங்கும் பெரும்பாலும் பொறுப்பான உயர் பதவிகளை தற்போது அலங்கரிப்பது சாந்தியின் மாணவர்களாக இருந்த பட்டதாரிகளே என்பதில் அதிசயமெதுவுமில்லை. மேலும் இவர்களுக்கு சாந்தி ஆங்கிலமொழி அறிவை தமிழ்ப்பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்குரிய தனித்துவமான தெளிவான மனோபாவத்தை உள்ளத்தில் உணரவைக்கும் வகையில் கலந்து பரப்பி மாணவர்களின் வாழ்வுடன் வளமாக பரந்து படரக்கூடியவகையில் கற்பித்தமைக்கு சான்று பகர்வதுபோல சாந்தியின் பூதவுடல் வீட்டிலும், வட்டுக்கோட்டைத் தேவாலயத்திலும் வைக்கப்பட்டிருந்த வேளையில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் நிதர்சனமாக்கியதுடன் தூய சேவைக்கு வரைவிலக்கணம் வகுத்தது.

குடாநாட்டிலுள்ள சமயகுரவர்கள், நீதிபதிகள், கல்விமாண்கள், புத்திஜீவிகள், முப்படை அதிகாரிகள், மற்றும் சாதாரண பாமர மக்கள் உட்பட முதன்மை உயர் பதவி வகிக்கும் உயரதிகாரிகள் உள்ளிட்ட சகல பட்டதாரி அதிகாரிகளும் நேரில் சமூகமளித்து கண்ணீர் மல்க அர்ப்பணிப்புடன் உருக்கமாக உள்ளன்புடன் இறுதி மரியாதை செலுத்திய காட்சி உள்ளத்தை உறைய வைத்தது.

எம்மிருவரது சகோதர சகோதரிகள் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப வெளிநாடு சென்று வாழ்ந்து வந்தபோதும், நாமிருவரும் நமது தாய்த்திருநாட்டிலேயே வாழ்ந்து நமக்கு ஆண்டவன் தந்த அறிவாற்றலை நம்மக்களுக்கு நலம் சேர்க்கக்கூடியவாறு சேவையாக சேர்ப்பிக்க உறுதிபூண்டு செயற்பட்டமைக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்துவதுபோல மக்கள் வெள்ளம் திரண்டு வந்து வந்தனம் செய்து சாந்திக்கு மகுடம் சூட்டியது மன நிறைவை தந்து சாந்தியின் மகிமையை மாநிலம் போற்றியது போலானது.

“ஒடுகின்ற வண்டியோட ஒற்றுமையாக இரண்டு மாடு ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிஞ்சா என்னவாகும்” அருமையான பாடல் வரிகள்.

வெவ்வேறு பின்னணிகளில் தோன்றிய நம்மிருவரதும் உள்ளங்கள் உண்மையான விசுவாசமுள்ள அன்பினால் இணைந்து கலந்து ஆலோசித்தல், விட்டுக்கொடுத்து ஏற்றுக்கொள்ளல் என்ற இரு சில்லுகளை புரிந்துணர்வு என்ற அச்சில் வைத்துப் பரஸ்பர நம்பிக்கை என்ற அச்சாணி மூலம் சங்கமமாக்கி அன்பு, அகிம்சை, சத்தியம், சேவை, ஆன்மீக உணர்வு என்பவற்றை உள்ளத்தில் உடைகளாக அணிந்து கொண்டு எமது இல்லற வாழ்க்கை பயண வண்டி 18.01.1980 இல் புறப்பட்டு மேடு பள்ளம், வளைவு நெளிவுகள், கரடு முரடான முட்பாதையை கடந்து சென்று மலர்ப்பாதையாக மாற்றி

வாழ்வெல்லாம் வசந்தமாக்கிய பெருமை சாந்தியையே சாரும். இல்லறம் என்பது ஒரு இதமான சங்கீதம். மனித உறவுகளிலேயே உன்னதமானது தாம்பத்தியத்தின் புனித உறவு. இரு வேறு பின்னணிகளில் உதித்த இரு உறவுகளின் சங்கமம் என்பதை மானசீகமாக வாழ்வுடன் வாழ்ந்து காட்டி இல்லற வாழ்க்கையின் திறவு கோல் இந்த இன்ப உறவு என்பதை எண்பித்தவர் எழிலரசி சாந்தி.

வாழ்க்கையில் சராசரியான ஒரு மனிதன் இவ்வுலகில் வாழும் காலப்பகுதிக்கு முன்னராகவே சாந்தியை நித்திய வாழ்வில் நிலைபெறச் செய்ய ஆண்டவன் நிர்ணயித்தமையால் போலும், தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையில் நான்கு கட்டங்களாக சமூகவியல் உண்மைகள் அடக்கியிருப்பதை கருத்தில் எடுத்த கர்த்தர், நான்கு கட்டங்கள் என வகுக்கப்பட்ட எல்லைக்கோட்டை தாண்டி சாந்தியின் இவ்வுலக வாழ்க்கையை ஒரு விதிவிலக்காக மூன்று கட்டங்களுக்குள்ளாக்க சித்தங்கொண்டு, இரண்டாவது கட்டத்திலே எம்மிடையே ஏற்பட வேண்டிய எம்மிருவரின் உள்ளங்களின் இணைப்பை “பிக்னல்” மைதானத்தின் எல்லைக் கோட்டிற்கு வெளியே என்னால் துடுப்பால் அடித்த பந்தை சாந்தியின் கரங்களுக்குள் சங்கமமாக்கியதன் மூலம் எம்மிருவரது உள்ளங்களையும் முதற் கட்டத்திலேயே இணைத்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆத்மீக ஒளிக்கீற்றுக்களுடனான வாழ்வியல் வாழ்வை வளம்படுத்தி நான்காவது கட்டத்தின் கால நீடிப்பை தேவையற்றதாக்கினார் போலும். ஏனெனில். “பிக்னல்” மைதானத்தில் எல்லைக் கோட்டுக்கு வெளியே சாந்தி தனது கரங்களுக்குள் என்னால் அடிக்கப்பட்ட பந்தைச் சங்கமமாக்கிய நிகழ்வின் எதிரொலியாக என் உள்ளத்தில் சாந்தியை சிக்கெனப்பிடித்தபிடி அவர் இவ்வுலகை விட்டு விடை பெற்று அவரது அர்த்தமுள்ள ஆசையின் படி அதே “பிக்னல்” மைதானத்தின் எல்லைக்கோட்டிற்கு அருகேயுள்ள சேமக்காலையில் அவரது சரீரம் நல்லடக்கம் செய்யும்வரை நீடித்த அந்தப் பிடிப்பு இன்று அவரது உடல் தோற்றம் நிஜத்தில் இல்லாததால் இதயத்தின் பிடிப்பாய், அன்புப் பிழம்பாய், ஒலிக்கும் இதய நாதமாய் இடர்பாடுகளின்போது இன்ப வழிகாட்டியாய் இந்த இதயம் இயங்கும்வரை இருக்கும். இறுதி மூச்சாக முழங்கும்.

-சாந்தியின் வாழ்வுடன் வாழும் கணவர்-

(ii) **I have no hesitation but am proud to admit that my wife is a believer in the same religious organization.**

Exacts from the following letter:

My No: DCJ/M/2007

Your No: JB 10/01/99

District Court,

Jaffna.

December 07th 2007

The Secretary,

Judicial Service Commission,

Colombo-12

Dear Sir,

Complaint against Mr.R.T.Vigna Raja, District Judge, Jaffna, by People of Jaffna.

Reference your letter dated 27.11.2007; Observations solicited therein are as follows:

“.....You are aware that Courts were defunct in the Jaffna Peninsula from October 1987 to April 1996. As a result the Courts buildings and the “Approved Home” that functioned at Kopay were damaged or destroyed by unruly elements. In 1996 Courts were jointly reactivated in the building where the prisons is housed today. When I was appointed as the District Judge/Magistrate Point Pedro by the JSC I boldly took up the challenge of reactivating the Point Pedro Courts in a private building in the same Jurisdiction which was opened on 02.02.1998. At that time no steps were taken to reestablish the “Approved Home” to house the women and children under 16 years of age to remain in custody, as required by Section 452 of Code of Criminal Procedure Act no:15 of 1979. I consulted His Lordship the Chief Justice- (then Hon. Attorney General) and he suggested that I identify suitable Children’s Home and take steps temporarily till the Government establishes the “Approved Home”. I personally approached a number of Children’s Homes who were reluctant to oblige for fear of the inmates being corrupted by those sent from Courts. I had no alternative but to accept their excuses. Finally the authorities of Canaan Children’s Home at Irupalai, Kopay,

run by Canaan Fellowship International, wholeheartedly agreed to house such persons. **I have no hesitation but am proud to admit that my wife is a believer in the same religious organization.** When I started sending these categories of persons to Canaan Children's Home at Irupalai, from Point Pedro Courts my brother Judges at Mallakam and Jaffna Magistrate Courts followed suit.

Subsequently when I informed this development to His Lordship the Chief Justice Sarath N. Silva P.C., he advised me to take steps under section 452 mentioned above. On 14.02.2001 I wrote to the Hon. Minister of Justice to grant approval and speeding coursing publication of relevant notification in the gazette and the said approval was granted and gazetted. (See annexure 5 & 6)

It should be noted that Canaan Children's Home, functions not only as the "Approved Home" but has extended its services in various ways to the Judiciary in the Jaffna Peninsula. They have accommodated persons under special circumstances such as those who were discharged by Court but had no place to stay till steps were taken to transport them to their destinations. Special mention could be made of those who were discharged on the instruction of the Hon. Attorney General till they were sent to Wannu (See Annexure-7), and Indian fishermen. Recently, the categories of persons who surrendered to Courts (women & children) were accommodated at the said Home till they were shifted this week to the Rehabilitation Centre.

Though Canaan Children's Home is for all purposes the "Approved Home" according to law, the Government has so far not taken up the responsibility of the financial commitments towards supporting the said categories of persons sent by all Courts in the Jaffna Peninsula. Therefore, in spite of the circular mentioned in the complaint I am forced to impose charity exclusively on the cases of illicit liquor, and this is diverted towards the maintenance of the "Approved Home".

It is regrettable to note that in spite of having written to the Additional Government Agent, Jaffna on 30.04.2001 (See annexure-8) and reminding

the Government Agent, Jaffna on several occasions, so far no action has been taken by the state to establish an "Approved Home".

It is justifiable to bring to your notice here that the authorities of Canaan Children's Home have obliged the GA. and me by lending one thousand two hundred and eighty concrete bricks to expedite converting the High Court building into the Rehabilitation Centre before the arrival of His Lordship the Chief Justice on 24.10.2007., (See annexure-9)

Before concluding, I wish to place a few facts before you Sir. When the JSC appointed me as District Judge/Magistrate, Point Pedro in 1998, I took it up as a challenge to reactivate the Courts with the support of the late Brigadier Larry Wijeratne and continued to function in spite of threatening letters from the LTTE. (See annexure-10). The JSC on a request made by the Commander Security Forces (Jaffna) summoned a meeting for all the Judges in Jaffna along with the SSP, Jaffna, for a discussion and directed my brother Judges to adopt my approach and to reactivate the functioning of the other Courts in the Peninsula. (See annexure-11).

When I assumed duties at Mallakam due to inadequate space at the location, I had to take steps to locate a spacious house suitable for Courts and established Mallakam Courts there. (See annexure-12). The entire furniture and equipment were obtained from the Ministry with the help of Mr. M. S. Jayasinghe, the then Secretary to the Ministry of Justice.

It should be noted that though the Resettlement & Rehabilitation Authority of the North initiated in locating a suitable building for the Jaffna Courts in 1997, and shifted during the latter part of the same year, it was after I assumed duties that improvement to the Open Court and repairs to the boundary wall and the roof were undertaken and completed. The entire furniture and equipment were obtained from the Ministry of Justice with the wholehearted and sincere support of His Lordship the Chief Justice. (See annexure-13)

His Lordship the Chief Justice is aware of my contribution to the reactivation of the High Court in Jaffna, on his directive. (See annexure-14). Finally, Sir my determination to strengthen Judiciary in Jaffna will continue in spite of the obstacles along this noble endeavor, maintaining the trust and confidence placed on me by the Judicial Service Commission, especially by the Chairman, His Lordship the Chief Justice Sarath N. Silva P.C.

Thanking you,

Yours truly,

R.T.Vigna Raja,

District Judge,

Jaffna.

***“Humanity has stopped thinking, reasoning and judging.
The world today is all intelligence, no intellect.
Humanity now faces an urgent need to rehabilitate,
reconstruct the fallen intellect.”***

-Swami A. Parthasarathy

பகுதி - 2
PART - II

புகழஞ்சலியுரைகள்
TRIBUTES

...the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...

... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...
... the ... of the ...

01. சமய குருமார்கள்
RELIGIOUS DIGNITARIES

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

1. SHANTHI: SHE LIVED THE SPIRIT OF HER NAME FULLY

Two generations of the Jaffna College alumni have fond recollections and warm reminiscences of Shanthikumari Vigna Raja; one as the schoolmate at Jaffna College and the other as the campus guru of those who entered the University of Jaffna and more particularly her students in English. Being what she has been to those with whom she interacted as friend, schoolmate and lecturer, these memories will not only be cherished and held precious but also valued as guidelines in their own lives because Shanthi, as she was affectionately called, was the very embodiment of spontaneous role model leadership that was quite natural to her.

There is also an intermediate generation of undergraduates on whom she made very rich impacts. They were her peers at the University of Kelaniya where she obtained her Baccalaureate in Arts specializing in English. Many a Kelaniya University staff and undergraduate saw in Shanthi Rajadurai a highly spirited and warm Jaffna Girl who interacted with the greatest of ease amidst the University community.

The views and goals she held dear to her were such, she was able to dovetail them into a positive consensus focused on the larger good of the community. This is also what she practiced at the Jaffna University and it was in that spirit she developed from her Kindergarten years to University Entrance at Jaffna College.

At Jaffna College as a student she could be defined as “always a leader” and equally, a perpetual follower. This perpetuity denotes a strong, determined bundle of values, moral, ethical and spiritual that was held sacrosanct by her. She was always a leader because she could discern the right from the wrong, good from the bad and the real from the false and this enabled her to take strong decisions all along in her life even during her adolescent years.

The values she held and followed were akin to luminescent markers of her faith and no path would be beyond such people to traverse in pursuit of their ideals. Such people inspire others to attempt great things either in

their service to humanity or to seek to lead others towards the faith they hold precious or both as they reach out with their dedicated commitment to the good of the community.

A granddaughter of one of our workers, Mr. Vinayagam a humble much-loved gentleman who took up mission work late in his life, a daughter of Mr. and Mrs. Rajadurai good citizens of the Vaddukoddai community, Shanthi met her partner in life Vigna Raja while at school. Together their lives developed along the ideal track supportive of whatever each undertook and conscious of being an example of the highest precepts and guidance a community expects from two young people who have committed themselves to each other of their own volition somewhat early in life in respect of traditions and customs of our people.

During these times when more and more young people seek their own partners and also the influence that impacts us from our own Diaspora mostly in the West, we have to be grateful for Shanthi and Vicks for having been excellent role models in this respect.

Marriage is a sacred commitment and Shanthi and Vicks have shown to our community how they have raised their family and the values instilled in their children, what they have contributed to this great institution the way they have conducted their lives, the principles they held high and the contribution each has made to the community especially in the fields of education and law.

I have not had the privilege of knowing Shanthi as a student but as a lecturer at the Jaffna University, I was quite familiar with the work she was doing there. I have also heard a great deal about her especially as a brilliant student at Jaffna College and one who excelled in the classroom and the sports field and several extra curricular activities in which she had participated.

Both Vigna Raja and Shanthi could have set their sails towards many a green port anywhere in the world and made their mark in law and education. Despite such an opportunity being within their grasp, they opted to stay back

and serve their own people; English is crucial to our needs as much as law in respect of our rights. In both they have been faithful servants.

In the ordinary course of life expectancy, Shanthi departing from us is somewhat premature. We do not like to part from those who are special to us and one can be conscious of the immense pain that causes us when someone dear to us take the final bow. But as the pain begins to disappear and as we realize the inevitability of mortal life, we begin to glow with joy and gratitude about people like Shanthi who have been a blessing to all of us.

I share these heartfelt sentiments with Vicks, their children and all those dear and near to them with a sense of joy and gratitude for having known this family and having been richly impacted by every member of it. Shanthi lived the spirit of her name fully.

**Rt. Rev. Dr. Daniel S. Thiagarajah,
Bishop in Jaffna of the JDCSI**

Bishop's House,
P.O. Box 2
Jaffna - Sri Lanka
August 25, 2009
Tel: 021 - 222 2161

2. MESSAGE FROM BISHOP OF JAFFNA DIOCESE

I have often heard from University undergraduates the wonderful work in the English Department headed by late Madam Shanthi Vigna Raja. She was well known for her depth of knowledge and ability to impart this knowledge to her students. She was very kind in dealing with her students and created in them a real desire to read the English Literatures.

She never failed to mention Our Lord and Master Jesus Christ whom she loved with all her heart. She equally loved her family and brought up the Children in the fear of Lord. Her long years of service to ELTC of University of Jaffna is appreciated by all and it is irreparable loss to the University of Jaffna and more so to her family.

We wish her peace and Shanthi (சாந்தி) in the arms of her Creator.

Rt. Rev. Dr.E. Thomas Savundaranayagam
Bishop of Jaffna, Diocese.

உ

குருபாதம்

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்

நல்லூர் யாழ்ப்பாணம் - இலங்கை

Nallai Thirugnanasambanthar Atheenam

Nallur, Jaffna - Sri Lanka

T.P: 021-222 2870

திகதி: 17.08.2009

3. அனுதாபச் செய்தி

அன்புள்ளவர்களுக்கு ஆசிகள்:

திருமதி கீதா ஜெரல்டின் சாந்தகுமாரி விக்னராஜா அவர்களின் மறைவு அனைவருக்கும் மனவேதனையைத் தந்துள்ளது. எல்லோருடனும் இனிமையாக பழகும் சுபாவமும் எடுத்த விடயத்தை செவ்வனே ஆற்றும் திறனும் கணவனுக்கு நல்ல மனைவியாகவும் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல தாயாகவும் அயலவருக்கு நல்ல நண்பியாகவும் மாணவர்களுக்கு நல்ல குருவாகவும் விளங்கிய திருமதி. சாந்தகுமாரியின் மறைவு அனைவருடைய நெஞ்சத்தையும் நெகிழவைத்துள்ளது. யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராக இருந்து மாணவர்களை நற்பாதையில் வழிநடத்திய பெருமை இவரைச் சாரும். சமயப் பணிகளிலும் சமுதாயப் பணிகளிலும் இணைந்து பலருடைய வாழ்விற்கு, கணவருடைய உயர்வுக்கு பலவழிகளில் ஊன்றுகோலாக இருந்து வந்தார். இவருடைய மறைவு குடும்பத்தினருக்கும் மற்றும் அனைவருக்கும் பேரிழப்பாகும். திருமதி. சாந்தகுமாரி விக்னராஜாவின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஸ்வாமிகள்

MOHAMADIYA JUMMAH MOSQUE

(New Mosque)

R/0346/J/04

முஹம்மதியா ஜம்ஆ பள்ளிவாசல்
(புதுப்பள்ளி)

Haliffa Abdulcader Road, (Navalar Road) Moor Street, Jaffna

4. இதய அஞ்சலி

நேசித்த நெஞ்சமெல்லாம்
நிறைதுயருக் கானதுவோ!
நம்பமுடியவில்லை நடந்த நிகழ்வு அம்மா
நடந்த நிகழ்வறிந்தவுடன்
வெம்பித் துடிக்குதம்மா எம் நெஞ்சம்
வேறென்ன நாம் செய்வோம்
உம்பிள்ளைகளை நல்வழிகாட்டி
நல்ல நிலையில் உயர்த்தி வைத்துவிட்டு
அவர்களை தவிக்கவிட்டு - பிரிய
என்னவென்று உமக்கு மனம் வந்ததம்மா?
உம்பிள்ளைகள் துயறுற்று அழுது
மாய்கின்றார்களே!
அவர்களை தேற்ற பாரினிலே யாருண்டு?
நீளும் உம் நினைவில்
உம்முகம் தெரிய விடும் கண்ணீர்
உமக்கே ஆகுக....

அன்னாரின் பிரிவால் துயருற்றிருக்கும் குடும்பத்தினருக்கு
ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை தெரிவிப்பதோடு அன்னாரின் ஆத்மா
சாந்தியடைய வேண்டுகின்றோம்.

பிரிவால் துயருறும்
யாழ். முஸ்லீம் மக்களின் சார்பாக
மௌலவி I. பாஹிர்

5. MRS. SHANTHAKUMARI VIGNA RAJA

The testimony of her teacher

The sad news of the demise of Shanthi came to me when I was in California. With misty eyes I told my wife "those who came after us have gone before us."

Shanthi was one of my faithful and loyal students. I was her class teacher at Jaffna college and taught her "Special" English. It was a course followed by all the students in the Advanced level classes. She also offered English as one of the subjects for the Advanced level examinations. It was taught by eminent scholars like Mr. J.H. Ariyaratnam, Mr. C.E. Rajasingam and others. Mr. Pon. Poologasingam of her class became president of school Council. Mr. D. B. S. Jeyarajah, the renowned journalist now living in Canada, also offered English. Dr. Rajini Thiranagama who was killed by the militants later, was in the Biology class.

Even now I remember very vividly Shanthi the lively and very cheerful girl, who participated enthusiastically in all the activities of the School. At that time all the girls in the second year Advanced level class had to wear sarees. saree added to her poise and charm.

She was an active member of the student Christian Movement for which I was patron. Her grandfather Mr. Vinayagam who was a catechist in the Jaffna Diocese of the church of South India, invited me several times to preach in the churches he served. Shanthi lived a full life at school and matured into a dependable senior.

Many young men who were shining in sports and studies sought her affection. But the personality of a disciplined and dignified Hindu lad appealed to her most, even though she was a committed Christian with an abiding faith in the saving grace of Jesus Christ.

The wedded bliss enjoyed by Shanthi and Vigna Raja was a tacit model of mixed marriage. The husband and wife can have different religious beliefs and practices, but they can be truly devoted to each other and live happily in the same house.

Shanthi gained admission to the University of Kelaniya and followed a General Arts Degree course offering English, Mass Communication and Translation methods. She obtained a class at the final examination and was appointed instructor in English at Kelaniya University.

Our paths crossed once again when Shanthi came to teach at Jaffna University. In the Senior Common Room and at University seminars we used to discuss on things like teaching of English, Jaffna College, Sri Lankan politics, Women's liberation and so on. In 2005, it was found that she was suffering from an incurable disease. Was there any change in her personality and character? She accepted the disaster most gracefully and continued to be cheerful. Her attitude to life can be summed up in the words of St. Augustine of Hippo:-

*"To my God a heart of flame
To my fellow men a heart of love
To myself a heart of steel"*

Shanthi loved God with all her heart, with all her soul, with all her strength and with all her mind

She became furious when friends tried to blame God for her misfortune. She thanked God for every little mercy bestowed on her. She often said " God had been so good to me.

" Shanthi liked to help all her friends and associates in whatever way possible. Our Lord hath said " Let your light so shine that people may see the good works in you and glorify your father who is in Heaven." This was in essence the philosophy of her life. Even three months before her demise she met me in front of Parameswaran temple and spoke about the problem of one of her colleagues. Shanthi was always concerned about the marginalized, downtrodden, lowly and the lost.

For herself she had a heart of steel. It has been wisely said " talk of happiness, the world is sad enough without your woe".

Did Shanthi ever indulge self pity? She put up a bold front in order to make her husband and family happy even though inwardly she was undergoing much pain. A Hindu scholar once explained that Lord Siva has the poison inside his throat because he doesn't want others to see his pain. But he wears the beautiful river Ganga on his hair tuft so that all could see it and rejoice. Shanthi hid her sorrow and went on smiling, even though she knew fully well that the death was approaching her fast. With psalmist she could say confidently.

*"He shall keep my feet from falling
Mine eyes from tears
And my soul from death"*

The passing away of Mrs. Shanthakumari Vigna Raja removes from our midst one of the most lovable personalities that Jaffna has seen.

Bishop.S. Jebanesan

Bishop's House,
P.O.Box 2
Jaffna - Sri Lanka
Tel: 021 222 2161

6. MESSAGE FROM THE VICAR GENERAL

It was with great shock that I received the news about the demise of Mrs. Shanthi Vigna Raja when I returned from abroad. Let me extend my deepest sympathies to her loving husband and three loving children and also to her friends and loving students.

I have known Mrs. Shanthi Vigna Raja for some years in my varied capacities as Rector, Pastor and Vicar General of Jaffna Diocese. She came across to me as a humble person who dared to spend her talents and educational qualifications for the poorest of the poor. Her love for humanity was an admirable one. When she came as the Chief Guest for the English day celebrations at St. Patrick's College, her love for English Language and the ability to communicate it to others with ease was much appreciated by the school community. What impressed me most were her simplicity and her ability to recognize talents in students and encourage them.

As head of the ELTC of Jaffna University, Mrs. Shanthi Vigna Raja spent herself for the welfare of the students who came under her care. She held her independent views while respecting the superiors and voicing the sentiments of the students loud and clearly. She was a very sensitive person who respected others and valued their opinions as well. Her death is, indeed, a great loss to the academic circle of the University of Jaffna.

Let me commend Mrs. Shanthi Vigna Raja to the mercy of the loving Good Shepherd, Lord Jesus, and pray that she be united with Him for eternity. I also pray for her loving husband and the children who need to be in the loving care of Lord Jesus.

Revd. Dr. Justin. B.Gnanapragasam
Vicar General - Jaffna Diocese
Bishop's House, Jaffna.

A. JUDICIAL OFFICERS AND JUDICIAL OFFICES

02. மாண்புமிகு நீதியரசர்கள்

HON. JUSTICES

[illegible]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

1. INFUSED CONFIDENCE IN OUR JUSTICE SYSTEM

His Lordship Sarath N. Silva P.C., Former Chief Justice, Sri Lanka.

I pen these words to rekindle the memory of Mrs. Shanthi Vigna Raja of Nallur, Jaffna, who passed away recently having led a life of grace and dignity.

I have known Mrs. Vigna Raja as the wife of our District Judge and Magistrate and now the High Court Judge of Jaffna. It has been a relatively long acquaintance, always characterise by friendship and trust

Shanthi, an Honours graduate in Arts from the University of Kelaniya functioned as a Senior Instructor in English and later Senior Lecturer and Head of the English Language Teaching Centre of the University of Jaffna. She was a highly respected member of the Academic Circle and contributed much to infuse confidence in our justice system amongst the people. I have always recognised her quiet and dignifict influence as the strength behind Mr. Vigna Raja who steered our Court System through troubled times to a position of stability and effectiveness.

I vividly recall the occasion I visited Jaffna to lay the foundation stone for the new Courts Complex 5 years ago, where Shanthi received us at her home and served breakfast to all who were present. Her warmth and cheerful words of assurance took away the anxiety which effected us arising from in perilous nature of the mission that we were engaged in.

Whenever she met me or called me at times when I was beset with problems she always wished me well with her characteristic words "you are a good man, God will be with you". Although I belong to a different faith, these words resonate in me as emanating from a sincere and virtuous person. Her relatively early demise is a loss to all of us.

Sarath N. Silva P.C.

16C, Cambridge Terrace,

Colombo - 07

Tel : 011-2677748

JUSTICE C.V. WIGNESWARAN

Retired Judge of the Supreme Court of Sri Lanka

2. A LIGHT DIMMED FOREVER

Though Judge R.T. Vigna Raja was a student of mine at Sri Lanka Law College and therefore known to me for a long time. I had opportunity to speak to Mrs. Shanthakumari Vigna Raja only on a few occasions. What attracted me in her was her fire. She was full of passion. She had a passion for living; she had a passion to serve others and she had a passion for Divine Love. The great number of students who attended her funeral exhibited in no uncertain terms that her fire and light had lit the hearts of all of them. Even while she was sick during terminal days she did not forsake her students. Like the candle which gives light to others but ultimately extinguishes and dissolves itself into the ether, she too served well and has found refuge in God's kingdom. Those who come into this world with a vision, with a passion or with a mission do not stay for too long. But during their stay they light the lives of many. They enlighten the hearts of many. Shanthakumari has done her part. She has done it so well. She has left indelible marks in the hearts of those whom she served. No doubt her widowed husband and distraught children grieve. But that is life. May she find a special place in Divine Dispensation!

Justice. C.V.Wigneswaran

HON. NALANDA MOHAKUDH MP

03. கௌரவ அமைச்சர்கள்
HON. MINISTERS

Hon. MILINDA MORAGODA M.P
Minister of Justice & Law Reforms

1. TRIBUTE TO MRS. SHANTHIKUMARI VIGNA RAJA

The demise of Mrs. Shanthikumari Vigna Raja has certainly created a void in the academic community of Jaffna. Mrs. Vigna Raja has earned much respect and admiration over the years due to her hard work and dedication as the head of the English Language Training Centre of the Jaffna University. Mrs. Vigna Raja was a dutiful wife and a loving mother who showed great affection to her children who had done exceptionally well in their studies. Being the wife of respected High Court Judge, Mr. R. T. Vigna Raja she worked relentlessly for the well-being of her fellow citizens, leading an exemplary life based on her spiritual convictions. Though she is no more, she will be long remembered for her humane qualities and affection towards her fellow human beings.

Milinda Moragoda
Minister of Justice and Law Reforms
2009.09.11

Ministry of Justice and Law Refoms, Superior Courts Complex, Colombo 12, Sri Lanka.
Tel: 0094 11 2324681 Fax: 0094 11 2445446 E-mail: email@milinda.org

Hon. DOUGLAS DEVANANDA M.P
Minister of Social Service & Social Development

2. சமய விழுமியங்களை வாழ்வின் சங்கமமாகிய சாந்தி

திருமதி சாந்தி குமாரி விக்னராசா அவர்களோடு நேரில் பழகிய சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாக இருந்தாலும் தொலைபேசியில் உரையாடுகின்றபோது அவரது பண்புகளை அறிந்து கொண்டேன். அவர் தன்னுடைய குடும்ப வாழ்க்கையில் முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டியிருக்கின்றார். அவர் ஒரு கிறிஸ்தவ போதனையை பின்பற்றி விசுவாசியாக இருந்தபோதிலும் இந்து சமய போதனையை விசுவாசமாக பின்பற்றும் தனது கணவருடன் தங்களுக்கிடையில் மிகவும் அந்நியோன்யமாக ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்து கொண்டவர்களாக குடும்ப வாழ்க்கையை எமது சமூகத்திற்கு சிறந்த முன்மாதிரியாகக் காட்டி வாழ்ந்திருக்கின்றார். இவருடைய வாழ்க்கைமுறை சமய விழுமியங்கள் சங்கமித்தமைக்கு சான்றாகும். அதேவேளை தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்திற்கும் சேவையில் முன்னோடியாக அல்லது உதவிக்கரம் நீட்டுபவராக வாழ்ந்திருக்கின்றார். ஆங்கில மொழியை ஆண்டாண்டு காலமாக பல்லைக்கழக மாணவர்களுக்கு அர்ப்பணிப்புடன் கற்பித்ததன் பயனாக இங்கு பொறுப்பான பதவிகளிலுள் பட்டதாரிகள் அவரால் உருவாக்கப்பட்டவர்களாக உலாவருவதை உணரக்கூடியதாக உள்ளது. இது அவர் தனது பிள்ளைகளை கல்வியில் மேம்பட்டு உயர்பதவிகளை அடையச் செய்வது மட்டுமின்றி, தன்னிடம் கற்கைநெறியில் ஈடுபட்டவர்களையும் சிறந்த பட்டதாரிகளாக பாரினில் வாழ வைத்துள்ளார் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

அவரது கணவருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும், ஏனைய குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும், நண்பர்கள் தெரிந்தவர்கள், அவரைப்பற்றி அறிந்தவர்களுக்கு பேரிழப்பாக இருந்தாலும் வேதவாக்கியத்தில் குறிப்பிடுவதுபோல் அவர் இறக்கவில்லை இளைப்பாறுகின்றார். மீண்டும் எம்மிடம் வருவார் என்ற நம்பிக்கையோடு அமைதியாக விடைபெற்றுக்கொள்கின்றேன்.

Douglas Devananda, M.P.,
Minister of Social Service & Social Development

04. கௌரவ நீதிபதிகள்
HON. JUDGES

Faint text at the top of the page, possibly a title or header.

Faint text below the header, possibly a subtitle or section title.

Main body of faint text, appearing to be several paragraphs of a document.

Additional faint text at the bottom of the main body, possibly a conclusion or signature area.

Faint text at the bottom right, possibly a date or location.

සිවිල් අභියාචනා මහාධිකරණ විනිසුරු: (i) 021-222-8670
 குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்றத் தீர்ப்பளி
 CIVIL APPELLATE HIGH COURT JUDGE (ii) 021-222-8833

සේපිස්ට්‍රාට් 021-222-2582
 பதிவாளர் REGISTRAR 021-222 8493

ෆැක්ස් අංකය 021-222-2582
 தொலை இல. FAX NO

අධිකරණ සංකීර්ණය,
 යාපනය.
 நீதிமன்றக் கட்டிடத் தொகுதி,
 யாழ்ப்பாணம்.
 COURTS COMPLEX,
 JAFFNA.

සිවිල් අභියාචනා මහාධිකරණය, උතුරු පළාත, යාපනය
 குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்றம், வடமாகாணம், யாழ்ப்பாணம்
 CIVIL APPELLATE HIGH COURT, NORTHERN PROVINCE, JAFFNA

1. MRS. SHANTHI VIGNA RAJA

DESCENDED TO THIS WORLD WITH A NOBLE MISSION

Old age, illness and death are the three invincible enemies of a man in this world. These three enemies are chasing the man and the chasing begins from the womb of the mother. Ultimately the enemies win the race and the man is defeated.

Every man born in this world is destined to die at some point or other as death is inescapable and invincible. This world witnesses the uncertain nature of life as those who were alive yesterday are no more today. However what counts in the long memories of human mind is one's selfless service to humanity.

The death of Mrs. Shanthi Vigna Raja is an immense and immeasurable loss to her husband, sons and daughter. She lived 55 years in this world and remained true and loyal wife to her husband, affectionate mother to her children, dedicated teacher to the students and helpful lady to her neighbors. She took pride in the achievements of her children in life. She was elated by the children's position in society.

Let her beloved husband, sons and daughter remain solaced and contented to the fact that she descended to this world with a noble mission in life and she had solemnly and divinely fulfilled it to the whole hearted and over whelming praise of the entire people.

May her soul rest in eternal bliss.

S.Thiyahendran
Civil Appellate High Court Judge.

සිවිල් අභියාචනා මහාධිකරණ විනිසුරු } (I) 021-222-8670
 குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி } (II) 021-222-8833
 CIVIL APPELLATE HIGH COURT JUDGE
 ഓഫീഷ്യൽ } 021-222-2582
 பதிவாளர் }
 REGISTRAR } 021-222 8493
 ෆැක්ස් අංකය }
 பெரும் இல. }
 FAX NO } 021-222-2582

අධිකරණ සංකීර්ණය,
 සොළිතොල,
 நீதிமன்றக் கட்டிடத் தொகுதி,
 யாழ்ப்பாணம்.
 COURTS COMPLEX,
 JAFFNA.

සිවිල් අභියාචනා මහාධිකරණය, උතුරු පළාත, සොළිතොල
 குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்றம், வடமாகாணம், யாழ்ப்பாணம்
 CIVIL APPELLATE HIGH COURT, NORTHERN PROVINCE, JAFFNA

2. பண்புடன் வாழ்ந்தவர்

நல்ல மனமிருந்தால் போதும் அதைவிட வேறென்ன வேண்டும். ஒருவரின் செயல், சொல், பண்புகள், இயல்புகள், எண்ணங்கள் எல்லாமே மனதிலிருந்து ஊற்றெடுப்பவையாகும்.

அமரரான திருமதி சாந்தி விக்னராஜா அவர்களின் மறைவையொட்டி அவரின் குடும்பத்தினர் மட்டுமல்லாது அவரது பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், விரிவுரையாளர்கள், நண்பர்கள், அவர் சார்ந்த பேராலயத்தின் வழிபடுநர், போதகர்கள் என அனைவருமே அவரின் பல்வேறு சிறப்பியல்புகளை, குணாதிசயங்களை மீட்டுப் பார்க்கும் தருணத்தில் நான் அவரின் நல்மனப் பண்புகளை ஒருசில வரிகளில் பதிவுதற்கு வாய்ப்பளித்த அவரின் குடும்பத்தினருக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.

மரணம் ஒரு இயற்கை நியதி. அது வெல்ல முடியாத, தவிர்க்க முடியாத, பிற்போட முடியாத, எதிர்வுகூற முடியாத ஒரு புதிர். ஆனால் திருவள்ளுவர் அதனை உறக்கம் அல்லது நித்திரையுடன் ஒப்பிட்டு அது அஞ்சத்தக்க, கவலைப்படத்தக்க, அதிர்ச்சியடைய வைக்கத்தக்க ஒரு நிகழ்வல்ல என மக்களை ஆசுவாசப்படுத்துகிறார். எனினும் இன்னும் சில ஆண்டுகள் அவர் பயனுற வாழ்ந்திருக்க ஆண்டவன் அனுமதித்திருக்கலாமே என்ற ஏக்கப் பெருமூச்சு அடங்க நாளாகிறது.

அவர் தனது கணவனுக்கு நல்ல மனைவியாக, பிள்ளைகளுக்கு நல்ல தாயாக, மாணவருக்கு நல்ல விரிவுரையாளராக, உறவினர்களுக்கு தேவை அறிந்து உதவும் கனிந்த இதயம் கொண்டவராக, இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இறை விசுவாசம் நிரம்பப் பெற்றவராக இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மறைந்துள்ளார்.

ஆண்டவர் அன்னாரின் குடும்பத்தினருக்கு இப்பிரிவைத் தாங்கிக்கொள்ளவல்ல சக்தியையும் ஆறுதலையும் அளிக்கவேண்டும் என பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஜெ. விஸ்வநாதன்
 வவுனியா மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி
 யாழ். சிவில் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி.

විනිශ්චයකාර මැදිරිය
 நீதிபதியின் கூடம்
 JUDGE'S CHAMBER

දුරකථන }
 தொலைபேசி } 021-2224085
 Telephone }

දිසා අධිකරණය - යාපනය
 மாவட்ட நீதிமன்றம் - யாழ்ப்பாணம்
 DISTRICT COURT - JAFFNA

ෆැක්ස් }
 பெருள் } 021-2223671
 Fax }

3. ஓர் விடிவெள்ளி மறைந்துவிட்டதே!

1972ம் ஆண்டில் நான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பட்டதாரிப் பிரிவில் விரிவுரைகளுக்கு சென்று திரும்பும்போது மாலை வேளைகளில் திருமதி சாந்தி விக்னராஜா அவர்களை கண்டுள்ளேன். ஓரிருமுறை மட்டும் உரையாட பாக்கியம் கிடைத்தது. பின்பு யாழ். நீதிமன்ற வளாகத்தில் விருந்து உபசார வேளைகளில் உரையாடியுள்ளேன். நான் நீதிபதியாக வந்தபின் மதிப்புக்கும் அன்புக்கும் உரிய திரு. விக்னராஜா அவர்களின் இல்லத்துக்கு செல்லும்வேளையில் உரையாடியுள்ளேன்.

என் வாழ்வில் இதுவரை நான் சந்தித்த பெண்மணிகளில் அம்மையார் அவர்கள் ஓர் அபூர்வப் பிறவி என்றுதான் கூறவேண்டும். பெயருக்கேற்ப சாந்தமே உருவெடுத்து எவருடனும் அன்புடனும் பண்புடனும் இனிமையாகவும் எவரின் மனத்திலும் நோவை ஏற்படுத்தாது உரையாடுவார். பெண்களுக்கு இயல்பாய் அமைய வேண்டிய நற்பண்புகள் அனைத்தும் கொண்டவராகவும் கருணை, பொறுமை, பணிவு ஆகியவற்றுடன் கல்வி அறிவிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்.

எல்லா தானங்களிலும் வித்தியா தானமே தலை சிறந்தது. வித்தியாதானம் என்பது, தான் பெற்ற கல்வி அறிவை மற்றவர்களுக்கு வழங்குதல். தமது வாழ்நாளில் இறுதிவரை எமது பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு ஆங்கில அறிவை ஊட்டியவர். ஒரு நாணயத்துக்கு இருபக்கங்கள் இருப்பதுபோல் கல்விக்கும் கற்றல், நின்றல் என இரு பக்கங்கள் உண்டு. நாணயத்தின் ஒரு பக்கம் சிதைந்துவிட்டால் நாணயம் அதன் பெறுமதியை இழந்துவிடும். அதேபோல் கல்வியை பொறுத்தவரையில் கற்றல், நின்றல் என்பவற்றில் ஒன்று நிகழ்ந்தாலும் கல்வி பயனற்றதாகிவிடும். அம்மையாரின் கல்வி கற்பதுடன் நின்றுவிடாமல் அதனை மற்றவர்களுக்கும் பயன்பெறும் வகையில் வழங்கியுள்ளதால் அம்மையார் வாழ்நாளில் கற்ற கல்வி பூரணத்துவம் அடைந்துள்ளது எனலாம். அதுமட்டுமன்றி கல்வியின் பயன் அறிவு, அறிவின் பயன் ஒழுக்கம் என்பார்கள். கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் இம்மூன்றும் ஒன்றிணைய அம்மையார் வாழ்வில் பெற்றதனால் எல்லோராலும் போற்றி மதிக்கத்தக்கவரானார் எனச் சொன்னால் அது மிகையாகாது.

அம்மையார் அவர்கள் கல்வியுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல் சமயம், சமூகம் ஆகியவற்றுடனும் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பணியாற்றியுள்ளார் என்பதை அவரின் மரணச் சடங்கில் நிகழ்த்தப்பட்ட அஞ்சலி உரைகளில் இருந்து அறியக்கூடியதாயுள்ளது.

பிறந்தவர் ஒவ்வொருவரும் ஒருநாள் இறந்தே தீரவேண்டும் அது நியதி. தேவலோகத்தில் காணப்பட்ட பூந்தோட்டத்தில் இறைவன் ஒருநாள் உலாவரும்போது அங்கே ஒரு வெற்றிடம் காணப்பட்டது. அதை நிரப்புவதற்காக இறைவன் தன்னால் மிகவும் விரும்பி நேசிக்கப்பட்ட மலரை பூவுலகத்தில் இருந்து பறித்து தமது அழகிய பூந்தோட்டத்தில், தான் பார்த்து மகிழ் எடுத்துச் சென்றுவிட்டார் போலும். படைத்தவன் பறிக்கும் போது நம்மால் என்ன செய்ய முடியும்? எனினும் அம்மையார் தன் வாழ்நாளில் வாழ்ந்து காட்டிய விதம் (இந்த மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம் என்பதை) எமக்கும் எமது வருங்கால சந்ததியினருக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அம்மையாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

இ. வசந்தசேனன்
மாவட்ட நீதிபதி
யாழ்ப்பாணம்.

மேலதிக நீதிவான் } 222-3551
Magistrate

அதிக இணைப்பாளர் } 222-7432
மேலதிக நீதிவான் }
Addl. Magistrate

பிதிட்டர்ஜனலானே திரைகாமரரசு
நீதிபதியின் கூடம்
JUDGE'S CHAMBERS

மேலதிக நீதிவான் அபிநவரஜா-யாபவரசு
நீதிவான் நீதிமன்றம் - யாழ்ப்பாணம்
MAGISTRATE'S COURT - JAFFNA

மேல் அංකය }
எனது இல. }
My No. }

உமது இல. }
Your No. }

திகதி }
Date }

4. A TRIBUTE SAID WITH DEVOUT

I came to know Mrs. Shanthikumari Vigna Raja for some years. She was a supra human being. She was a reputed person for her gracefulness. She was lovingly known to all who contacted her for her sweet smile and gentle ways.

She was a gifted lady with a smile which leaves an indelible mark in the hearts of those who received it.

She lived a committed life as a true Christian and expanded a dedicated sprite to her husband who was a Hindu. She strived hard to spread the sweet fragrance of life by helping her beloved husband in all his efforts to aim achievement of success. Her love and care for her husband and children was an oasis of peace and contentment.

She maintained her feminity and "respect to fellow human being" was her supreme motto. By doing so she forged many friendships.

Her fragrant smile and her motherly affection cannot be effaced off from my mind.

May her soul smile in the hands of her Maker.

Anto Amalavalan Anandarajah
Magistrate
Jaffna.

5. SHANTHI VIGNA RAJA REMEMBERED

It is widely recognised Shanthi Vigna Raja was one of the most highly dedicated lecturer at the University of Jaffna. She spent so many years as a English lecturer winning an envied reputation for the quality and dedication of English language teaching among undergraduates and university establishment.

My family and I have known Shanthi closely for nearly ten years and we communicated regularly as a good friend for some time and we received her witty and succinct cards and messages sent from time to time. We enjoyed the easygoing epistolary friendship. Shanthi was a family person, friendly person, people's person and Gods person.

I was invited by her family a couple of years ago whilst I was in Sri Lanka for a dinner and stay in for the night. We had memorable discussion about our families, Jaffna University education, about our people and the world in general in moonlight veranda. I remember during our dinner Shanthi went outside the house and called "Mali please come and take some dinner" in Sinhalese. A young Sinhalese police guard turned up at the door saying "Mummy". She smiled and gave two parcels of dinner to the policeman. This incident has captured my heart deeply showing what a gentle and kind a person she is.

Some few years later family and friends reeled in shock when she was diagnosed with cancer in 2005. The ensuring support, love, care and loyalty bore testimony to what she has always put in to practice throughout her life. She recovered and moved on with her life going back to work and supporting her husband with this tight judicial role, children and grandchild. She did her utmost to be positive and continued to read widely discovering wisdom and strength. Realising that her family would miss her the most, she spent as much time as possible with him.

She had in many ways come to terms with her disease. What remained was her strong attempts to make those close to her prepare for themselves as well as they possibly could. Her family had lived each day with her from the brightest through the darkest days.

I recall when she was found to be suffering from cancer, Shanthi sent message informing us of the bad news with typical ebullience "Ahy there all you out there". She wrote. I have the Big C, not very pleasant, but then nor is any illness. Still, the old idea of that cancer condition was kept quiet whispered in company seem miles out dated unfair to pals who have asked me how I am. And I never could keep a secret! Apparently an operation is not in the horizon, but they didn't tell me not to buy green bananas or long novels. Now at least you know just as much as I do. So there, Best Wishes, Shanthi.

Dearest Shanthi, you had fast tracked the glory and success of a lifetime in 55 years. We celebrate that success and hold you close in our hearts forever.

**Hon.T. Ulaganathan
Magistrate,
London.**

Faint, illegible text covering the main body of the page. The text is too light to transcribe accurately.

தமிழக அரசின்
 அரசுத் தலைநகர்
 கவர்ன்மென்ட் மினிஸ்டர்ஸ்
 மாளிகை, சென்னை

சென்னை - 600 006
 தொலைபேசி - 82603250
 82603251
 82603252
 82603253
 82603254
 82603255
 82603256
 82603257
 82603258
 82603259
 82603260

தமிழக அரசின்
தலைநகர்

05. பகிரங்க அலுவலர்கள்
PUBLIC OFFICIALS

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මගේ අංකය }
எனது இல } NP/G/CBO/P
My No }

කාර්යාලය }
அலுவலகம் } 026 2226972
Office } 026 2226970

ලා සබ් කාර්යාලය }
உப-அலுவலகம் } 024 2222136
Sub Office } (Vavuniya)

ෆැක්ස් }
தொலைபேசி } 026 2226971
Fax } 024 2222136

මේජර් ජනරාල් ජීවී චන්ද්‍රසිරි RWP USP
மேஜர் ஜெனரல் ஜிஜ சந்திரசிரி RWP USP
Major General GA Chandrasiri RWP USP

ලකුරු පළාත් ආණ්ඩුකාරවරයා
வட மாகாண ஆளுநர்

Governor, Northern Province

ආණ්ඩුකාරවරයාගේ කාර්යාලය
ஆளுநர் செயலகம் } 100
Governor's Office

ලකුරු පළාත් සභාව
கனியா வீதி, வரோதயநகர்,
தருமேயமலை, திருநெல்வேலி.

வட மாகாண சபை
கனியா வீதி, வரோதயநகர்,
தருமேயமலை, திருநெல்வேலி.

Northern Provincial Council
Kanniya Road, Varodayanagar,
Trincomalee, Sri Lanka.

දිනය }
திகதி } 22nd August 2009
Date }

1. TRIBUTE TO THE LATE

MRS. GEETHA GERARDINE SHANTHI KUMARI VIGNA RAJA

I have had good fortune of meeting the late Mrs. G.G.Shanthikumari Vigna Raja during my term of office as the Security Force Commander, Jaffna.

She used to accompany her husband Mr.Vigna Raja, the High Court Judge and interacted with us in official capacity as well as personally. She was a kind hearted and very patriotic lady, who was proficient and encouraging. She supported her husband in all affairs as a beloved wife and also as a Secretary. She was a lecturer on ELTC at the Jaffna University for Quite some time and in her capacity as a tutor had been able to motivate the younger generation to mould them into being good citizens of the country.

She supported us in very many ways in organizing events and also advising on some important general matters. Though she was ailing she was found to be apt in concealing her sickness and was often seen as a pleasant lady with a smile in her face.

*Her demise is a great loss to the community and country.
May the Lord grant her Everlasting Peace.*

Maj Gen GA Chandrasiri
Governor,
Northern Province.

ලා සබ් කාර්යාලය: 9/1, ලීලි මාවත,
ජයන්ති පුර, බත්තරමුල්ල.
දුරකථනය : 011-2883371

உப அலுவலகம்: 9/1, லில்லி மாளத்தை,
ஜெயந்தி புர, பத்தரமுல்ல.
தொலைபேசி : 011-2883371

Sub Office: 9/1, Lilly Avenue,
Jayanthipura, Battaramulla.
Telephone : 011-2883371
Fax : 011-2885436

දිසාපති / දිස්ත්‍රික් ලේකම්
அரசாங்க அதிகாரி/மாவட்டச் செயலாளர்
Government Agent / District Secretary

දුරකථන අංක } 021-222 2233
பொது தொலைபேசி } 021-222 2234
General Telephone }

දුරකථන }
தொலைபேசி } 021-222 2235
Telephone }

ෆැක්ස් }
අංක } 021-222 2355
Fax }

විද්‍යුත් තැපෑල }
අංක }
E-mail: gajaffna@sltnet.lk
Viv No. }

දිස්ත්‍රික් ලේකම් කාර්යාලය, යාපනය.

மாவட்ட செயலகம், யாழ்ப்பாணம்.

District Secretariat, Jaffna.

ඔබේ අංකය }
உமது எண் }
Your No. }

දිනය }
திகதி } 22-08-2009
Date }

2. A CONDOLENCE MESSAGE FROM THE GOVERNMENT AGENT, JAFFNA DISTRICT

The certainty of death is a natural phenomenon. Being alive after death is supposed to be a permanent status. Those who live not only for them but at least rendered their yeoman service to the society in any way are looked as the living idols among us. Similarly, Whenever we heard about Late Mrs. Geetha Geradine Shanthakumari Vigna Raja we perceive in reality about the living idols after death. Late Mrs. Shanthikumari Vigna Raja was an outstanding student at Jaffna College, Vaddukkoddai during her early childhood in education. She was very polite, very obedient and possessed excellent skills. She obtained her undergraduate degree with a class from the University of Kelaniya. She completed Post Graduate Diploma in English Language Teaching in the University of Jaffna. She followed a Master of Arts degree in Teaching English as second language in order to move up the career ladder in her academic works. Her skill of fluency in English Language was well recognized by the University of Jaffna and she was appointed unanimously as the Head of the English Language Teaching Centre. She resigned from her post as a Head due to her illness and however served as a lecturer till the end in life. She continued to be in service for 30 years and all her attempts to develop the skills in English Language among students will be fondly remembered forever. She also helped in writing the minutes of the

meetings held in Palaly in respect to the Courts cases related to the resettlement in the High Security Zone. She was invited as a Guest of Speaker for many conferences in English Language all over the island and delivered eloquent speech.

Late Mrs. Shanthikumari Vigna Raja was a good housewife and beloved mother and had faith in God. She showed great affection to all with ever smiling face and praised for her courage and Humanity. Such kind hearted lady is no more among us now but her services to the society will ever be pronounced her name forever. I beg the benediction from the God to rest her soul in peace.

K. Ganesh
Government Agent,
Jaffna District.

3. GOOD SAMARITAN TO THE JAFFNA SOCIETY

I take much pride and honour in taking this opportunity to write a message on behalf of a great lady in the calibre of late Mrs. Shanthy Vigna Raja. Indeed, it was a great shock and pain of mind to me when I heard the message of her death through our military circle whilst following a course abroad. Within a short spell during my previous stay in Jaffna as 51 Divisional Commander, I noticed that she would be able to touch the hearts and minds of military officials with her humane qualities and generous attitudes demonstrated during all her representations made on public engagements. What really attracted me in her was the strict observance of the code of conduct of her own behaviour in preserving the dignity and the respect of her husband's noble profession during all her dealings in her social life. To my dismay, being a charming lady brimming with full of energy and enthusiasm coupled with cheerful conduct, never thought in my wildest dream that she would make such a sudden demise from this world. Of course, I know before I left for China she was suffering from an illness. She had been a such a strong character she never considered this dreaded illness as a barrier for all her social activities where she put up totally a different pasture to remain normal and composed in the eyes of general public. Although her loving husband; the respectful High Court Judge Mr. R. T. Vigna Raja and me had been very close associates in our own professional fields, it is her pleasing qualities and generous conduct, which made me to get further close to her family. She had been a devoted wife and loving mother to both her husband and the children respectively, at the same time remained as a Good Samaritan to the Jaffna society especially during the volatile situation. I do not have an iota of doubt that she had been the driving force behind all success of her husband's professional carrier as well as their children's achievements in their social ladder. I feel it is a privilege for me to come in contact with a humane hearted soul in the name of Shanthy Vigna Raja. I guess it is the memory that stays alive when the soul has departed. May I urge the Lord Almighty to grant her soul an eternal rest in heaven. "Goodbye and farewell Shanthy".

Major General L B R Mark RSP USP ndu
Commander Security Forces (Jaffna)

06. பல்கலைக்கழகம்
UNIVERSITY

The history of the District of Columbia is a story of a city built on a swampy, malarial site in the heart of a continent. Its story is one of political compromise, of a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one.

The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one.

The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one.

The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one.

The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one.

The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one.

The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one. The city's history is a story of a people who built a city on a swampy site, a city that was never intended to be a permanent capital, yet became one.

Major General L. P. Smith, U.S. Army
 Commander, District of Columbia

UNIVERSITY OF JAFFNA, SRI LANKA

Prof. Maitvahanan SIVASURIYA

MBBS (CEY), FRCS (ENG), FRCS (EDIN), FRCS (GLASG), FCS (SL), FACS
FRCOG (GT. BRIT), FCOG (SL), Hon. DSc. (JAFF.)

PROFESSOR EMERITUS,
CHANCELLOR,

UNIVERSITY OF JAFFNA, SRI LANKA

Residence :

67/2, Temple Road,
Jaffna, SRI LANKA.
Tel. 0094 - 21 - 222 3929

21 August 2009

1. SHANTHI VIGNA RAJA

It is with deep sorrow that I pen these few lines about late Shanthi Vigna Raja.

My wife and I came to know her for the first time at the time of her marriage to my nephew R.T. Vigna Raja. We conducted the wedding ceremony (in 1980) since Vigna Raja's father had passed away the previous year. She was under my care for all her pregnancies and I personally delivered her two elder children at the General Hospital, Jaffna.

Shanthi was in the Staff of the English Language Teaching Centre (ELTC) of the University of Jaffna for a long period and was popular amongst both students and the staff

Always with a smiling face and a cheerful disposition Shanthi was dedicated to her work and devoted to her family. She was always willing to give a "helping hand" to all her friends and relatives whenever they were in need of it.

Her love and affection to me and my wife was comparable to that of a loving wife's for her husband's parents for she considered us as Vigna Raja's "parents" until her demise.

Death comes to us all, some day, but for Shanthi it came a little too early! May her soul rest in peace.

Professor M. Sivasuriya.

UNIVERSITY OF JAFFNA, SRI LANKA

2. சாந்தி: அன்பும் அறமும்

எங்களது நினைவுகள் தவித்திருக்க, நியதியின் வலிந்த கரங்கள் அனைத்தையும் எழுதி முடிக்கின்றன.

சாந்திக்கான இறுதிப்பிரியாவிடை முடித்து இன்று நினைவுக்குறிப்பெழுதும் விதி எமக்கானது.

சாந்தி பற்றிய நினைவுகள், மேலானவை.

சாந்தி..... காரணப் பெயரா, இடுகுறிப்பெயரா.....

அவரது பெயரும் உருவும் சுபாவமும் சாந்தி - சாந்தம் என்ற பதங்களுக்கான அனைத்துப்பரிமாணங்களையும் எமக்கு உள்ளும் வெளியும் அர்த்தப்படுத்தி நின்றன.

கிறிஸ்தவ அறவியல் புலத்தின் சமூகமயமாக்கலில் புடமிடப்பட்டவர் சாந்தி.

கனிந்த அன்பு; முதிர்ந்த மனது.

பிறர் வலியை தன் வலியாக உணரும் பெருமனது.

“empathy” என்ற ஆங்கிலப்பதத்துக்கான அர்த்த முழுமையாக சாந்தியை நாம் கண்டோம்.

எளிமை, இடையறாத சேவை.

அவர் தொட்ட அனைத்தையும் துலங்கச் செய்தன.

ஆசிரியம் ஒருபோதும் தொழிலாக முடியாது என்ற உண்மைக்குச் சாட்சியானது சாந்தியின் ஆசிரிய வாழ்வு. அந்நாட்களில் என் சமூகவியல் மாணவர்களுக்கான ஆங்கிலக் கல்வி வகுப்புக்களுக்காக சமூகவியல் நூல்களைத் தேடியும் பாடப் பொருளை ஒரு சமூகவியல் மாணவியாகப் பயின்றும் கற்பித்தலுக்கு முழுமை சேர்த்த சாந்தியின் ஆசிரிய வாண்மை முன்மாதிரியானது. பிள்ளைகளின் ஆங்கில அறிவு அடிப்படையினை மட்டுமின்றி அவர்களின் குடும்ப பள்ளிக்கூட பின்னணிகளையும் அறிந்து அறிவூட்டியவர் சாந்தி. பல்கலைக்கழகத்து ஆங்கிலத்தை இரண்டாவது மொழியாகப் பயிற்றுவிக்கும் அலகினை வளர்த்துத்தெடுத்தலில் திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசாவின் தலைமைத்துவமும் வழிகாட்டலும் குறிப்பிடத்தக்கன.

சாந்தியின் மேலான பண்புகளும் - பணிகளும் எங்களுக்கு உள்ளும், எங்கள் சமூக முழுமையும் விளைத்த நலன்களை என்றென்றும் காத்திடுவோம்.

அந்த நலன்களுக்குள் சாந்தியின் நினைவுகளும் நிறைந்திருக்கும்.

பேராசிரியர் நா. சண்முகலிங்கன்
துணைவேந்தர் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

3. சாந்தி 'வாழ்வு'டன் வாழ்ந்தவர்!

சாந்தியின் பெயரைத் தலைப்பிலுள்ள முறைமையில் பிரிநிலைப்படுத்தி எழுதுவதோ நினைப்பதோ எனக்குச் சிரமமே.

சாந்தியை அவர் வித்தியாலங்கார வளாக மாணவியாக இருந்தபோதும் அதன்பின்னர் யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலப்போதனாசிரியராகவிருந்த போதும் நான் அறிந்திருந்தேன். இவைகூட, சடங்காசாரமாக வருகின்ற வார்த்தைகளே! சாந்தி என்ற அற்புதமான, படிப்பார்வம் மிக்க தமிழ்ப்பண்பு தவறாத ஒரு மாணவியைக் காண்பதரிது. வித்தியாலங்கார வளாகத்தில் (இன்றைய களனிப்பல்கலைக்கழகம்) மொழிபெயர்ப்பு முறைமைகள் என்ற கற்கை நெறிக்கும் வெகுசனத் தொடர்பாடல் என்ற கற்கை நெறிக்குமான வருகை விரிவுரையாளராக இவருக்கு இரண்டு கல்வியாண்டுகள் (ஆண்டுக்கணக்கில் மூன்று) கல்வி பயிற்றுவிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டிற்று. சாந்தி போன்ற மாணவியின் ஆழமான திறமை அவர்களின் வினாக்களின்போது தெரியவரும். ஆனால் பொதுவில் நமது மாணவர் விரிவுரைகள் செய்யும் ஆசிரியருடன் பயப்படாது பேசமுடியும் என்ற துணிவினைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்னரே மனந்திறந்து பேசுவார்கள். அவ்வேளைகளில் அவர்களது ஆசிரியனாக இருப்பதென்பது திருப்தியையும் அதே வேளையில் சவாலையும் ஏற்படுத்தும் பணியாகும். இம்மாணவர்களின் புலமைத் திருப்தியைத் தொடர்ந்தும் பேணவேண்டு மென்பதற்காக, மேன்மேலும் வாசிக்கவும் சிந்திக்கவும் வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இத்தகைய வேளைகளில் பட்டப்படிப்பிற்கான வகுப்புகள் மிகச் சுவாரசியமானவையாக அமையும். நாம் பூரண தயாரிப்பில்லாமல் அத்தகைய மாணவரின் வகுப்புகளுக்குச் செல்லமுடியாது. விரிவுரைப் பொருள்பற்றிய எந்த அம்சம்பற்றி எந்தக் கண்ணோட்டத்திலே கேட்பார்கள் என்று தெரியாது. அவற்றிற்குப் பதில் கூறும் திறனும் இல்லையெனில், “இப்போது தெரியாது, நான் அடுத்தமுறை இவ்வகுப்பிற்கு வரும்போது அதனைப்பற்றிக்கூறுகிறேன்” என்று சொல்லும் துணிவும் இருத்தல் வேண்டும். எனது 40 வருட காலப் பல்கலைக்கழகக் கற்பித்தல் அனுபவத்தில் மறக்க முடியாத மாணவர்கள் சிலருள்.

அந்த ஆசிரிய அனுபவத்தை எனக்குத் தந்த மாணவர்களுள் (இது பால்நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட விடயம்) நிச்சயமாக சாந்தியும் ஒருவர்! அவரிடத்துத் தேடல் உணர்வு நிரம்ப இருந்தது. இப்படியான புலமைப் பரப்பு அகற்சி கொண்ட மாணவியர் ஒருவர் தனது குடும்ப நிலை வாழ்க்கையில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பாரம்பரிய நிலையில் சிறிதும் தவறாது வாழ விரும்பியமையும் வாழ்ந்தமையும் அவரது அறிவின் பிழிவு என்பதிலும் பார்க்க ஆளுமையின் இயல்பே என்று கூறுவேன். செல்வி சாந்தி இராசதுரை, திருமதி சாந்தி விக்னராஜா ஆக மாற்றுகப்பெற்ற வளர்ச்சியினூடே அவரது பண்பாட்டு முதிர்வும் அறிவுநிலைக்கடப்பாடுகளும் யாவற்றிற்கும் மேலாக கணவனை, மையப்படுத்தி வாழ்க்கையை நடத்தும் பாங்கும் பிள்ளைகளை தன் இரத்தத்தின் இரத்தமாக பார்க்கும் பெருமை உணர்வும் மிகச் சிறந்தவையாகும்.

சாந்தி போன்றவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையினூடே “வாழ்வினை” க் கண்டவர்கள். தமிழில் வாழ்க்கை என்ற சொல்லுக்கும் வாழ்வு என்ற சொல்லுக்குமிடையே பெருத்த வேறுபாடுண்டு. வாழும் முறையில் நடத்தப்பெறும் வாழ்க்கையையே நாம் வாழ்வு என்கிறோம். சாந்தி “வாழ்வுடன்” வாழ்ந்தவர்!

சாந்திக்கு ஒரு பெண்ணின் வாழ்வு பூரணத்துவத்திற்கான சகல செளபாக்கியங்களும் சிட்டின. கணவர் மேல் நீதிமன்ற நீதியரசர், மகள் குடும்பத்தலைவியாக சிறப்புற வாழ்கின்றார். மகன்மாருள் மூத்தவர் **London** இல் நிர்வாக மேலான்மையராகவும், இளையவர் யாழ். பல்கலைக்கழக சட்ட விரிவுரையாளர் ஆகவும் கடமை புரிகிறார்கள். சாந்தியின் வாழ்வு அவரது மனம்போல பொழிந்த வாழ்வு, நிறைந்த வாழ்வு, இறைவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட வாழ்வு. மரணம் பிரிவு என்பன இயற்கையின் நியதிகள்! அவை மாறுவதில்லை. ஆனால் அவை ஏற்படுவதன் மூலம் பலரது வாழ்வில் மாற்றங்கள் ஏற்படும். திரு. விக்னராஜா அவர்களுக்கும், மூன்று மக்கட் செல்வங்களுக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவிக்கும் அதே வேளையில், அவர்களுக்கு சாந்தி அளித்த வாழ்வினை உயர நின்று பார்க்கும் ஒரு திறனையும் நிச்சயமாக ஏற்படுத்தி இருக்கும். திரு. விக்னராஜாவிற்கும் அவரது பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு பணியுமுண்டு என்றே கருதுகிறேன். சாந்தியின் நினைவு – அவளது பெயர் – மறக்கப்படாது போற்றப்படுவதற்கு வேண்டிய ஒருவழி முறையை இவர்கள் ஏற்படுத்துவார்கள் என்ற துணிவு எனக்கு உண்டு. சாந்தி போன்றவர்களின் நினைவுகள்தான், இருக்கின்றவர்களது வாழ்வுகளுக்கான நியாயப்பாடு ஆகிறது!

அன்புடன்
பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
தகைசார் ஓய்வு நிலைப் பேராசிரியர்
கொழும்பு.
21.08.2009

4. APPRECIATION – SHANTHI VIGNA RAJA

I first met Shanthi more than two decades ago when as Head of the ELT Centre at the University of Jaffna, she used to travel to Colombo for the annual University ELT Conferences. I remember her warm friendship which endeared her to all of us, and our admiration for her – as she carried on her work at the ELTC in the face of great hardships and difficulties caused by the then on-going ethnic conflict. After the ELT conferences were dismantled, my meetings with Shanthi were few being limited to activities related to the Standing Committee on English at the University Grants Commission office in Ward place.

Our friendship was renewed when in 2005, Shanthi applied for and entered the MA in Teaching English as a Second Language conducted at the Open University of Sri Lanka. It was a pleasure to have her in the classroom and note her responses to the demands of the study programme. She was at all times very appreciative of the fact that so much trouble had been taken to provide the MA students with theories, concepts and information relevant to their work as ELT teachers. It was indeed tragic that illness should strike her at this time – when she was enjoying her work as an MA student and had successfully completed the required courses. Being Shanthi, she however remained optimistic and bounced back. I was so relieved to hear her cheerful voice on the telephone telling me that the worst of the treatment was over and that she was returning to the MA classroom and her work at the Jaffna ELTC. She returned with a scarf tied jauntily on her head but as warm and friendly as ever.

In January 2009, the Postgraduate Institute of English was requested by the IRQUE project to design and implement a Test of English Proficiency for University faculties and departments that had been awarded World Bank grants. Among these institutions was the University of Jaffna. It was the time when the war in the North and East of our country was approaching a decisive stage and security was very tight. We were at a quandary because we knew we would not be able to travel to Jaffna to carry out the Test.

I contacted Shanthi and characteristically, she immediately agreed to help us out and even traveled to Colombo for the necessary training. Sadly the illness which she had fought so bravely struck back and Shanthi fell ill again. This time in spite of all the efforts taken by her doctors and her family, her recovery was in question.

When I heard the news that Shanthi had passed away, my mind refused to accept the fact. To me, Shanthi was still present, her voice still vibrant in my memory. When the news was relayed to members of staff at the Department of Language Studies at the Open University, the disbelief grew deeper. My colleagues stood in little groups, speaking in hushed voices, stunned by what they had heard. In the brief time they had known Shanthi through the IRQUE test project, they had all come to value her.

Shanthi epitomized the good we look for in a teacher, in a human being – sincerity, honesty, strength of purpose, concern for others, friendliness and a commitment to her vocation, her institution, her family. It is hard to understand why she should have been taken away but I am thankful that, at least, I had the chance to know her and be her friend and mentor. To her husband and family I offer my sincerest condolences on the loss of someone who in my mind is irreplaceable.

Professor Ryhana Raheem
Open University of Sri Lanka.

21st August 2009

5. MEMOIR OF SHANTHI

The picture that comes to mind when I think of Shanthi is an event that occurred when we were teaching together at Jaffna University in the early 1990's, at the height of what was called the "Second Eelam war". It was one of those days when fighter jets swoop down to drop bombs around the University. On this occasion, the jets made their entry when Shanthi was teaching first year students of English as a second language. The students and the teacher dived under the desks to take cover. When the jets left after a series of earth-shaking explosions, a female student stood up shivering and in tears, held Shanthi's arms, and said, "Miss, please pray for us".

What is significant about this episode is that everyone in the university both - students and instructors knew Shanthi's spirituality. I doubt Shanthi ever preached to these groups of students. She rarely does so in her classrooms. And the student was not a Christian. But Shanthi's spirituality shone through in many other ways. Both students and instructors respected her strong faith. Many of us have gone to Shanthi for advise, counseling, or encouragement in times of crisis. We knew that Shanthi cared about everyone and was willing to give her time and attention to others' needs.

I remember that even I went to Shanthi for advice when the opportunity presented itself for me to apply for a full - time position as lecturer in the University. I was then a part time instructor, dedicating my time to social work and spiritual ministry. I was torn between a career in academic and a vocation in community service. After much prayer, Shanthi advised me against applying for the academic position. She persuaded me that there were many needs in the community, and that my energy was better spent on service. But I presented to Shanthi an interesting alternative. I wondered if I couldn't combine the life of community service and teaching excellence that Shanthi herself displayed. (Shanthi might have felt I was too tempted by the academic position to take her recommendation seriously) I went on to take the academic position, but have always mindful that I have to combine my work with a sense of spirituality and service. The life of people like Shanthi is a model for me to emulate as I continue my academic career.

It is important to emphasize that though Shanthi led an exemplary life of spirituality, she was equally committed to academic excellence. She led the English instructors in studying new areas of development in the profession, discussing their implications for teaching, and preparing new teaching materials for students. Shanthi enrolled for a postgraduate diploma in English Language and passed it with flying colours. She was eager to travel to Colombo for the in – service training and conferences conducted periodically by the national organization of English Language Teaching Units. She didn't stop developing herself as a skillful teacher and well – informed scholar.

In fact, the very first time I got to know Shanthi, I came to know her as model student. I had entered the University of Kelaniya for a bachelor's degree with English as a subject. I was apprehensive as friends told me that Kelaniya was a Buddhist pirivena, not a University. It was a relief to know that another student from Jaffna was already in this University and had in fact done English as a subject. When I entered the University, Shanthi had already finished her degree and had started working as an English instructor in the University. I vividly remember the first meeting with Shanthi in the University library. She introduced herself, gave me some tips on how to survive in the University and in the English Department, and voluntarily offered me all her notes from her English classes. From her notes, I found that Shanthi was diligent and studious. More importantly, I realized that she was a person who was willing to help others.

It is a sad irony that a person of such faith was herself tested by the ultimate challenge of life. Perhaps God wondered how she would fare against a terminal disease during the past few years of her life. I have no doubt that Shanthi's faith helped her to go through her illness with a courageous and positive attitude. The students and instructors of the University of Jaffna are fortunate in having had in our midst a person who exemplified powerful ways of combining faith and knowledge, spirituality and scholarship, humanity and professionalism.

Suresh Canagarajah

Director, Migration Studies Project

William.J and Catherine Craig Kirby Professor in Language Learning

Department of Applied Linguistics and English

Pennsylvania State University

303, Sparks Building University Park, PA 16802.

6. CHARISMATIC LOVABLE PERSONALITY

The passing away of Mrs. Shanthikumari Vigna Raja, Senior Lecturer in English Language Teaching, University of Jaffna made me very sad. First let me join the numerous persons who pray for soul's peaceful union with the God. For her beloved husband, children and relatives I wish to express my heartfelt condolences.

I was fortunate to be associated with Mrs. Vigna Raja for well over 25 years as a faculty Colleague in the University of Jaffna. During my Deanship and Vice Chancellor periods she had given me full cooperation to carry out many academic development programmes and to overcome number of academic, administrative and student's problems. She had a clever vision, mission and goals about our University. She was a charismatic person and good in facilitation and moderation.

Mrs. Vigna Raja is a well qualified highly skilled, dedicated and excellent lecturer in English Language Teaching. She was very sincere to her profession and students and always had the interest of her students at heart. She was very firm and very kind to her students. Her lovable personality made her very popular among the colleagues, students and non academic employees.

Mrs. Vigna Raja was a very religious person lived as a model good Christian. Her Philosophy in her life was to live with honour and cause harm to none. She was possessed four cardinal virtues- Justice, prudence, temperance and fortitude. She was a committed social and religious worker and highly concerned about the weaker section of the community such as poor, destitute children, war victims etc.

She was fortunate to have a very successful family life and her beloved husband Hon. R.T. Vigna Raja is a High court judge and all her children have exceptionally well in their studies.

May she attain mochcham on the feet of Jesus.

Prof. P. Balasundarampillai, Ph.D (Durhum)
Former Vice Chancellor,
University of Jaffna.
Emeritus Professor.

7. HUMANE QUALITIES IN ABUNDANCE

I was rather privileged to have associated with the late Mrs. Shanthikumari Vigna Raja, who was a senior member of the English Language Teaching Centre at the University of Jaffna. I came to know Mrs. Vigna Raja when I entered the University of Kelaniya in 1974 where she was already reading for her degree for one year. As a senior student she always reached out to assist my batch mates at a time when the Tamil Medium in the Kelaniya University was at its infancy.

Thereafter, our professional career began at the University of Jaffna where our academic interaction grew steadily. I had great respect for her not only as a colleague but also as my senior at the University of Kelaniya.

Being a close associate and friend, I attended her wedding which took place at Vaddukkodai. She was fortunate to have a loving husband and three children whom she left behind. It had been a well - regulated life she led which ennobled every rank of her life.

I found in late Mrs. Vigna Raja a truly gentle academician with humane qualities in abundance. She was a source of encouragement to the students in their studies and in particular, assistance to people in all walks of life irrespective of their age, status or circumstances. She won the hearts of everyone who came into the sphere of her academic and social activities. In short, Mrs. Vigna Raja personified the life of one whom the poet of all times, Thiru Valluvar has in his ageless wisdom envisaged as "tender hearted" in the following couplet:

"Those who have not a loving disposition, belong wholly to themselves.

The tender hearted belong to other even in their bones."

Even in parting Mrs. Vigna Raja leaves us with a subtle message that the soul is indeed a homeless wanderer. It stays for a brief time in the body, as the homeless wretch who takes shelter under some roof, only to leave it at the earliest call

Prof. N. Gnanakumaran
Dean, Faculty of Arts,
University of Jaffna.

8. OUR MADAM SHANTHI VIGNA RAJA MOTHER THERESA AND DIANA COMBINED

I write this on behalf of the English Language Teaching Centre of the University of Jaffna. The News of Madam Shanthi Vigna Raja's untimely demise came as a shock to us. It is very difficult to believe that she is no more. A brilliant guiding star has vanished from the sky. For people who do not know Mrs. Shanthi Vigna Raja it is just another individual laid to rest. But for people who know her well, her demise has created a void which can hardly be filled. It is indeed a terrible loss and it marks the end of a saga. She worked for the ELTC since the time it was formed and had toiled hard for the development of it ever since. In fact, all what the ELTC is now or what it ever hopes to achieve in future belongs to her because she had been the architect behind this unit.

Madam Shanthi was the very essence of compassion, of duty, of style and beauty. She will always be remembered for her pleasing manners and noble qualities. She had been the most accomplished lady whom we had been privileged to associate ourselves with. She was a tower of strength and a boundless source of inspiration for us. We cannot describe our sorrow in words. Everyone here at the University feels that they too lost someone close to them.

She was, in fact, Mother Theresa and Diana combined together. She was like Diana for her bounteous grace and concern for humanity and Mother Theresa for her kindness and sympathy for the needy and poor. Now is the time to say thank you for the way she served every one of us, even though God granted her but half a life. Fate has snatched her away from us. Only now after she is gone do we truly realise what we are now without and that work at the ELTC without her is going to be very, very difficult. As for the students of the University of Jaffna, they have lost a dedicated lecturer who meant everything for them.

She stands tall enough as a human being of unique qualities and her memories will remain green in the minds of everyone. We will always treasure the days we spent with her. And beyond that, on behalf of all the members of the staff of the ELTC we pledge that we, her colleagues, will do all we can to continue the imaginative way in which she was steering the English Language Teaching Centre of the University of Jaffna.

We have but to console ourselves and thank God for the small mercies he has shown to Madam Shanthi at the dreadful time and for taking her with him at her most beautiful and radiant hour when she had joy in her private life. Above all we thank for the life of a woman who believed that service to the fellow beings is service to God. Though Madam Shanthi is no more, the memories of her as an extraordinary and irreplaceable lady whose beauty, both internal and external, will never be extinguished from our minds.

In conclusion, we extend our deepest sympathies to her beloved husband, charming Children, their families and all the relatives and pray to God in invoking blessings upon them.

Mr. S. Sunthareswaran
Head, English Language Teaching Centre,
University of Jaffna.

9. A WOMAN OF STERLING QUALITIES

With a deep sense of grief and sorrow, I write this appreciation and it is my candid opinion that this brief appreciation will not suffice her varied talents.

My acquaintance with Mrs.Vigna Raja gradually strengthened from the moment she, as the head of the unit, welcomed me to the ELTC until the glorious days when both of us did the M.A in (TESL) together. She was a gracious, hospitable lady par excellence with sterling qualities. In all her devoted and caring and loving roles as wife, mother, grandmother, head, friend, guide etc, simplicity and honesty were the hallmarks of her personality.

Although she was flexible, she never made hollow promises. She firmly believed that in certain areas compromise was not possible. She was a devout Christian who practiced the precepts of Jesus Christ to perfection. She was highly respected and admired for her sterling qualities of transparent honesty, forthright words and actions, loyalty to her profession and commitment to ideals. Under no circumstances she acted against her consciousness. My heart aches at the thought of how she spent numerous unrecorded hours and days in the university. Never did she seek prominence or recognition for all these and the very thought was alien to her. The only break on her selfless service was her ill-health.

She was stricken with serious illness which affected her posture and she bore her physical condition stoically. Her professional abilities were not affected by this, until the last moment. Possessing remarkable skills in disseminating knowledge in her profession she enjoyed teaching immensely. She was endowed with a keen intellect and brilliant mind and utilized both to the fullest in the service of her university career and fellow human beings. The void created by Mrs.Vigna Raja in and out of the university cannot be filled easily.

She leaves her dutiful husband, loving children and her adoring grandson, who looked after her well in her last days. May God grant them the courage and strength to overcome the grief and sorrow over the irreparable loss. She didn't suffer much from the illness and her departure from this mundane life was peaceful which she richly deserved. That a large number of friends, colleagues, and people from various walks of life thronged at her residence and Vaddukodai Cathedral to pay their last tribute hold ample proof of the regard and affection they have towards this woman par excellence.

***In God's care she rests above.
While in my heart she dwells with love.***

***Mrs.K.Sivaji
Lecturer - ELTC
University of Jaffna.***

10. IRREPLACEABLE LOSS TO THE HUMANITY

I wonder whether we are going to have anyone in future to replace her role as a Samaritan, evangelist, negotiator, facilitator, ELT expert and more than everything a humane hearted soul of the University of Jaffna. Personally we lost her friendship and guidance, then how about her immediate family members especially madam's ever loving husband and her three valuable children and also the extended families, friends and loving students.

"Where did madam Shanthi find the strength and perseverance to place herself completely at the service of others? She found it in prayer and in the silent contemplation of Jesus Christ, his holy face, his sacred heart' She was entrusted with the mission of proclaiming God's thirsting love for humanity, especially for the poorest of the poor. she was a soul filled with the light of Christ, on fire with love for souls and ESL / ELT. The whole of madam's life and labour bore witness to the joy of loving, the greatness and dignity of every human person the value of little things done faithfully and with love, and the surpassing worth of friendship with God.

She left a testament of unshakeable faith, invincible hope and extraordinary charity. She attained fame for her life dedicated to serving the poor and destitute outside the university career. She was always her own person, startling independent, obedient to the superiors, yet challenging. Her own life story includes many challenges and achievements. She never hurts others sentiments but she raised her voice for freedom of expression, voicing her opinion vociferously, stridently, often responsibly. She was a humanist, free thinker, intellectual and iconoclast, She lived and made herself as a role model to the entire University academics.

Let me say something about madam Shanthi Vigna Raja because of the association I have had as a Colleague and friend for the last sixteen (16) long years. We had the opportunity to host madam and her family in Meesalai as our guest for a short period during the catastrophic 'Valikamam' displacement time. I was her batch mate to follow a post Graduate Diploma Programme in ELT. Then we followed MA (TESL) at the OUSL and I could not complete the

program due to my departure to Canada and madam wonderfully scored high scores in the exams and before the completion of her research, this tragedy had taken her life. She could have easily finished her PHD right now but she never cared for these paper qualifications. She is the only authority on ELT survived after professor. Suresh Canagarajah. and A.J. Canagaratna like dons in the ELTC, University of Jaffna. It is certainly an irreplaceable loss to the ELTC and in return to the University of Jaffna.

I could console myself by saying yogar Swami's preaching such as **"EPPAVO MUDINTHA KARIYAM"**. I have a lot to say about madam Shanthi Vigna Raja but my heartfelt condolences to her esteemed husband and children. We shed tears from Canada hearing her demise, We can shed tears for ever but will she be seen at the ELTC? No more words on her dedication and commitment to the ELTC, University of Jaffna and the entire humanity.

Sirkathirgamanthan, Ranjini & Gayathri
Former Lecturer at the ELTC, University of Jaffna
311-2121 Roche Court
Mississauga Ontario
L5K2C7, Canada.

11. RECALLING TIMES OF JOY

During the last thirty years we had the occasion to meet Shanthi only once in 2002 when we visited Jaffna. We remember that meeting vividly: when we saw her, it was almost as if we had never left the country. There was no need to make exaggerated gestures of reunion or reiterate the strength of our friendship by recalling moments from the past. We greeted her as we would a neighbor in Canada, and a thirty – year gap disappeared instantly. She was so genuinely pleased to see us that we were completely at home immediately, with her and with our surroundings. Being Good, kind, spontaneous and hospitable came naturally to her, and it was that rare ability to make people comfortable that gave her the charm she was known for. She always possessed a quality of innocence that enabled her to speak the truth with absolute candor, without giving offence, and without malice.

We knew several months ago that Shanthi was ill, and we did not want her to suffer. Yet, the news of her passing away was difficult to bear. For several days it was difficult to attend to any chore without being conscious of a tremendous sense of loss. Time and distance made little difference to our deep affection and respect for her. Our association with Shanthi goes back to the early 1970s when we were all undergraduates together. Those were memorable days at Vidyalankara campus when we were all trying to adjust to a new way of life, with very different challenges and expectations. It so happened that Shanthi chose to study languages, as we did. The three years that we were undergraduates together were made so much more pleasurable by the presence of Shanthi. Even the most trying assignments, the most difficult tasks were made manageable by the attitude of hope, humor and laughter that came naturally to Shanthi. She would always see something positive in the most futile situations, and her sense of humor was always infectious. It was not possible to be in her company and not laugh and be at peace with oneself. In all those years, we would not have met a single person who had nothing but praise for Shanthi. She was a wonderful influence on all of us.

We moved from Colombo to Jaffna after our graduation, and our association continued as colleagues in the University of Jaffna. Our roles now changed from being students to teachers, and we needed to work with a completely different set of conventions. Shanthi continued to be our trusted friend, always above pettiness, constantly providing support and encouragement. We left Jaffna after four years, and Shanthi continued in the Department of English, producing excellent work, shaping the pedagogy of her unit, and becoming a senior faculty member of her section. Information about her continued to come to us from various teachers and students, and everyone had so many delightful things to say about her. It is hardly surprising that her students and colleagues loved her and respected her. In every sense of the word, she flourished, but in some essential way, she remained the same person we knew as an undergraduate.

As one migrates to another country, so much of the past begins to fade away. Even relationships become perfunctory and desire to meet one's friends and relatives becomes less pressing. In the midst of all the flux, some memories, however, persist. Some individuals refuse to be erased. These are the handful of people who have shaped and influenced you in ways that are central to your own sense of who you are. Shanthi is one of the few friends we would continue to miss. She made our lives better by showing us how one should live. It was a privilege to have known her for so long. With her ready smile, her deep sense of optimism, her courtesy and tact, her compassion and kindness, and her unfailing sense of humor, she made the world a better place for all of us. May God bless her soul.

Chelva and Thiru Kanaganayakam
Mississauga, Canada.

12. WHERE ARE OUR FEATHERS...?

*Beheld by thousands –
Nurtured and fondled by beloved –
And owned by us –
Madam!
Stands as a universal star –
Ever shining and twinkling –
In the vast and consumed sky of ELTC.*

*A unique mother –
Energized us –
When our 'chlorophyll' was low –
Praised us –
When we reached the Peaks –
Cautioned us –
When we deviated from the axis –
Programmed us –
To run our daily shows –
Orchestrated us –
When we lost our 'rhythm'.*

*Madam!
You stood as a single bird
Widening your feathers –
To accommodate and save these chickens –
From the nearing and encircling 'hawks' -
Covered and lulled by your velvet feathers -
We were softened and blessed.
Our wounds and pains removed!*

*Now again the hawks!
Circling in this overcast sky!
Where are our feathers?
Madam!
Show us the light –
To travel along this dark tunnel
Madam!
Pour us the courage –
From your glorified haloed face –
To follow your paths.*

**V. Paranthaman,
Lecturer in English Language,
ELTC,
University of Jaffna.**

JAFFNA COLLEGE

07. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி *JAFFNA COLLEGE*

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

JAFFNA COLLEGE

PRINCIPAL:

Noel. A. Vimalendran

B.Sc., Dip in Ed., M.A. (Com Ed) London,
P.G. Cert. Ecu. Studies (Swiss), Cert. Counselling (AHC)

Phone : 0602212531 Ext 16 (off)
Ext 13 (Resl)

Fax : 021-222-3960
E.mail: navjc@sltnet.lk

VICE PRINCIPAL

Indralee Jeyakumaran

B.Sc., Dip in Ed., M.A. (Ed.),
Teacher's Diploma in English.

Tel: 0602212531 Ext 22 (off)
Ext 14 (Resl)

Vaddukoddai,
Sri Lanka.

1. A TRIBUTE TO SHANTHI

It is a great privilege to get an opportunity to pay this tribute to a friend, colleague and an educator who entered glory on the 28 July, 2009.

We deeply bemoan the loss of a noble daughter of Jaffna College, and a dear friend to all of us, Mrs Geetha Geradine Shanthikumari Vigna Raja. She is no more with us, but her memories, her loyalty and dedication to family and work, the magnificent contributions she made to the University and church are the hallmark of her reign in Jaffna.

Shanthi spent a good part of her life time here at Vaddukoddai, and as a student within the portals of Jaffna College. She was a contemporary of mine, studied under great teachers and was an all - round student who was loved by all. Her keenness and dedication towards her work added to her remarkable ability and varied talents made her an ideal personality to who all looked up to for help and guidance. Her charming ever smiling face was food and comfort to many of her friends. I know she had a very pleasing disposition and was always kind to all. Her nature was filled with sacrifice and devotion to many who came in search of help, assistance and comfort. It is very appropriate and precise to say that she has left behind a rich heritage and is a witness to all. She was a lady with a heart of gold and was a loyal friend to all of us.

During the time of her deteriorating condition of health, we urged Honourable Mr. Vigna Raja and Shanthi to be the chief guests at our annual prize-giving on 2nd July, 2009. She was overwhelmed and thrilled, and was looking forward to the function. I quote here a short account of what was

to be said of her at the prize day function for which she could not make it, and I pay that tribute here.

“Shanthikumari, you are not a stranger to Jaffna College. You had your entire education here right from Kindergarden to the Advanced Level, breathing this air and feeling the atmosphere that inspired you right through your school career, where you also found your life partner. I would say you are part and parcel of the heritage of Jaffna College, and a very loyal, affectionate alumnus of the College. You excelled in studies and carried away many prizes from the stages of Ottley Hall and our quadrangle. You participated in almost all the oratorical competitions and won first places in English and Tamil oratory. We cherished the days when you came to judge our oratory contests, and you always loved the moments you spent back in your ‘College Home.’ You entered the University of Kelaniya and obtained a degree, specializing in English. You continued to work at the same University as a lecturer and then you came to serve our region in 1979 at the University of Jaffna. We are deeply impressed by your dedication and commitment to work among the present generation of undergraduates. You were then elevated to the post of lecturer and then senior lecturer. With the wealth of your knowledge in English you could have ventured out to greener pastures. but we appreciate very much your simple, humble and unassuming ways which made you remain on our shores with your worthy husband, at a time when the second language draws the attention of every body.”

I once again offer my sympathy and condolences to her loving husband Mr. Vigna Raja, her children and her sisters who mourn her demise. To them I say, another rose has bloomed in the garden of Eden with full fragrance. May her great soul rest in peace.

Jaffna College
Vaddukoddi.

Noel A. Vimalendran,
Principal

The Prizes awarded to Shanthikumari Vigna Raja (Nee Rajedurai) at

Jaffna College 1962 - 1970

1962	-Grade 3	English	- 1 st Prize
1963	-Grade 4	English Declamation	- 1 st Prize
		Tamil Declamation	
		- Under 10 Group	- 1 st Prize
		English Declamation	
		- Under 10 Group	- 2 nd Prize
1965	- 1 st Form A	English	- 2 nd Prize
1966	- 2 nd Form A	Tamil	- 1 st Prize
		English Literature	- 1 st
		Bible	- 1 st
		English	- 2 nd
1967	- 3 rd Form A	English	- 2 nd Prize
		Bible	- 2 nd
		English Oratory (Inters)	-3 rd Prize
		Tamil Oratory (Inters)	-3 rd Prize
1969	-Upper10A	S. Thiagarajah Memorial Prize for	
		English Oratory - Intermediates	- 1 st Prize
		Kunanayagam & Rajanayagam	
		Memorial Prize for Tamil Oratory	
		- Intermediates	- 1 st Prize
1969		Declamation on prize giving day	- 1969
1970	-Upper xi	Tamil oratory - seniors	- 2 nd Prize
		Hasting's House	- House Caption

Noel. A. Vimalendran
Principal
Jaffna College
Vaddukoddai.

2. SHANTHI'S UNBLEMISHED LIFE

The news of the demise of Shanthi a few days ago, after a prolonged period of illness brought to us in our family a deep sense of loss and sadness. My wife and I and my parents too have known her family for three generations. My father was their pastor at the Thellipallai and Vaddukodai churches. My four children adored her much. My son was her colleague on the staff of the faculty of English at the University of Jaffna for sometime. My three daughters considered her as a loveable and jovial 'acca'.

We were also neighbours for many years at Vaddukodai before we shifted into the principal's bungalow at Jaffna College.

It was a joy to follow Shanthi's unblemished life from the time she was a toddler, through primary school, the upper school to the University and up to the time she became a young wife and mother. The past 14 years we have been abroad and could keep in touch at least during special events in the family.

As the principal of Jaffna College through her entire career there, I have pleasant and vivid memories of her accomplishments as a student in her studies, English literary activities and her devoted religious life. She excelled in English literary pursuits – writing and speaking. A few students of English like her encouraged me to maintain English and English Literature as a subject for the O.L. and A.L. classes though almost all the other school in the province had dropped it for lack of students and qualified teachers. Looking back almost all of those students of English of that period obtained university degrees and have done very well in their life vocations.

The student newspaper at Jaffna College, initiated in 1936 – 'The Young Idea' had as its English and Tamil editors some of the most talented students through the years who ended up as brilliant lawyers, Journalists, diplomats, educators and professors, These names are well recorded and I find that in 1971 two students who were offering English as a subject were co – editors of the young Idea (English section). They were Shanthi and D.B.S. Jeyaraj

whose careers have been remarkable with Shanthi as a senior lecturer in English and D.B.S. Jeyaraj as one of the foremost journalists of our times on Sri Lankan affairs.

Shanthi and Vigna Raja met each other at Jaffna College, a co - educational institution of distinction in Sri Lanka from 1924. Their marriage later on was an inter religious Christian Hindu alliance. **That she could remain a committed Christian to the end speaks volumes for the mutual understanding each of them had about their own faiths.** That the funeral was held in the Church of her childhood and her mortal remains buried in the same cemetery as her parents at Vaddukoddai is a notable, harmonious gesture of her husband and children. Shanthi held strong to her Christian faith in a very cordial family that understood and honored her commitment to her faith. Shanthi was a beautiful soul and that beauty shone in every aspect of her life, as a blessing to her family and friends. May she now find her Eternal Rest in the 'Everlasting Home of her Lord and Saviour'.

Rajan Kadirgamar
Retired Principal,
Jaffna College.

August 22nd 2009

3. MY FRIEND SHANTHI : A PERSONAL TRIBUTE

By

D.B.S. JEYARAJ

*"Break, break, break,
On thy cold gray stones, O Sea!
And I would that my tongue could utter
The thoughts that arise in me"*

It is with a deep feeling of sadness that I write about my classmate and friend Shanthi who passed away peacefully on July 28th at her residence in Nallur, Jaffna.

Shanthikumari Vigna Raja nee Rajadurai, known as Shanthi to her relatives and friends, and I were GCE – Advanced level students at Jaffna College (JC), Vaddukkodai From 1970 – 73, Our friendship continued after JC days and her marriage to Vigna Raja who also became a good friend of mine.

Shanthi was one of the few persons on this earth who understood me well. She was a friend with whom one could talk freely about any issue and receive a sympathetic and at times help and non – Judgemental advice.

It is with a sense of loss and sorrow that I write now a month after her demise. Several memories were revived these days when thinking about her and I want to share them here as a personal memoir cum tribute to this wonderful person and friend.

I remember vividly our first meeting some thirty – nine years ago. It was not pleasant. JC is famous for its ragging and as a fresher at Howland Hostel I had undergone quite a lot of it my first evening / night as a boarder. Now it was my first day at school and it was the turn of the day – scholars to engage in ragging.

At one point Shanthi came up to me and tried to converse. It was her innate friendliness reaching out to this "new" student . I was however suspicious and thought she too was plotting to rag me. So I was taciturn and

simply rebuffed her. Shanthi was annoyed and turned away. I learnt later that she described me as “proud and arrogant” to others.

But as the days progressed we became good friends. Life in a co - educational institution like Jaffna College was a fresh, interesting experience for me. The friendships that I formed at JC have proved durable and enduring. Of the girls at JC, Shanthi was the one I was closest to.

Both of us had turned our backs on a “science” education that was the craze in Jaffna and opted for the Arts. We offered the same subjects at the AL – Tamil, Logic, Government and English.

JC at that time was divided as secondary and collegiate. We were in the secondary section but our principal Rajan Kadirgamar had made special arrangements to follow English classes at the Collegiate.

So Shanthi, Soori (now a lawyer in Britain) and I went over each day to the undergraduate or collegiate section for English. Our teachers were the Rev. Allan Gilberg an American missionary and the legendary JH Ariyaratnam who was also the Registrar.

The pride of Jaffna College then was its Library one of the best of its kind in South Asia. Only undergraduate or Collegiate students could use this. Secondary students were not allowed to use this Library and had to use a much smaller one.

Since we were following English classes at the undergraduates section we were also granted the privilege of using the big library. Shanthi felt that we should utilise that Library only for studies related to English and not for the other three subjects as she felt it was not fair by our fellow classmates at secondary section who were denied such access.

I agreed and so we did not use better equipped undergraduates Library for the other subjects

As we both studied the same subject we had the same free periods too. Apart from this we were both Christians and members of the choir, SCM and

student YMCA. Both of us engaged in Tamil and English oratory and essay competitions. We represented the College at Valigamam west zonal and jaffna district Competitions.

In fact the first time I saw Vigna Raja was when he turned up at Jaffna Hindu College for an all Jaffna district awards ceremony where Shanthi and I were prize – winners. Vigna Raja who had studied at the JC undergraduates section was now a Law student.

His romance with Shanthi had begun at JC. Though I knew about him this was the first time I saw Vigna Raja. Needless to say Shanthi was mercilessly teased the next day.

The Arts classes were in a block opposite the laboratory and could be reached via a narrow staircase. Neither the Principal nor vice – principal ever came up there on sudden “inspection.”

So we had a free run there chatting, arguing, teasing and even singing. Our class master then was Subramaniam Jebanesan who later became Jaffna College principal and the CSI Bishop of Jaffna.

I remember Shanthi’s favorite Tamil film song those days was “Thennankeetru Oonjaliley” sung by PB sreenivas and Janaki in the film “Paathai Theeriyuthu Paar.” It was written by Jayakanthan and music composed by MP Sreenivasan.

Her favorite English song then was “oh wouldn’t it be louverly” the Marni Nixon – Audrey Hepburn ensemble song in “My Fair Lady.” I can still hear shanthi singing the lines “All I want is a room somewhere” and “Lots of chocolates for me to eat”

She could also play the guitar. Shanthi had a Hawaian guitar and used to strum quite well. She used to go to Manipay for classes. It was amusing to see her cycle all the way to Manipay lugging the guitar along.

The cyclist Shanthi was a familiar sight in the JC environs. She would smile at those she knew while cycling and even greet Juniors with a “how are you”?

Shanthi was like a sister to many girls at JC and immensely popular with them. I have been pleasantly surprised on many occasions when old girls of JC would tell me "You were in Shanthi Acca's class"

Other than being classmates Shanthi and I were also members of same "red" house – Hastings. At that time Abraham or green house used to romp home as champions in the Track and Field competitions. But in 1972 Hastings was the champion. Both of us were in the Athletic squad and I recall the party for the winners at Shanthi's house on College Lane, Vaddukkodai. Later we went on a picnic to Valalai.

Shanthi's father JP Rajadurai was a familiar sight those days at Vaddukkodai. He was a retired postmaster and used to ask us questions and go off without waiting for our answers. Her mother was a smiling, friendly lady and was graciously hospitable to us hostellers when we dropped in occasionally.

Shanthi was the youngest in her family. The eldest was her brother Walter who was working at Browns in Colombo when I was at JC. He had later gone to the middle – east. After returning Walter worked in Kilinochchi for CARITAS. But he suffered a heart attack and passed away last September.

Shanthi's sisters were Thamarai Kumari who was a home science teacher at JC then. Arasakumari the other sister was a student at JC. She was one class higher to us. They are now in Britain and Denmark respectively. Shanthi was not only the pet but also the pride of her Family.

The student unions or associations at JC had names such as Academy, Lyceum, Brotherhood and Forum. Academy was for the AL students. Shanthi and I were on opposite sides when debates were held in the Academy. Both of us competed to be student speaker at the annual academy dinner. I won by a solitary vote.

But Shanthi was magnanimous on another matter. JC has a college Journal published each term from 1936. The Tamil version was called "Ila Gnayiru" and the English one "The Young Idea." Being effectively bi-lingual both of us were on the editorial boards of both.

Shanthi was senior to me on the editorial board of "The Young Idea." At one point she was entitled to be the editor on account of her seniority. Yet she was willing to be a joint editor with me. So both of us were co - editors of the journal. This was my first taste of being "editor" thanks to Shanthi.

Our first "employment" was also a joint venture at JC. We were asked to teach English to some of the junior students by the principal. We were paid for this and it was the first time we got financial remuneration. I remember the joint treat we gave our friends at the tuck shop after getting our first "salary."

An inevitable feature in co - educational school like JC was the coupling of boys and girls. A boy and a girl would be paired off for some, any or no reason at all. They would be teased and heckled and "honourably mentioned" when Baila songs like "tarare tara Poduda" are sung.

Given the fact that Shanthi and I had many things in common it was but natural for both of us to be "linked" by others. This was a source of private amusement to us. Shanthi's romance with Vigna Raja had commenced in 1968 in her early teens. Despite being at the receiving end of many jokes the love of her life was Vicks.

Shanthi's full name was Geetha Geraldine Shanthikumari. She was born on February 18th 1954. I too was born in the same year but a few months later. Vigna Raja was elder to us both he and I have the same birthday May 21st.

Both Shanthi and I gained admission in 1973 to the University at Kelaniya for a BA degree in humanities. But I did not enter University and instead chose to go "off the beaten track" Shanthi was deeply disappointed at my decision but accepted it. As I mentioned earlier she was one of the very few who understood me well.

My habit of not being in touch for a while and then suddenly turing up used to irritate her. "You can't walk in and out of people's lives like this". she would reprimand me. But she learnt to tolerate it and accepted me as a friend with all my faults. That was Shanthi. In 1978 when the Italian author Ignazio Silone died, Shanthi presented me a copy of his famous book

"Bread and Wine." In that she had underlined certain sentences and paragraphs pertaining to the protagonist Pietro Spina and his teacher Don Benedetto. Shanthi said she recognized Spina in me. I don't think I deserved such a compliment but it was certainly flattering to hear her opinion.

She followed my career closely. She was not happy about my joining "The Island". She felt I would not be given enough freedom there. But she changed her mind after a while and became a fan of my column "Behind the Cadjan curtain" in the "Sunday Island".

She remembered the salient points in each article and would reel them off from memory. It was not always praise and at times there would be constructive criticism that I valued highly.

There was one thing that Shanthi "hid" from me. This was her concern and anxiety for my personal safety. While she never expressed anything of that sort to me openly. I learnt after her demise that she had been regularly praying for me for many, many years. Characteristically she never ever told me this.

I was talking to her sister Arasakumari on the phone when she revealed that Shanthi had been constantly praying for my safety. She had said that while my articles were interesting and informative I was also endangering my self. I was touched immensely when Arasakumari told me that Shanthi had asked her to continue praying for me after she was gone.

I embarked on a journalistic career while Shanthi was reading for her degree. When working for the "Virakesari" I once compiled a feature interviewing young, educated women. Since everyone was saying the "usual, restrained" stuff I thought of interviewing Shanthi as I knew she would be boldly outspoken.

True to form Shanthikumari Rajadurai came out with some new radical thoughts. She advocated a domestic code for households so that men would not exploit or control women. Shanthi's views evoked a loud outcry. Many critical letters were sent to the paper.

Though Shanthi had strong views on the rights and emancipation of women she was not an ardent feminist. She was quite independent and chartered her own course but did not demonstrate it stridently. In a sense she belonged to the "dual" tradition of a working woman cum wife - mother.

Notwithstanding her radical outlook, the varsity lecturer Shanthi was the typical house wife at home cherishing and looking after husband and children. She was a loving mother and devoted wife. The woman who once advocated a domestic code pampered her husband at home. It was a labour of love.

After passing out Shanthi was for a brief period an instructor at Kelaniya. She then went to the Jaffna university English department and went on to become senior lecturer. At one stage she became head of the English department.

Meanwhile Vigna Raja had taken his oaths as an attorney-at-law and begun practicing in Jaffna. The lengthy Love affair was to reach a happy conclusion. They married despite some opposition over an inter - religious union.

Their family backgrounds were vastly different. She was a Christian while Vigna Raja was from an orthodox Hindu family that retained hereditary trusteeship over a Moolai temple. Apart from the fact that both were JC alumni and that their fathers had been postmasters, there was very little in common.

But then despite these differences they got along well. Shanthi left her Vaddukkodai home and went to Moolai, Chulipuram to live with her husband. Naturally, there were many adjustments to be made. But Shanthi rose up to the challenge and transformed her life in accordance with changed circumstances, to fit into her beloved husband's aspirations.

With the birth of their children life indeed changed for the better. The eldest was sangeetha followed by two boys Shavindra and Sanjendra. I recall carrying Sangeetha as an infant in 1981. Shanthi laughed and laughed seeing my clumsy discomfiture with her baby. I think the last time I saw the kids was in 1987. I saw Shanthi for the last time in Colombo in 1988.

Both Sangeetha and Shavindra are in the UK while Sanjendra is a lecturer in the Law Department of Jaffna University. Sangeetha is married to Uthayashangar. Shanthi become a proud "ammamma" when their child Utheshan alias Timmy was born.

Whenever I visited Jaffna in the eighties of the last century I made it a point to visit the Jaffna university. The two persons I met with at the English dept. one was A.J.Canagaretna, the other was of course Shanthi.

I have also stayed with Shanthi and Vicks at their Moolai residence at times. Sometimes for several days at a stretch. Even my younger sister who also studied at JC has stayed with them.

It was very fortunate that Vigna Raja and I communicated easily with each other and became friends soon. Thus I was a welcome guest with the family.

There is a saying that a friend in need is a friend indeed. Shanthi and Vicks were exactly that. There was a time when I was faced with an "emergency" of sorts and required urgent help. Shanthi got to know about it and together with Vigna Raja provided assistance without my asking.

Unfortunately I was slow in discharging my obligations due to unexpected developments and as a result they had to undergo difficulties till I did so fully. But Shanthi's faith in me never faltered during those days. Her strength indeed was her unshakeable faith in her God and religion, her family friends and humanity in general.

The LTTE was ruling the roost in Jaffna from the - mid eighties of the last century. This was a time when the legal profession in Jaffna was hit drastically. The practice of law virtually ceased and members of the black-coated fraternity swelled the ranks of unemployed. Later the LTTE established its own courts, lawyers and Judges.

Like many other lawyers, Vigna Raja too was affected. Shanthi was then a tower of strength to him and the family. She was sustained by her faith. Shanthi was always a religious person but had later on become

evangelized as a born again Christian. It was this faith that made her strong and brave in times of trouble. One incident stands out in memory.

Vigna Raja was closely associated with the TULF leader Appapillai Amirthalingam and was involved in politics then. Amirthalingam himself was in India. The tigers were angry with Vigna Raja for organizing a meeting to commemorate Amirthalingam

One day Shanthi was returning home to Moolai after work. When the mini - bus stopped at the junction before her stop she saw a crowd there. To her shock, Shanthi saw her husband's motor cycle on the ground and some tiger cadres surrounding her husband belligerently. She jumped out of the vehicle and ran to the spot. Arguing vehemently with the tigers, Shanthi managed to persuade them to let them go, It was like Savithri of the Puranas saving her husband Sathyavan from the clutches of Yaman.

Later I asked her what gave her the courage to do so. She said that she had no time to think and only saw that her husband was in trouble. She was also sure that God would protect her, such was her faith

In 1995 the Sri Lankan Government established its writ over Jaffna again. The Judicial system was gradually restored. Vigna Raja himself mounted the bench first as a Magistrate and then as District Judge currently he is the High Court Judge in Jaffna. Shanthi's prayers were answered. However she continued at the University till March this year when she had to stop working due to her ill- health. Shanthi was quite candid with her views on the LTTE. She disapproved of many tiger activities and never hesitated to articulate them when necessary. But the LTTE too tolerated this "dissent" because the tigers knew Shanthi was simply being honest and had no hidden agenda.

Selva Gajendran the TNA Jaffna District Parliamentarian was at one time the LTTE run student union president at the Jaffna University. On one occasion a foreign Journalist interviewed Gajendran and requested Shanthi to interpret. She obliged. At one point the journalist asked Gajendran whether it was possible for LTTE critics to survive in Jaffna. Gajendran pointed to Shanthi and said "Yes Madam, here is one such example".

Shanthikumari Vigna Raja was one who helped others and gave of her time to deserving cause. She played a significant role in the activities of the peace council and high security zone in Jaffna. Many officials were impressed by her but she always shunned the limelight

A rare occasion where Shanthi sought the limelight was denied her recently. The Vigna Rajas were invited as Chief Guests for the annual Jaffna College prize giving. Shanthi was to give away the prizes.

Shanthi had studied at JC from grade 1 to 12 and was very fond of the crimson and gold. Having received prizes year after year in school, the opportunity of handing them out would have been relished by her. She had some years ago proposed the Vote of Thanks.

But despite Shanthi's determination her health did not permit it. So it was her daughter Sangeetha who stood in for her and distributed the prizes.

Among the many things I admired the Vigna Rajas for was their attachment to their land and people. Shanthi and Vicks stayed in Jaffna amidst much trouble and violence undergoing terrible hardship and suffering. Both could have easily gone abroad as their siblings are all in foreign countries. They did not want to desert Jaffna and remained rooted to their soil rendering service to their people. I salute them both for that.

Sadly Shanthi was afflicted with cancer and had a breast removed a few years ago. However this was only a reprieve and there was a malignant resurgence that proved fatal. Her condition deteriorated rapidly and her days were numbered. Her children and sister returned to Jaffna to be with her.

The pain was terrible but Shanthi bore it all with her customary grit and tried to be cheerful. Once again her faith was her strength. She waited for the end with the supreme confidence that she was going to be with God. This is what she told family and friends frequently.

ShanthiKumari breathed her last at 7.15 pm on July 28th. Her beloved husband, three children and grandson were around her as she bade farewell. Her sister from Denmark had been with her for several weeks but had gone to Colombo for a brief visit when Shanthi passed away.

Shanthi had three wishes as her end drew near. She wanted her sister Arasakumari to be with her during her last days. She wanted her family to be with her when she died. She wanted to be buried at Vaddukkoddai by the side of her parents. All her wishes were fulfilled.

Though Shanthi had become an evangelical Christian the CSI bishop of Jaffna Rt. Rev Daniel Thiyagarajah consented to her burial at Vaddukkoddai. There was a service at Cathedral Church, Vaddukkoddai and Shanthi's remains were laid to rest at the Church cemetery. In her own words Shanthi is now with God.

I'm indeed blessed to have been her friend. She was one who understood me well, tolerated my faults, gave of her friendship and never demanded anything in return. Such souls are rare in this world.

I thank God for Shanthi as she abides with God. My thoughts are with her family and friends.

“ Break, break, break.

At the foot of thy crags, O Sea!

But the tender grace of a day that is dead

Will never come back to me”

a. ***Selected few out of the 136 comments on the Tribute to Shanthi by DBS Jeyaraj in his website columns in August 2009.***

1. ***Rajan Kadirgamar | August 30th, 2009 at 5:18 pm***

Dear Jeyaraj,

Your beautiful tribute to Shanthi also brings out very endearingly many notable facets of life at Jaffna College at a very impressionable period-1970s. Four years later after you joined the College (1974) that life was almost completely snuffed out by the government taking over the Undergraduate Department. Your tribute also touches briefly how the Undergraduate Department and the School Department were inter-twined. Thats how Vigna Raja of the UG department found one of the brightest jewels of the School Department in 1968 ! I was not altogether ignorant of this alliance!

You are accepted and honoured as a thorough, erudite, versatile journalist of international repute today .You have used your skills to weave out a fine work of art in portraying the life of dear Shanthi who I knew from birth. My parents and I knew the family for three generations. My children came to adore and love her as a dear acca and my son worked with her as junior colleague for some years in the English Department of the University of Jaffna.

Your serene friendship with Shanthi of four decades, which may sound some - what unorthodox to a Jaffna community, speaks volumes of the quality of co-education at Jaffna College. This needs another article!

A few years ago I spoke at the reception here in Toronto of a couple who met each other for the first time in Grade 5!

It is well known that there were boys and girls who studied together from Grade 1 to the degree classes too.

Besides the classroom you were involved together in those vibrant activities in the choirs, Student Christian Movement (SCM), Literary associations, sports meets and inter-hostel socials. It is but natural that a few found their life partners too. As Principal Balasingham in his first Prize-Report in 1967 referred to the healthy co-education at College saying ‘...there

were some flutters but no blemish) You have expressed very classically another dimension of co-education in your unique relationship with Shanthi and her family as a true friend for almost four decades.

Your offering English together with Shanthi I remember very well along with others in the 70' & 80s. I kept English in the curriculum in the A.L. classes when almost all schools in Jaffna had given up. The classes had just a few less than six. I do not want to mention names here but look where these students who offered English are today. One of the best teachers I recruited to teach English in 80's Ram Kandiah retired Lecturer in English at the Palaly Teachers' Training College, now living in California sent me a card saying 'that the best period of his teaching career was at Jaffna College'. This probably was due to the calibre of English students he had at that time !

Ever since 1936 when the Journal 'Young Idea' was established it had co-editors for the first time in 1972. It was you and Shanthi. I have with me a list of editors-English and Tamil from 1936 to 1980. You will note a galaxy of men and women who were one time editors as professors, ambassadors, lawyers, doctors, educators, journalists, etc. I guess you were cradled in journalism being Editor of the Young idea. You reminded me some years ago that I was the only principal in the history of Jaffna College who censored the issue of the journal once. You showed your courage as a journalist even in 1971 critical of the government! I did it with good purpose and still stand by it in the interests of the College with a hostile government!

May you continue your splendid contribution in your vocation as a journalist for many more years.

Rajan Kadirgamar

DBSJ RESPONDS:

Thank you very much Sir for the comment and sentiments expressed. Those days at Jaffna College with you as the principal were wonderful. Thanks for the information that Shanthi and I were the first joint editors of "The Young Idea".

As for your censoring the 1971 1st term issue of "The Young Idea" it was due to two things. Nirmala Rajasingham who was the Editor at that time had written an editorial that was sympathetic to "youth" problems and somewhat critical to the Govt of the time. I had written about the JVP and predicted an insurrection. The JVP uprising commenced on April 5th 1971. "The Young Idea" was scheduled to be out on April 7th 1971. With emergency and curfews being declared you had no choice other than to "ban" the issue.

5. Betty | August 30th, 2009 at 6:35 pm

I knew her as undergraduate in Kelaniya campus. She mixed with all students from different communities. Very friendly, nice and kind. I am sure she is with God as she wanted. May she find eternal rest in God's abode. Very moving tribute DBS. May God bless you too.

6. Nihal Abeysuriya | August 30th, 2009 at 6:54 pm

I have read many of your articles on politics and war. But this your tribute is I think the best of all. I wish you will write more humanistic articles like this and not on dirty war and politics. This lady must have been very special for you to write so movingly. It was very touching. May she rest in peace.

12. Anoma | August 30th, 2009 at 9:47 pm

Dear DBS

Your tribute to your friend and classmate at Jaffna College was touching and informative. To a Southerner like me I learnt a lot about school life in Jaffna. Your college must be a wonderful institution for you to be so nostalgic May ms, Shanthakumari Rajadurai Vigna Raja rest in peace.

14. Dilshan F | August 30th, 2009 at 10:08 pm

Deeply touched by your tribute. Surely this lady was loved by her family and friends. My deepest condolences to them on their loss.

She is surely with the Lord now and she will surely love you all from above.

15. Rana | August 30th, 2009 at 10:12 pm

Dear DBSJ

I have become an ardent fan of your writings, as an Indian I never knew any one of you, but this tribute of yours to a friend brings back some sweet memories of my dearest friends in school, college and university days. This tribute was excellent.

My heartfelt regards to you.

Rana

18. Gloria Abraham | August 30th, 2009 at 10:53 pm

Dear DBS

I don't know the lady but she must have been a great person for you to write this beautiful tribute. I can sense the pain and grief you feel over her loss. Using those verses from Alfred Tennyson's "break, break, break" poem that we learnt in school at start and end of article was most appropriate. I have always felt you are a sentimental, deeply sensitive person who tries hard to hide those aspects. But articles like this exposes the real You. And I like that. Like others on this blog I too wish you will write articles of this kind more often. May your friends soul rest in peace.

25. Yenmozhi | August 31st, 2009 at 1:20 am

"You meet people who forget you. You forget people you meet. But sometimes you meet those people you can't forget. Those are your "friends."

Hi Annoi,

Well written emotional tribute. I am deeply touched Annoi!. It is not that easy to find a true friend like Shanthi, and especially a friend who can be remembered throughout the life.....

It is also hard to find a friend or friends who can bring back cherishing memories.

"A friend is someone who knows the song in your heart and can sing it back to you when you have forgotten the words."

You are absolutely right Annoi, in saying that a very few remained rooted in Jaffna. It is an irreplaceable loss.

May her soul rest in peace.

29. Senadhi | August 31st, 2009 at 1:52 am

Thank you Mr. Jeyaraj for breaking your long silence with this touching article. Just like Channa I also wish that we could change the past mistakes and have the same glory in Jaffna as ever. Your friendship reminded me of my university days.

May shanthi rest in peace!

42. Kamini Soysa | August 31st, 2009 at 5:07 am

I knew Shanthi at varsity. She was friendly with Sinhala undergrads too. So sorry to hear about demise. I am sure she is with God. My thanks to DBS for this brilliant tribute.

I just went through my album & found old group photo with Shanthi Rajadurai. So sad to see her bright smile.

48. TCK | August 31st, 2009 at 6:23 am

Dear DBSJ,

Thank you very much for this tribute to your friend. This is a story that needed to be heard. I am sure if wanted, Shanthakumari & her husband could have left SL for greener pastures long time ago. With their education any nation would have welcomed them.

But they didnt.

They had faith in their country and its people. An important lesson that the younger generations of Sri Lankans of all races should learn.

(Most of whom like to take the easy way out. Enjoy the free education and the moment you have the degree at hand, start looking for PR, citizenship etc etc.)

I admire their courage and determination and express my condolences to the family and friends.

On a different note, you seem to have a vivid memory of the times you had in Jaffna before the troubles started brewing. How about bringing these memories back to life in a book?

I would like to suggest a book similar to 'It was the babbler's nest' by Conrad Flesinger. (One of the best books I have ever read) About being a boy and growing up in Jaffna.

If you write it, I will translate it to Sinhala for free.

Thank you for the suggestion and offer. I haven't read "it was the babbler's nest". I must get hold of it soon.....DBSJ

60. Raj Ramanan | August 31st, 2009 at 10:04 am

I know shanthi acca very well when. I was in tholpuram after she married my relative Mr. Vigna Raja (Rasa Anna). She was a woman of good principles, unbiased love and great faith. Although she married into a well respected orthodox Hindu family in moolai she adjusted very well and treated all her husband's relatives with full of love and affection. May her noble soul rest in peace and may GOD almighty consoles her loved ones.

82. Shankar | September 1st, 2009 at 2:30 am

Dear DBS

Took me some time to read this as I am travelling through many countries at the moment. what a lovely article. With all this war and hate it is refreshing and like a breath of fresh air.

Thank you very much Shankar.....DBSJ

83. Ariya | September 1st, 2009 at 3:11 am

Your friend Shanthi is a very heroic person. Honest people are always heroic for they think of others before themselves. May she rest in Peace and may she find eternal happiness!

114. Nithya Seelan | September 2nd, 2009 at 5:51 pm

Shanthi Miss, as we call her, was a blessing to this world of horror. Her empathy made everyone to be a friend. She fulfilled all what she need to as a person born in this world. She had been the best child of God and She will be forever. Every time I think of her, I see that beautiful smile cheering everyone on her way. She was a sunshine to everyone who was closer to her. Her life is unforgettable as her loss take it over. I pray for her eternal peace and harmony for her family forever. She is definitely with the 'God'. How we can forget her?

135. Alumnus | September 7th, 2009 at 3:33 am

This tribute by an old boy of Jaffna College to an old girl is heartfely touching. My humble suggestion is that JC alumni abroad should award a special prize for English to a student at Jaffna college in memory of Mrs. Shanthikumari Rajadurai Vigna Raja.

b. DBS Jeyaraj responds to a question after the Tribute to Rajini in his website columns in September 2009

".....It was only last month that I paid tribute in these columns to a close friend and classmate Shanthakumari Vigna Raja nee Rajadurai who passed away due to being afflicted with cancer. It is well-known that Shanthi was an alumni of Jaffna College Vaddukkodai.

What is less-known is the fact that Rajini who passed away 20 years ago was also an old student of Jaffna College. Both Rajini and Shanthi were born in February 1954 and studied at JC from grade one till they entered varsity (Rajini had for a short period been at Chundikkuli Girls College in Jaffna).

They both entered University in 1973 (Rajini-Medicine and Shanthi-Humanities) and later joined the teaching staff of Jaffna University....."

Comment 35. Navin | September 22nd, 2009 at 11:41 pm

DBSJ: Do you see any reason as to why LTTE tolerated Shanthi while it assassinated Rajini?

DBSJ RESPONDS: Nobody knows the actual reasons behind LTTE assassination of Rajini.

The difference between Shanthi and Rajini was that the former was never involved in active politics. Her criticism of the LTTE was at a personal level restricted to specific events. She would state so openly in conversations regardless of whether LTTE or pro-LTTE elements were listening. As I wrote earlier I think the LTTE regarded Shanthi as a critic but did not suspect her of ulterior motives.

Shanthi had never supported the LTTE at any time whereas Rajini had at one time been actively supportive of the LTTE. Later she was openly critical. Unlike Shanthi who was just an ordinary person speaking out openly Rajini was institutionally involved with organizations like the UTHR (J). Her Sister Nirmala had also been involved with the LTTE earlier but was now an open critic based in London.

May be the LTTE feared Rajini as she was capable of directly confronting them and in the process damage them. May be they wanted to convey a warning to Nirmala. Mat by they wanted to silence the UTHR (J). May be the tiger intelligence guys monitoring Rajini provided dangerous informations. We don't know for sure.

But please don't compare Shanthi and Rajini. They were different in their relationship to the LTTE and also in their outlook towards life. I don't think the tigers ever placed both in the same category.

God bless them both and grant eternal rest

JAFFNA COLLEGE ALUMNI ASSOCIATION COLOMBO BRANCH

No.9 Charles Terrace,
Colombo 3
August 19, 2009

4. LATE MRS.SHANTHIKUMARI VIGNA RAJA (NEE RAJADURAI)

It has now been a month since the news came to us that one of our beloved Alumnus Shanthi Vigna Raja had left us bereaved and in grief at her loss. She was one of the leaders among her colleagues of the 1960's era at Jaffna College.

My memory of Shanthi reverts to the time when she was a student of a parallel class in the A/L of 1970 where she had taken English Literature as her main subject. I had the privilege of associating very closely with her as we were both in the school council, 'Young Idea' – our student magazine and in the Academy in the A/L union in different capacities. When my memory of Shanthi goes back, I remember the famous Tamil proverb, "Vilayum Payirai Mulayil therium". True to this fact, she achieved great heights in her life. She entered the University of Kelaniya in 1972 and obtained her Degree in English with Special Honours and commenced her professional career at the same University. Thereafter, she moved to the University of Jaffna as a Lecturer and finally she was appointed as the Head of the English Department.

She had left indelible marks of her foot prints in the sands of her life, in that, her devotion and dedication to duty conform to the saying "Duty is the stern daughter of the voice of God". No one can erase the legacy of her contribution to education. She commanded the respect in a concrete way to embed the balanced respect and results into her daily work. This is a rare gift of quality in the context of standards that prevail. She possessed the unique combination of the qualities of openness and commitment. The elements so combined in moulding Shanthi with her looks like Aphrodite in mortal form made her colleagues always to look up to her with regard.

*Shanthi and Vicks met each other at Jaffna College during their college days. The marriage of Shanthi and Vicks an alliance that began in the college between a Hindu and Christian has traversed the test of time enabling Shanthi to continue as a very committed Christian to the very end. **Such a beautiful marriage also remains a role model for the numerous such marriages now in the Tamil diaspora.***

Shanthi was an accomplished all round student and a role model for girls in the co-educational set up like ours at Jaffna College. She was blessed with three lovely children and they too have been brought up by her to the Tamil saying "Thayaipol Pillai"

Shanthi was truly a child of God and had implicit Faith in God. She possessed an indomitable will power in fighting her illness and her devotion to her family always took precedence. She is a strong believer of Bible where it reads as follows "Show me the path where I should go O' Lord, point out the right road for me to walk, lead me, teach me for you are the God who gives me Salvation, I have no hope except in you".

Final honour was bestowed on her by our Principal of Jaffna, College Mr.Noel A.Vimalendran by inviting her and her husband to be our Chief guest on our Prize Giving Day of 2nd July 2009. Unfortunately she was very ill and could not attend the ceremony but was attended by her husband who delivered prize days speech and the daughter SANGEETHA gave away the prizes.

The alumni members all over the world shall pray for the everlasting rest at the feet of the Lord and to give her family spiritual fortitude to bear up with the insurmountable loss.

A.Kandasamy J.P
President
Jaffna College Alumni
(Colombo Branch)

08. அரசியல் தலைவர்கள்

POLITICAL LEADERS

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

Fourth block of faint, illegible text.

Fifth block of faint, illegible text.

Sixth block of faint, illegible text.

Seventh block of faint, illegible text.

Eighth block of faint, illegible text.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி

ද්වීව එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණ

TAMIL UNITED LIBERATION FRONT

Telephone: (9411) 2552372, 2347721
Fax : (9411) 2347721
Jaffna Tel:- 021 222 3631

30/1B, Alwis Place,
Colombo - 03. Sri Lanka.
57/48, Stanly Rd, Jaffna

1. மனதைவிட்டு என்றும் அகலாத ஏழைகளின் நண்பி

எளிமையான உடை, எப்போதும் புன்னகை சிந்தும் முகம், தீட்சண்யம் மிக்க பார்வை, பரிவுடன் அரவணைக்கும் வார்த்தைகள், இறைவிசுவாசம், பாகுபாடின்றி பழகும் சுபாவம், உதவிசெய்யும் மனப்பாங்கு, கருணை இத்தனையும் திருமதி. சாந்தி விக்னராஜா பற்றி என் மனதில் பதிந்தபடிமங்களாகும்.

சிறந்த கல்விப் பாரம்பரியமும், உயர்வசதிவாய்ப்புக்களும் கொண்ட குடும்பத்தில் பிறந்தாலும் மிகமிக எளிமையாக வளர்ந்தவர். முற்போக்குச் சிந்தனையும், இறைநம்பிக்கையும் மிகுந்த இவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய இவர் நீண்டகாலமாக ஆங்கிலத்துறைத் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். எப்பொழுதும் மகிழ்வுடனும், உற்சாகத்துடனும் செயற்பட்டு மாணவர்கள் உள்ளங்களில் நிறைந்தவர். சிறந்த கற்பித்தல் உத்திகளால் நல்லதொரு மாணவர் பரம்பரையையும், ஆன்மீகப் பரம்பரையையும் உருவாக்கியவர்.

இவரது குடும்ப வாழ்க்கை அன்பு மணிகள் கோர்த்துக் கட்டப்பட்ட அழகான பறவைக் கூடு போன்றது. இவரது கணவர் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி இ.த. விக்னராஜா அவர்களை நான் நன்கு அறிவேன். இருவரும் கணவன் மனைவியாக அன்புடன் வாழ்ந்து மூன்று பிள்ளைச் செல்வங்களை பெற்றெடுத்தனர். இவர்களின் இல்லற வாழ்வு எல்லோருக்கும் முன்மாதிரியானது.

அமரர் திருமதி சாந்தி விக்னராஜா நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த போதும் மரணத்தைக்கண்டு துவண்டு போகாமல் இறையன்பினால் அதனைத் துணிவுடன் எதிர்நோக்கியவர். இவரின் இறுதிச்சடங்கில் கலந்து கொண்ட மக்கள் வெள்ளத்தைப் பார்த்து இவர் ஏழைகளின் நண்பியாக செயற்பட்ட விதத்தை புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஒரு சிறந்த தாயாக, கணவனின் பாசத்திற்குரிய மனைவியாக, சமூக சேவகியாக, ஆலோசகராக, இறை விசுவாசியாக விளங்கிவந்த அவர் இன்று எம் மத்தியில் இல்லை. இவரது இழப்பு சமூகத்திற்கு ஈடுசெய்ய முடியாத, குறிப்பாக ஆங்கிலத்துறைக்கு பேரிழப்பாகும்.

அன்புப் பாரியாரின் பிரிவால் துயருறும் நீதிபதி விக்னராஜா அவர்களுக்கும், அவரின் பிள்ளைகளுக்கும், அவர்களின் குடும்பத்தில் ஒருவனாக இருந்து எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை தெரிவிப்பதுடன் அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வீ. ஆனந்தசங்கரி

தலைவர் - தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி

Hon. N. SRIKANTHA
Member of Parliament

2. “சாந்த சொரூபி”

சாந்தசொரூபி சாந்திசுமாரி விக்னராஜா அவர்களை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இரண்டே இரண்டு தடவைகள் தற்செயலாக சந்தித்திருக்கின்றேன். சில நிமிடங்கள் மாத்திரமே அவருடன் உரையாடியிருக்கின்றேன். ஆனால், அந்த நினைவுகள் இப்போதும் மிகப் பசுமையாக மனதில் நிற்கின்றன! மிகவும் வெளிப்படையான வார்த்தையும், உயிர்த்துடிப்பும் ததும்பி நின்ற அவரின் வார்த்தைகளை இப்போதும் நினைத்துப் பார்க்க முடிகின்றது. அவரைப்பற்றி நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தேன். ஆங்கிலப் புலமையையும், மென்மையும் ஆக்ரோஷமும் கனிந்த ஆளுமையையும் உணர முடிந்திருந்தது!

வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நிழலில், கல்வியும் பண்பாடும், கட்டுக்கோப்பான விழுமியங்களும் கட்டி எழுப்பிய, யாழ்குடாநாட்டின் தனித்துவச் சூழலில் பிறந்து, வளர்ந்து, பட்டம் பெற்று ஆங்கிலமொழியின் ஆற்றலை இளைய தலைமுறைகளுக்கு அள்ளித்தந்து நின்ற அமரர் சாந்திசுமாரி விக்னராஜா அவர்களின் பணி சிறப்பாக நீண்டிருந்தது.

இன்றைய நிலையில் அவரின் ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் எமது இனம் பயன்படுத்தி இருக்க முடியும்.

என்ன செய்வது...?

ந. ஸ்ரீகாந்தா
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.
யாழ்ப்பாண மாவட்டம்

ஐனநாயக மக்கள் விடுதலை முன்னணி புலகன்துவாடி சனவா விடுகன்கி பீரலுன DEMOCRATIC PEOPLE'S LIBERATION FRONT

Tel/Fax:011 2586289 E-mail: plote.dpif@gmail.com website: www.plote.org 16, Haig Road, Colombo - 04.

3. சமூகத்திற்கு அர்த்தமுள்ள பணிகளை ஆற்றியவர்

வெயிலவன் வெப்பமும் விண்மீன் ஒளியும் எம்மைவிட்டே ஏகிடும் போதே, என்னே விதமாய் இறக்கையடித்து தன்னுடை வழி தாவுது ஆத்மா - திருமறை வாசகம்

வீற்றிருந்தாள் அன்னை; வீதிதனில் இருந்தாள்!

நேற்றிருந்தாள், இன்று வெந்து நீறானாள் - பால்தெளிக்க

எல்லாரும் வாருங்கள்! ஏதென்று இரங்காமல்

எல்லாம் சிவமயமே யாம்!

- பட்டினத்தார் பாடல்

திருமதி சாந்தி விக்னராசா அவர்களின் மறைவு யாழ் கல்வி சமூகத்திற்கும் ஆன்மீகத்துறைக்கும் பேரிழப்பாகும். அன்னார் யாழ்ப்பாண கல்லூரியினதும் களனி பல்கலைக்கழகத்தினதும் பிரகாசமான மாணவியாக திகழ்ந்தவர். யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் சிரேஷ்ட ஆங்கில விரிவுரையாளராகவும் யாழ் ஆங்கில கற்கை நிலையத்தின் தலைவராகவும் செயற்பட்டவர். சமூக உணர்வுடன் பிரக்கஞ்சூர்வமாக கற்பித்தல் பணியில் ஈடுபட்டவர். அவரது கணவர் யாழ் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி திரு. விக்னராசா அவர்கள் சமய அறப்பணிகளில் ஈடுபாடு உடையவர். அதேபோல் கிறிஸ்தவரான சாந்திகுமாரி அவர்களும் தனது கணவருடன் அறப்பணிகளில் ஈடுபட்டவர்.

இவர்களுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். சர்வசமய நல்லிணக்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்த குடும்பம் திகழ்ந்தது. சாந்திகுமாரி அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சரளமான பேச்சாற்றல் கொண்டவர். இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர், சிறந்த பண்பாளர். இவரது உறவினர்கள் பலரும் சமூக பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

எனது சமூகம் அமைதியையும், சமாதானத்தையும், அபிவிருத்தியையும் அவாவி நிற்கும் இக்காலத்தில் திருமதி சாந்திகுமாரி அவர்களின் இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாததாகும். இவரது கணவர் நீதிபதி விக்னராசா அவர்கள் குடும்ப உறவினராக இருந்த போதும் அதற்கு அப்பால் எனது தந்தை தர்மலிங்கம் அவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகளை கொண்டிருந்தவர். பாரபட்சமற்ற சமூகம் அநீதி இல்லாத சமூக அமைப்பு, தமிழ் மக்களின் தேசியநல உரிமைகள், மனித உரிமைகள்

தொடர்பாக எனது தந்தையும் திரு விக்னராசா அவர்களும் ஒருமித்த நிலைப்பாடுகளை கொண்டிருந்தார்கள். தற்போது தனது வாழ்வில் துன்பத்திலும், இன்பத்திலும் உறுதுணையாக நின்ற தனது மனைவியின் இழப்பால் அவர் அடைந்திருக்கும் துன்பம் சாதாரணமாக ஆறுதல் படுத்தக்கூடியதல்ல.

ஆனால் மனித வாழ்க்கை கோலங்கள் அவ்வாறுதான் அமைகின்றன. திடீர் நோயோ, சோக விபத்தோ ஒரு மனிதனின் வாழ்விற்கு முடிவு கட்டலாம். ஆனால் அந்த மரணத்தின் போது இந்த உலகில் சமூகத்திற்காக அர்த்தமுள்ள பணிகளை ஆற்றினோம் என்ற உரிமை பெற்றவராக மரணிக்க வேண்டும். அந்த உரிமையை சாந்திகுமாரி அவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்.

அன்னாரின் பிரிவால் துயருறும் குடும்பத்தாருக்கும் உற்றார், உறவினர், நண்பர்களுக்கும் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை தெரிவித்துக் கொண்டு அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இவ்வண்ணம்

த.சித்தார்த்தன்

தலைவர் ஜனநாயக மக்கள் விடுதலை முன்னணி

09. சட்டத்தரணிகள்

LAWYERS

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, appearing as several lines of a paragraph.

Third block of faint, illegible text, continuing the content of the page.

Fourth block of faint, illegible text, possibly a signature or a specific section heading.

1. “நட்பு ஒளியை புன்னகையாய் வெளிப்படுத்தவல்ல சாந்தி”

“இன்றிருப்பார் நாளை இரார் என்னும் பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு”

என்றார் வள்ளுவர்.

பிறந்தவர் இறப்பர் என்பது காலாகாலமாக நாம் பார்த்துணர்ந்த உண்மை என்றாலும் இறப்பினை ஏற்றுக்கொள்வதென்பது சற்றுக் கடினமானதும் இறப்பைத் தடுக்க, தள்ளிப்போட முடியாதவரான அன்புக்குரியவர்களின் இயலாமையை காட்டுவதாகவும் இருக்கும் தெய்வ நியதிக்கு மிஞ்சியெதுவுமேயில்லை என்பதை மானிடம் உணர்ந்துகொள்ள வைக்கும் ஞாபகமூட்டல் ஆகும் இறப்பு.

இறப்பு என்றால் ஞாபகமழிதல் அல்ல என்பது எமக்கெல்லாம் தெரிந்தவொன்று. இறந்தவரின் இறுதிக்கடன்களை முடித்துவிட்டு “நினைப்பொழிந்தனரே” என மனிதனின் குணம்பற்றி பட்டினத்தடிகள் பாடிய போதும் ஒவ்வொரு குடும்பக் குழுமமும் அதனை நூற்றுக்கு நூறு கொள்ளாதென்றே நான் எண்ணுகிறேன்.

பிரிந்த அன்புத்துணை, பாசமிகு பெற்றோர், உடன்பிறப்புக்கள், சுற்றம், நல்ல நண்பர்கள் பற்றிய ஞாபகங்கள் மனிதனின் சராசரி வேலைகளான உண்ணல், உடுத்தல், உறக்கம் போன்றவற்றில் ஈடுபடும் வேளைகளில்கூட முன் வந்து நிற்கும், அந்த ஞாபகங்கள் நாட்கள் செல்லச்செல்ல சற்றும் குறையாமல் இருக்கக் காரணம் இறந்தவரின் தன்னலமற்ற செயல்பாடுகள் தான்.

அந்தவகையில் சமீபத்தில் காலமான அமரர் திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்களுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த சகலரதும் நினைவில் பல வலுவான காரணங்களால் என்றும் நிற்கக் கூடியவர் திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா. அவரது பல நற்பண்புகளில் எமது கண்முன்னே வந்துநிற்பது கண்டவுடன் வரவேற்பைக்காட்டும் அந்தஇனிய முகம் மலர்ந்த அந்தப் புன்னகை. நடிப்புக்காக, ஒப்புக்காக வந்து மறையும் ஓர் முகதசை நார் அசைவல்ல அது. நெஞ்சிலிருந்து வந்து முகத்திலும் கண்ணிலும் நட்பு ஒளியை புன்னகையாய் காட்ட வல்ல ஒரு சிலரில் அமரர் சாந்தியும் ஒருவராவார். அவர் எந்த அவசரத்திலும், எந்த நெருக்கடியிலும் முகத்திற்கு களைகட்டும் புன்னகையுடன் தான் சிறிது நேரம் என்றாலும் சுகம் விசாரிப்பது, கதைப்பது அவரது பழக்கம். நாம் எல்லோரும் இயற்கையாக அந்த நற்பண்பு இனிய முகபாவம் இல்லாதவராயினும் அதனை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இதில் கோடிட்டு, வலியுறுத்தி சொல்ல வேண்டியது என்னவென்றால் இன்முகத்துடன் கதைப்பதால் அவருக்கு ஏதாவது நன்மை பயன் உள்ளளவேனும் இல்லாவிட்டாலும் அவர் தெரியாதவர்போல் நடப்பது சிடையாது.

அவர் பார்த்தகற்பித்தல் தொழிலில் கட்சிக்காரர்களை திருப்திப்படுத்தி தொடர்பினை தக்க வைக்க, எவரையும் திருப்திப்படுத்த வேண்டிய தேவை எதுவும் அவருக்கு இல்லையாயினும் அவரது இன்முக கலந்துரையாடல் அவருடன் பழகியவர்களின் நினைவில் பசுமையாக நிற்கவல்ல ஓர் நற்பண்பாகும்.

சட்டத்தரணிகளின் வாழ்வில் 1987-1997 வரையான இருண்டகால கட்டத்தில் ஒவ்வொரு சட்டத்தரணியினதும் வாழ்க்கைத் துணைகளும் குடும்பங்களும் அவர்களுக்கு பக்கபலமாக நின்றதனால்தான் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ முடிந்தது.

அவ்வகையில் சாந்தி அவர்களும் தனது கணவருக்கு பக்கபலமாக தனது ஊதியத்திலும் எப்போதாவது கணவருக்கு கீடைக்கும் வருமானத்திலும் சிறப்பாக வீட்டை நிர்வகித்ததுடன் முக்கிய பணியான பிள்ளைகளின் படிப்பிற்கும் அடித்தளம் அமைத்திருக்கின்றார். பிள்ளைகள் தாயாருக்குத்தான் உண்மையில் எப்பொழுதும் கட்டுப்படுவர். தாயாரின் தியாக, பாச உணர்வு பிள்ளைகள் மனதில் தாயாரின்மீது தங்களையறியாமல் ஒருவித பயம் கலந்த ஆனால் எதனாலும் நீங்காத, ஓர் பயத்தை ஏன் பயபக்தியை வைத்திருக்க வழி வகுக்கும். அப்பாவிற்கு கட்டுப்படுகிறோம் என இடைக்கிடை காட்டினாலே அவர் திருப்திப்படுவார். ஆனால் தாயின் கட்டுப்பாடானது இடையறாத நிழல்போல் தொடரும் ஒன்றாகும்.

இன்று சாந்தி விக்னராசா தம்பதிகளின் பிள்ளைகள் தமக்கென ஒரு இடத்தை தொழிலிடத்தல், சமுதாயத்தில் பிடிக்கக் கூடியதாக இருப்பின் அதற்கு சாந்தி அவர்களும் காரணகர்த்தாவேயாவார்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நீதிபதிகள், சட்டத்தரணிகளின் வாழ்க்கைத்துணைகளையும் அழைத்து இவ்வருடம் மார்ச் மாதம் 29ஆம் திகதி நீதிபதி ஒருவருக்கு ஓய்வில் செல்லும் பிரியாவிடை ஒன்றை செய்தோம். அந்நிகழ்விற்கு அமரர் சாந்தி அவர்களும் கலந்து இன்முகத்துடன் கலகலப்பாக சட்டத்தரணிகளுடன் நீதிபதிகளுடனும் அளவளாவி விடை பெற்றார். அதுவே நான் அவரை கடைசியாக சந்தித்த சந்தர்ப்பம்.

பழகினவர்களின் நினைவில் என்றும் பசுமையாக நிற்கக்கூடிய நற்பண்புகள் அனைத்தும் கொண்ட சாந்தி அவர்கள் எல்லாம் வல்ல இறைவனடியைச் சேர்ந்திருப்பார் என்பதில் எவ்வித ஐயப்பாடுகளும் இல்லை.

ஓம் சாந்தி!

Miss. S. Abimanasingham,
President's Counsel,
Uduvil.

தலைவி,
சட்டத்தரணிகள் சங்கம்
யாழ்ப்பாணம்.

2. உயரிய பண்புகள் ஒன்றாய் இணைந்ததோர் உள்ளம்

அன்புள்ளம் பண்புள்ளம்
அனைவரையும் அரவணைக்கும் உள்ளம்
மென்மை சேர் தாயின் உள்ளம்
மெதுவாகப் பேசும் உள்ளம்
கள்ளமில் நல்ல உள்ளம்
களங்கமில் கருணை உள்ளம்
எண்ணிடில் இந்த உள்ளம்
எவர்க்கும் தீங்கெண்ணா உள்ளம்
மண்ணில் பிறந்தோரை மதிக்கும் உள்ளம்
இன்புறப் பேசும் உள்ளம்
இனிய சொல் இயம்பும் உள்ளம்
புவினிலும் மென்மையான உள்ளம்
புனித நல் கருணை உள்ளம்
கற்றோரை புகழ்ந்த உள்ளம்
மற்றோரை மதித்த உள்ளம்
குலமகள் இவரின் உள்ளம்
குடும்பத்தைக் காத்த உள்ளம்
இத்தனை பண்பும் ஒன்றாய்
இணைந்ததோர் உள்ளம்
எங்கள் “சாந்தி குமாரி” உள்ளம்
சாற்றிடின் இவ் உள்ளத்திற்கு
சரிநிகர் சமமான முண்டோ?
இத்தனை பெரிய உள்ளம்
இன்றெமை பிரிந்த தம்மா
ஈசனின் பாதம் எய்தி
இணையிலா அமைதி காண்க.

மு. திருநாவுக்கரசு JP. UM
(ஓய்வுபெற்ற மாவட்ட நீதிபதி)
தலைவர், யாழ்ப்பாணம் மேல்நீதிமன்ற
சட்டத்தரணிகள் சங்கம்

3. MADAME GEETHA GERADINE SHANTHIKUMARI VIGNA RAJA **A MULTI - DIMENSIONAL PERSONALITY**

By.

V.T.Sivalingam

Attorney at law/ Management Consultant (M.I.P.M)

(Secretary of the Jaffna Bar Association of the Provincial High Court)

*This is a felt tribute to a charming lady of winsome smile, sweet and serene as her very name implies. The cream in our society, young and youthful have either parted or are parting before time to the land beyond **(Those whom the God love die young)** One such person, Mrs. Shanthi Vigna Raja the better half of one of our High Court Judges is a multi - dimensional personality, a rare- being of refined virtue and culture with the high water mark of nobility, inherent by birth and parentage. Dear to all, a cherished companion, a doting mother, a teacher of teachers at the University who kept alive the English Language Unit, a guide and mentor and respected by all in the academic community, ever hospitable whose pity gave ere charity began, and a season'd timber of sober wishes, that had never learned to stray.*

Ever warm to her friends, a hospitable host, on many occasions, those near and dear to her had enjoyed her Sweet delicacies. A person whose every act was inimitable, is now no more. She touched nothing that she did not adorn.

True it is that chosen few amongst us like Madame shanthi Vigna Raja are the beloved of the Angels-the Cherubim and Seraphim. Let this one thought console her near and dear ones. She was to say in one word- 'Non-pareil!' the beloved of the Lord!

Lest us find solace and comfort in the solemn thought that her soul is in eternal bliss in Elisium in the midst of her fond Angels in everlasting glory. May she abide in perpetual peace!

"Millions of roses watered by my tears bloom in her memory for ever"

Om Shanthi! Shanthi! Shanthi!

4. சாந்தசொருபம் சாய்ந்தது

புன்னகை தவழ்ந்திடும் முகம், மற்றையோரை மதிக்கும் குணம், அன்பு மிளிர்ந்திடும் இனிய வார்த்தைகள் இவற்றின் அணிகலனாகத்திகழ்ந்திட்ட திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்கள் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலத்தில் கல்வி கற்றவன் என்ற முறையில் அவருடன் நீண்டகால பரிட்சயம் எனக்குண்டு. கல்லூரிக்காலத்தில் எப்படி இருந்தாரோ அப்படியேதான் அவர் இறக்கும் வரை வாழ்ந்தார்.

**“நவில்தோறும் நூல்நயம் போல் பயில்தோறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு”**

மனிதநேயம் குறைந்துவரும் இந்தக்காலத்தில் பல்கலைக்கழக சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர் அத்துடன் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதியின் மனைவி என்ற கர்வமில்லாது எப்போது சென்றாலும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று அன்பாக உபசரித்து பழைய கதைகள் கதைப்பதுண்டு. கல்லூரிக்காலத்தில் தனது கல்வியிலே கவனம் செலுத்தி மற்றைய மாணவர்களுக்கும் உதவுவதில் ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்தார். கல்லூரி காலத்திலே கொண்ட காதல் திருமணபந்தத்தில் இணைக்கப்பட்டது. திரு விக்னராஜா அவர்கள் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவில் இம்முறை கலந்துகொண்டு உரையாற்றிய செய்தி பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் இக்கல்லூரி “**எழிலரசியை**” எனது இல்லத்தரசியாக்கியது எனக் கூறியிருந்தார்.

சாந்தி அவர்கள் மொழியியற்றுறையை தெரிவு செய்து வித்தியாலங்கார பல்கலைக் கழகத்தில் கல்விபயின்றார். அப்போது நான் கொழும்பு பல்கலைக்கழக மாணவனாகவும், திரு விக்னராசா சட்டக்கல்லூரி மாணவனாகவும் இருந்தார். கல்வி முடித்து தொழில் செய்ய ஆரம்பித்தகாலத்தில் நாட்டின் சூழ்நிலை காரணமாக அடிக்கடி சந்திக்க முடியாமல் போனபோதும், 1998ம் ஆண்டு திரு விக்னராசா பருத்தித்துறை மாவட்ட நீதிபதியாக நியமனம் பெற்று தனது கடமையை பொறுப்பேற்று மற்றவர்களும் வியக்கத்தக்க முறையில் குறுகியகாலத்தில் பருத்தித்துறை நீதிமன்றை சிறப்பாக செயலாற்ற வைத்தார். இதற்கு உறுதுணையாக சாந்தி அவர்களும் செயற்பட்டதால் மனிதநேயத்துடன் மற்றவர்களையும் மதித்து செயல்படும் சாந்தியின் குணத்திற்கமைவாக திரு விக்னராசாவும் நீதிபதி என்ற செருக்கு இல்லாமல் செயற்பட்டதால் குறுகிய காலத்தில் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதியாக பதவி உயரவழிவகுத்தது.

**“அன்பும் அறமும் உடைத்தாயின் - இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது”**

**“பெண்ணின் பெருந்தக்கயாவுள கற்பென்னும்
தின்மை உண்டாகப்பெறின!”**

என்னும் வள்ளுவரின் பொய்யாமொழிக்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்து மற்றையோருக்கும் வழிகாட்டியாக திகழ்ந்த சாந்தி அவர்களை காலன் குறுகிய காலத்தில் கவர்ந்து கொண்டான். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வத்தின் அடி சேர்ந்த சாந்திகுமாரி அவரது ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திப்போமாக!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

**அ.க. நடராசா,
தலைவர், சட்டத்தரணிகள் சங்கம்
பருத்தித்துறை.**

5. நிலைத்துவிட்ட நிலைவுகள்

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திருமதி கீதா ஜெரல்டன் சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்களின் இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாத ஒன்றாகும். இவர்களின் பிரிவு ஏற்படுத்தியுள்ள வெற்றிடம் வெறுமனையே சோகம் தரும் நிகழ்வாகக் கொள்ளமுடியாது. யாழ்ப்பாணமாகத்தில் பயிலும் பட்டதாரி மாணவ மாணவிகள் ஆங்கிலம் சுலபமாகக் கற்றுக்கொள்ளச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் இன்னுமவர்களுக்கு நல்ல மதியுரைஞராகவும் இருந்துள்ளார்கள். தங்களை பெற்ற அன்னையிடம் அந்தரங்க ஆலோசனைகளுக்கு அணுகுவதுபோன்று அதே ஸ்தானத்தில் அன்னாரையும் வைத்திருந்தார்கள். இவர்கள் மிகவும் வியக்கக்கூடிய முறையில் தனது குடும்பச்சுற்றுக்குள் உறவுகளைக் கட்டிக்காத்து நீடித்துநிற்க ஒரு பாலமாக இருந்தார்கள். இது அவர்களுக்கு இருந்த தனித்துவமான ஆற்றல் என்றே கொள்ளலாம். உற்றார் உறவினர் மத்தியில் மதிப்புள்ள அரவணைப்புச் சக்கரமாக இருந்தார் என்றால் மிகையாகாது.

அன்னார் அவர்கள் கைக்கொண்டிருந்த சமயநெறி வேறாக இருந்தாலும் அவர்களின் கோட்பாடுகளும் முறைகளும் குடும்பத்தாரின் சமய அனுஷ்டானங்களுடன் என்றும் முரண்படவில்லை. எம்மதமும் சம்மதமாக ஏற்றிருந்தவர். அன்புதான் இறைவன், அவருக்கு முன் யாவரும் ஒரு குடும்பப் பிள்ளைகள் என எண்ணம் கொண்டவர். மிகவும் எளிமையாக உடுப்பார்கள். புன்னகை தவழும் முகம், படாடோபம், அதிகாரம், அகங்காரம், அலட்சியம் ஆகியவைகள் இவர்களின் அகராதியில் இடம்பெறாதவை. ஏழைகளுக்கு இரங்கும் உன்னத பண்பு கொண்டவர். எடுத்த கருமத்தைக் கெச்சிதமாகவும், விசுவாசமாகவும், விரைவாகவும் நிறைவேற்றும் விசித்திரமான ஆற்றல் கொண்டவர். அடியோடு தனது கருமத்திறனுக்கு விளம்பரத்தை விரும்பாதவர்.

அன்னாரின் ஏக புத்திரியின் திருமணவைபவம் யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்தது. ஏகப்பட்ட சனக்கூட்டம். பல மதத்தவர்களும் பல இனத்தவர்களும் பிரசன்னமாயிருந்தனர். எக்கச்சக்கமான சட்டத்தரணிகள் கூட்டம் நீதியரசர்கள், நீதிமன்ற உத்தியோகத்தர்கள் எனக் குழுமியிருந்த அந்த அவையில் சிழக்குப்பார்த்து மேற்கோரமாகக் குறித்த மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த மணவறை பீடத்திற்கு முன் மணமகனின் மரபுடையோருடன் நீண்டகாலத்தொடர்புடைய, தென் இந்தியப் பிராமணப் பரம்பரையைச் சார்ந்தவரும் மூளாய்ப்பதியில் வசிப்பவருமான இந்துமதப் பெருங்குரு ஓம குண்டத்திற்கருகில் வீற்றிருக்க, உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், நலன்விரும்பிகள் எனப் பலரும் பார்த்திருக்க திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா தனது கொழுநன் அருகிலிருந்து கொண்டிருக்க மங்கள வாத்தியங்கள் ஒலிக்கப் பிராமணப்பெரும் குரு வேதபாராயணம் பகர்ந்து இருவருக்கும் பவித்திரம் வழங்கி அணியவைத்து அன்றைய விழாவிற்குத் தயார்ப்படுத்திவிட்டிருந்த

சந்தர்ப்பத்தில் திருமதி சாந்தி குமாரி அவர்கள் சிவத்தமிழ் செல்வி அவர்கள் போன்று ஒரு அசல் சைவப்பழமாகக் காட்சி தந்தார்கள். இது எனது மனதில் நிலைத்து விட்ட நனைவுகளிலொன்று.

இன்னொரு நிகழ்வும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அடியேன் அன்னாரை யாழ்ப்பல்கலைக்கழகப் படிப்பகத்தில் சந்திப்பதற்கு நியமனம் வைத்துச் சென்றிருந்தேன். அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்தபோது சாந்தி குமாரி அவர்கள் தனது ஒரு மாணவியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மிகவும் குறைந்த தொனியில் அவர்களின் சம்பாசனை நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த பாங்கினை அவதானித்த யான் அவர்களுக்கு எட்டவுள்ள ஒரு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டேன். ஆனால் அப்படி அடியேன் எட்ட உட்காந்து கொண்டதை விரும்பாதவராக “நீங்களும் வாருங்கள் உங்களிடம் இருந்து எங்களுக்குப் பங்களிப்புத் தேவையாகவுள்ளது” எனக்கூறி அன்னார் தனக்கு அருகிலிருந்த கதிரையை இழுத்தெடுத்து அதில் அமரவைத்துக் கொண்டு அந்த மாணவியுடன் தொடர்ந்து சம்பாசனையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அந்த மாணவி விவாகப்பதிவு செய்து கொண்டவர். இவரின் அன்புப்பிணைப்பில் உள்ளிட்டவர்போல் காணப்பட்டார். தனக்கும் இனித் தனக்குவர இருக்கும் வரனுக்குமிடையில் தற்காலிகமாக ஏற்பட்டுள்ள மனவேறுபாடுபற்றி விபரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்னார் போதிய புத்திமதிகள் வழங்கி, அந்தப் பிள்ளையை மகுடி வாத்தியத்திற்கு வசப்பட்ட சர்ப்பமாக்கி விட்டார்கள். என்ன அதிசயம்! மிகவும் மன நிறைவுடன் புதிய தென்பு பெற்றவராக, நீச்சல் போட்டியில் வாகைகூடியவர் பாங்கில் விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த நிமிடங்களில் சாந்தி குமாரி அவர்கள் ஆண்கள் தரப்பிலும் பெண்கள் பக்கத்திலும் மாறி மாறி ஏற்படும் சலனங்கள் மனத்தளர்வுகள் பற்றி அந்தப் பெண்ணுக்கு உதாரணங்களுடன் உரைத்தனுப்பிய விதம் என்னால் மறக்க முடிவதில்லை. ஏன் நீதி அமைச்சினால் இவர் ஒரு திருமணப்பிணக்குகள் கேட்டுத்தீர்க்கும் இணக்கப்பாட்டாளராக “கொன்சிலிஜேற்றராக” நியமிக்கப்படவில்லை என ஆதங்கப்பட்டேன். நம்பிக்கையாக இவர்கள் இன்னும் சில ஆண்டுகள் கர்த்தருக்குள் நித்திரையாகாமலிருந்திருந்தால் யாழ் மாவட்ட நீதிமன்றில் விவாகரத்து வழக்குகளின் தொகை பாரிய வீழ்ச்சி கண்டிருக்கும். கர்த்தரின் உண்மை விசுவாசியான இவருக்கு என்றும் அவரின் கருணை உண்டு.

சதா லோகேஸ்வரன்
சட்டத்தரணி
கொழும்பு

[The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document.]

10. நீதிமன்ற ஊழியர்கள்
COURTS STAFF

1. மறைந்தும் மறையாதிருக்கும் அன்புத்தாய்

பொன்றிறத்து மேனியும் பூப்போன்ற முகத்தழகும்
கண்நிறைந்த கருணையும் கருத்தினிலே எளிமையும்
வண்ணமுறக் கொண்டிருந்த வையகத்தில் வாழ்ந்திருந்த
அன்னையெம் சாந்தி விக்னராசாவை நினைவு கூர்வோம்!

மண்ணிலுயர் கல்வியும் மகிமையுள்ள பதவியும்
எண்ணரிய கொள்கையும் ஏழ்மைமிகு சிந்தையும்
தன்னகத்தே கொண்டிருந்த தரணிதனில் வாழ்ந்திருந்த
அன்னையெம் சாந்தி விக்னராசாவை நினைவு கூர்வோம்!

புன்னகைக்குள் புனிதமும் புகழ்விரும்பாக் கொள்கையும்
பண்புடைய இதயமும் பாசமிகு வார்த்தையும்
திண்ணமுறக் கொண்டிருந்த தேசமதில் வாழ்ந்திருந்த
அன்னையெம் சாந்தி விக்னராசாவை நினைவு கூர்வோம்!

கண்ணியமாம் நடத்தையும் காருண்ய சிந்தையும்
புண்ணிய செயல்களும் போதுமென்ற எண்ணமும்
உண்மையுறக் கொண்டிருந்த உலகத்தில் வாழ்ந்திருந்த
அன்னையெம் சாந்தி விக்னராசாவை நினைவு கூர்வோம்!

மண்ணவர் மேல் மதிப்பினையும் மானிட நேயத்தையும்
விண்ணவர் மேல் விருப்பினையும் வியத்தகு சகிப்பினையும்
முன்வந்து சுமந்திருந்த புவனமிதில் வாழ்ந்திருந்த
அன்னையெம் சாந்தி விக்னராசாவை நினைவு கூர்வோம்!

அன்னையென்ற பதவியையும் ஆண்டவரின் தொண்டினையும்
பெண்மையென்ற பெருமையையும் பொருள் நிறைந்த பிறப்பினையும்
கொண்டிங்கு வாழ்ந்து மறைந்தும் மறையாதிருக்கும்
அன்னையெம் சாந்தி விக்னராசாவை நினைவு கூர்வோம்!

அன்புடைய

அன்னையை என்றும் நினைவு கூரும்
பதிவாளர், உத்தியோகத்தர்கள்,
மேல் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.

2. மனித நேயத்தை சுமந்து நின்ற மாதரசி

அன்னை திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்கள்

மண்ணுக்குள்ளேதான் பெறுமதிமிக்க திரவியங்கள் தோன்றுகின்றன என்பதனை எப்போதோ நாம் அறிந்துள்ளோம். ஆனால் மனிதருள்ளேயும் மாணிக்கம் உண்டு என்பதனை நாம் எமது பெருமதிப்புக்குரிய அம்மையார் திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்களை அறிந்தபின்புதான் அறிந்துகொண்டோம். மானிடத்தின் மகோன்னத தத்துவங்களான மனிதநேயம், ஜீவகாருண்யம், சகிப்புத்தன்மை போன்றவற்றையே அவர் தனது அன்றாட நடவடிக்கைகளிலே சுமந்து நின்றார். எங்களை அவர் தன்னுடைய கணவரான கௌரவ நீதிபதி அவர்களுடைய நீதிமன்றில் பணிபுரியும் உத்தியோகத்தர்களாக மட்டும் கருதியது கிடையாது. தன்னுடைய பிள்ளைகளைப்போல, தன்னுடைய சகோதரர்களைப் போல, உற்றார் உறவினர்களைப் போல, தன்னுடைய பெற்றாரைப்போலவே என்றும் பேணி வந்துள்ளார். ஒரு மனிதனுடைய உயர்வுக்குப் பின்னால் எப்போதும் ஒரு பெண் இருப்பார் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் எங்கள் எல்லோருடைய உயர்வுக்கும் பின்னாலும் ஒளிந்திருந்தது அந்தத் தெய்வீகத்தாயாரே. அவர் ஊட்டிய உற்சாகமே, அவர் கூறிய புத்திமதிகளே. தனக்கு கிடைத்த பட்டங்கள் பதவிகளைக் கொண்டு அவர் ஒருபோதும் தன்னை முன்னிலைப்படுத்தியது கிடையாது. கிடைத்ததொரு சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி எம்மை முன்னிலைப்படுத்துபவர், அதனால்தான் அவர் எல்லோருடைய மனங்களிலும் மாசற்ற இடம் பிடித்துள்ளார். அன்பு, பாசம், அக்கறை என்பவற்றை இவர் எப்போதும் தன் குடும்பத்திற்குள்ளேயே முடக்கியது கிடையாது. அதை அவர் சாதி, சமய, இனமத வேறுபாடுகளை கடந்து எல்லோர் மீதும் பரவவிட்டிருந்தவர்.

அம்மையார் எமக்கு எதைச் சொன்னாலும் செய்யக் காத்திருந்தோம். ஏனென்றால் அவர் நல்லதையே சொல்வார். அதுவும் எமக்காகவே சொல்வார். அம்மையார் எதைப் பேசினாலும் கேட்கத் தயாராயிருந்தோம். ஏனென்றால் அவர் நல்லதையே பேசுவார். அதுவும் எமக்காகவே பேசுவார். தான்நோயினால் துடித்துக்கொண்டு இருந்த போதும் அவர் எம்முடன் விகடமாகத்தான் பேசுவார். ஏனென்றால் நாம் மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக. மொத்தத்தில் தியாகத்தின் திருவுருவான அந்த அற்புத்தாயை நாம் இன்று இழந்துவிட்டோம். அதை எம்மால் தடுக்க முடியவில்லை. ஏனென்றால் எல்லாம் வல்ல பரமபிதா இயேசு. தனக்கு ஒரு புனிதமாக தாய் வேண்டுமென்று கேட்டிருந்தார். இறைவனுக்குத் தாயாக தமது தாயைக் கொடுத்திருக்கின்ற பிள்ளைகட்கும், இறைவனுக்குத் தாயாக தனது மனைவியைக் கொடுத்திருக்கின்ற கணவனுக்கும், இறைவனுக்குத் தாயாக தமது சகோதரியை கொடுத்திருக்கின்ற சகோதரற்கும், இறைவனுக்குத் தாயாக தனது பேத்தியாரைக் கொடுத்திருக்கின்ற பேரனுக்கும் இறைவனுக்குத் தாயாக தனது மாமியாரை கொடுத்திருக்கின்ற மருமகனுக்கும் மற்றும் எல்லோருக்கும் பரமபிதா இயேசுவின் கிருபை நிறைந்த ஆசீர்வாதம் என்று முண்டாகட்டும்.

**“தேவனின் கோவில் மணி ஓசையிலே
அன்னையின் வரவை நாம் என்றும் உணர்வோம்”**

மேல் நீதிமன்றம்
யாழ்ப்பாணம்.

நெகிழ்வுடன்
நீதிமன்ற உத்தியோகத்தர் சார்பில்
சி. கோபிதாசன்
மேல் நீதிமன்ற எழுதுவினைஞர்
யாழ்ப்பாணம்.

3. நீங்காத நினைவுகளில் நான்!

அன்று மாலை தொலைபேசி மணி அலற
ஓடிச்சென்று தொடர்பெடுத்தேன் - என்
அம்மாவின் மரணச் செய்தி
தொடர்ந்தும் தொலைபேசி - பேசியது,
என்னால் பேச முடியவில்லை
காற்றலையில் வந்த செய்தி பொய்யானதோ என
எண்ணி விரைந்தேன் அம்மா உங்களிடம்
உங்கள் மீளாத்துயில் கண்டு திகைத்தேன் அம்மா!

அன்பின் உருவாய் பண்பின் பிறப்பிடமாய்
அரவணைப்பில் அன்னையாய் எம்மைக்காத்த அம்மா
அறிவின் உறைவிடமாகி நின்ற அம்மா
கண்ணை இமை காப்பதுபோல் நலம்காத்த அம்மாவே - எம்
வாழ்வில் துடுப்பாக இருந்து எம்மை கரை சேர்த்த அம்மாவே
நீங்கள் இல்லாது தத்தளிக்கும் படகாகிவிட்டேன் அம்மா!

இன்றும் எம்மை அரவணைக்க நீங்கள் இல்லை
எம் உயர்வினை வாழ்த்த நீங்கள் இல்லை
எம் உறவு சொல்ல நீங்கள் இல்லை
எம்மை வழிப்படுத்த நீங்கள் இல்லை - நீங்கள்
இறுதிவரையிருந்து காப்பீர்கள் என்றிருந்தோம் - ஆனால்
மேய்ப்பவன் இல்லாத மந்தைகளாய் எம்மை
கலங்க வைத்து கர்த்தர் அடி சென்றதுதான் ஏனோ!

உங்கள் பிரிவைத்தாங்க முடியவில்லை
புன்னகை புரியமுடியவில்லை மனமுமில்லை
எங்கள் வீட்டு மலர்கள் கூட மலரவில்லையம்மா
எங்கள் பார்வையில் நீங்கள் இல்லையே என்பதால்
தேடித் தேடிப் பார்க்கிறேன் உங்கள் முகம் காணவில்லை
தேம்பித் தேம்பி அழுகின்றேன் அம்மா - என்றும்
நெஞ்சில் உங்கள் நினைவுகள் சுமந்து வாழ்கின்றேன் அம்மா
உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

பாசமுள்ள பிள்ளை
கனகரத்தினம் ஸ்ரீகரன் (ஸ்ரீ)
மேல்நீதிமன்ற எழுதுவினைஞர்
யாழ்ப்பாணம்.

4. ஆலோசனையும் அதற்கேற்ற ஆதரவும் அளித்த அன்னை

ஆலோசனை சொல்லுதல் இலகுவானது. அதற்கேற்ற ஆதரவு நல்குவது கடினமானது. ஆலோசனைகள் கொடுக்க அநேகர் உண்டு. ஆனால் ஆதரவு நல்குவோர் அரிது. அமரர் திருமதி சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்கள் ஆலோசனைகளும் அதற்கேற்ற ஆதரவுகளும் வழங்கிய ஒருவர். அவரது ஆலோசனைகளையும் ஆதரவுகளையும் பெற்றுப் பயன்பெற்ற அநேகரில் நானும் ஒருவன். நான் அவரை எனது சிறுவயதிலிருந்து திருச்சபை மூலம் அறிந்திருந்ததால் சாந்தி அக்கா என்று அழைப்பது வழமை, (திருச்சபையில் எல்லோரும், அப்படித்தான் அன்பாக அழைப்பார்கள்) பின்னர் **Madam** என்று அழைத்தால், “இல்லை, சாந்தி அக்கா என்றே கூப்பிடுங்கோ” என பல தடவைகள் கூறியிருக்கிறார்கள். இது அவர்களுடைய தாழ்மையையும், பணிவையும், அன்பையும் காண்பிக்கின்றது.

1987ம் ஆண்டு க.பொ.த(சா.த) பரீட்சையில் மிகவும் திறமையாகச் சித்தியடைந்த நான் (6D,2C) எனது உயர்தரக் கல்வியை, அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களாலும் எனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளாலும் தொடரமுடியாது போய்விட்டது. பின்னர் 1995ம் ஆண்டு க.பொ.த(உ.த) பரீட்சைக்குத் தோற்றக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு நான் அதற்கு முயற்சித்த வேளையில் குறுகிய காலத்தில் ஆயத்தமாகி சித்தியடைவதற்குரிய பாடங்களைத் தெரிவு செய்ய சாந்தி அக்கா எனக்கு ஆலோசனை கூறினார்கள். அத்தோடு நின்றுவிடாது, அப்பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு வேண்டிய நூல்களைக் கொடுத்து அவற்றைக் கற்றுக்கொடுக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களோடு தொடர்பினையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். அதனால் 4 மாதங்கள் மட்டுமே கற்றுக்கொண்டாலும் க.பொ.த (உ.த) பரீட்சையில் **2B,2C** என்கிற பெறுபெற்றுடன் சித்தியடைந்தேன்.

சாந்தி அக்கா மூலமாக அவருடைய கணவரான கௌரவ மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்களுக்கு நான் அறிமுகமானேன். இந்த அறிமுகமானது 2008ம் ஆண்டு எனக்கு வேலையில்லாது எனது குடும்பம் கஷ்டமான நிலமையில் இருந்தபோது மேல் நீதிமன்றத்தில் “எழுதுநர்” ஆக உத்தியோகம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு உதவியாக அமைந்தது. எப்படியெனில், அப்போது மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்த கௌரவ பொ. சுவர்ணராஜ் ஐயா அவர்களின் உதவியோடு இவ்வேலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சித்தபோது விக்னராசா ஐயா அவர்களும் அதற்கு ஆதரவாக இருந்து, இருவருமாக இணைந்து இவ்வேலையை எனக்குப் பெற்றுத் தந்தார்கள். இன்று இவ்வேலையில் நான் ஈடுபட்டுள்ளதால் எனது குடும்பமும் எனது பெற்றோருடைய குடும்பமும் இவ்வுலகில் சிறப்பாக வாழக்கூடியதாக உள்ளது.

“மிகவும் சிறியவராகிய என் சகோதரரான இவர்களில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் எதைச் செய்தீர்களோ, அதை எனக்கே செய்தீர்கள் (மத். 25.40) என்றும் பரலோகத்தில் உங்கள் பலன் மிகுதியாயிருக்கும் (மத் 5:12) என்றும்” கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பரிசுத்த வேதாகமத்தில் கூறியுள்ளதைப் போன்று, சாந்தி அக்கா, பிரதியுபகாரம் எதிர்பாராது கடவுள் மீது கொண்ட அன்பின் நிமித்தமாக, எமக்குச் செய்த எல்லாவற்றிற்காகவும் பரலோகத்தில் தேவன் அவர்களுக்கு மிகுந்த மகிமையைக் கொடுத்திருப்பார். அத்தோடு வானத்தையும் பூமியையும் படைத்த தேவாதி தேவன் சாந்தி அக்கா நிமித்தமாக, அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கும் மிகுந்த ஆறுலையும், சமாதானத்தையும் சகல ஆசீர்வாதங்களையும் கொடுத்தருள்வாராக!

சாந்தி அக்கா, எம்மெல்லோருக்கும் முன்மாதிரியான வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளார்கள். அவருடைய அன்பையும் ஆதரவுகளையும் பெற்ற நாம் அவரைப் போலவே கடவுளை நேசித்து, கடவுள் நிமித்தமாக மற்றவருக்கு ஆலோசனை கொடுப்பதோடு, எம்மாலியன்ற ஆதரவையும் கொடுத்து அநேகருக்கு பயன்படுமாறு வாழ்வோமாக. இதற்காகவே தேவன் எம்மைப் படைத்துள்ளார் என்பதை சாந்தி அக்கா அவர்கள் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார்கள். “இவ்வுலக வாழ்வு நிலையற்றது. கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து, தேவனுக்குப்பிரியமாய் மனிதர்களுக்குப் பிரியோசனமாய், வாழ்ந்தால், நித்திய நரகத்திற்குத் தப்பி தேவராஜ்யத்தில் நித்தியமாக வாழலாம்.” என்ற நம்பிக்கையோடு வாழ்ந்த சாந்தி அக்கா அவர்கள், இன்று அந்தப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்றுள்ளார்கள்.

“கர்த்தருக்குள் மரிக்கிறவர்கள் இதுமுதல் பாக்கியவான்கள், அவர்கள் தங்கள் பிரயாசங்களை விட்டொழிந்து இளைப்பாறுவார்கள், அவர்களுடைய கிரியைகள் அவர்களோடே கூடப்போம்” (வெளி. 14:13) தேவ நாமம் மகிமைப்படுவதாக!

மு. சிவஸ்கரன்
மேல்நீதிமன்ற எழுதுவினைஞர்
யாழ்ப்பாணம்.

5. “மனிதருள் மாணிக்கம்”

அன்பு என்ற சொல்லை இன்பஜோதியாய் வளர்த்த அம்மா - இன்று அன்பு நிறைந்த கர்த்தருக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீரா? பாசம் என்னும் மழையை பொழிந்துவிட்டு அம்மா - இன்று பரிசுத்த தேவ பூங்காவில் உலாவிக்கொண்டிருப்பது என்ன?

உடல் நலத்திலேயும் உணவிலேயும் குடும்பத்திலேயும் காட்டிய யதார்த்தமான அக்கறை - இன்று உயிரோடு கலந்து உள்ளுக்குள் உருவிக் கொண்டு இருக்குதம்மா அம்மாவின் உள்ளத்திலே இருக்கின்ற அன்பு நிறைந்த கோயிலை அன்புத் தெய்வத்தை நாம் முன்னர் கண்டதில்லை இனிமேல் காணப்போவதுமில்லை

“மனிதருள் மாணிக்கம்” என்று அழைக்கப்படும் அம்மா - இன்று மண்மீது கொண்ட விசுவாசம் ஏனோ? அன்பு என்ற சொல்லின் பெருவடிவமாகிய அம்மா - எம்மையும் அரவணைத்து தன் குடும்பத்தில் ஒருவராக இணைத்துக் கொண்டார்.

பணிவிடைகள் செய்பவர் என்று கருதாமல் அம்மா பாசத்தோடு பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கின்ற உரிமைகளையும் பரிவையும் மரியாதையும் அவர் எமக்கு தந்தார்.

ஒளியின் உருவமாகிய அம்மா - இன்று ஒளியில்லாத இடத்தில் எம்மை அனாதையாக விட்டுச் சென்றதேனோ? சாந்தி என்ற சொல் இந்த உலகில் இருக்கும் வரை அம்மா - நீங்கள் சாந்தமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள் காலங்கள் சென்றாலும் அம்மா - உங்கள் காலடியில் பணிபுரிய காத்து நிற்கின்றோம்.

அம்மாவின் அன்பான நெறிப்படுத்தலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அம்மாவின் குடும்பத்திற்கு நாம் என்றும் விசுவாசமாக பணிவிடைகள் செய்யக் காத்து நிற்கின்றோம். அமைதியோடு அம்மா கர்த்தருக்குள் உறங்குவாராக!

அன்புடன்
P. அற்புதம் குடும்பத்தினர்
மேல்நீதிமன்ற ஊழியர்
யாழ்ப்பாணம்

6. அண்மையில் கர்த்தருக்குள் நீத்திரையடைந்த தாயார் சாந்தி அவர்களைப்பற்றி நான் அளிக்கும் நன்றி உள்ள சாட்சி:

இந்த தாயாரை எனது சிறுவயது முதல் எனது கானான் திருச்சபையில் தெரியும். இவர் ஏழைகள் மீது மிக இரக்கம் உடையவர். ஏழைகளுக்கு உதவி செய்வதற்கு என்றும் முன் நிற்பவர். ஏழைகளுடன் மிகவும் அன்பாகவும், பண்பாகவும் பழகும் பழக்கமுடையவர். தனது பதவி, பட்டம் எதையும் பொருட்படுத்தமாட்டார். இவர் என்மீது அதிக அன்புடையவர். நான் கல்வி கற்பதற்கு இவர் மிகவும் அதிக அக்கறை காட்டியவர். இதற்காக பல வழிகளில் உதவி செய்தவர். இவரை போன்று என் ஜீவியத்தில் நான் எவரையும் காணவில்லை.

இவர் தனது வருத்தத்தையும் பாராது எனக்கு இருக்கும் வியாதியைப்பற்றியே கேட்டு அறிந்து கவலைப்படுவார். நான் திரும்பி உங்களுக்கு எப்படி சுகம்? என்று கேட்டால், எவ்வளவுதான் ஏலாட்டியும், தனக்கு நல்ல சுகம் என்று தனது வருத்தத்தை மறைத்துவிடுவார். அண்மைக்காலத்தில் தாயார் கடும் வியாதியாய் இருப்பதாய் கேள்விப்பட்டு அவரை பார்க்க சென்றபோது அவரின் நிலையை அவதானித்த நான் என்னை அறியாமலே அழ ஆரம்பித்துவிட்டேன். அவருக்கு போதிய நினைவாற்றல் இல்லாதபோதும் நான் அழுகிறேன் என்று அவரது சகோதரி கூறியபோது அதற்கு அவர் தனது இயலாத தன்மையிலும், ஏன் அழுகிறாய்? எனக்கு ஒன்றுமில்லை எனக்கூறி என்னை ஆறுதல்படுத்தி வழி அனுப்பிவைத்தார். நான் அவர் வீட்டில் இருந்து எனது வீடான இருபாலைக்கு வரும்வரை அழுதபடிதான் வந்தேன். காரணம், தாயார் என்மீது காட்டிய அன்புதான். பின்னர் நான் தாயாருக்காக மிகவும் கண்ணீரோடு ஜெபித்தேன். என் ஜெபத்தை கேட்ட ஆண்டவர் தாயாரை சில நாட்கள் ஜீவனோடு வைத்தார். தாயார் படும் வேதனையை கண்ட கர்த்தர் தனது உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைப்பதற்காக கூட்டி சென்றுவிட்டார். அதற்கு நான் **ஏன் ஆண்டவரே இப்படி செய்தீர் என்று கேட்டபோது, அதற்கு அவர் என்னை கனம்பண்ணுகிறவர்களை நானும் கனம்பண்ணுவேன்** என்ற வார்த்தையால் என்னை ஆறுதல்படுத்தினார்.

தாயாருக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்துவதற்காக அவர் வீட்டுக்கு சென்றபோது ஒன்றை அவதானித்தேன், அவரின் இறப்பின் செய்தியை கேட்டுவந்தவர்களில் நூற்றுக்கு நூறுவீதமானோர், தாயார் அவர்கள் மீது காட்டிய அன்புதான் காரணம். மேலும், தாயார் எனக்கு செய்த உதவிகளுக்காகவும், முக்கியமாக அவர் என்மீது பாராட்டிய அன்புக்காகவும் என் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன்.

அன்பு மகன் டேவிட்
நீதிமன்ற ஊழியர்
மாவட்ட நீதிமன்றம்
மல்லாகம்.

[The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is arranged in several paragraphs and appears to be in a South Asian script, possibly Tamil or Malayalam.]

11. நண்பர்கள்

FRIENDS

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தென்விழை, இலங்கை

Sri Durgadevi Devasthanam

Tellippalai, Sri Lanka

T.P.No - 0602-213151

தி.தி.....

1. பிரார்த்தனையுரை

ஜீவசேவையே தன் வாழ்வெனக் கொண்டு ஏழைகளுக்காக உழைத்த இனிய பிறவி திருமதி சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்களின் ஆன்மா ஆறுதல் பெறப் பிரார்த்திக்கின்றேன். கல்விக்காகவும் சைவசமயத்துக்காகவும் அருந்தொண்டாற்றிய ஸ்ரீமான் தம்பையாவுக்கு புத்திரனாகப் பிறந்தவர் திரு விக்னராசா அவர்கள். தன் ஆற்றலாலும் ஆளுமையாலும் சட்டக் கல்விகற்று அத்துறைசார் பதவிகளில் உயர்ந்து மேல்நீதிமன்ற நீதிபதியாக இன்று விளங்குகிறார். இப்பெரியாரின் வாழ்வில் அன்பினால் இணைந்தவர் அமரர் சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்கள். கிறீஸ்தவத்தின் உண்மையை நேசித்த அம்மையார் சிறந்த கல்விமானாக வளர்ச்சிபெற்றார். ஆங்கிலத்துறையில் மிகுந்த விவேகியாக அனைவராலும் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டார். பல்கலைக்கழகத்தில் எல்லாத்துறைசார்ந்த மாணவருக்கும் ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கும் பேறு பெற்றவர். அதனால் அவரை அறியாதவர்களில்லை. அவரை நாடித் தேடி ஆங்கிலப்படிவங்களைப் பூர்த்திசெய்வதற்கும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதற்கும் பலர் தினமும் நாடுவர். சீறுவதில்லை, சினப்பதில்லை, ஆங்கிலம் தெரிந்தவர் என அலட்டிக் கொள்வதுமில்லை. புன்னகையுடன் உபசரித்து உரிய உதவி செய்த இவர் பண்பைப் பாராட்டாதவர்களில்லை. துவிச்சக்கர வண்டியில் தொப்பியுடன் வியர்க்க வியர்க்க ஓடி உழைத்த ஆத்மா, ஓய்ந்து போய்விட்டது. பல்கலைக்கழக சேவை முடிந்ததும் இருபாலை வீதியிலுள்ள கிறீஸ்தவ நிலையத்துக்குச் சென்று ஜீவசேவை செய்தவர். ஏழைகளின் பாரத்தை இறக்குவதற்கு பாடுபட்டவர். அன்பு மொழிகளால் ஆறுதல் செய்தவர். உயர்பதவி வகிக்கும் நாயகனுக்கு உத்தம மனைவியாகவும் இனிய பிள்ளைகளுக்கு இரக்கமுள்ள தாயாகவும் நிறைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தவர். அன்னாரின் இறப்பு இறுதி வைபவம் அவரது தூய வாழ்வுக்கு கிடைத்த கௌரவம் எனலாம். யாழ் குடாநாட்டின் முக்கிய முதல்வர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி அஞ்சலி செய்த காட்சியும், அம்மையாரின் ஆறுதலைப் பெற்ற கானான் நிலையப் பிள்ளைகளின் கண்ணீரோடு கூடிய பாடல் காணிக்கையும், அவரின் சேவைக்கு இலக்கணமாக அமைந்தன.

மண்ணோடு மண்ணாக என உரைத்து வட்டுக்கோட்டையில் அவரை மண்ணில் சங்கமித்துவிட்டு விடைபெற்ற ஒவ்வொருவரும் அழுதகாட்சி அம்மையாரின் ஆத்மா இளைப்பாறுதலுக்கு உரமாகும். நல்லவராய், வல்லவராய் உத்தமராய் பிறப்பின் பயனை உணர்த்திய அம்மையாருக்கு எனது இதய அஞ்சலிகள் உரித்தாகட்டும்.

அன்னாரின் ஆத்மா நிம்மதியைச் சந்திக்கட்டும்!

செஞ்சொற்செல்வர் ஆறு. திருமுருகன்
அதிபர் - ஸ்கந்தவரோதாயக் கல்லூரி, சுன்னாகம்,
தலைவர் - துர்க்கா தேவஸ்தானம், தெல்லிப்பளை இலங்கை.

2. வழிகாட்டித் தெய்வமாளர்

நெஞ்சம் நிறைத்திடும் ஓர் புன்னகை
கிறிஸ்துவின் அன்பை உணர்த்திய உத்தமி
நெஞ்சம் கலங்கியோரைத் தேற்றிடும் புகலிடம்
எமதன்னை என்றோ அழைப்போம் உம்மை

திவ்ய செளந்தர்ய வதனமோ உம்மணிகலன்
அப்பழுக்கற்ற தங்கமம்மா உம்மனம்
அயலவர் துயர்கண்டு அழுமம்மா உம் உளம்
உறுநோயுற்ற வேளையிலும் பிறர் சுகம் விசாரிக்க மறந்திலீர் - நீர்

உயர் நீதிபதி அவர் எனில் அவர் வழிகாட்டல் நீரன்றோ
பொறுக்குமோ அவர் நெஞ்சம் பேதலிக்கின்றனர் பிள்ளைகள்
உமைக்கணம் நினைக்க கண்ணீர் ஆறாகுதம்மா
வாழும் முறை எதுவென்று வழிகாட்டித் தெய்வமாளர்

ஓம் சாந்தி!..... சாந்தி!!..... சாந்தி!!!

Dr. ஆ. காந்தநேசன்
போதனா வைத்தியசாலை
யாழ்ப்பாணம்
(மூளாய் க. ஆறுமுகம் ஆசிரியர்
குடும்பம் சார்பாக)

3. சாந்தி பற்றி என் உள்ளத்தில் உதித்தவை

“ஐனமும் மரணமும் வாழ்வில் நியதி”

“ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ...”

“எதனைக் கொண்டு வந்தோம் எதனைக் கொண்டு செல்வதற்கு”

என்றெல்லாம் பிறப்பு இறப்பு தொடர்பாக தத்துவம் பேசப்படுகின்றதாயினும் எமது உறவுகளை பிரிகின்ற பொழுது அவற்றையெல்லாம் மறந்து அழுது புலம்பாமல் இருக்க முடியவில்லை. அமரத்துவம் அடைந்த என் ஆருயிர் நண்பி சாந்தி பல்கலைக்கழக வாழ்வியலில் இருந்து அமரத்துவம் அடையும் வரையில் நட்போடு வாழ்ந்து நட்பிற்கு உதாரணமாக வாழ்ந்த அந்த உத்தமியின் உறவை மறக்க இயலாது.

கடந்து வந்த வாழ்க்கைப் பாதையிலே அன்பு, அறம், ஒழுக்கம் ஆகிய வாழ்வியல் நெறிகளை செம்மையாகக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தவர்.

தாய் தந்தைக்கு நல்ல பிள்ளையாக, கணவனுக்கு அன்பான மனைவியாக, பிள்ளைகளுக்கு பாசமான தாயாக, கடமை கட்டுப்பாடு உடைய நல்ல ஆசிரியையாக, அன்பு நிலையில் சிறந்த ஒரு நண்பியாக, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மனித நேயம் கொண்ட ஒரு மாதரசியாக இவ் உலகில் வாழ்க்கைக்கு ஒரு உதாரணமாக வாழ்ந்து காட்டியுள்ள உத்தமி.

“வையகத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” என்ற வள்ளுவனின் வாக்கு; என் நண்பி சாந்தியின் வாழ்க்கைக்கு பொருத்தமானது. தான் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு நிலையிலும் அதற்கியைவாக வாழ்ந்தார். இதனால் இறைவன் அவரை வானுலகுக்கு வெகுவிரைவாக அழைத்துள்ளார். ஆனாலும் பகவானின் கீதை வாசகத்திலே உடல் அழிகின்றதே அன்றி உயிர் அழிவதில்லை. “உடல் அழிந்தபின் உயிர் மற்றுமொரு உடலைச் சென்று சேர்ந்து வாழ்கின்றது.” என உடலழிந்தபின் ஆன்மநிலை எடுத்து கூறியிருப்பதால் சாந்தியின் உடல்தான் அழிந்தது. அவர் ஆத்மா ஒரு உடலிலே எங்கோ வாழப்போகின்றது. அவர் மீண்டும் பிறந்து எம்மோடு வாழ்வார் என்று திருப்தி அடைந்தாலும் அவர் இறைவிசுவாசி, இறைவன் அவரை தன்னுடன் வைத்திருந்து பேரின்ப வாழ்வளிப்பார். இம்மை என்ற உலக வாழ்க்கை மறுமை என்ற உலக வாழ்க்கை கடந்த நிலை இரண்டிலும் மேம்பட்டு வாழும் தகுதியை பெற்றிருக்கும் என் நண்பிபற்றி எழுதினால் நீண்டு செல்லும், ஆதனால் நிறுத்தி என் உள்ளத்தில் உதித்தவற்றை கூறியுள்ளேன்.

பாசமும் பற்றும் அன்புமுள்ள தோழி

ச. அருள்நங்கை

புதிய உயர் கல்லூரி

யாழ்ப்பாணம்

4. THE DAWNING

*She was like a "bird, who halting on a slender limb of a tree, and feeling the limb give way beneath her, **sings** - knowing she has wings"*

On July 28, 2009 when that body – the slender limb gave way, Shanthi flapped her wings and joyfully glided into her Creator's Arms/. To Me, Shanthi's friend and confidant, her departure was as beautiful as the flight of the Wind- hover.

*Her's was a life beautifully and smilingly lived. Her was a **prayer** her prayer was a **songi** and that Song was her SMILE – a smile that could not be erased by **life** or **death**.*

*I watched and prayed with Shanthi in the breaking hours of her **Dawn**. As she intently listened to the sound of prayer, I saw a bird in her flight wings spread against the wind, soaring above the clouds, gliding smoothly into the **Dawn** – into Jesus Christ the **Sun**.*

"Death is not the extinguishing of the light – it is the putting out of the lamp because the dawn has come" – Rabindranath Tagore

*For Shanthi, **the Dawn**
For us, **the Light of God' Presence**
to see us through this **Dark night!***

-Bukku-

5. கண்ணீர்க் காணிக்கைகள்....

பல்கலை வாழ்வுதனில் பரிதவித்த நாட்களில்
பாசமாய் எமை அணைத்தீர்
பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தவமிருந்தாலும் - தாயே
உம் அருகாமை எமக்கிங்கே

தறிகெட்ட கொள்கைகளைத் தமதாக்கி
கலைகெட்டு வாழ்ந்த எத்தனை மாணாக்கர் - இன்று
உங்களால் உயர் நிலையில்

இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவை செய்யிக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு - என்ற வள்ளுவன் வார்த்தை
இன்று உங்களால் நிஜமாகின

பெண்களின் வேலைப்பழு இடையிடையே தலைதூக்கும்
குடும்பச்சுமை- இரண்டையும் இணைத்து நவநாகரிக
குடும்பப் பெண்களிற்கு வரைவிலக்கணமாய்த் திகழ்ந்தீர்கள் அம்மா

யேசுவின் சிலுவைப்பாடுகளைச் சுமந்து - இன்றும்
உயர்ந்து நிற்கும் கல்வாரி மலைபோல் - தாயே
நீங்கள் தாங்கி வந்த சோதனைப்பாடுகளைப் பொறிப்பதற்கு - நாம்
எம் மலையைத் தேர்ந்தெடுக்க?

அன்பு மகள் கார்த்திகா
குடும்பத்தினர் சார்பாக....

6. FAIR AS A STAR, WHEN ONLY ONE IS SHINING

*There was such dedication in your nimble fingers
Thought, word and deed – all pure to add splendour.
Was there ever a day you thought of rest?
Not to my knowledge – you were in such a mighty hurry
to serve humanity. Such haste –
As if you felt your clock was ticking fast,
Lest you might not have enough time to last.
A soul – mate to those who sought your help;
A mentor – to the young, the old, the near and dear,
the cold the formal and all the indifferent.
SHANTHI, you indeed were a **Shanthi*** to all.*

*The candle in the wind throughout – to do your best,
even to those who put you to test.
Never have I seen such a sincere soul,
to lavish all with such compassion.
The best possession – your pleasing ways,
had always been the morning rays.*

*When death laid his icy hands on our charming flower,
the fight to stay calm was never given up till the end.
Your amazing faith in God was a tower of strength –
Till you gracefully took leave of your loving family,
Only to be embraced by your Maker.*

*How to forget that innocent child like smile of yours?
Or your gracious ways shown towards the others,
Especially when you go all out to lend a helping hand-
with a cheerful smile, even in adversity?*

*Yes, all of us will have our turn one day,
But why the haste in whisking you away?
It wrenched our hearts. When the knell was heard,
and we trembled with sorrow as round went the word.*

*You played your part heroically well,
As nothing but Goodness personified.
We have many a lesson to learn from you
To go along in the right path too.
Thank you Shanthi acca for all the deed-
You are the only one shining-
You are the kindly light to your loving family,
And may your soul rest in heavenly bliss.*

Naga, Rohini & Niru

***“ The final score in human life
That’ s written against our name,
Is not what we have won or lost,
But, how we played the game.***

**** Shanthi - Tranquility***

7. TRIBUTE TO LATE MRS. SHANTHIKUMARI VIGNA RAJA

Mrs. Shanthikumari Vigna Raja was a social worker who was accredited by prowess of her speech. Many a times her services were required in this Co-operative Hospital, Moolai when foreign dignitaries visited with the intention to reactivate this once prestigious institution devastated by the onslaught of war. Without any demure she responded to our requests and was instrumental in vividly explaining our requirements.

Her ideas drove deeper in to the minds of the foreigners who acceded to the requests of the Board of Directors of the hospital by sanctioning sufficient funds for the reactivation work in respect of capacity building of our Hospital through G.T.Z.

She played a vital role to her husband, the High Court Judge, Mr. R.T. Vigna Raja in his varied forms of Social upliftments to this Hospital when, medicines and oxygen cylinders could not be transported from Colombo to this Hospital. We, the Board of Directors of this Hospital mourn sorrowfully her untimely demise and pray God for soul to rest in peace in the hands of Almighty.

**V. Veluppillai JP,
President,
Co-operative Hospital Society Ltd,
Moolai, Chulipuram.**

8. சாகும் வயதல்ல தரணிவிட்டுப் போவதற்கு சடுதியாய் வந்தநோய்

சுகத்தைவிட்டுப் பிரித்ததுவோ!

ஆங்கிலமும் செந்தமிழும் அழகுறக் கற்றதோடு
ஆங்கில மொழிதனிலே ஆற்றலுமே பெற்ற நீர்
பாங்கான யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில்
பயன்பல பெற்றிடவே விரிவுரைகள் ஆற்றிவந்தீர்!
சிங்கார மொழிபேசும் சாந்தியே குமாரியே!
சென்ற இடம் அறியாது திகைக்கின்றோம் யாமிங்கே!
தாங்காத மனத்தோடும் தளர்வான நிலையோடும்!
துவண்டுமே துடிக்குதம்மா! சர்வகலா சாலையிங்கே!

மேல்நீதி பதியான மேலாளன் விக்கியுமே!
மனம் நொந்து வாடுகிறார் மண்ணுலகில் நீரின்றி
சால்புடைய பிள்ளைகளும் தவழ்ந்துவரும் பேரர்களும்
தரணிதனில் தவிக்கவிட்டு தேவுலகு சென்றீரோ?
நூலோடு அலைந்தவரே! நுண்ணறிவு பெற்றவரே!
நானிலம் போற்றுகின்ற நல்லபெரும் ஆங்கிலத்தை
பால்கலந்த தேன்போல படிக்கவரும் மாணவர்க்கு
பாருக்காகக் கற்பிக்க பாருலகில் யாருண்டோ?

சாகும் வயதல்ல தரணிவிட்டுப் போவதற்கு
சடுதியாய் வந்த நோய் சுகத்தைவிட்டுப் பிரிந்ததுவோ!
போகுங் காலமல்ல புவனிவிட்டுப் போவதற்கு
பொல்லாத காலனுமை பிரித்தெடுத்துச் சென்றானோ
வேகுகின்ற மனத்தோடு வெம்புகின்ற உளத்தோடும்
விம்முகின்ற மாணவரும் விரிவுரையாளர்களும்
சோகமே வடிவான சோதரர்கள் யாபேரும்
சாந்திநீர் பெற்றிடவே தரணிதனில் வேண்டுகின்றார்!

ஆதம் சாந்திக்காகப் பிரார்த்திப்பவர்,
திருமுருக கிருபானந்த வாரியர் சுவாமிகளின்
பிரதம சீடன் வாரியார் அடிப்பொடி
கலாபூஷணம் பிரசங்கபூஷணம்
சுழிபுரம் நடேசன் சிவசண்முகமூர்த்தி

Introduction

The purpose of this study is to...

The first part of the study discusses the background and objectives of the research. It highlights the importance of understanding the current state of the field and the need for a comprehensive analysis. The second part of the study focuses on the methodology used, which includes a combination of qualitative and quantitative approaches. This allows for a thorough exploration of the research questions while also providing statistical support for the findings. The third part of the study presents the results of the research, which are discussed in detail in the following sections. The final part of the study concludes with a summary of the key findings and their implications for the field.

The following sections will discuss the methodology and results of the study.

The methodology of this study is based on a combination of qualitative and quantitative methods. The qualitative component involves in-depth interviews with experts in the field, as well as a content analysis of relevant literature. This allows for a rich understanding of the underlying factors and perspectives. The quantitative component involves the use of surveys and statistical analysis to measure the prevalence and impact of the phenomena being studied. The integration of these two approaches provides a more holistic and robust research design. The results of the study are presented in the following sections, where they are analyzed and discussed in the context of the research objectives and the existing body of knowledge.

The following table shows the results of the study.

The data indicates that there is a significant correlation between the variables studied.

The findings suggest that the proposed model is a valid representation of the data.

The results of the study are consistent with the theoretical framework.

The study has identified several key factors that influence the outcome.

The implications of these findings are discussed in the following section.

The study concludes with a summary of the main findings and their implications.

The following table provides a detailed breakdown of the data.

The data shows a clear trend in the direction of the study.

The results are consistent with the expectations of the research.

The study has provided valuable insights into the research area.

The findings have important implications for the field.

12. உறவினர்கள்

RELATIVES

1. DEEP FROM THE HEART

*You seemed to specialize in doing thoughtful deeds,
Before I asked you understood my problems and needs.
Quietly you did your best to help, inspire and cheer,
And everything looked brighter right away because you were near.
You always had a lot to do but still found time to spare,
To listen and to give advice because you really cared.
You helped because you wanted to, You found joy in being kind,
And making others happy was the first thing on your mind.
You made this world a better place by practicing the art,
of reaching out to others and by giving from the heart*

*Some mother in - laws are possessive;
Their daughter they still wanted to own.*

But your love was like sunlight;

On both of us it shone.

You showed approval,

Affection, and other good things in life.

You were the best grandmother to our son

in whose thoughts your love and affection will always remain.

I will cherish the years of my life in which you mothered me as your son.

May your good soul rest in peace in heaven.

*There is not a rational human being on this earth, who does not want to
be loved, valued and respected. And, without a doubt, that would definitely*

include a mother - in- law. It can be a very challenging

task to be a good mother - in -law. First of all,

society had painted a mostly bad, unfair picture of what a mother-in-law

is all about, through jokes. However, realistically speaking, there

are a few who may not be all that they could be. She never

meddled in our lives, or judged us for our decisions or

offered advice unless asked for her opinion or help”

Your beloved son - in - law,

Uthayasangar.

2. A SWEET SISTER AND FRIEND

Shanthi was born in a middle class family to a very outspoken and honest Post Master, the late Mr. P.J.A. Rajadurai and his sweet natured wife, the late Gloria Rajadurai. She was the youngest in a family of four children. As she was a very gentle and obedient child, all the members of her family adored her.

From her very early age, Shanthi was taught by her grandfather, the late Mr. Joseph Venayagam, who was a preacher of the Gospel of Jesus Christ in the CSI Church, to love and obey the Lord God who created all of us. By her grandfather's good example and solid Biblical teachings, Shanthi developed a very sweet nature that made everybody, including the High Court Judge, Mr. R.T. Vigna Raja to fall in love with her. Shanthi started her education in a small American Mission School at Araly and ended up getting her degree at the Kelaniya University. Shanthi was the pride of the Rajadurai Family.

Although Shanthi was blessed with many material blessings, her heart was like the deer that panteth after water, her heart longed for God. Through her colleague and friend sister Preba Thanjaratnam Shanthi met Jesus as her personal saviour and this dramatically changed her life. She was a completely different person after she had personal relationship with the Lord Jesus Christ. In spite of many hardships she had to go through in a war torn area, her heart was always filled with joy and happiness. Day and night she prayed for the people and for the peace of Sri Lanka and she was able to see the peace of Sri Lanka before she died.

Shanthi is a wife of noble character. She is worth far more than rubies. Her Husband had full confidence in her. She brought him good, not harm, all the days of her life. She gets up while it is still dark and provides for her family. She opened her arms to the poor and extended her hands to the needy. She always watched over the affairs of her household. Her husband, children, son- in-law and her adorable little grandson praise her. Many women did noble things, but Shanthi surpassed them all.

Finally, God saw Shanthi getting tired, when a cure was not to be. So he wrapped His arms around her and whispered, "come to me". She didn't deserve what she went through, so God gave her rest. God's garden must be beautiful, He only takes the best. when I saw Shanthi sleeping so peaceful and free from pain, I could not wish her back to suffer that again. Right now, as I speculate to the glories of heaven and the beauty of the Saviour who gave Himself as a ransom for us, I can see my darling sister looking into His eyes. And if I know her, She is roaming through the gardens of delight arm in arm with her Lord and Saviour, admiring everything, with a big smile on her sweet face.

A tribute by her ever loving sister Jika.

3. OUR SISTER - IN - LAW SHANTHI

First time Kamala and I met our sister – in – law Shanthi was on our wedding day, 18 January 1975 during home coming function at our place in Moolai, at that time her courtship with “Rasa” as Vicks is Known by the family was blooming. They got married thereafter in 1980, when we were still residing overseas, so we had little opportunities then to know our sister - in – law.

We returned to Sri Lanka in 1984, with a view to live with my ageing mother and differently able sister pavalam. Then Vicks and Shanthi were living with their children in a house not far from our place in Moolai. It was the beginning of a close relationship between the two families and we came to know Shanthi well

Although Kamala and I are from an Orthodox Hindu Family, we had plenty of exposure to other religious cultures during our stay overseas and accepted Shanthi as a full member of our family without any reservations, even though she practiced Christianity. Kamala and Shanthi developed a true friendship that kept the two families closer, in particular during the period Jaffna was isolated from rest of the country and stood still for decades. A period when life ceased to be beautiful and we were denied the joy from daily life. Sadly Shanthi is not with us now, when there are signs of life returning to normal

They say when the going gets tough, the tough gets going and Shanthi was tough. She was egoless, humble and simple. When she was not provided with good environment, she was able to lead a life in tune with God, peacefully and harmoniously. To do that one needs to remove all barriers of the heart, which she was able to do at all times. Her memories will always last with us and I would like to share some of them with you.

- ◆ *Nilani and Kalani, who called her fondly “ Sithi” always accepted her guidance. Shanthi always treated our daughters as her own kids, and was there with them for good and bad throughout their lives from toddlerhood, marriage and motherhood.*
- ◆ *Sadly, for three decades teaching English as a subject was neglected in schools, resulting in undergraduates in University of Jaffna were seeking knowledge of it. Shanthi derived lot of satisfaction in teaching them. The students in turn appreciated it long after their graduation. This*

motivated Shanthi, in 1990 she daily cycled 16km each way from home in Moolai to University in town for few years. She was able to do that as well as be a dutiful wife and mother at home for her husband and children. Success of this multitasked, was due to her ability to manage time well, more than that her inner strength and faith in God.

- ◆ *During the mass exodus in 1996 and on many other occasion when displaced from home in Moolai, we took refuge at Vicks's place in Town and Shanthi was a tower of strength and gave hope to us all. She would always pray to God for us and others and keep us all in high spirits. She always thought of the displaced people and helped them as much as she can by providing them food and basic needs.*
- ◆ *When we moved to Colombo in January 1997 with our sister Pavalam, Shanthi suggested our differently able sister live in a children home. This we did and thanks to the foresightedness of Shanthi, sister Pavalam is well settled in her new home at Vaddukoddai.*
- ◆ *When Tsunami struck in December 2004, our family, including son-in-law Engunan and my sister were at casuarinas Beach in Karinagar. We were within minutes under surging waves. Kamala drowned was rescued and hospitalized for few days. Shanthi took full care of kamala like her own sister.*
- ◆ *When in 2005 our daughter Kalani wed Thananchyan, Shanthi who were then diagnosed with the fatal illness, kept the pain and suffering to her and participated as caring and loving "Sithi" and surprised everyone. She made sure she fulfilled her role and never did she slightly mentioned or revealed her pain (due to illness) to anyone. Having her around during that period certainly graced the occasion.*

Shanthi had the heart to LOVE, GIVE and SERVE. For Love is God, Giver is more blessed than the receiver and Service to mankind is the best form of prayer one can offer to God. At her funeral and thereafter at thanks giving orations many confirmed that she was blessed with noble qualities.

Man proposes and God disposes. As much as we the family members preferred to have such a simple and humble person more with us, God has decided to call her to Rest.

**On Behalf of the Grieving Family Members,
R. T. Ramachandran**

4. மறைந்த மலர் சாந்திக்கு அண்ணியின் கண்ணீர் வரிகள்

சாந்தி நாம் சந்தித்த காலம் முதல் உம்மை நானும் என்னை நீரும் பண்பால் புரிந்து கொண்டு அன்பால் அரவணைத்து பாரினிலே வாழ்ந்து வந்தோம்.

30 ஆண்டுகள் என் வாழ்வில் நீர் மைத்துனி போலல்லாது ஆண்டவர் கொடுத்த அருட்சகோதரி போல் விளங்கினீர். எந்நேரமும் மலர்ந்த மலர் போல் உள்ள உமது வதனத்திலும், பாரபட்சம் பாராத பண்புமிக்க நல்ல இதயத்திலும் எந்நேரமும் நாவினிக்கப் பேசும் உமது பேச்சிலும் என்றுமே இன்சொல் தவிர வன்சொல்லை நானறியேன்.

சாந்தி கடல் போல் எனக்கு நீர் செய்த உதவிகளை வார்த்தைகளால் வரி எழுத முடியாது. எனது கணவராகிய உமது பாசமிகு அருமை அண்ணன் மரணித்த வேளையிலும் உமது உடல் நலம் பாராது என்னுடன் கூட இருந்து ஆறுதல் கூறி உம்மால் முடிந்த உதவிகள் அனைத்தையும் செய்து முடியாதவற்றை உமது கணவர் மூலமாகவும் செய்து எனது இல்லத்தில் அவரது இறுதி நிகழ்வுகள் நடைபெற பெரிதும் பாடுபட்டீர். அதன் பின்னரும் கூட அடிக்கடி வந்து ஆறுதல் கூறி எனது தேவைகளை தெரிந்து கொண்டு நிறைவேற்றினீர்.

பின்னர் நீர் நோயுற்றிருந்த வேளையிலும் புன்னகை மாறா உமது முகமும் அன்பான உமது பேச்சுகளும் என்றும் என் மனதைவிட்டு நீங்கா நினைவுகளே.

உற்றார், ஊரவர், அயலவர் யாவரும் நல்லோர் என்றே உம்மைப் போற்றினர். யாரும் குறை சொல்லாத மனிதருள் மாணிக்கமாய் விளங்கினீர். யாவரையும் அன்பால் அரவணைத்து ஊர் போற்ற வாழ்ந்து வந்தீர். உற்சாகமாக உழைத்து சிறந்த பெண்மணியாய் உயர்ந்து நின்றீர்.

சிறந்த பெண்மணியான நீர் சிறிது காலம் இருந்து குடும்பச் சிறப்புகளை பார்க்க முடியவில்லை என்பது கவலைதான். பிறந்த உயிர் அனைத்திற்கும் இறப்பு நிச்சயம். ஆயினும் உமது இறப்பை மனம் தாங்க மறுக்கின்றது. ஆண்டவர் உம்மை அதிகம் துன்புறுத்தாது தன் திருக்கரங்களால் ஏந்திக் கொண்டார். நீர் பரலோகத்தில் உமது பாசமிகு அண்ணனுடன் மகிழ்வாக வாழ்வீர் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் எனது வாழ்க்கையைப் பயணிக்கின்றேன். நிமிடங்கள் நாட்களாகி வருடங்கள் ஆனாலும் உங்கள் நினைவுகள் மட்டும் என்றும் அழியாது.

என்றோ ஒருநாள் என் உறவுகளை சந்திப்பேன் என்ற நம்பிக்கையுடன்

பாசமிகு அண்ணி,

கிறிஸ்ரா

5. MY TWIN MOTHER

*For me, two mothers aren't too many:
One is biological and one is physical,
I remember there are those who haven't any,
Missing there one chance at angel's wings.
You were the one most free to mother me,
Giving without worrying every time you saw me.
More than just an aunt
You are sweet and very great
Your gentle ways in all the difficult days,
Will remain in my heart always.
Your life was shaped by love.
And your ways were that of a dove.
Thank you for your love throughout the years.
All you have given me remains.
You have been my another mother
Since my memory could gather
And what your love given me
I never can repay.
Asai, though you are not with me
I am glad you are above me.
You rest in peace
Until I see you face to face.*

- Your ever-loving daughter Angie-

6. உடன் பிறவா சகோதரி சாந்தி

சாந்தி வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறை (*Life Style*) எமது சமூகம் கற்கவேண்டிய ஓர் சிறந்த பாடமாக அமைந்துள்ளது. வெவ்வேறு சமயநம்பிக்கையுடையவர்கள் மணம் புரிந்து, கிராமத்திலேயே கூட்டுக் குடும்பமாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தது அந்த காலத்தில் ஓர் சவாலாகும். தொடர்ந்து எதிர்கொண்ட மாறுபட்ட சூழல் பல பிரச்சனைகள், தொழில் பாதிப்பு, பொருளாதார பிரச்சனைகள் என்பவற்றை எதிர் நீச்சல் போட்டு வெற்றி கொண்டமை அளவிட முடியாத சாதனையாகும்.

எனது மைத்துனி சாந்தி என்னை “அக்கா” என அழைப்பதும், நாமிருவரும் ஒத்த உருவ அமைப்பைக் கொண்டிருந்தமையால் அநேகமானவர்களின் பார்வையில் எம்மை சகோதரம் என்றே எண்ண வைத்தது. நாம் சகோதரமாகவே வாழ்ந்ததுமல்லாமல், சாந்தியின் முன் எடுப்பினால் எமது பெறாமகன் சங்கரை சங்கிக்கு திருமணம் செய்து கூட்டுக்குடும்ப உறவினை வலுப்படுத்தியுள்ளார்.

மூளாய் மாதர் சங்கத்தில் சிறுவர் பாடசாலை ஆரம்பித்தபொழுது மூத்தமகன் சவீந்திராவை அக்கிராம பாடசாலையில் சேர்த்ததுடன், அப்பாடசாலை மாதிரி பாடசாலையாக அமைவதற்கு ஒத்துழைப்பு நல்கியதை மறக்க முடியாது. 2 ½ வயதிலும் செய்கை முறையில் முன்பள்ளி கல்வி கொடுப்பதில் குழந்தை விருத்தி அடைய உதவ முடியும் என்ற எண்ணக்கருவை பாடசாலையிலும், வீட்டுச் சூழலிலும் செயற்பாட்டு ஆய்வு (*Action Research*) செய்வதற்கு இளையமகன் சஞ்சேந்திராவை பயன்படுத்திய பொழுது சாந்தி பெரும் உதவியாக இருந்தார். இப்பலாபலன்கள் ஏனையோருடன் பகிர்வதற்கும், இணைப்பையும் தொடர்பையும் ஏற்படுத்துவதற்கும் பயிற்சி நிலையம் (*Institute of Nursery Studies - INS*) ஆரம்பித்த பொழுது இயக்குனர்களில் ஒருவராக கடமை புரிந்தார்.

சாந்திக்கு இறைவனால் கிடைத்த கொடை ஆன்மீகத்தில் மிகச் சிறந்த பண்பான அன்பினை வெளிக் காட்டும் திறன். அவரின் வாழ்க்கையில் சகலருக்கும் வேறுபாடின்றி பகிர்ந்து நிறைவு பெற்றார்.

சாந்தியின் குடும்பம், இனத்தவர், நண்பர்கள் இவரிடம் கற்ற பாடங்களையும், பெற்றுக்கொண்ட பெறுமதிமிக்க அனுபவங்களையும் மனதில் கொண்டு வாழ்ந்து ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனை வேண்டுகிறேன். நாம் ஓர் அளப்பரிய மனித வளத்தை இழந்துவிட்டோம்.

திருமதி. பொன்மலர் இராஜேஸ்வரன்

மூளாய்

16.08.2009

7. “எனது அருமை மைத்துனி சாந்தி”

அண்ணா விரும்பியிருந்த நாட்களில் சாந்தியுடன் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் மணமுடித்து எங்கள் வீட்டு மருமகளாக வந்த நாள் முதல் என்னை தனது உயிர் நண்பியாகவே நடாத்தி வந்தார்.

நாங்கள் சுத்த சைவம். ஒரு கோயிலை நடத்துபவர்கள். சாந்தியோ கிறிஸ்தவர். ஆரம்பத்தில் சாந்தி எப்படி எங்களுடன் பழகுவார் என பயந்தோம். எமது அம்மாவோ சுத்த சைவம். கடும் கோட்பாடு, கட்டுப்பாடாக வாழ்பவர்.

இவை எல்லாவற்றையும் அறிந்த சாந்தி எங்கள் வீட்டுக்கு வலது காலை வைத்து வந்த நாள் முதல் எங்களில் ஒருவராக மாறத் தொடங்கிவிட்டார். இது எங்களை மட்டுமல்ல எமது சுற்றாடலில் உள்ள அனைவரையும் அதிசயிக்க வைத்தது. எமது சுற்றத்தாருடனும் அயலவர்களுடனும் அன்பாகப் பழகி அவர்களின் தேவைகளை அறிந்து தீர்த்து வைத்தார். எங்கள் அம்மாவின் தேவை அறிந்து மாமியாரின் அன்பை முழுமையாகப் பெற்று பெருமையுடன் கடைசி வரை வாழ்ந்தார்.

எனக்கு ஏற்ற மணமகன் தேவையென்று முன்னின்று எங்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைத்து எனது கணவருடன் மிகவும் அன்பாக பழகி அவரின் நண்பராக மாறிய அருமை நண்பி சாந்தி. காலப்போக்கில் எம்மிருவரது ஆருயிர் நண்பராக மாறி எங்கள் உறவு வளர்ந்து வைரமானது.

எனது ஆருயிர் நண்பி போல வாழ்ந்த மைத்துனியை இழந்து நானும் எனது கணவரும் தவிக்கின்றோம். நாங்கள் வேறு நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் மணிக்கணக்கில் எங்கள் சுக, துக்கம், பிரச்சனைகளை மனம்விட்டு தொலைபேசி மூலம் பரிமாறி ஆறுதல் அடைவோம். இவ்வாறே எமது சகோதரர்களோ, உற்றார், உறவினரோ கூறுவதைக் கேட்டு எப்படி சாந்தியால் இவ்வாறு வாழ முடிந்தது என வியந்தோம்.

இனி நாம் யாருடன் கதைக்க முடியும். சாந்தியைப் போன்ற உயர் குணம் கொண்ட ஒருவர் லட்சத்தில் ஒருவர் தான் இவ்வுலகில் இருக்க முடியும். இது நான் பல நாடுகளுக்குப் போய் பல இனத்தவர்களுடன் பழகி பழுத்த அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்த உண்மை.

சாந்தி எங்களைப் பிரிவதற்கு முதற் கிழமையும் தொலைபேசியில் கதைக்கும் போது தன்னை எங்கள் குடும்பத்தில் எல்லோரும் மதித்து ஏற்றுக் கொண்டதற்கும், தன்னை உயர் ஸ்தானத்தில் வைத்திருந்ததற்கும் நன்றி சொன்னார். அப்போது, “உம்மைப் போல

உயர் குணம் கொண்ட ஒருவரை மைத்துனியாகப் பெறுவதற்கு நானும் எங்கள் குடும்பமும் தான் அதிஸ்டம் செய்தவர்கள்” என்று சொன்னேன். படிப்பு, அந்தஸ்து உயர் உயர் தன்னை மற்றவர்களின் சேவகியாக மாற்றினாரே தவிர ஒரு நாளும் கௌரவம், மமதை கொண்டதே இல்லை. பணியே சாந்தியின் அணிகலனாகும்.

எங்கள் உயிர் நண்பியை, வழிகாட்டியை இழந்து நானும் எனது கணவரும் திசைகாட்டியை இழந்த படகு போல தவிக்கிறோம். கடைசிக் காலத்தில் கூட தனது உடல் வருத்தத்தை மற்றவர்களுக்குக் காட்டவில்லை. அனைவரையும் சந்தோசமாக வைத்திருக்கவே பாடுபட்டா சாந்தி.

உயர் எண்ணங்களும், உயர் கொள்கைகளும் எல்லோரும் பூரண சந்தோசமாக இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும் என்று உழைத்த அன்பு சாந்தி எங்களைவிட்டு பிரிந்தாலும் அவர் எண்ணம், சிந்தனை எங்களுடன் எப்போதும் வாழும். அவர் ஆத்மா சாந்தி அடைய கணவருடன் சேர்ந்து எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

*என்றும் சாந்தியின் நினைவில் வாழும்
திருமதி.மகாராணி யோகலிங்கம்*

கனடா.

8. தெய்வீக உணர்வின் இலக்கணம் - எங்கள் சகோதரி சாந்தி

அடுத்த தடவை யாழ்ப்பாணம் செல்லும் போது அன்பிற்கும் மேலாக உரிமையுடன் “அண்ணா” என இன்முகத்துடன் வரவேற்கும் சகோதரி சாந்தி இருக்கமாட்டார் என நினைக்கவே வேதனையாய் இருக்கிறது. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் வருடந்தோறும் ஒருமுறை அல்லது இரண்டு தடவைகள் யாழ் மண்ணில் கால் பதிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. நான் யாழ் வரப்போவதாக, சாந்திக்கு அறிவிக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் அவர் ஏதோவிதமாக அறிந்து தொலைபேசியில் என்னை அழைப்பார் “அண்ணா யாழ்ப்பாணம் வருகிறீர்களாம் எங்களுடன் தான் வந்து நிற்க வேண்டும்”. அது வெறும் அழைப்பாக இருக்காது அன்புக் கட்டளையாய் அமையும். ஏதும் சாட்டு சொல்லப் போனாலும் தப்பமுடியாது. “யாழ் பல்கலைக்கழக பேரவைக் கூட்டத்திற்கு வருகிறேன். நீங்களும் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக இருப்பதால் உங்கள் வீட்டில் வந்து நிற்பது சரியாய் இருக்குமோ?” என நான் இழுத்தால் (சாந்தி நோயாளி அவரை கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது என்பது என் எண்ணம்) என் சிந்தனைக்கு மேலால் அவரது பதில் ஓங்கி நிற்கும் “இல்லை அண்ணா ஒருவரும் அதற்குக் குறைகூறமுடியாது. நீங்கள் உங்கள் கடமையைச் செய்வீர்கள் நான் என் கடமையைச் செய்கிறேன். நீங்கள் சுகம் இல்லாதவர் ஆனபடியால் வேறு இடத்தில் நிற்காது எங்களுடன் தான் தங்க வேண்டும்”. தீர்மானமும் முடிவும் அவருடையதாகவே அமையும். ஒரே ஒருமுறை நான் யாழ் போகும் போது சாந்தி குடும்பத்தினர் கொழும்பு வந்து விட்டார்கள். இறுதியாக யாழ் சென்ற போது அவர் கடும் சுகயீனமுற்றிருந்தார். அந்த இரு தடவைகளும் தவிர, மற்றும்படி நான் அவர்கள் வீட்டில் தங்கவைத்து, சகோதரி சாந்தி தன் பாசத்தில் என்னையும் என் மனைவியுடன் சென்ற வேளை எங்களையும் மூழ்கடித்து, மகிழ்ச்சி கண்டார் மகிழ்ச்சிக்கு மேலாக ஒரு மன நிறைவு கண்டார் என்றே கூறலாம். மற்றவர்களுக்கு உதவுவதில் அவரது பண்பு தனித்துவமானது. தான் கடும் நோயால் வருந்திய வேளையிலும் மற்றவர்களில் அக்கறை காட்டுவதில் அவர் ஒரு மனத்திருப்தி மட்டுமல்ல, இன்பமும் கண்டார் என்றும் சொல்லலாம்.

என்றும் இன்முகத்துடன் புன்சிரிப்பு நிறைய, உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் மட்டுமல்ல தன் கணவருக்கு கீழ் வேலை செய்யும் ஊழியர்களைக்கூட தன் இல்லத்திற்கு வரவேற்று உபசரிக்கின்ற அந்த உயர் பண்பைப் பல தடவை அவதானித்து அவரை மனதார மெச்சியிருக்கிறேன். அவரிடம் வெறும் உயர் மனிதப் பண்புகள் மட்டுமல்ல தெய்வீக உணர்வையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அவரின் செய்கைகளில் - வார்த்தைகளில் நான் கண்ட ஒரு தனிச் சிறப்பு நம்பிக்கை. ஆன்மீகப் பற்றுடையவராக கர்த்தரை என்றும் நினைத்து வணங்கி வாழ்ந்த அந்த புனித ஆத்மா சாந்தி இறைவன் மீது வைத்த நம்பிக்கை காரணமாக வாழ்க்கையிலும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். அவரின் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் அந்த நம்பிக்கை எதிர் ஒலித்தது. அதுதான் அவர் காதலித்துக் கரம் பிடித்த அவரின் கணவர் தம்பி விக்னராசாவுக்கு ஒரு பெரிய பலனாகவும் இருந்தது. ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் இருப்பாள் என்று சொன்னார்கள் அது நூற்றுக்கு நூறு வீதம் விக்னராசாவின் வாழ்வைப் பொறுத்த மட்டில் இருந்தது என்று கூறினால் மிகையாகாது.

சாந்தி செய்த ஒவ்வொரு நடவடிக்கைகளிலும் - உதிர்த்த ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் அந்த நம்பிக்கை - தன் நம்பிக்கையாக ஒலித்தது. ஒரு தெய்வீகப் பிறவியாக ஆன்மீக பக்தராக புனித உள்ளத்துடன் உயர்ந்து நின்ற தங்கை சாந்தியின் வாழ்வை நினைத்துப் பார்க்கும் போது சுவாமி விவேகானந்தர் வாய் மலர்ந்தருளிய இந்த அருள் மொழிகள் தான் என் நினைவுக்கு வருகின்றன:

“தன்னம்பிக்கை கொண்டிருந்த ஒரு சிலருடைய வரலாறே
உலக சரித்திரமாகும். அத்தகைய நம்பிக்கை உள்ளே
இருக்கும் தெய்வீகத்தை வெளியே வரவழைக்கிறது.
அப்போது நீ எதையும் சாதிக்க முடியும்”

யாழ் மண்ணில் இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடிய காலகட்டத்தில் - மக்கள் வேதனைகளிலும் சோதனைகளிலும் வாடிய அந்த வேளையில் - சொகுசு வாழ்வைத் துறந்து மக்களுடன் மக்களாக வாழ்ந்தவர்கள் விக்னராசா சாந்தி குடும்பத்தினர். அதுவும் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் போதிக்க போதிய விரிவுரையாளர்கள் இல்லாத காலகட்டத்தில் ஆங்கிலமொழி அறிவால் பாரெல்லாம் சென்று திரவியம் தேடிய ஒரு சமுதாயத்தில் அந்த அறிவு குன்றிவரும் தருணத்தில் சகோதரி சாந்தி யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு ஆங்கில தாகம் தீர்த்து அரும்பணியாற்ற, அவர்தம் கணவன் நீதி வழங்கி நிற்க, அடித்தளம் அமைத்தது சாந்தியின் தன்னம்பிக்கை. ஒரு காலகட்டத்தில் முருங்கைக்காய் போன்ற மரக்கறிகளை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு காவிச் சென்ற நான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு கொழும்பிலிருந்து சாந்திக்கு மரக்கறி, கத்தரிக்காய் போன்ற வகைகளை எடுத்துச் சென்றேன். காலமாற்றத்தின் கோலத்தை எண்ணி எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். அவரின் கையால் சமையல் செய்து தருவார். அதைச் சுவைத்து மகிழ்ந்தோம். வேலைக்காரரை வைத்து சமைப்பதில்லை. அதுவும் தான் நோய்வாய்ப்பட்ட வேளையிலும் தானே சமைத்து கணவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இன்முகத்துடன் பரிமாறுவதில் அவர் இன்பத்தையே கண்டார் என்று சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு யாழ் மண்ணில் வரலாறு படைத்த நாயகி

அவர். சுவாமி விவேகானந்தர் மொழிந்த வண்ணம் தன்னம்பிக்கையால் வரலாறு படைத்து யாழ் மண்ணின் சரித்திரத்தின் பங்காளியாக தன் தெய்வீக உணர்வை வெளிப்படுத்திய சாதனைத் திருமகள் எங்கள் சகோதரி சாந்தி.

அவரின் மகிமையைப் பற்றி அவர் மறைந்த பின் தான் எழுதுகிறேன். அவருக்கு அதை வாயார எடுத்துச் சொல்லவில்லை என்று என் பேனா என்னைப் பார்த்து நச்சரிக்கின்றது போன்ற ஓர் உணர்வுடன் தொடர்கிறேன்.

“நம்பிக்கை நம்பிக்கை
நம்மிடத்தில் நம்பிக்கை
நம்பிக்கை கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கை
இதுவே மகிமை பெறுவதன் இரகசியம்”

என்று அந்த உலக வரலாறு படைத்த மகான் சுவாமி விவேகானந்தர் ஓர் இடத்தில் கூறியதையும் எடுத்தியம்பக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தங்கை சாந்தியின் குணாதிசயச் சிறப்புகளில் இன்னும் ஒன்று முக்கியமானது. அதுதான் அவரின் அடக்கம். அகந்தை மிகு யாழ் சமுதாயத்தில் (நானும் அதே சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற துணிவில் இந்த உண்மையை வேதனையுடன் பல மேடைகளில் எடுத்துரைத்து இடித்துக் கூறியிருக்கிறேன்) வெகுசிலரிடம் மட்டும் இருந்த தன்னடக்கம் சாந்தியிடம் என்றும் மிளிர்ந்தது. தான் ஒரு நீதிபதியின் “மனைவி” என்றோ அல்லது ஒரு பல்கலைக்கழகச் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் என்றோ என்றும் “கெறுக்குக்” காட்டாதது, அந்த நினைவுகளுக்கப்பால் ஒரு சாதாரண பெண்ணாகவே திகழ்ந்த ஒரு குணக்குன்று அவர்.

அவர் மற்றவர்களை மகிழ்விப்பதில் - ஏனையோரை திருப்திப்படுத்துவதில் - மட்டும் மன நிறைவு கண்டார். நல்ல உன்னத குறிக்கோள்களையே மனதில் இருத்தி அவற்றை நோக்கியே தன் வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தவர் சாந்தி. கஷ்டங்களையும் கடின உழைப்பையும் ஏற்று தளராத மனத்தோடு வீறுநடை போட்டார் அவர். தன்னம்பிக்கையுடன் தன்னுடன் வாழ்ந்த கணவருக்கும் தான் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கும் மட்டுமல்லாமல் தன் சமுதாயத்திற்கே எந்த தியாகத்தையும் தயங்காது செய்த உத்தமி, அந்த மாதர் திலகம். கடமைகளைத் தவறாது செய்வதிலும் மனதார உழைப்பதிலும் வாழ்வில் நிறைவையும் மகிழ்வையும் கண்டு மலர்ந்த தாமரை இன்று வாடி விழுந்துவிட்டது. அந்த மனித குல மலர் **THEODORE ROOSEVELT** என்ற பெருமான் ஆங்கிலத்தில் சொல்லிய இந்த வரிகளுக்கு உருவம் கொடுத்து வாழ்ந்தார்.

“THE MEN AND WOMEN WHO HAVE THE RIGHT IDEALS..... ARE THOSE WHO HAVE THE COURAGE TO STRIVE FOR THE HAPPINESS WHICH COMES ONLY WITH LABOUR AND EFFORT AND SELF SACRIFICE AND THOSE WHOSE JOY IN LIFE SPRINGS IN PART FROM POWER OF WORK AND SENSE OF DUTY”

சாந்தியின் சாதனைமிகு வாழ்வில் எல்லோரும் மெச்சுகின்ற இன்னும் ஒரு சிறப்பும் உள்ளது. விரும்பிய விக்னராசா மாற்று மத்தினர் என்றாலும் அவரிடம் கொண்ட காதலைப் புனிதமாகப் போற்றி அவரை மணந்து இல்வாழ்வை திறம்பட நடாத்திய குடும்பத்தலைவி அவர். இரு மதங்களைச் சேர்ந்த கணவனும் மனைவியும் ஒன்று சேர்ந்து இன்பமாக குடும்பம் நடத்தி மகிழலாம் என்பதை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய உதாரண நாயகி எங்கள் சாந்தி. எல்லோருக்கும் அன்பு காட்டி இன்முகத்துடன் உதவி புரிந்து வாழ்ந்த இந்த இல்லத்தரசி வான்புகழ் வள்ளுவர் பெருந்தகை தந்த குறளுக்கே விளக்கமாக அமைந்தார்.

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது”

தன் குடும்பத்திற்கு மேலாக உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் பாசம் காட்டி தன்னிடம் கற்ற யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவர்களைத் தன் போதனையினால் ஆட்கொண்ட ஆசானாக உயர்ந்து, “குரு” என்ற நிலையில் கூடர்விட்டு மிளிர்ந்த ஒரு குடும்ப விளக்கு அணைந்துவிட்டது. எண்ண எண்ண உள்ளம் வாடி வதங்குகின்றது. மாதர் குல திலகமாக எங்கள் பாசமிகு சகோதரி சாந்தியை எல்லோரும் போற்றிப் பாராட்டினார்கள்.

“மங்கைய ராகப் பிறப்பதற்கே - என்ன
மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா - அவர்
பங்கயக் கை நலம் பார்த்தல்லவா - இந்தப்
பாரில் அறங்கள் வளருமம்மா”

கவிமணியின் இந்த கவிவரிகளுக்கு உயிர் கொடுத்து வாழ்ந்தவர் சாந்தி.

சாந்தி மறைந்ததும் அவர் மாணவர் கூட்டம் ஏங்கித் தவித்து நின்றது. மாணவர்களின் உள்ளங்களில் தெய்வமாக குடிக்கொண்டுவிட்டார் அவர். மாணவர்கள் மட்டுமல்ல பல்கலைக்கழக சமூகமே அவரின் ஆங்கிலப் புலமையின் பலனை நாடி உதவி பெற்றது. அவர் தன் அறிவை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து ஊட்டி எல்லோரின் மதிப்பையும் பெற்று வள்ளுவனின் வார்த்தைகளில் “தொட்டனைத் தூறும் மணற் கேணியாக” விளங்கினார்.

இப்படியான பல சிறந்த குணாதிசயங்கள் மிக்க தங்கை சாந்தியின் தெய்வீக உணர்வு தான் அவரை மனிதகுல மாணிக்கமாக ஒளிர வைத்தது என மீண்டும் மீண்டும் கூற வேண்டும் - எழுத வேண்டும் என்றே விரும்புகிறேன்.

“வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

என்றார் திருவள்ளுவர் பெருமான்.வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழாது மனிதர்களாய் பிறந்து மிருகங்களாகிவிடுகின்ற இன்றைய நவீன சமுதாயத்தில், சாந்தி அந்த கடவுள் உணர்வால் உயர்ந்து நின்றார். அவரை உயர்த்தியது வெறும் அறிவு அல்ல - அந்த கடவுள் நினைவு தான் என்பது அவரின் வாழ்வை எண்ணும் பொழுது என் எண்ணத்திரையில் வந்து நிறைந்திருக்கிறது.

“மனிதனுக்கும் விலங்கிற்கும் இடையில் இட்ட எல்லைக்கல் கடவுள் உணர்வு இல்லையானால் எத்துணை அறிஞனாயினும் விலங்கே”

என்று எடுத்துரைக்கிறார் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார். சமூகத்திற்கும் - நாளைய சந்ததியினருக்கும் சகோதரி சாந்தியின் வாழ்க்கைச் சரித்திரம் ஒரு நல்ல பாடப்புத்தகம்.

“எண்ணியது முடித்தல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய மனமும் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவும் வேண்டும்”

என்றான் “பாட்டுக்கொரு புலவன்” பாரதி அந்த கவிஞன் கண்ட புதுமைப் பெண்ணுக்கு யாழ் மண் முத்து தங்கை சாந்தி நல்லதையே எண்ணி எண்ணியவற்றை நல்ல வழியில் தவறாது செய்து திண்ணிய மனதுடனும் தெளிந்த நல்லறிவுடனும் வாழ்ந்த பெருமை மிக்க வரலாறு சாந்தியின் சரித்திரம்.

கடும் சுகயீனமுற்ற வேளையிலும் சாந்தநாயகியாக, தளம்பாத நிறைகுடமாக, தன் இல்லத்தில் என்றும் இவர் இலட்சுமிகரமாக அயரா நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்த சிறப்பு அவர் தனக்காக அல்லாமல் மற்றவர்களுக்காகவே வாழ்த்துடித்த அந்த உந்தலே காரணம் என்று கூடச் சொல்லலாம். எவரின் பசியையும் தீர்ப்பதிலும் அவர் என்றும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார். கவிஞர் கண்ணதாசன் கண்ட புதியதோர் உலகத்தையும் படைத்த உத்தமி அந்தப் புனிதவதி.

“பசியெனத் தோன்றுவார் பகைவர் ஆயினும்
பசியெனச் சொல்லுவோம் புதியதோர் உலகிலே”

-கவிஞர் கண்ணதாசன் -

இறுதியாக அவரின் மறைவுக்கு ஒரு சில நாட்களுக்கு முன் சாந்தியை அவர் படுக்கையில் படுத்த காலத்தில் பார்க்க வாய்ப்பு கிட்டியது. அந்த இறுதிக் கட்டத்திலும் எழும்பி வந்து எங்களை வீட்டு மண்டபத்தில் சந்திக்க ஆசைப்பட்டார். தன் ஒரே பேரன் இலண்டனில் இருந்து வந்து அவருடன் தங்கி இருந்ததால் அவருடன் குலாவி மகிழ்ந்தார் அப்பாட்டி. அந்த உத்வேகத்தில் பாட்டி சாந்தி புத்துயிர் பெற்று எழும்பிவிடுவார் என்ற நம்பிக்கையுடன் கொழும்பு திரும்பினோம். ஆனால் அவர் ஏமாற்றிவிட்டுப் போய்விட்டார். தவிர்க்க முடியாத காரணத்தினால் (என் உடல் நலமற்றிருந்தபடியால்) சகோதரியின் இறுதி யாத்திரையில் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. இருந்தும் வரலாறு காணாத நிகழ்வாக அது அமைந்தது என அறிந்து திருப்தி கண்டோம். அதன்பின் யாழ் மண்ணுக்கு வரவே தயக்கமாக இருக்கிறது. பலவற்றை இழந்து ஏழ்மையான பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கும் எம் மண்ணின் செம்மைக்கு தங்கை சாந்தி மெருகூட்டிக் கொண்டிருந்தார். மற்றவர்களுக்கு ஒளி தந்து தான் அணைந்து கொண்டு போகும் மெழுகுவர்த்தியாகி விட்ட எங்கள் தங்கை சாந்தியில்லாததால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வர கால்கள் நடுங்குகின்றன.

வரலாற்றில் மறைக்க முடியாத ஒரு தடத்தை அமைத்துவிட்டு சாந்தி இறைவனிடம் சென்றுவிட்டார். அவரின் புனித ஆத்மா கர்த்தர் என அவர் வணங்கிய அந்த எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானின் பாதங்களில் படிந்து உறைந்திருக்கும்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!!! ஓம் சாந்தி!!!

கந்தையா நீலகண்டன்

9. DEAREST SHANTHI MAMI

I believe that every person in, in their own unique way, creates a legacy in their lifetime by which others can live by long after that person has left us. For those of us who remain, you have truly created a legacy to sustain and fulfill in our own lives.

You were above all a figure of unconditional love. Your love and compassion was not limited only for Rasa Mama, Sanga, Kutty, Sanju, Sangar Anna and Little Utheshan but also for everyone else who you touched in your life. You captured everyone with your kindness and affection without much effort on your behalf.

You were also a true woman of faith. For as far back as I can remember, you have been a conveyor of the word of God in raising your family and living your daily life. You took every opportunity to uplift others with your love and spirit when they were in distress and gave confidence to move on despite any circumstances.

You had always something good to say to anybody and wished everyone well. I remember how much you encouraged me and prayed for me to have a baby. Now I wish I still have the opportunity to see you one more time and introduce to you my little angel Shreeram.

Shanthi Mami.... you have been more to me than you can possibly imagine. You are a ray of sunshine the way you've touched everyone's lives. Take care and keep on shining. I miss you very much.

Your loving niece,

Anusha

10. LOVING ASAI AMMAMMA

*Thank you for the gift of love,
Now you are sharing it up above.
You had many things to say,
All in a caring way.
You always saw good in everyone
No matter what they have done.
You were always the one we could lean on
Even though it must have felt like a ton.
You were always the strength of the family.
Now we must let you rest calmly
As we say good – bye,
As tears roll down our eyes.
We know your place in heaven has a good view
Because you are telling Jesus,
"I need to keep an eye on a few"
We know you will always be in our hearts and minds
So Asai ammamma, we must go,
But we'll never forget you are **ONE OF A KIND.***

-Your grandsons Jonto & Joshi-

11. MY BELOVED ASAI AMMA

The moment your soul departed this cruel world to a better place, it feels like the world had lost its sunshine. Memories of you from my childhood will always be cherished as they have found a permanent home in my heart. My mother had told me that the first time we had met was when I was born in Moolai hospital. As you were holding me with much care, you had whispered, "Now I have another son for my kids to play with." It is clear to me that you had considered me as your own from the day I was born and now I feel like I have lost a mother. From one of the first memories I can recollect, I remember you telling my sister and me that you had wanted us to call you "Assai" Amma and we gladly accepted it with the bribery of chocolates.

However as my childhood years passed, I was able to comprehend you as more than an aunt who brought us chocolates. The way you had hugged and kissed me, spent time playing with me rather than mingling with the adults during your short visits to Colombo showed me that I was very special to you. From the last visit we made to Jaffna before leaving to Canada, I can recall your last words to me. As we were all ready to go back you grabbed me, held me tight and told me "My child I want you to come back to me as the same innocent Raju I am letting go". As I kissed you, I playfully said "Ok Asai Amma I won't change". At that moment, I would have not imagined that this would have been our last meeting. When I think about it now, if I had another chance to do it all over, I would have hugged you real tight and held on to you with all my might fighting to not be split away from you.

Although I was a thousand miles away from you, you had remembered to call me for every single one of my birthdays and every special event that took place as I grew up. With every conversation we had, it would always end with me telling you that I am still the same Raju who left you that day and

you never forgot to remind me to stay the same. When I first heard the tragic news of your illness I was heartbroken and powerless to do anything from here. I remember offering my parents my first part-time job's salary to help pay for treatments. Although I knew that the little money I had was not going to pay for the entire treatment itself, I could not stand to just hear of your illness and do nothing.

Just two months ago, as your health conditions worsened, I pleaded with my parents to let me go back to you, but due to the war crisis, my parents felt that it was not safe for me to travel. Although you had also told me countless times over the phone not to come, it was too depressing to hear of your health condition change over the phone. What I regret the most is not being able to come back and fall into your arms with a big smile and say "Look Assai Amma, I still haven't changed". This saddening thought runs through my mind as I hear your name from everyone who had the privilege of knowing you. I cannot possibly imagine the pain and suffering Assai Appa, Sanga Acca, Kutti Anna and Sanju Anna are going through and my deepest condolences go out to them. I also want to take a moment to sincerely thank Assai Appa for letting me express a few words about my Asai Amma and being the last born in the Thambiah family, I am truly honored.

Anenthan (Raju) Alagarajah.

12. SHANTHI

I first met Shanthi 35 Years ago at their house in Vaddukoddai. As I stepped in as a stranger in their house, Shanthi was sweeping the verandah with the broom. She welcomed me with a broad smile and it is still very fresh in my memory. The smile is her "Trade Mark." Even after a hard day's work both at the University and home, the smile never fades. The smile is the same whether you are a prince or a pauper. Despite all the troubles and difficulties, the smile was engraved in her face. It is unique feature of her personality.

She was a devoted wife and a dedicated mother to her children. She worked hard preparing different food for breakfast, lunch and dinner and made sure all the children's taste buds are fulfilled. She did not just look after her family but helped the poor and under privileged. She spent loads of time and gave financial help for the extreme needy. She is not just a church going Christian but practiced Christianity by offering her hand to the poor and the orphans etc.

She has this extra – ordinary talent that she can talk to highly sophisticated members of society such as Judges, Ministers, professors etc and socialize with the poor peasants of the society. She has won the admiration of her colleagues, parishioner's and society at large.

Another extra – ordinary feature of her character is that she never complains of any pain. I distinctly remember that I rang up the hospital to talk to her sister to find out how Shanthi was after the mastectomy surgery, Shanthi answered as her sister was out of the room and was very composed and did not complain of a pain or sadness in losing an integral part of her body. Even though she was suffering from serious illness with lot of pain, she never complained to her nearest and dearest. She is very composed and spoke so elegantly that no one would think that she is very ill.

One of her outstanding qualities is that she never gets angry. I have never seen her even raising her voice to anyone even to her children. She always address them as "Rasa" meaning honey. She never speaks ill of others or find faults with others. She is such a lovely and genteel person.

Her family, her sister, brother – in – laws, nephew and nieces mourn at her untimely death. We all badly miss her. We hope she is in the hands of our Creator. God bless her.

K. Navaratnarajah
Brother in Law, LIVERPOOL, U.K

13. A BEAUTIFUL SMILE AT REST

*The Lord saw you getting tired
And a cure was not to be
So he put his arms around you
And whispered "Come with me".
With tearful eyes, we watched you suffer
And saw you fade away.
Although we loved you dearly,
We could not make you stay
A golden heart stopped beating
A beautiful smile at rest
God broke our hearts to prove
He only takes the best.
It's lonesome here without you,
We miss you so each day.
Our lives aren't the same,
Since you went away.*

*When days are sad and lonely
And everything goes wrong,
We seem to hear you whisper
"Cheer up and carry on"
Each time we see your picture,
You seem to smile and say
"Don't cry, I'm in God's keeping
We'll meet again some day"
When I talk to you in my prayers at night
I hope you can hear all I have to say
I would have told you, If only I could
Have had you back for one more day.*

By. Mythily

பகுதி - 3

PART - III

குடும்ப வாழ்க்கை ஒளியில்
FROM FAMILY ALBUM

PART III

The first of these is the
 second is the
 third is the
 fourth is the
 fifth is the
 sixth is the
 seventh is the
 eighth is the
 ninth is the
 tenth is the
 eleventh is the
 twelfth is the
 thirteenth is the
 fourteenth is the
 fifteenth is the
 sixteenth is the
 seventeenth is the
 eighteenth is the
 nineteenth is the
 twentieth is the
 twenty-first is the
 twenty-second is the
 twenty-third is the
 twenty-fourth is the
 twenty-fifth is the
 twenty-sixth is the
 twenty-seventh is the
 twenty-eighth is the
 twenty-ninth is the
 thirtieth is the

FROM THE
 OF THE
 BY THE

The first of these is the
 second is the
 third is the
 fourth is the
 fifth is the
 sixth is the
 seventh is the
 eighth is the
 ninth is the
 tenth is the
 eleventh is the
 twelfth is the
 thirteenth is the
 fourteenth is the
 fifteenth is the
 sixteenth is the
 seventeenth is the
 eighteenth is the
 nineteenth is the
 twentieth is the
 twenty-first is the
 twenty-second is the
 twenty-third is the
 twenty-fourth is the
 twenty-fifth is the
 twenty-sixth is the
 twenty-seventh is the
 twenty-eighth is the
 twenty-ninth is the
 thirtieth is the

அ. வாழ்க்கையின் முதற்பருவம்

(A) FIRST STAGE IN FAMILY LIFE

Miss. Geetha Geradine Shanthikumari Rajadurai

***"Get thee behind me Satan,
I will have nothing from thy hands"***

-Grand Stand of Christ

THE FIRST STAGE IN FAMILY LIFE

With sisters Thamaraikumari and Arasakumari

Receiving 1st Prize for English Oratory at the Prize Day in 1968 at Jaffna College from Chief Guest Mrs. Amarasekera, wife of G.A, Jaffna

Shanthi second in line carring a wreath

Shanthi 5th in right line carring a wreath

Funeral procession of late S.V. Balasingam, Principal, Jaffna College on June 1968

*(Left to right) Shanthi, Vicks, Shanthi's father, mother carrying Anjee, Jeeka (sister),
Thayalam (B.I.L) Victor (Uncle) and Vinayagam (grandfather)
(Seated) her brother Walter and wife Chirista on their Wedding Day on 17.05.1978*

*(Left to right) Vicks, his Uncle Dr.R.Nitchingam, aunt and his father
R.Thambiya J.P. on 22/03/1964*

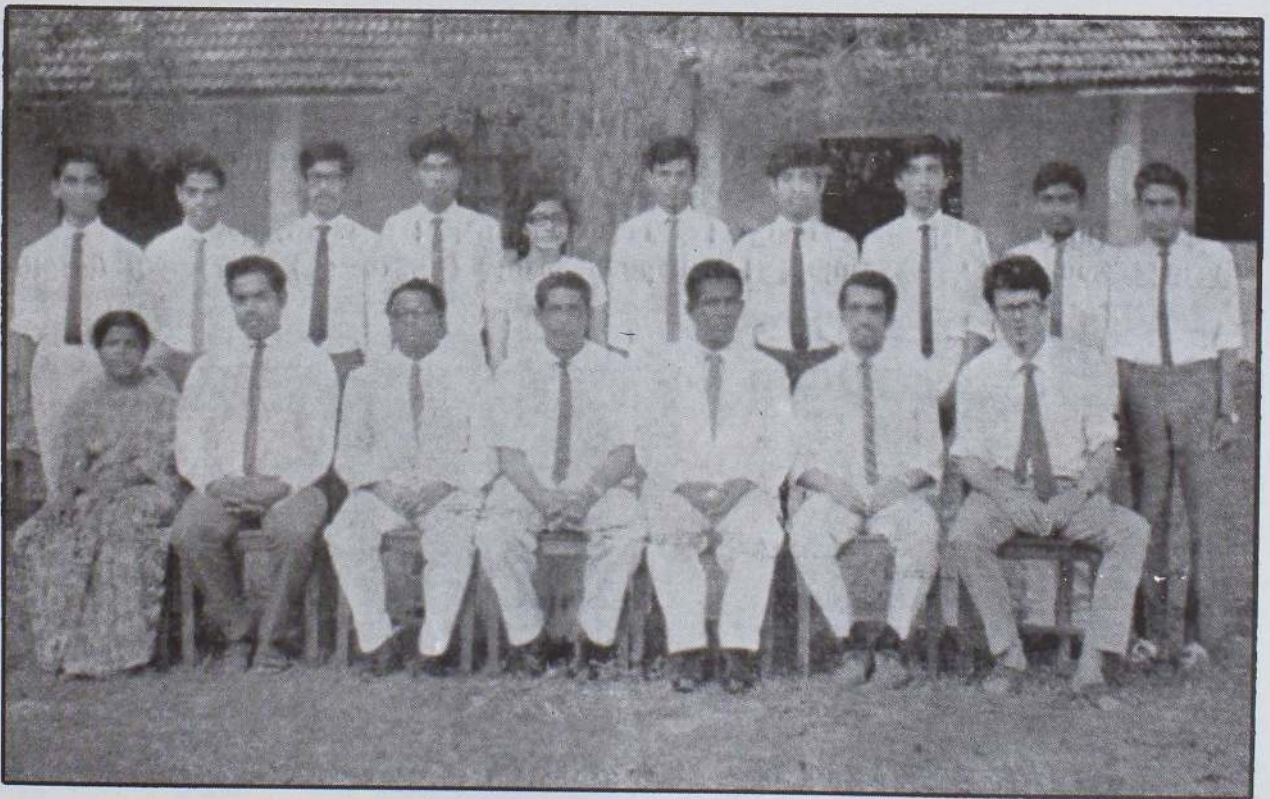
AT JAFFNA COLLEGE, VADDUKODDAI

Academy Dinner 1972

With her Classmates fourth from left

The grade XII arts 1971

**TAMIL MANTRAM KALAI VILLA AT SRI LANKA LAW COLLEGE
ON 18.02.1978**

*Vicks delivering extempore speech
seated from left Mrs. Sharvananda, Chief Justice Sharvananda,
Amuthan Rajakariyar (President) and A.Sriharan (Secretary)*

*Vicks receives the Gold Medal from Mrs. Sharvananda
Chief Justice Sharvananda looks on.*

ஆ. வாழ்க்கையின் இரண்டாவது பருவம்

(B) SECOND STAGE IN FAMILY LIFE

Mrs. Geetha Geradine Shanthikumari Vigna Raja

"Peter reassured Christian women who were married to unbelievers that they did not need to preach to their husbands. Under the circumstances their best approach would be one of loving service; they should show their husbands the kind of self-giving love that Christ showed the Church. By being exemplary wives they would please their husbands. At the very least, the men would then allow them to continue practicing their 'strange' religion."

-Said Shanthi to Vicks before marriage (Quoting Bible)

THE HISTORY OF THE NOLAHAM FOUNDATION

The Nolaham Foundation was established in 1954 by the late Mr. N. N. Nolaham, a prominent businessman and philanthropist. The foundation's primary purpose is to support and promote the education and welfare of the community. It has since grown into a major institution, providing a wide range of educational and social services. The foundation's assets are managed by a board of trustees, and its activities are reported annually to the public.

OUR REGISTRATION OF MARRIAGE ON 18.01.1980

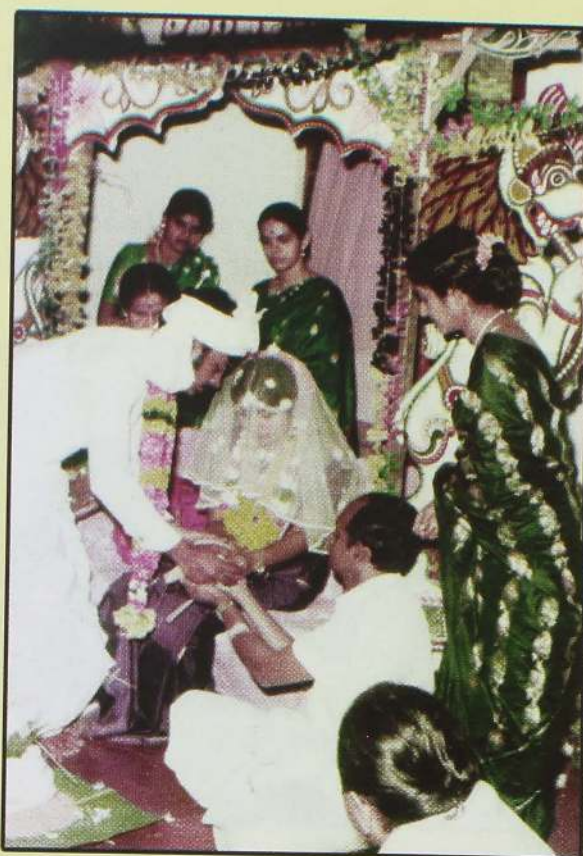
Mr. A. Amirthalingam, M.P., Leader of the opposition in Parliament of Sri Lanka signing as addressing witness

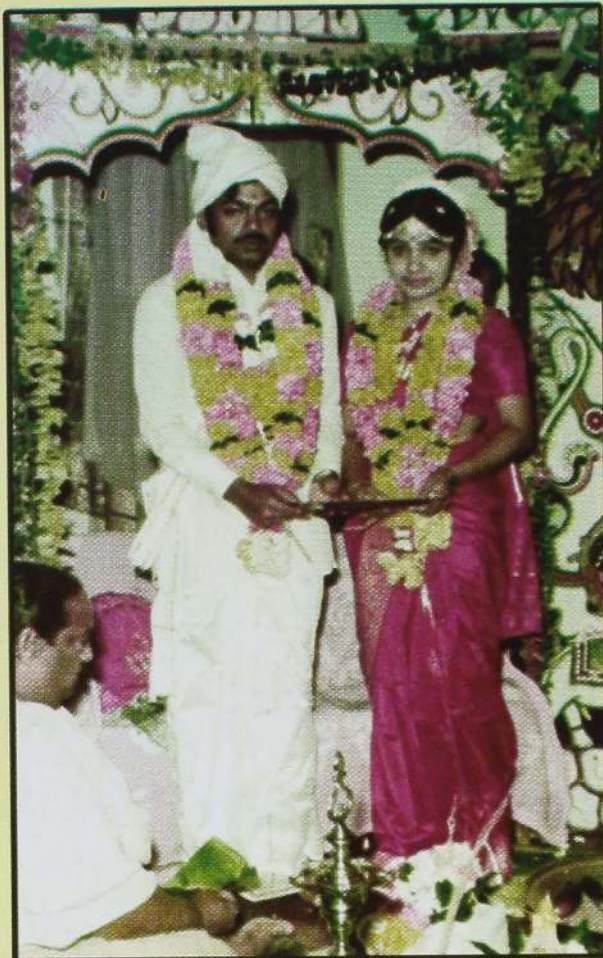
Exchanging engagement rings

OUR WEDDING CEREMONY ON 18.01.1980

OUR WEDDING CEREMONY ON 18.01.1980

OUR POST NUPTIAL RECEPTION ON 19.01.1980

S-I-L Maharanee on 28.06.1980 at her Registration of Marriage

Blessing her S-I-L Maharanee on 23.08.1980 at her wedding ceremony

Cousin Kandu on his Registration of Marriage on 15.09.1982

Blessing her cousin premila Sivanandan at her wedding day in 1983

Sanga's 31st Day on 30.01.1981

Kutti's 31st Day on 06.11.1982

Sanju's 31st Day on 01.07.1984

Sanga's 1st B'Day on 30.12.1981

Father feeding பஸ்ஸு கொழுக்கட்டை to Sanga

Sanga's 2nd B'Day on 30.12.1982

Kutti's 1st B'Day on 06.10.1983

Sanju's 1st B' Day on 01.06.1985

Father blessing Sanga

Mother blessing Sanga

Sanga's Puberty Celebration on 30.07.1994

NUWARAELIYA PICNIC WITH CHILDREN ON 13/06/2004

WEDDING CEREMONY OF

Anjee on 17.07.1997

Nilani on 24.11.2002

Anusha on 10/06/2001

Kalani on 12.06.2006

SHANTHI'S 50TH B'DAY ON 18.02.2004

Shanthi in Jubilant mood with her husband and son Sanju

இ. வாழ்க்கையின் மூன்றாவது பருவம்
(C) THIRD STAGE IN FAMILY LIFE

Mrs. Geetha Geradine Shanthikumari Vigna Raja

அவள் பிள்ளைகள் எழும்பி அவளைப் பாக்கியவதி என்றார்கள்;
அவள் கணவனும் அவளைப் பார்த்து அநேகம் பெண்கள்
குணசாலிகளாயிருந்ததுண்டு நீயோ அவர்கள் எல்லோருக்கும் மேற்பட்டவள்
என்று அவளைப் புகழுகிறான் (நீதி. 31:28,29)

**Her Children arise and call her blessed;
Her husband also, and he praises her;
"Many women do noble things,
But you surpass them all.**

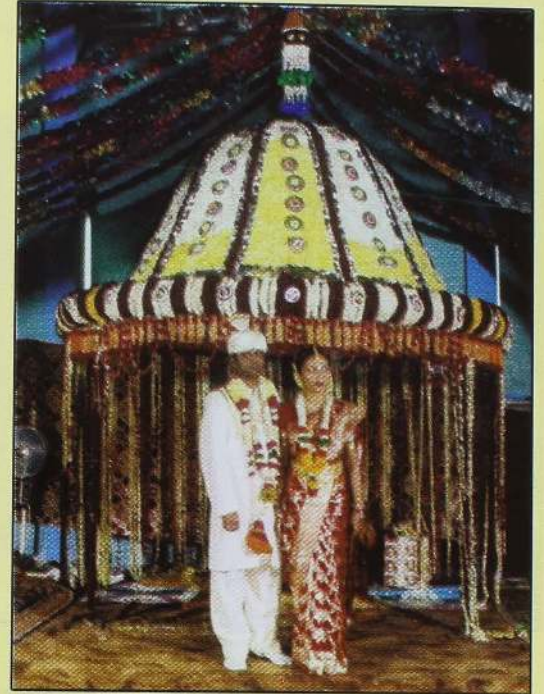

the children rise and call her blessed,
her husband saw and he pruned her
"They would do noble things,
but you surpass them all."

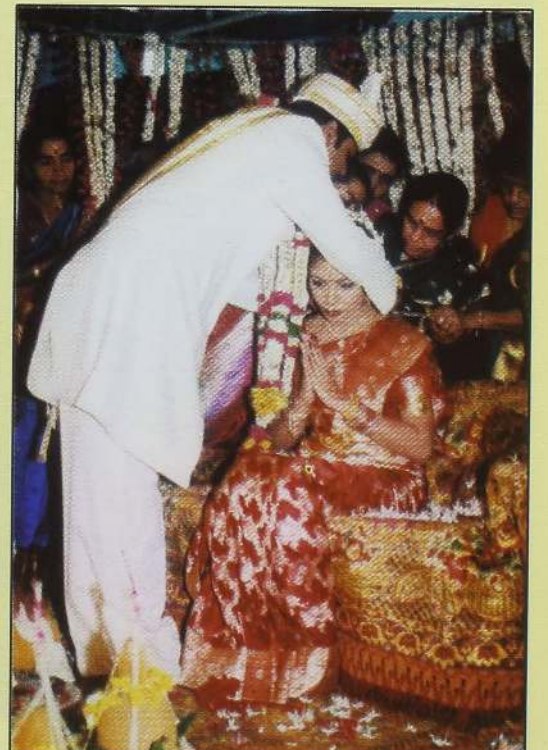
SANGA'S REGISTRATION OF MARRIAGE ON 25.01.2005

SANGA'S WEDDING CEREMONY ON 27.01.2005

**WITH THE FAMILY ON SANGA'S
WEDDING CEREMONY ON 27.01.2005**

*Utheshan's 1st B'Day on 06.04.2007
in U.K*

*With husband, son Sanju and grandson
Utheshan in U.K*

*With husband, and grandson Utheshan at
MADAME TUSSAUDS in UK*

*Utheshan's 2nd B'Day on 06.04.2008
in Jaffna*

Utheshan's 3rd B'Day on 06.04.2009 in Jaffna

With husband, daughter, S-I-L and Grand son

With son Shavindra (Kutti)

Large block of faint, illegible text in the upper section of the page.

Small block of faint text, possibly a sub-header or section title.

Large block of faint, illegible text in the middle section of the page.

Large block of faint, illegible text in the lower section of the page.

பகுதி - 4
PART - IV

சாந்தியின் கட்டுரையும், திட்ட அறிக்கையும், ஒப்படைகளும்
ARTICLE, PROJECT REPORT AND ASSIGNMENTS BY SHANTHI

1. THE CONTRIBUTIONS OF THE FEMALE MEMBERS OF THE AMERICAN MISSION IN EDUCATING THE FEMALES IN JAFFNA DURING THE BRITISH PERIOD.

This study is an attempt at tracing the invaluable services rendered by the female members of the American Mission to the female folk of Jaffna, in the sphere of education during the British Period. It was a society in which it was unheard of that women be educated, They were considered as the "Properties" of their husbands and the prime role of a woman was to be a housewife and bear children. In fact, education was a taboo among women and it was feared that the daughters would have a bleak future if they were educated. In addition to the attitude of the natives the American Missionaries had to face the suspicious mentality of the British Government who were not in favor of a mission from America. Though the supreme goal of the missionaries was to evangelize, they found themselves being compelled "to seek the aids of learning" (Plan: 1823) in order to prepare the ground for sowing the seed of the Gospel. The rate of literacy among the natives being very low, the Missionaries from the start endeavoured whole heartedly to raise a liberated population, liberating them from the shackles of ignorance and illiteracy.

The inception of the American Mission owes much to Samuel Mills of Connecticut, USA, whose fervent prayers at the 'Haystack Prayer Meeting' along with four other colleagues at Williams College, for reaching out to the masses in the Asian countries to bring the Word of God, were answered when the American Board was established to send missionaries overseas. Though the Board at its first meeting in 1810, had as its main objective the task of sending missionaries overseas, it could not be materialized due to lack of funds till 1811 when the decision was taken to send four missionaries as a beginning. Newell, being one among the four, reached the shores of India but being refused permission to stay proceeded to Mauritius from where hoping to reach Bombay, he sailed to Galle instead. As there was no resistance from the Government under the then Governor, Sir Brownrigg, to be in Colombo,

he requested the American Board to send more missionaries. On their arrival, they were recommended by the Governor to proceed to the Northern part of Ceylon and subsequently reached Jaffna in October 1813. It would be appropriate to quote J.V. Chelliah's opening passage here:

"That the small sandy Peninsula of Jaffna situated in a remote corner of the Island of Ceylon, should enjoy the privilege of having one of the pioneer institutions of higher Western learning in the East, can only be accounted for by the inscrutable ways of Providence." (Chelliah - 1922)

Ruberu: (1962) states that the second batch of missionaries, who joined Newell, were Rev. Daniel Poor, Rev. James Richards and their wives with Rev. Edward Warren and Horatio Bardwell, the number totaling to six. It is interesting to note that the wives of the missionaries, brought up in the lap of luxury of the United States, ventured to give up all their comforts to a land unknown, among a set of native unheard of and culturally, socially, economically at poles apart

Winslow (1835) writes "Having obtained permission of the Government the first American missionaries took possession of the Mouldering walls of the Churches at Batticotta and Tillipally; and on the arrival of the reinforcement, in like manner gained possession of the three Churches at Panditeripo, Oodoovile and Manepy These five stations lie within a circuit of about 20 miles."

On their arrival the missionaries were ready to learn the indigenous language of the natives in order to reach the masses, having realized the truth of the observation made by Dutch Priest Baldeus, quoted in Ruberu (1962) "it was more reasonable to ask one man to accommodate himself to many than to expect many to adjust themselves to him"

Winslow (1835) quoting his wife from her 'Memoir' writes in her own words "The acquisition of the native language should be the first object in the labors of every foreign missionary. Without a knowledge of the vernacular tongue, he can have little unrestrained intercourse with the people, little

sympathy with them, and but partial access to their mind It may be stated also as a general truth, that if the language is not obtained to some extent or a good beginning made, in course of the first year, it will never be obtained." She further states, " Nor is it less necessary for the wife of a missionary to begin well in this respect. Liable as she is to be interrupted by family cares, it is more important for her to make thorough work at once, in getting such an acquaintance with the grammar and structure of the language as may enable her to classify and retain the words she hears." She further recommends, missionaries should be sent out comparatively young in order to acquire a foreign language, especially the pronunciation. This exemplifies the earnestness of the missionaries in reaching out to the natives. The low rate of literacy and the acute shortage of books in the vernacular, prompted the missionaries to set up vernacular schools in the villages. In addition to this, in order to enlighten the natives on " the treasures of the European science and literature" (Plan 1823) the advanced education of the West had to be made accessible to the natives which was possible only through the language of the west.

Ruberu (1962) writes that the " American Mission from the very early days of the Mission in Jaffna, asserted the importance of teaching English." In fact, as early as 1816, just three years after their arrival, an English Day school was set up at Tellipalai, where English was taught along with Tamil – a school established by Rev. Daniel Poor. It is appropriate to mention here that it was Mrs. Poor who taught the boys at the station. Winslow (1835) quotes from his wife's Memoir that, " At length a few boys who were anxious to learn English began to come as day scholars to the station at Tillipally and receive lessons from Mrs. Poor as she sat in the door, for they wouldn't venture into the house. Becoming more acquainted with the missionaries and more anxious to learn the English language as a means of getting employment under the Government, six poor boys at length consented to remain at the station ... There were a few others who attended as day – scholars."

Before delving into the contributions of the female missionaries of the American Board towards the Education of women, it would be worth having a look at the mindset of both the British Government and the natives towards the American Missionaries, as it would throw light on their perseverance, endurance and patience in all their endeavors. The American missionaries receiving a cold reception on their arrival in India, set their eyes towards Ceylon. Newell the missionary who arrived was given a warm welcome by the Governor – Robert Brownrigg and under his Government they received every support and protection from the Government. Ruberu (1962) states that after a temporary stay in Colombo, the American Mission, with the approbation of the Governor, entered upon permanent residence in the District of Jaffna, being permitted to reside in any part of the District and establish schools. He further states that Brownrigg regarded the dissemination of religions instruction as a way of improving the condition of the masses and the missionaries were the best agents for improving the lot of the people. Therefore he was impartial in his treatment of all the missions, whether they were from England or elsewhere and the decisions taken in this regard were carried out of his own accord. Ruberu continues that this could be assumed from the comments of the Secretary of State made to Brownrigg's successor Barnes on a later occasion when discussing the position of the American Mission in the country, he comments that if Brownrigg had sought permission from Home – Government to allow the American Missionaries to establish themselves in Ceylon he would not have been granted it. Quoting the words of the secretary of state, Ruberu continues. "Had the question indeed been now to be decided, whether an establishment of foreign missionaries should be formed in the island, I should have had no difficulty in with – holding my consent. But permission to these gentlemen to reside originally been given without the previous sanction of His Majesty's Government, and has some years enjoyed..." In a later occasion he states, "I should not have hesitated to remove them from the Island at once, as at present I have disallowed the introduction of an additional member of the Mission." This was the occasion when a lay member – James Garret who was sent by the Board of Commissioners as a printer to the printing press that the American Mission

was planning to establish in Jaffna, was refused accommodation and was ordered to leave the country immediately. During Barnes tenure as a Governor his attitude towards the American Mission seems to have never changed and as a consequence the missionaries had no official support.

The same incident is cited in Winslow (1835) 'Mr. Garreft, whose arrival has been noticed was sent out by the Board as a printer for the mission; but was not allowed by the Government to remain on the Island. The Missionaries forwarded their petition that he might be permitted to join the Mission, and also a remonstrance against his being sent away, founded in the encouragement given by the preceding Governor to the establishment of the Mission with leave to have a press, as well as on the moral necessities of the natives. But the Governor was so averse to any increase of the number of Americans on the Island, that the order for his removal was enforced, Indeed an injunction was subsequently obtained from his Majesty's Secretary for the colonies, against any future additions to the Mission. This was in force for 11 years, until after the arrival of Sir Robert Wilmot Horton as Governor by whose kind representation the Home - Government removed the injunction. The stoic endurance of the Missionaries can be evidenced in the final statement regarding the garret issue, by Winslow (1835). "During this whole period, contrary to the expectation of such as looked for the extinction of the Mission, none of the brethren previously in health, were removed by death, or permanently disabled by sickness." Such was their mentality that no obstruction could hinder their progress.

A short description of the natives would add to the understanding of the environment in which the missionaries were forced to build an enlightened society. Mrs. Winslow gives an expansive description of the homes, the manner of eating, the clothes, the jewels, the mentality at the beginning and the characteristics of the natives as cited in Winslow (1835). It is interesting to quote a portion from the memoir, " In my employments for the day one morning every week I am occupied an hour in giving my clothes to the washer - man, and in receiving the clean ones that he brings. Here, probably my patience is tried. Very likely he has torn the towels in two, so that he may

count the right number, and keep one himself. The sheets he has kept back for his wife or somebody to wear..... One day in the week I must go through much the same course with an ironing - man. You can have no idea of the dishonesty of these people. The very generally, from the richest to the poorest, think it no disgrace, but rather creditable, to steal from the Europeans - as we all are considered - though it be the most trifling thing. If you leave a room for a few minutes with anything in it that can be pilfered and sold, such as a spoon, a knife, a pair of scissors, or a piece of cloth, you must not expect to see it again if any idler is about."

It was amidst such opposition from the Government and the attitude of the natives that the American Mission set on its Herculean task of educating the natives. Harrison (not known) states how keen the desire for education can be seen from the fact that only five years after the arrival of the first American Missionaries. twenty four schools existed in Jaffna villages, with an attendance of over one thousand children. She continues that in spite of the strong desire for education for boys, the Missionaries recognized a corresponding fact - a strong prejudice against the education of girls. Every time the Missionaries attempted to persuade the parents to allow their daughters to learn to read the reply was invariably "It is not our custom." Mr. Meigs - an early missionary is cited in Velupillai (1922) as having stated, "I saw two native females, who could read and write, one in Alavetty and one in Udupitty. I heard of another but never saw her. I think there were no others in the province in 1816." Harrison (not known) notes that not only the parents but even the girls themselves, objected to any attempt to make them literate. She continues that the idea prevailed, according to early mission reports that for a woman, learning to read "spoiled her modesty, endangered her chastity, and rendered her insubordinate to the other sex. Little girls when - first brought into the schools could hardly overcome their sense of shame so as to go on with their studies" Ruberu (1962) comments on this topic that the initiative for educating girls came from the female members of the Missions in Ceylon. He further states that in the Northern parts of the Island a start was made by the American Mission on the teaching of girls as early as

1817. He comments that the origins were humble but in the course of time much progress was made and by 1823 they were in apposition to open a free boarding school in Uduvil exclusively for girls.

Winslow (1835) citing his wife's own words, " In obtaining female children to instruct, we have much reason for thankfulness that of late we have had some success..." 'Females have no custom to learn', is the universal excuse, and generally it has more weight than all we can urge in favor of what would prepare them for usefulness and happiness." She further writes on the 24th of September 1821 "I have long been trying to obtain girls to attend school... was much encouraged to day because one came whom we have often tried in vain to get. There were before two day - scholars who have attended pretty constantly for several months, besides the little one in the family who is the daughter of the domestic. So a commencement is made." The two girls who attended regularly were the ones who were seen about the house but wouldn't venture in or talk to the missionaries. Later they seem to have become more familiar and set down on the door steps. She further writes, " By promise of a jacket when they should be able to make one, they were induced to take a needle and learn to sew. They were much pleased, and everyday came and sat in the door for two or three hours. We then told them of the advantages of being able to read, and persuaded them to learn." It seems to have taken six months for the girls to feel at home with the missionaries, though the parents did not permit them to eat with the missionaries for fear of 'losing caste'. It was nature's hand that changed the attitude of the natives and paved way for establishing a boarding school for girls. One night almost a year since the girls started coming into the mission premises, a heavy storm prevented them from going back home. One of the girls consented to partake of the supper and subsequently after a few weeks she was brought by her father to be left with Mrs. Winslow. Mrs. Winslow writes, "After this we had less difficulty in inducing others to come to us, or their parents to give them up" (Winslow 1835)

Ruberu (1962) points out that the American Missionaries who settled down in the Jaffna District concentrated in all their number and force to establish schools in that area, and despite all hardships which faced the Mission from time to time it succeeded in building up a commendable school system in the Jaffna District. He quotes the comments of the Colebrook Commission as a testimony to the educational activities of the American Mission, " the Northern Districts of the Island are chiefly indebted to those missionaries for the progress of education, the benefits of which are already experienced. It is but just to recommend that they should receive all the encouragement from the Government to which their exertion and exemplary conduct have entitled them." This was in the year 1831.

Due to the untiring efforts of the Missionaries before the end of 1818 the history of Jaffna women turned a fresh page and Velupplai (1922) cites Rev. Poor as making a note of the fact that 08 girls attended daily classes and 12 during weekends. By 1819 there were 633 boys and 10 girls attending schools established by the American Mission, where instruction was imparted both in Tamil and English. Chelliah (1922) writes as follows about the standard of education in these schools which stimulated the desire for further studies for which a higher institute had to be established. "These schools stimulated a great desire in the country for English education Some of the boys were far advanced in their studies that it was felt that fuller provision should be made for further education. With this object in view the missionary resolved to establish a central institution to give higher education to deserving boys."

The Mission decided to set up a central school for boys as the desire and interest for education grew in leaps and bounds for a more advanced type of education.

These circumstances led to the drawing of a "Plan of a college for literary and religions – a Mission College for Tamul and other youths in Jaffna" (Plan – 1823)

An extract from the plan (1823) is cited in Ruberu (1962) "A leading object will be to give native youth of good promise a thorough knowledge of the English Language it will open to them the treasures of European Science and Literature and bring fully before the mind the evidence of Christianity ... The learning of the West should as fast as possible be brought into the language of the East. The most important works in English must be translated To accomplish all these a large number of English Scholars must be raised up from among the natives. Another object will be the cultivation of Tamil Literature. It is further stated in the plan (1823) that Sanskrit - 'the language which is the great repository of Eastern literature' along with some knowledge in Hebrew, Latin and Greek. In addition to these Languages, Science, extensive Geography chronology, History (Civil and Ecclesiastical), Mathematics, Christianity, Principles of mind and natural and revealed religion."

Another objective was to educate and raise up Christian teachers from among the natives avoiding issues involved in getting teachers from abroad.

The plan was presented to the Ceylon Government, various institutions and friends of the Mission. Both the Ceylon and the Home Government turned down the request and continued obstructing its efforts. Ruberu (1962), analyzing the reasons given by Barnes in objecting to the establishment of the College, states that, though the mission needed sanction from the Ceylon Government, the first reason for refusal was on financial grounds; the second being an irrational argument that the College to be established in Calcutta would serve the needs of Ceylon, the final reason a warning to the American Mission to remember its position in the country - quoting Barnes own words in this regard "to bring to your consideration as affecting the probable permanency of your college, should it be established. The instruction of His Majesty's Secretary of state, you are aware, limit the number of your Mission to the gentlemen now comprising it, and there appears no reason to suppose that the restrictions will be removed." Contrary to Barnes willful objections, the College to this days stands as a witness to God's plan and the restrictions too were removed on the recommendation of the Colebrooke Commission.

The Home – Government too declined to give encouragement to the Mission, and refusal permission to establish the college. This adverse attitude has its effect on the Board of the American Mission who requested the Missionaries to suppress their exertions until such time as it pleases the Government to remove the restrictions.

Such discouragement would not destroy the enthusiasm of the Missionaries to establish a college for higher education for the natives. They pressed forward on a less ambitious scale and “ a college was started by bringing together the most forward lads who were selected from the boarding school” – cited in Ruberu (1962) from the first report of the American Mission Seminary, Jaffna, 1827. It was established at Batticotta under the care of Rev. Daniel Poor in 1823, with 48 lads, selected on the basis of an admission test in English and Tamil.

Ruberu (1962) comments “ The fact that in spite of all the obstacles mentioned, the American Mission did endeavour to found a seminary for higher education of the inhabitants, shows how anxious the mission to make such provision. Instead of giving only a religious education, the curriculum of the seminary included subjects like languages, Mathematics and Science. This shows that the American Mission considered higher education as a means of broadening the outlook of those who pursued it an education for practical life”

Soon after the establishment of the Batticotta Seminary, it was thought essential by the Missionaries to establish a central school for girls who might eventually exert their influence as mothers of succeeding generations. After many discussions regarding the location of such a school it was decided that Uduvil would be the best station: Harrison (not known) writes “ It was recognized that a missionary wife interested in education was indispensable for the work of a girls school. At Uduvil there was a strong and capable missionary with an equally capable wife and the Winslow's be in charge of it” So began the female Central school at Udvil Winslow (1835) quotes his wife's own words in September 1823; “I feel that it is a great object If it is

the will of god that the school should come here, may we be prepared by His spirit to enter on the work with right hearts, feeling our helplessness and entire dependence on Him.... May we look to our Father for his direction and assistance in humility and faith and may the beginnings of the school be marked with His special blessing." The school was begun with the right heart and right mentality and in January 1824, 22 girls were gathered from various stations, at Uduvil. The boys who were already there were sent to other stations. Soon the number increased to 29.

At the beginning, the girls were instructed in reading and writing Tamil, Arithmetic, Geography and Christianity. As there were no textbooks in Tamil Mrs. Winslow wrote out the lessons in Arithmetic and Geography, daily, and the afternoons were spent in sewing under the direct supervision of Mrs. Winslow. Ruberu (1962) writes that these girls were always admitted when young and a few were taught English. They were kept in the school until they were married. Mrs. Winslow is quoted in Winslow (1835) " They marry as soon as marriageable when they have an eligible offer, though we should prefer having them longer." The impact of the curriculum at school can be evidenced by the fact that as early as 1826, 3 former girls who had married were on the teaching staff in the girls day schools and reported to have certainly done a better job than the male teachers. The popularity of the schools was so high that the mission had to limit the number of intake. By 1828 the mission decided on the number as 35, as it was heartening not to give an ear to the pleas of the parents to accommodate their girls.

To the existing curriculum was added the study of elementary astronomy, which proved to be useful at the Batticotta Seminary in ' Combating superstition and the influence of popular astrologers' (Harrison - not known). Both paper and ink and the 'Ole' and the style were used for writing Tamil and English. Rev. Poor is cited in Harrison (not Known) that " Writing with the style on the ole must be regarded as essential and should not be neglected." He comments that the writing at Uduvil is better than at Batticotta. In addition the girls were trained in singing using Tamil and English Hymnbooks.

Harrison (not Known) records that by 1839, according to a decision taken by the mission to employ graduates from Uduvil Girls College, at least two such teachers were employed. In addition two young ladies from America arrived in Ceylon in December 1839 one had to return due to ill health but the other Miss Agnew started her 'long career as teacher and virtual principal that won her the undying affection of Jaffna Women' (Harrison not Known)

Along with the growth of education for women, grew the orderly life - working according to schedule at Uduvil. Every act of those residing within the premises carried out to schedule routinely from getting up at 5.00 am, to rolling the mats and pillows and keeping them in the appropriate places, morning devotions followed by separate duties, breakfast at eight, School at nine, lunch at 1 o'clock, dinner and finally to bed at 8 o'clock Rules to be followed were hung up in the school hall, along with penalty for violators. But Harrison (not known) remarks that in general, the girls did not need much discipline.

Around 1848, an interest in the health and physical education of girls at Uduvil was initiated. Dr. Green's translation of Anatomy and physiology and the Tamil Minor Poets were also regularly studied. Lectures on practical subjects, on manners, customs and religion of different countries and "News of the day" too were given.

As the American Missionaries realized the importance of teaching English, Uduvil too promoted the study of English using various approaches, not named then but adopting the fast developing techniques and methods of the present day. It would be appropriate to produce an extract from an article that appeared in "Uduvil 1911 - 1936" written by Miss Vinning Nicholas who herself was an English teacher.

"Another novelty was a weekly assembly of the whole school from 4th Standard up, when nothing but English was spoken. Songs, games, exercises, recitations, stories and dramatic items, many of them worked up in classes were given before all. Benefit thus accrued both to doers and hearers. The supervisor conducted games of interest and instructional value. Much " Free

Oral Assimilation" was given in carefully planned dozes, both in the assembly and in classes – where the teacher would talk or recite fluently, with abundant gestures, leaving the pupils to glean as much of the meaning as possible, for pure enjoyment, without any questions before or after to test their comprehension. Thus they grew accustomed to hearing the rhythm of naturally spoken English and also an acceptable non – Tamil intonation"

Courses in English Phonetics and Methods too were introduced in Jaffna; all four skills were taken care of; the net result of the Mission in imparting a knowledge of English was tremendously successful, but unfortunately since this was not their primary goal, they hardly left any traces of the approaches they adopted, though from the evidences available it could be inferred that they covered a wide range, begining with Grammar - Translation Method to an approach that could be named as an eclectic method.

The mission started a training school for teachers at Uduvil, for girls who were the cleverest and most intellectually gifted. Harrison (not known) writes about the course, " as laid down by the Government, included Tamil Composition and Literature, especially the poetry of Avvai and Thiruvalluvar, Geography of the world, History of England and the British Empire, Physiology, Needlework, including ability to cut out and make several specified garments, principles of School Management and practice in teaching and a three hours per week English class." She further writes that the Training School had enabled Tamil girls to see a vision of teaching as a genuine means of service, as a real opportunity to take the treasures of learning and to give them with joy to the new treasures of learning and to give them with joy to the new generation. By 1882 the number of girls in the Mission Schools was 2,050 and in 1907 it had risen to 3,500 and the trained women teachers were especially necessary.

The untiring efforts, the great enthusiasm, dedication to the work entrusted, the friendly attitude to the students – all speak for the great success achieved in the sphere of education by the American Missionaries. In the words of Mrs. Winslow as cited in Winslow (1835) "a missionary wife should have sincere and humble piety, a good temper, commonsense, a cultivated

mind, a thorough knowledge of household economy any affable manners," The lives of all the great Female American Missionaries reflect her words. She herself was an epitome of all the qualities and even more so that her husband writes of her " Though never very strong, she yet was so controlled by an indomitable spirit that she was able to accomplish more than do most persons in continued health."

Harrison writes that, Miss Agnew, equally with Mrs. Winslow put the impress of her personality on the school especially on the girls who were students in her time. She came as a single woman to Ceylon to work alone for a whole life time. Mrs. Spaulding, Mrs. Page, Miss. Stewart all add to the women who were largely responsible for strengthening the education for women. Their characters have left indelible marks on the women of Jaffna. How they faced misery, disappointments, death of their own children, death of other missionaries and most of all their own deaths, speak volumes to those whom they had been in contact and even for us who are generations behind. They have erected educational institutions but also transformed various societal norms impacting the position and roles of women in Jaffna society. Harrison writes, " Through their emphasis on education, individuality and rational thought the lives of thousands of Jaffna girls and their progeny was altered forever.

They willingly gave up the lap of luxury of American life to secure a permanent place in the " Bosom of Abraham" (Holy Bible: Luke 16:22)

The sowed down by the American Mission even at present yield fruit.

Reference

- 1) *Bookwalter L.G* (Not known) *Uduvil 1911- 1936*
- 2) *Chelliah J.V* (1922) *A century of English Education: The story of Batticotta Seminary and Jaffna College.*
- 3) *Harrison Minnie* (not Known) *Uduvis's First Hundred Years: A fascinating story of one of Asia's first Girls' School. New Millennium Technologies. USA.*
- 4) *Ruberu Ranjit T.* (1962) *Education in Colonial Ceylon. The Kandy Printers Limited Kandy.*
- 5) *Veluppilai C.T* (1922) *A History of American Ceylon Mission.*
- 6) *Winslow Miron* (1835) *Memoir of Mrs. Harriet L. Winslw. Thirteen years a member of the American Ceylon Mission. Reprinted: Asian Educational Services India 2003*

2. MANAGEMENT IN ENGLISH LANGUAGE TEACHING (ELT)

As a controller, organizer, assessor, promptor, participant, resource person, tutor and an observer in the field of ELT.

1.0 Introduction

I entered my career as a practitioner of ELT in 1976, having obtained a Bachelor's Degree with English as a subject. I joined as a novice to the whole profession with fluency in English but absolutely no knowledge in the teaching of the language. The entire organization of myself as a practitioner and my alignment to the organization as a practitioner of ELT, have had to be created through years of hard labour and experience, as there has hardly been any opportunity for training in the field, in the region from where I hail. The process of coordinating work activities so that they are completed efficiently and effectively, (Robbins & Coulter: 2005) cannot be said to be completely effective in my career. I have coordinated teaching activities with students from various disciplines, at varied language proficiency levels, with different socio-economic backgrounds and such other variables. But I cannot say that I have so far completed work activities efficiently and effectively to my utmost satisfaction.

To give a fair picture of the workload at the ELTC I wish to annexe two tables that depict the courses conducted by the ELTC per faculty (Table A) and the number of students registered for ESL during the academic year 2002/2003 (Table B). I am not in a position to furnish very recent data, as I have been on a long term of medical leave and also the university has not been functioning smoothly since I resumed duties.

Table-A

Courses conducted by the ELTC per faculty with No. of years/hrs per week/mode of evaluation

<i>Faculty/Dept.</i>	<i>No. of Years</i>	<i>No. of Hours/Week</i>	<i>Mode of Evaluation</i>
<i>Arts (including) RAFA</i>	<i>03</i>	<i>03</i>	<i>End of Semester Exams</i>
<i>English Language Teaching.</i>	<i>03</i>	<i>04</i>	<i>End of Semester Exams</i>
<i>Management Studies & Commerce</i>	<i>03</i>	<i>03</i>	<i>End of Semester Exams</i>
<i>Science</i>	<i>02</i>	<i>03</i>	<i>End of Course Exams</i>
<i>Agriculture</i>	<i>01</i>	<i>03</i>	<i>End of Course Exams</i>
<i>Medicine</i>	<i>01</i>	<i>03</i>	<i>End of Course Exams</i>
<i>Siddha Medicine</i>	<i>03</i>	<i>03</i>	<i>Annual Exams</i>

Table-B

Number of students registered for ESL during the academic year 2002/2003

		<i>New Admissions</i>		<i>2nd Year 2001</i>	<i>3rd Year 99/2000</i>
		<i>1st Yr. 02/03(A)</i>	<i>1st Yr. 2002/03</i>		
<i>Faculty of Arts</i>	<i>Arts</i>	<i>675</i>	<i>450</i>	<i>447</i>	<i>675</i>
	<i>Ramanathan Academy of Fine Arts</i>	<i>213</i>	<i>219</i>	<i>258</i>	<i>198</i>
<i>Faculty of Management Studies & Commerce</i>	<i>Management</i>	<i>99</i>	<i>79</i>	<i>85</i>	<i>199</i>
	<i>Commerce</i>	<i>49</i>	<i>47</i>	<i>57</i>	<i>146</i>
<i>Faculty of Medicine</i>		<i>107</i>	<i>106</i>	<i>-</i>	<i>-</i>
<i>Faculty of Science</i>	<i>Physical Science</i>	<i>107</i>	<i>104</i>	<i>57</i>	<i>-</i>
	<i>Biological Science</i>	<i>38</i>	<i>45</i>	<i>23</i>	<i>-</i>
<i>Faculty of Agriculture</i>		<i>43</i>	<i>47</i>	<i>-</i>	<i>-</i>
<i>Siddha Medicine</i>		<i>7</i>	<i>27</i>	<i>15</i>	<i>16</i>

One additional point I wish to highlight here is the staff student ratio at the ELTC during the year under review.

Total No. of Students

4336

Total No. of Staff

20

Ratio

216.8

It is against this back drop that I wish to evaluate the course I have followed on. Management in ELT. I have begun to perceive myself as a manager and my job as management in the organization called the ELTC at the University. Positioning myself as a manager, I would like to highlight the impact that such an awareness would create in my profession. Relating my profession to management, I intend starting with a definition of management, leading on to the functions and processes involved that reflect the roles of management, the skills that are needed to perform the activities of management and wind up with the rewards and challenges of being a manager

2.0 The 'Before' Stage

As Robbins and Coulter (2005) state a manager is one who works with and through other people by coordinating their work activities in order to accomplish organizational goals and management is the process of coordinating work activities so that they are completed efficiently and effectively with and through people. The vision of the University of Jaffna according to its statement, is persevering to be the leading centre of excellence in teaching, learning, research and scholarship and its mission is to produce intellectuals, professionally competent, capable and knowledgeable graduates to meet the emerging needs of the national and international community.

The ELTC as an organization within the larger set up realizes its role as of paramount importance in accomplishing the organizational goals. In spite of this realization I confined myself to the roles of a teacher as set out by Harmer. J. (2003) within the context of classroom changing my role from one activity to another facilitating the students' progress as a controller, an organizer, an assessor, a prompter, a participant, a resource, a tutor and an observer. Between the roles of controller and facilitator, the opposite ends of a cline of control and freedom, beginning my role as a controller in complete charge, controlling not only what the students do, but when and how they speak, I exemplify the qualities of a teacher-fronted classroom personality.

As an organizer my task is to get students involved engaged and ready and instruct them and initiate the activity and end up by organizing feedback. My role of an assessor enables me to offer feedback, correct and grade students, being sensitive to the students' possible reactions. Being a prompter I persevere to encourage the students to be creative. At times I am prompted to join as a participant, trying to avoid being dominant. When the need arises for me to be a resource I endeavour to be helpful and available but try not to permit the students to rely on me too much. The role that I assume, depending on what I wish the students to achieve, has been confined to the classroom and activities.

I have been aware of the fact that my behavior and attitude is an important factor in maintaining discipline in the classroom. I try to avoid going to class unprepared, inconsistent, be unfair, bore the students and have a negative attitude to learning.

I cannot say that I have got the most out put from the least amount of input – “doing things right or completed activities so that organizational goals are attained – “doing the right thing” (Robbins & Coulter: 2005). The ELTC has always faced the problem of lack of resources both physical and human. The student staff ratio is a reflection of this fact. To substantiate this point I annexe 05 tables (C1-C5) regarding the classrooms available for ESL classes. The capacity, the utility and the facilities of the rooms are incorporated in the tables. For want of classrooms, the hours allocated for ESL have to be curtailed. Proper planning and fair distribution of resources does not take place which in turn hinders the realization of the organizational goals. Management functions as stated by Robbins & Coulter (2005) – planning, organizing, leading and controlling are poorly performed.

Table C 1**Details of ESL Classrooms****Faculty of Arts**

<i>Name of the Classrooms (Faculty wise)</i>	<i>Capacity</i>	<i>Utility of hours per week</i>	<i>Facilities Available</i>
<i>OLB (Six rooms)</i>	<i>6 X 40 (240 seats)</i>	<i>90 hrs/w in all six rooms</i>	<i>BB</i>
<i>HC</i>	<i>50</i>	<i>10 hrs/w</i>	<i>BB</i>
<i>TLH</i>	<i>30</i>	<i>06 hrs/w</i>	<i>BB</i>
<i>Education -LR</i>	<i>40</i>	<i>10 hrs/w</i>	<i>BB</i>
<i>Sociology-LR</i>	<i>40</i>	<i>06 hrs/w</i>	<i>BB</i>
<i>Economic-LR</i>	<i>40</i>	<i>03 hrs/w</i>	<i>BB</i>
<i>Geography -LR</i>	<i>100</i>	<i>03 hrs/w</i>	<i>BB, OHP</i>
<i>Listening Room (Language Laboratory)</i>	<i>40</i>	<i>15 hrs/w</i>	<i>BB Equipped with other audio visual equipment</i>

Note: OLB - Ordinary Library Block

HC - Hindu Culture Room

TLH - Temporary Lecture Hall

LR - Lecture Room

BB - Black Board

OHP - Overhead projector

Table C 2**Details of ESL Classrooms****Faculty of Management & Commerce**

<i>Name of the Classrooms (Faculty wise)</i>	<i>Capacity</i>	<i>Utility of hours per week</i>	<i>Facilities Available</i>
<i>MH1</i>	<i>50</i>	<i>09 hrs/w</i>	<i>BB, OHP</i>
<i>MH2</i>	<i>50</i>	<i>09 hrs/w</i>	<i>BB, OHP</i>
<i>MH3</i>	<i>50</i>	<i>09 hrs/w</i>	<i>BB, OHP</i>
<i>CH1</i>	<i>50</i>	<i>09 hrs/w</i>	<i>BB, OHP</i>
<i>CH2</i>	<i>50</i>	<i>09 hrs/w</i>	<i>BB, OHP</i>
<i>CH3</i>	<i>50</i>	<i>09 hrs/w</i>	<i>BB, OHP</i>

Table C 3**Faculty of Science**

Name of the Classrooms (Faculty wise)	Capacity	Utility of hours per week	Facilities Available
BLH	50	01 hrs/w	BB
PH1	100	03 hrs/w	BB, OHP
PH2	50	03 hrs/w	BB
PH3	50	03 hrs/w	BB
MH	150	02 hrs/w	BB, OHP

Table C 4**Faculty of Agriculture**

Name of the Classrooms (Faculty wise)	Capacity	Utility of hours per week	Facilities Available
Agriculture ESL Room	60	03 hrs/w	BB, OHP

Table C 5**Faculty of Medicine**

Name of the Classrooms (Faculty wise)	Capacity	Utility of hours per week	Facilities Available
Medical-ESL Room	100	03 hrs/w	BB, OHP

- Note:*
- MH - Management Lecture Hall
 - CH - Commerce Lecture Hall
 - BLH - Biology Lecture Hall
 - PH - Physics Lecture Hall
 - MH - Maths Lecture Hall
 - BB - Black Board
 - OHP - Overhead projector

The university as an organization has the characteristics of a distinct purpose, a deliberate structure and people to accomplish the specific purpose. The structure is traditional with clearly defined rules, regulations and job descriptions with some having authority over the others. The characteristics

attributed to a traditional organization in Robbins & Coulter (2005) are applicable to the University. It is stable, inflexible, job-focused, work is defined by job position, individual – oriented, mainly permanent jobs, rule-oriented and with hierarchical relationships. Social, economic, global and technological changes have made no remarkable impact on the organization paving way for changes. The ELTC caught up in this web, though realizes the need for a change in the environment, presses forward at a very slow pace.

3.0 The “During” Stage

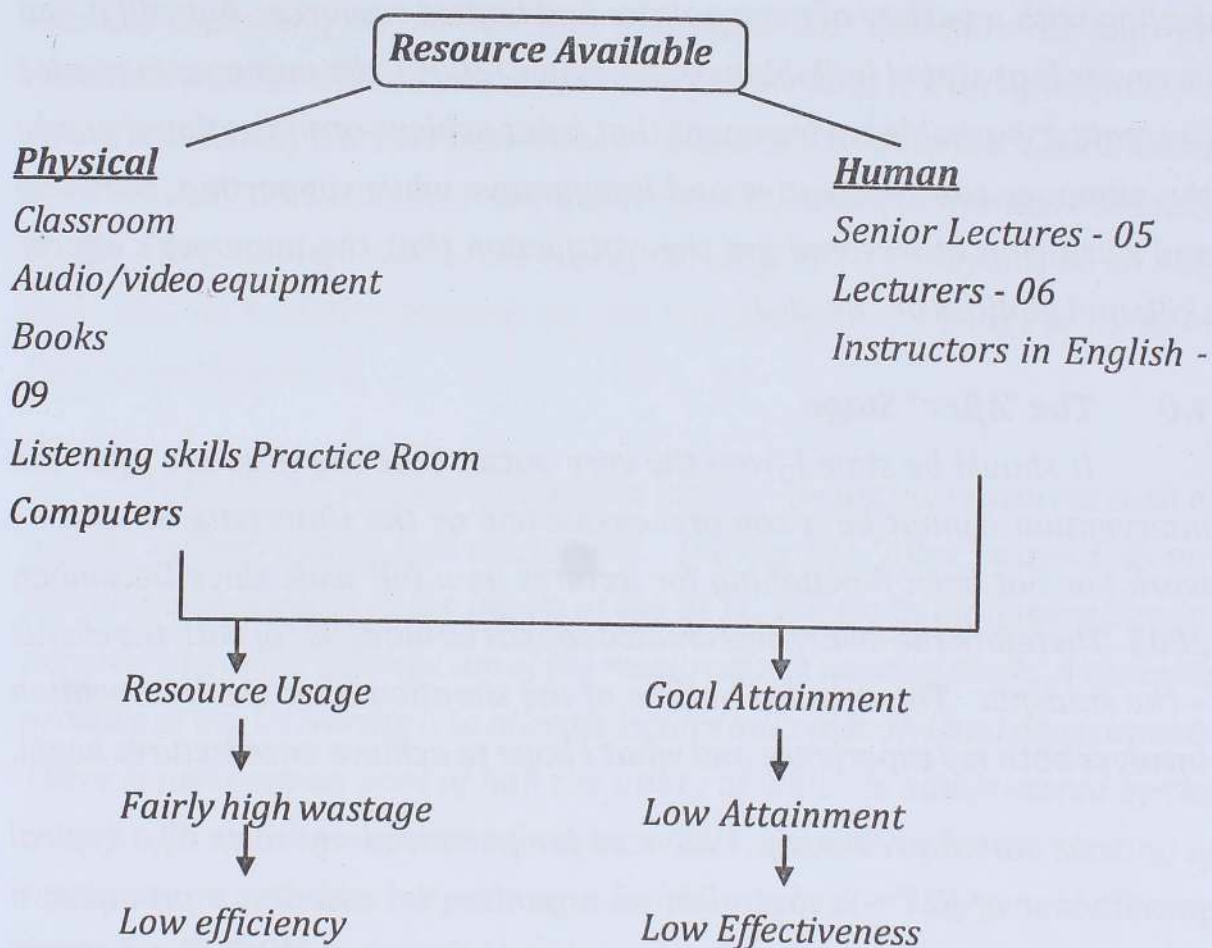
I have always been sensitive to the fact that I cannot achieve what I really ought to. Passes in all the course units in ESL is a prerequisite for the award of a degree at the University, but I have wondered how far does this performance create a marketable graduate. Do we achieve the goal as set out in the mission of the University – produce intellectuals professionally competent, capable and knowledgeable graduates?

Following the course Management in ELT and being introduced to literature in Management which has never attracted my attention previously – gives me hope that I could, as a practitioner, organize myself better to achieve the set goals. The environment may not change but my new perspective will enable me to take a different stand. I am impressed by what Steven P. Siegel if LLG describes as his primary responsibility as assuring that LLG's clients have the best professionals working for them (in Robbins & Coulter: 2005) and the best way he suggests to do this is by developing the creativity, talent and diversity of its staff so that new knowledge can be acquired and shared, without getting hung up on formal organizational relationships (p.24)

Placing the students as the clients, I see myself as a professional along with my colleagues at the ELTC who have to develop the creativity, talent and the diversity in us so that we can acquire new knowledge and share, while disseminating it to our clients. It has generally been a case of each one to himself regarding teaching. The physical resources available at the ELTC are

shared but not teaching materials, as each one plans according to his students' needs. It is only during end of semester sessions that the staff meet to discuss what sections of the syllabus have been covered as the end of semester exams are common to all groups. Coordinating work activities takes place at the most inappropriate time; as such they are completed neither efficiently or effectively.

An altered version of Exhibit 1.2 on page 29 of Robbins & Coulter (2005) can be used to describe the "during" stage at the ELTC.

The awareness that efficiency and effectiveness go hand in hand has been created during this stage and also poor management has been the result of inefficiency and ineffectiveness. Proper planning, organizing, leading and controlling – the basic and important functions of management have to be put into effect to better the position of the organization for the future. The realization that management is an absolute necessity regardless of the size or the type of the organization and the functions of the managers may vary

in degree and emphasis but still all managers will plan, organize, lead and control, has been created in me. The concept of the universal need for management will help me develop a loyal customer base, grow and prosper while enabling me to recognize good management and encourage it (Robbins & Coulter 2005). Having gone through the skills set out in Exhibit 1.6 on page 35 of Robbins & Coulter (2005), I am able to assess myself regarding the skills that are needed to perform the duties and activities associated with a manager. In addition I realize that being a successful manager is a challenging job as it depends on the performance of others, motivating those around, dealing with a variety of personalities and limited resources, but still it had its rewards as stated in Robbins and Coulter (2005), the manager is needed to create a workable environment that helps achieve organizational goods; the manager can be creative and imaginative while supporting, coaching and nurturing others and get the satisfaction that the manager's efforts, skills and abilities are needed.

4.0 The "After" Stage

It should be stated from the very outset that the situation after the intervention cannot be a comprehensive one as the University in which I work has not been functioning for lectures on a full scale since December, 2005. Therefore the awareness created cannot be made use of with the clients – the students. The detailed outline of the situation after the intervention involves both my experience and what I hope to achieve once lectures begin.

As stated previously, I have so far perceived my roles as a typical practitioner of ELT – a controller, an organizer, an assessor, a prompter, a participant, a resource, a tutor and an observer. With the present enlightenment, assuming the role of a manager, I have to work with and through other people, coordinating the work activities to accomplish organizational goals. So far I have worked with the students but now I realize that in addition I have to work with the rest of the ELTC staff and at a broader level even with the rest of the academic world at the University. Teaching and teaching material preparation has been my own effort and at the tail end of the course the

examiners meet to discuss the areas taught and the areas to be tested. But now I realize this will not lead me to achieve the organizational goal – to produce marketable graduates with proficiency in English. Coordinating the work activities should begin before the commencement of the academic year. We should create a material bank where we pool our resources. There should be uniformity in the teaching materials depending on the proficiency level, the year and the subject – oriented segment the students belong to. At the faculty of Arts, the students follow a general English course during the first and from the second year onwards they are segmented into Humanities and Social Sciences depending on the field that they major in. Therefore the teaching materials should be based on subjects they follow. So is it with other faculties where individually teachers plan content – based course materials. Coordinating the work activities at this point will lead to efficiency and effectiveness ultimately. As the coordinating involves the rest of the staff ELTC it may not be an easy task. But my mentality towards the rest has changed and I hope to make an impact on the others.

At the ELTC, we deal with scarce inputs – including resources such as people, infrastructure and equipment. During the “After” stage I do not perceive any changes in the inputs at the ELTC, but we as managers have to persevere to make efficient use of the resources not wasting them. A common practice at the University is to allocate lecture halls to individual departments. There is no common pool of hall the utility of which is administered by the Dean’s office of the respective faculties. This practice leads to a wasting of resources, as individual department decide on whether they would allocate space for ELT which doesn’t have a room of its own, except 06 rooms that come under the direct purview of the Dean’s office in the faculty of Arts. While drawing time table for a new academic year, priority is given for ELT in these six rooms. Poor management of classrooms leads to inefficiency and ineffectiveness. As managers of ELT, we have to create a conducive environment in which dialogue with the rest of the departments would enable them to allocate rooms for ELT, as for want of classrooms; hours of ELT have to be curtailed.

Regarding audio/video equipment very poor and low usage is in effect. One ELT practitioner is set aside to conduct listening skills practice in the room set apart for this purpose. This particular room is reasonably well furnished having used the model of a language laboratory-24 desks and chairs within built electric connection enabling the use of 24 audio cassette players (flat model) with head phones and a well set audio equipment at the place allocated for the teacher. But here again there is a high wastage of equipment as the individual cassette players are abandoned and a public speaker system installed. Though the capacity of the room is 24, due to a large intake of students invariably the room is overcrowded running into almost 40 students. As the right things are not done, work activities do not help the organization reach its goals. Proper planning has to be done which will involve defining goals (enhancing the listening skills, lecture listening skills) establishing strategies for achieving the goals (making use of the individual cassette players encouraging feedback, giving short training to the staff in resource usage, preparing proper time table with coordination form other departments) and developing plans to integrate and coordinate activities (Robbins & Coulter: 2005)

Under the IRQUE Project 15 computers have been allocated to the ELTC for Computer Assisted Language Learning. No use has been made of these equipment as there has been no teaching activities at the University ever since the arrival of the equipment. Organizing work activities in this regard, too, has not taken place. It has not been determined as to what tasks are to be done, who is to do them, how much of training the personnel have, and where decisions are to be made. Positioning myself as a manager it is my duty to the leading function-motivate co-practitioners, influence individuals and try to resolve conflicts as all these will lead to achieving the organization's stated purpose.

5.0 **Conclusion**

Mintz berg's Managerial Roles as stipulated in Exhibit 1.4 (P.32) of Robbins & Coulter (2005) motivates a self - analysis of the roles of interpersonal relationships, the transfer of information and decision making. The roles that I perceive to be applicable to me as a practitioner of ELT are - leader, liaison, monitor, disseminator, spokes person, entrepreneur, disturbance-handler, resource allocator. Previously, I would never have given consideration to taking on such roles as I have been under the impression that they befit only a manager in a sales organization. Skills wise I am able to critically evaluate myself, though being in the middle and lower level management I need not concern myself with conceptual skills that should be part of top management.

The list of rewards and challenges of being a manager highlighted by Robbins & Coulter (2005) encourages me to press forward. Though it is hard work and often thankless, dealing with a variety of personalities, with limited resources, and the realization that success depends on other's work performance, the rewards of creating a conducive work environment, being creative and imaginative, helping others find meaning and fulfillment in work, playing a role in influencing organization's out comes and being made to feel that you are needed in the organizations, give me the incentive to change my outlook on the job I have been doing for the last 30 years, with new hope of achieving organizational goals as well as personal job satisfaction. The work environment may not change but a change in my perception will be of vital use in my career.

6.0 **Reference**

- 1) *Robbins S.P. & Coulter M. (2005) Management 7th Edition, Pearson Educational Publication.*
- 2) *Harmer J. (2003) The Practice of English Language Teaching, Longman.*

3. LANGUAGE POLICY AND PRACTICE IN INSTITUTIONS -UNIVERSITY OF JAFFNA

PART 1 – LANGUAGE POLICY IN THE INSTITUTION-UNIVERSITY OF JAFFNA.

The University of Jaffna was established in 1975 as the first one of its kind to be established in a predominantly Tamil speaking area to provide tertiary education in the Tamil medium and also to make provision for students, who prior to their admission to such university, were educated through the medium of such other National Language, in accordance with the Constitution of Sri Lanka. The vision of the Institute is to persevere to be a leading centre of excellence in teaching, learning, research and scholarship and its mission is to produce intellectuals professionally competent, capable and knowledgeable graduates to meet the emerging needs of the national and international community.

The Institute started as a campus of the University of Sri Lanka with two faculties- Science and Arts catering to students of both the National Languages. After being elevated to the status of a University with autonomy, it has vastly expanded with six faculties and several departments in addition to service units. The six faculties are namely-Arts, Science, Medicine, Management Studies and Commerce, Agriculture and Graduate Studies.

The Faculty of Arts has the highest number of students, staff and departments. The student population is 2892 with 102 staff members on the permanent cadre. Ramanathan Academy of Fine Arts (RAFA) established as an institute to preserve the cultural heritage of the region and to promote professionals in the field, is under the Faculty of Arts with 3 departments of its own, conducting a four year degree programme titled as Bachelor of Fine Arts. Another 13 departments in the Faculty offer both three year degree course and four year degree courses. Out of these, three department namely Christian civilization and Islamic civilization, Linguistics and English, and Political Science and Sociology are yet to be bifurcated. The latest addition to the Faculty is the Department of Law offering a Bachelor of Law Degree in the English medium. The department of Linguistics and English offers a four-year Bachelors degree in English and the English Language Teaching centre

offers a three-year Bachelors Degree in English Language Teaching. Basic French is a compulsory component for the students who offer the above two disciplines, whereas a pass in all six semester exams in English as a second Language which is conducted during the first three years of the degree programme in any discipline in the faculty, is a prerequisite for the award of a degree. ELTC is housed in the faculty of Arts but caters to all the faculties. Basic Sinhala is also a discipline in the Department of Linguistics and English. All the other disciplines are in the Tamil medium. The Faculty Board of the Faculty of Arts has the tradition of conducting its meetings in English with the minutes taken in English, though discussions are invariably bilingual.

The next largest faculty is the Faculty of Management Studies and Commerce with a student population of 740 and a staff strength of 30 on the permanent cadre. The 2 major departments are the Department of Management Studies and the Department of Commerce. Though the medium of instruction is English the 1st year students have the option of following lectures in Tamil as well, but for all other purposes English is retained. A pass in all 6 semester exams in Business English which is conducted during the 1st 3 years of the degree by the ELTC, is a prerequisite for the award of a degree. Faculty Board is conducted in English with discussion in both Tamil and English.

The Faculty of Science with a student strength of 578 and staff 60 on the permanent cadre, has two major disciplines-Physical Science and Biological Science along with two units namely Computer Centre and Fisheries Development Centre. Medium of instruction in all the disciplines is English with the exception of the offer of Tamil medium lectures in the first year, conducted simultaneously with English medium lectures. It should be noted that the students prefer to follow the English medium classes. A two-year course in ESL is conducted by the ELTC with an end-of course examination in all the four language skills, and a pass in the exam is a prerequisite for the award of a degree. Faculty Board is conducted in English with limited use of Tamil during discussion.

The Faculty of Medicine is the only faculty that has students whose mother tongue is Sinhala, along with a majority of Tamils and the total number is 511. The number of staff on the permanent cadre is 24 and it has

12 departments out of which 4 are housed in the Teaching Hospital Jaffna. All the lectures are conducted in the English medium including clinical with the exception that any communication with patients is invariably in Tamil. A short-term course lasting 3-6 months in ESL is conducted during the first year in the Faculty. Faculty Board meetings are conducted in English and discussions too follow in English.

The Faculty of Agriculture has a student strength of 170 and 21 staff on the permanent cadre. It has six departments with English as the medium of instruction during all four years of the degree programme. English as a second Language is taught during the first year and a pass at the end-of-course exam is a prerequisite for the award of a degree. All meetings of the Faculty Board are conducted in English with limited use of Tamil during discussion.

The Department of Siddha Medicine functions directly under the Vice Chancellor with a total number of 91 students and 12 permanent staff members. The medium of instruction had been English from the inception, until recently when there was a switch over to Tamil medium during the first year. ELTC conducts a three year course in ESL with annual exams and a pass in all three exams is a prerequisite for the award of a degree.

Taught courses in the Faculty of Graduates studies are conducted mainly in Tamil medium except a small number of students for Postgraduate Diploma in Education who offer English as a discipline and an English medium Postgraduate Diploma in Public Administration. A negligible number of candidates for research degrees submit theses in English. Faculty Board meeting are conducted in English with Tamil sparsely used during discussion.

The highest academic body of the university the Senate conducts meetings in English with discussions taking place bilingually. The use of English in the Faculty Boards or the Senate is not mandatory but the traditional use of English is maintained though there has been some degree of agitation in recent times, from a negligible number of staff who themselves are at the proficiency level of near natives in English, having completed all their academic pursuits in English.

PART 2 - INSTITUTIONAL LANGUAGE PRACTICE IN RELATION TO NATIONAL LANGUAGE POLICY

The 13th Amendment made to the Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka in 1987 incorporated the following paragraphs to Article 18, after renumbering that Article as paragraph (1) of that Article, it states (2) Tamil shall also be an official language (3) English shall be the link Language. The Constitution drafted in 1977 declares Sinhala as the official language while Sinhala and Tamil as the national languages, and the mention of English is made in Article 23 (1) where the laws and subordinate legislation are to be published in both national languages together with a translation in English Language. The status of English as a link languages begins with the 13th Amendment and further mention of English is made in the 16th Amendment to the constitution in 1988 which entitles a person to receive communication from and to communicate and transact business with any official in either of the National languages of English, where either one of the National languages is used. In addition Article 23 (2) and (3) have been amended to accommodate the mandatory translation of all Gazette publications in English.

Sri Lanka like various other Asian countries, after gaining independence from the British Colonization, confronted the task of nation building. The developed indigenous languages Sinhala and Tamil gained official and national status, though the latter, after a considerable period of time, gained official status.

The Sociolinguistic distinction between a national language and an official language is generally made along the ideological instrumental dimension (Holmes 1992). A national language as described by Holmes, is the language of a political, cultural and social unit developed and used as a symbol of national unity. It functions as both a unifying and separatist element (Garvin and Mathiot - 1956 cited in Fasold 1984). An official language on the other hand is basically utilitarian, used for government administration. But such distinctions are not always recognized by governments. In Sri Lanka after the 13th Amendment to the Constitution both indigenous languages serve both functions. In Paraguay - a Latin American nation, however the government declared both Guarani and Spanish to be national languages

while Spanish was identified as an official language too although not an indigenous language (Holmes 1992). In Tanzania Swahili is both the national and the official language while English too is an official language.

In countries where the choice of national languages poses problems, the identification of official languages becomes necessary as in the case of India where Hindi, English and fourteen other regional languages are recognized as official with different states having their own language as official languages (Holmes 1992).

Though Sinhala and Tamil have been constitutionally declared as official languages, owing to its colonial history, English, even after 58 years of independence is still used in government and law to a certain extent and is used as the language of tertiary education in a considerable number of institutes. It has been declared mandatory for all government documents to be translated into English and also officials are entitled to communication in English in areas where one of the national languages is used

The 13th Amendment to the Constitution further declared English as a link language. The term link language is used to describe a language serving as a regular means of communication between linguistic groups in a multilingual speech community (Holmes 1992). People communicate using a link language when their first languages are not the same. In Sri Lanka as in many other countries English was the sole language of government, law and education during colonial rule though at later stages education up to secondary in the vernaculars was made possible. Though the vernaculars were developed languages, they were seriously losing ground to English and they were not made the vehicles of modern learning or used in various other domains. As such, though English is declared as link language it plays a dominant role in Education and law in particular. This could be seen in the University of Jaffna where English dominates in the areas of education and law and plays a minimal role or rather a negligible role as a link language. This may be due to the fact that the region where the institute is established is predominantly monolingual. In the post-colonial era where many newly independent nations strove not to "ape the former colonizers" (Ghandhi 1958-

cited in Crystal-2003), the dominance of English can still be seen. Tsui attributes this to globalization which she argues as the most powerful force that has shaped language policies in Asian countries in the last two decades (Tsui-2003). She discusses the effect of globalization in the language policies in Malaysia where a radical and thorough change in its policy after independence, replaced English with Bahasa Malaysia systematically, doing so even in the domain of education from primary to tertiary. Though the government took all efforts to raise the standard of the national language, it could not keep pace with the fast developing areas of science and technology, in addition to the demands of international business. Tsui quotes Gill (2004) "the positioning of English language in Malaysia has come almost full circle back to the status that it previously enjoyed equal to the national". English plays a more dominant role than being a mere link language in Malaysia and so it could be said of the University of Jaffna.

Tsui states a point made by Phillipson (2000) that the term 'lingua franca' is deceptive. It is defined as common language that people use to communicate with each other, implying that it can be accessed by every body. The inequality in accessibility to English language further undermines its role as a link language in the University of Jaffna.

The University of Jaffna envisages as its vision an institute persevering to be the leading centre of excellence in teaching, learning, research, and scholarship. Its mission is to produce intellectuals professionally competent, capable and knowledgeable graduates to meet the emerging needs of the national and international community. It is situated in a region that has become predominantly monolingual. Prior to the ethnic crisis, the three major Sri Lankan ethnic groups shared the region though the Tamils had invariably been the majority. The civil war has evacuated the Sinhalese and most of the Muslims, leaving the region a Tamil speaking area. From the inception of the university in 1975 to 1983 there was a regular intake of a fair number of students whose first language was Sinhala. The Medical Faculty, till the end of 2005 has had similar students forming a relatively small number. Therefore it can be stated that the general linguistic composition has been

monolingual to a great extent. The university has persevered from the very inception to foster and develop one of the national languages-Tamil. On the contrary, the academic affairs of the institute is predominantly conducted in the link languages as per the survey. Out of the five faculties, only one, namely the Arts where except two departments the rest of the academic matters are conducted in Tamil. All the other faculties are either bilingual or monolingual in English. Under no circumstance does English perform the role of the link language within the institute, except for the visit of a person who does not use Tamil but is Conversant in the link language. Constitutionally a person is entitled to be educated through the medium of either of the National languages. No challenge has so far been made of the extensive use of English academically. Except for a hand full of the professors who themselves are English educated and belong to the class of elites who are balanced bilinguals, the rest of the student academic community expresses no serious concern over the departure from the Constitutional position. Though to a fair number of students learning in the English medium is a hard task they continue. They realize their incompetency in the job market or international forum without at least a fair knowledge of English. This is similar to the current situation in Malaysia where the government was concerned that the Malay medium graduates were not competitive enough because of their inadequate level of English Competence (Tsui 2003)

One could draw parallels to the situation found in post colonial Tanzania. The obvious difference is the high rate of multilingualism and the determination of a national language. Swahili did not really have a completing indigenous language, was widely known as a second language during the colonial rule and was historically used as the language of initial education (Fasold 1984). Following independence it was used in more and more contexts for education, administration, politics and law. But Tanzanians found themselves unable to extend Swahili education to secondary and tertiary levels where English is retained (Holmes 1992). On the other hand, in India English enjoys the status of an associate official language and plays the role of a link language for a number of people in the country. It is also one of the languages in the Three - Language Formula in the educational system which seeks to

accommodate the interests of group identity (mother tongue), national pride and unity (Hindi) and administrative efficiency and technological progress (English) (Sridhar 1989 Cited in Biswas2004)

Raheem & Ratwatte state that in Sri Lanka the national language policy has been ignored at the institutional level – in the field of higher education and some of the then existent faculties continue to teach in English. They continue to discuss the influence of the ‘invisible’ or unplanned forces on language policy and implementation and in Sri Lanka it appears to be moving away from the dictate of the planners to the choice of the individuals (Raheem & Ratwatte 2004). This is essentially true of the University of Jaffna, in spite of the great hue and cry for a monolingual Tamil state, English persists to play the dominant role in most of the academic affairs.

References

- 1) *Bis was Gopa (2004) Language Policy in Southeast Asia; A case Study of India. A South Asian Perspective-edited by Sabiha Mansoor, Shaheem Meraj & Aluja Thahir, AGA Khan University, Oxford University Press.*
- 2) *Crystal David (2003) English as a Global Language. Cambridge University Press*
- 3) *Fasold Ralph (1984) the Sociolinguistics of Society. Basil Blackwell publisher Limited.*
- 4) *Holmes Janet (1992) an introduction to Sociolinguistics Longman, London and New York*
- 5) *Raheem R and H Ratwatte (2004) Invisible Strategies, Visible Results; Investigating Language Policy in Sri Lanka. A South Asian Perspective-edited by Sabiha Mansoor, Shaheem Meraj & Aluja Thahir, AGA Khan University, Oxford University Press.*
- 6) *Tusi Amy B. M. (2004) Language Policies in Asian countries; issues & Tensions. The Journal of Asia TEFL Vol No.2*

4. TEACHING GRAMMAR AND THE FOUR SKILLS - INTEGRATING ALL THE SKILLS IN AN ESL CLASS

University students generally find themselves in an academic situation where reading and writing are linked. They read with a purpose – to obtain information, to understand ideas or theories, to look for facts that substantiate their viewpoints. All these lead to writing assignments. The task of the ESL teacher is to help students develop the skills and strategies needed to meet the challenge.

The passages given to support Reading and Writing skills, may not pose problems to the students with an advanced proficiency level and in the faculty of Arts/Humanities/Social Sciences, as far as the length or the number of unfamiliar words are concerned. Their schematic knowledge would be activated and they would be able to recognize what they see. Some unknown words may not be a hindrance to their comprehension. The topic is appropriate as they are students in the Arts/Humanities/Social Sciences stream which would enable them to be familiar with genre and will not be reluctant to engage fully in activities to help develop reading/writing skills. Therefore the activities should raise the students expectations helping them find out meaning and provoke an examination of the text. The level of challenge should be right to make the tasks difficult but achievable. Instead of challenging students to give the right answers under test – like conditions, it would encourage discussions and create interest in the task if the students are organized into small groups of 03.

Reading

Reading should exhibit overall unity and coherence. This unity is marked by orderly presentation of ideas, a planned movement from one idea to another. Cohesion is maintained by linking relationships that bind the piece of writing. Reading tasks have been designed to help students understand the text organization which will improve students ability to recall information. Text attack skill is employed for this purpose. After the presentation of the

task students are encouraged to work in small groups. The students will use the schemata regarding coherence in written texts. As the content of the passage is fairly comprehensible to students in advanced proficiency level, it will pose no threat to the activity. All four skills to a certain extent will be made use of by the students. The text as a whole is attacked to find the solution for the problem. Students will be encouraged to read the text a fair number of times. Time limit can be set as the class itself is time constrained. Once the groups are ready they can exchange the answers. Finally the teacher will read out the original passage to check the answers. If time permits students can be encouraged to discuss the cohesive devices employed by the writer as this will lead to a better understanding of text organization-the relationship between and within the sentences.

Another task is based on the word-attack skill. A major part of the vocabulary is fairly familiar to students of an advanced proficiency level. The list of vocabulary selected for this task consists of words that have more than meaning and the activity assigned will help students infer meaning from context which will equip them with a tool that aids comprehension. Familiar words have been selected and placed in different contexts. Students work in the same groups to find out whether the meaning of the words are the same in the different contexts they appear. This task will provide an opportunity to pay attention to familiar words that have more than one meaning, which in turn will expand their vocabulary.

The third task is based on the skill of utilizing non-text information. The actual task is to transfer text information to a table. This is designed to help students in comprehending the major points of the text and thereby the text as a whole. The students are encouraged to read the text intensely to arrive at the point to complete the table. The completed table will further be utilized in a task under writing. Students have to be made aware of this as they would do a careful study to fill the table. Students will once again work in groups as this will provoke greater involvement and participation.

Writing

Approaches to teaching writing can vary according to what the students needs are and how the teacher can help meet the needs. The focus can be either on the process of writing than the product or on the writing genre or on the finishing product. The product approach focuses mainly on the end product of student writing. The process approach on the other hand focuses on the main element and aspect of composing by using the procedures of understanding the topic, gathering information, pre- writing, reviewing and ending up with the final product. Since both the approaches have their merits and demerits, a combination of both would bring about good results. The students have to be aware of the process in writing while paying attention to the target product. The activities designed will encourage students to work with and from the text.

Writing tasks are designed as a follow up of the reading task. The students are already familiar with the text and had been working with it at different levels- from vocabulary to comprehension to the text as a whole. This task will help student paraphrase – to express the idea in the text in their own words, structure and style. The students continue to work in the groups and they are asked to go through the table they have completed in reading activity. The students have to write a paragraph using the information without going through the text again. The teacher has to make sure that the students do not refer back to the text. Once completed, discussion will take place and a final draft can be written on the board making maximum use of the students' output. In this activity though the students are not permitted to go through the text while being involved in the actual task, they are familiar with the model that will serve as the appropriate style. This kind of controlled writing will limit the opportunity of making mistakes and eventually prepare the students for free writing.

Another task on writing is laying emphasis on the paragraph- Pattern Approach. The students get back to the text once more and are told to divide the text into paragraphs according to the text organization. Discussion can

take place after giving the groups limited time to decide on their own. Then the appropriate version is discussed as a whole and the teacher marks the paragraph division. Once this is settled the students are assigned two tasks- one is to find out and write the main idea of each paragraph and the second is to add information using the students' schematic knowledge to paragraphs. The students can model their own sentences using the text, but facts have to be their own. This task while focusing on the end product encourages students to get started with collecting data on their own which gives them more responsibility for their own learning. Finding out how the main idea of the paragraph is stated will help them in summary writing where the process involves the students to write notes on each paragraph. This task also involves the students in working with and from the text. Once students are ready with the finished product individual groups can present their addition and if time permits a final draft of the whole text can be attempted by the whole class.

The students are given a new topic- writing discussion on this topic can take place as a whole class. Then the groups are told to draft a table with the topics. The students complete the table using their knowledge of the world and then write a paragraph using information from the table they have completed, going through the processes of discussion, planning, evaluating, revising and writing the final draft which will be evaluated by teacher, who during the whole exercise will act as a mediator, a resource person and towards the end as a feedback provider.

Group work is encouraged through the entire exercise as it will provoke great involvement, participation, learner autonomy and cooperation and negotiation.

5. ISSUES AND CONCEPTS IN METHODOLOGY HISTORY AND DEVELOPMENT OF ELT

It is a common belief among the growing number of experts in language teaching theory and practice that it is unhelpful and unwise to look for the best method for effective teaching. Years of research and practice in the field has proved that no method consistently guarantees better learning and that a single method in its pure form can hardly been seen at work in a real classroom. A historically chronological ordering of language teaching methods does not highlight the fact that a later theory is a better formed one in linguistic psychological and social reality. Each method has its strengths and limitations shaped by the network of social, educational, affective and cognitive domains. Historical analyses of the methods point to the fact that methods are successful in a local context satisfying the local needs and when transferred to a different linguistic and cultural context might have an adverse effect. Though, temporal, contextual and linguistic variations have paved way for the different methods of language teaching, it can be seen from experience and research that no new method can be an ideal replacement of another providing answers to all the problems faced by language teachers in FL instruction. With this point of view, the analyses of the three methods namely the Grammar Translation Method (GTM), The Audio Lingual Method (ALM) and the Communicative Approach (CA) will be handled.

Though the teaching of grammar and translation has occurred in language teaching for many centuries, the combination of teaching grammar rules and translation into the target language as the main objective of teaching technique was formalised in the late eighteenth century. The main objective of GTM was to enable students to read literature written in the target language. It stressed reading ability, the study of grammar as an aid to reading comprehension and much translation both oral and written. It was believed by the proponents of GTM that the study of grammar of the target language would help students familiarise the grammar of their native language, helping them to be better users of their own language. In addition it was to be a healthy mental exercise which would develop their intellect though the target

language may not be used in reality. GTM practices activities that focus on translation and rules of grammar that are rather explicit with technical grammatical terminology included, to be taught deductively. Literary language is considered superior to spoken language and the primary skills of reading and writing are emphasized. A typical lesson would involve a text in the target language which the students read aloud and are asked to translate a few lines consisting of words phrases and sentences into L_1 with the help of a bilingual list. The grammar rules in the text are taught and the students are expected to memorise and deductively apply the explicit rules. Vocabulary based on the text is taught through bilingual word lists and memorization. L_1 is freely used in class and 'is maintained as the reference system in the acquisition of L_2 ' (Stern 1983; 455). Similarities between target language and the native language are considered a way of facilitating learning. The teacher plays the traditional role as the authority in the classroom and the amount taught guarantees learning. Student initiation and peer interaction is highly limited. Teacher provides the model for every activity in the class. Accuracy is emphasized and the teacher is the supplier of correct answers when all the students fail. Texts selected for classroom activities need not suit the learner's level of ability, age or interest. As the students were not expected to use the target language orally, spontaneous oral work or pronunciation were de-emphasized, the latter being of importance only for classroom intelligibility while reading aloud. Sentence was the basic level of teaching and invariably they were disconnected. An advanced learner may be entrusted with the task of translating coherent L_2 texts. As teaching and learning primarily aimed at reading full texts communicating orally in everyday situation was not a priority.

The major defects of GTM could be listed as, the over emphasis on learning unusable grammar rules, the bulky task of memorisation, the lack of meaningfulness or coherence in the texts selected, the reliance on and the dominance of L_1 , the total negligence of speech, the de-emphasis on pronunciation, the exclusive teacher centredness, the emphasis in accuracy to list a few.

Opposition to GTM gradually developed in several European Countries in the mid and late nineteen century when it was described as a 'cold and lifeless approach to language teaching and was blamed for the failure of FLT' (Stern 1983; 454). A demand for oral proficiency in FL was created with an increase in population movement enabling opportunities for communication. The need for speaking proficiency over reading comprehension, grammar or literary appreciation was recognised by educators at a time when psychologists began the study of child language learning and both put together incorporated the interest of the linguist to lay the foundation for wide spread pedagogical reforms in FLT. The advances in linguistics and psychology had a profound and lasting effect on language methodology.

The Structural Linguistics and Behavioural Psychologists merged together to pave the way for a method firmly grounded in theory which was non existent in GTM that had no linguistic or psychological foundation. This theory was brought to the classroom in the procedures of the ALM which originated in the war-time teaching of foreign languages in the USA but has had considerable influence on language teaching in most parts of the world. ALM placed emphasis on the fundamental skills of listening and speaking though the other two skills are not completely neglected but placed in later sequence in language learning. Language was defined as a set of habits and the awareness of teaching the language and not about the language was created. The prominent school of psychology, Behaviourism viewed language learning as comprising three crucial elements-stimuli-the input, response and reinforcement. Learning depends on the formation of correct skills and desirable habits and the mastery of language is acquiring a set of appropriate language stimulus – response chains.

Stern (1983) states the following five aspects as distinctive characteristics of ALM. (1) separation of the skills and the primacy of the audio-lingual over the graphic skills; (2) the use of dialogs as the chief means of presenting the language; (3) emphasis on certain practice techniques, mimicry, memorization and pattern drills; (4) the use of language laboratory; (5) establishing a linguistic and psychological theory as a basis for the teaching method.

ALM does not emphasis explicit information of grammar nor does it ignore grammar completely. Language teaching is not thought of as an intellectual exercise but rather as one of habit formation and conditioning without any intellectual analysis. The mental burden exercised by the learners in GTM is reduced to that of relatively effortless and frequent repetition and imitation. Over learning is believed to be the key to true learning. Sentences are sequenced with the aid of contrastive analysis. Grammar is taught inductively and the rules necessary to use the target language could be figured out subsequently. Unlike GTM, language forms are taught in context. Since errors lead to formation of bad habits, learners should be prevented from making errors and if made they should immediately be detected and remedied. The role of the teacher is of paramount importance as the teacher is expected to direct and control the language behaviour in addition to providing a good role model. Though, there is controlled student-to-student interaction in the classroom most of it is initiated by the teacher. Each language is seen as having its unique system with the finite number of patterns that have to be practised rigorously in order to use them. It was a simple and direct approach which brought language learning within the scope of an ordinary learner without a strong academic background.

Though ALM had a considerable influence on FLT in most parts of the world, it was short lived. It was challenged on theoretical and pragmatic grounds from 1964. The shift in the schools of linguistics and psychology from structuralism to generativism, from behaviourism to cognitivism brought about a virtual halt in the spread of ALM as the last word in language teaching. Noam Chomsky (1966: 153) in rejecting both structuralist approach to language description and behaviourist theory of language learning stated that language is not a habit structure. Ordinary linguistic behaviour characteristically involves innovation, formation of new sentences and patterns in accordance with rules of great abstractedness and intricacy. He emphasised that sentences are generated from the learner's competence and not by imitation and repetition. This came as a rude shock to the language teachers and helped them discover that ALM could not teach the communicative functions of language though it could help learners acquire reasonably good pronunciation and produce

language in memorised chunks. The initiative and creative efforts of the learner could not be promoted. The innate capacity of the human race to produce infinite number of sentences using a finite set of rules could not be accounted for. Errors are not considered as problems or L_1 interference but rather as natural products of discovery learning and a normal stage in language development and system expansion. Fluency is prioritised over accuracy. The emphasis on functional and communicative potential of language and the realisation of the creativity and uniqueness of individual sentences in a language as its fundamental characteristics paved the way for the need to focus on communicative proficiency in language teaching. This approach was referred to as Communicative Language Teaching (CLT). Some of the distinctive features of CLT are listed below which provide a contrast to the features of ALM and drives home facts about the inadequacies of ALM which lead to the emergence of CLT.

Much attention is paid to meaning. Memorization of communicative / functional based dialogs are not encouraged. Contextualisation is a basic premise which gives meaning appropriacy to the utterance enabling communicative competence. Students use the language a great deal through communicative activities which have the features of information gap, choice and feedback. Authentic materials are used and real life tasks are given. Comprehensible pronunciation is encouraged with the view that limited linguistic knowledge need not deter successful communication. Language functions are emphasised over forms in a sequential manner and students work with language at the suprasentential or discourse level learning about cohesion and coherence. All four skills are taught from the beginning. The student's native language has no particular role. The target language is used as a vehicle for communication. The learner needs to know not only the forms and meanings and functions but also the social situation to convey intended meaning appropriately. The teacher acts as a facilitator, a manager, an advisor and a co-communicator. The teacher creates a learner-centred, conducive, non-threatening environment. A great deal of peer interaction takes place. Intrinsic motivation is developed by creating a feeling that they are learning to do something useful with the language they study.

A comparative study of the three methods discussed lead to the fact that inadequacies in using one method for ELT paves the way for a new method. So is it with CLT which having passed the initial wave of enthusiasm, has caught the attention of critiques. Many issues regarding teacher training materials development and testing and evaluation are being raised

GTM which creates frustration for the students makes few demands on teachers who need not be either specially trained or specialised in skills. The power of memorization and its application to other areas of education was brought to light through GTM. In spite of many attacks GTM continues to exert its influence on various approaches of language teaching.

ALM, too, blamed for all that was wrong with language teaching. has made major contributions toward the development of ELT and continues to do so. It was the first attempt made to base language teaching on theories of linguistics and psychology. It made language learning accessible to large groups of ordinary learners. oral and aural practices were, for the first time treated as having pedagogical relevance. Although the method had begun to lose its popularity, Audiolingualism and materials based on the principles continue to be widely used as can be evidenced in a number of texts and tests of present day FLT,SLT scenario.

No single method can be evaluated outside its context as each method is part of the culture, politics and value system of its respective times, places and circumstances. Appropriacy of methods depends on the local studies made of local needs. Therefore, the transfer of methods from one temporal, linguistic and cultural context may not prove productive. There never was and never may be a universal method that could answer all the needs of all the learners at all times. Enlightened eclecticism that engages in intelligent use of selected approaches may provide the answer. Insights into language, human behaviour and pedagogy have got to be taken into account while recognising the individuality and uniqueness of the learners and accepting the learning and teaching as personal encounters.

6. IN ACHIEVING THE GOALS IN ENGLISH LANGUAGE TEACHING (ELT)

I have been an ELT practitioner since 1976, starting my career at the University of Kelaniya on completion of a Bachelor's Degree in Arts with English as a subject, and after 03 years of service there obtained a transfer to the University of Jaffna where I am still a practitioner of ELT. These long years of service has enabled me to face many challenges in the Management of ELT. The definition of Management "as the process of coordinating work activities so that they are completed efficiently and effectively with and through people (Robbins & Coulter: 2005 P.6) has not always seen its fulfillment in the English Language Teaching Centre where I work. The process representing the ongoing functions has been carried on uninterrupted, but efficiency referring to getting the most output from the least amount of inputs and effectiveness described as completing activities so that organizational goals are attained, have not been successfully attainable, at various occasions during my long period of service. I have been an ELT practitioner in all this faculties in the University and have had a variety of experience with different disciplines, with students having a continuum of proficiency level in English, with students from varied socio-economic backgrounds, with students of different levels of motivation and a number of other variables. Unfortunately I am not in a position to state that I have completed work activities efficiently and effectively to my utmost satisfaction. There have been and still exist many issues and problems that have impinged on my work as an ELT practitioner. I would like to highlight three of these, though they have not been prioritized – lack of shared vision, lack of motivation, lack of physical resources. I shall comment on these issues, recommend practical solutions and also discuss reasons why the solutions may fail or succeed.

The vision of the University of Jaffna as per its statement, is persevering to be the leading centre of excellence in teaching, learning, research and scholarship and its mission is to produce intellectuals, professionally competent, capable and knowledgeable graduates to meet the emerging needs of the national and international community. Proficiency in the global language is

a key pre-requisite in establishing a centre of excellence in teaching, learning, research and scholarship. The English Language Teaching Centre (ELTC) plays a major role in the realization of this vision. This vision has to be shared within the ELTC and outside the ELTC among the rest of the University community. The mission of the ELTC is to enhance English Language proficiency enabling the undergraduates to complete for the job market, to use the link language to maintain social harmony and to enable them to be scholars in their own field of study. As there exists a lack of shared vision within and outside the ELTC, it is unable to achieve its mission efficiently and effectively. English Language is taught during the first three years of the degree programme in the Faculties of Arts, Management Studies and Commerce and in the Department of Siddha Medicine. A two year course is conducted in Faculty of Science and a year course in the Faculties of Agriculture and Medicine. In spite of various constraints, the courses attempt to cater to the specific needs of the student in the different disciplines with the hope that such a course would enable them to pursue their academic endeavors. Ideally, there should be close coordination between the major discipline and the ELTC, but this is a rare occurrence. The ELTC is not a department and the staffs do not belong to the category of academics in the University Community. This may be one of the reasons why the academic community is reluctant about sharing the vision. This problem prevails even within the Centre taking a different shape – a number of the ELTC staffs do not share the vision as they are not very conscious of the vision. This narrows down scope of teaching which invariably ends up as exam – oriented. Since there is a lack of shared vision team spirit does not prevail. Individually practitioners take up responsibility of ELT. The ELTC has to be a learning organization which should develop the capacity to continuously learn, adapt and change (Robbins and Coulter 2005). One part of this should be sharing of knowledge to achieve better performance. For want of shared vision our behaviour is not shaped according to the expectation of the Centre. Though we work within the frame work of a syllabus there is no discussion regarding the work accomplished till the time arrives for examination work when this knowledge has to be shared as it is a common exam for the different groups. Apart from this, a lack of shared vision could be felt from top-down to bottom-

up in the administrative sector of the University. As such the needs of the ELTC are not prioritized. The importance of ELT is realized but not recognized. This too impinges on the work as a practitioner of ELT.

What I would suggest as a practical solution is to conduct awareness programmes of the vision of the Institute outside the ELTC incorporating the academic community and the ELTC and also within the ELTC, periodically. There should be a common forum for both the academics and the staff ELTC to air their views and share the vision regarding ELT. A team of ELT practitioners should have close coordination with staff members of other disciplines. In addition, the ELTC should create a forum to share knowledge, to share vision, to encourage each other. This in turn would develop a deeper personal commitment in sharing the vision and at the same time helping in identifying the discrepancies in the existing and desired state of affairs. (Robbins & Coulter 2005) Creating an environment of close coordination with the academic staff and the staff ELTC, in my opinion may not be effectively successful as it involves changing of attitude as well as acceptance of staff ELTC for discussion on an equal basis. Historically this has proved to be a failure. But there should be no hindrance in sharing the vision among the staff ELTC.

The second issue is the lack of motivation among the students as well as staff. Robbins & Coulter defines motivation as the willingness to exert high levels of effort to reach goals, conditioned by the effort's ability to satisfy some individual need. Lack of willingness to exert high levels of effort can be evidenced among the students as well as the staff. On the part of the students, though they are aware of the importance of acquiring a fair proficiency in the English Language, and realize the need to enhance both instrumental and integrative motivation in addition to the immediate need of passing all the examinations in EL which is a pre-requisite for the award of a degree in the University, they do not make sufficient efforts to be motivated. Lack of motivation is reflected in student absenteeism, lethargic attitude towards the work assigned in EL, lack of active participation in class and justifying the prioritization of their efforts in the subject matter. At the University EL is not a co curricular module and is assigned only one credit value, though a

pass in EL at all semester exams is pre-requisite for the award of a degree. Students from different socio-economic backgrounds having different levels of EL proficiency enter the University. Though they are grouped in EL classes on their performance in a placement test, the ones with lower proficiency level generally exhibit a lower motivation level. Till they seek for jobs after graduation they do not realized the consequences of having paid very little attention to improving the EL proficiency level. The University generously administers repeat examinations for those who are eligible for the award of degree if not for EL.

As a remedial measure a pass in the GC.E. A/L should be made a pre requisite for admission to a University and steps should be taken to upgrade the teaching of EL at the school level – though this does not come within my purview. The needs of a marketable graduate could be met at the University if better foundations are laid at the school level. At the University the ELTC is forced to lower its quality in the input, as an advanced EL course would impinge of the learning process in students with a very low proficiency level. Quality of input can reduce motivation level. At the University EL should be given a better credit value as this would motivate the students to attend classes regularly and participate actively in the learning process. The need for achievement would motivate the students. Care should be taken to select learning tasks that would create opportunities for success and also foster intrinsic interest. The language skill of speaking is a much neglected but a prioritized area in the use of language especially to enhance job opportunities or to facilitate academic endeavors. Subject related discussions / seminars can be organized by the ELTC in collaboration with the subject departments. Recognizing individual differences among the students too would help enhance motivation. This is attainable at the practitioner level.

Lack of motivation among the staff ELTC too impinge on the work of an ELT practitioner. The staff belongs to a specific class called the academic support staff without the status of an academic. Till very recent times two maximum promotional prospects for English Instructor (E1) was a senior grade. They are not members even of the lowest academic forum the Faculty Board, but are entitled to elect two representatives. Facilities for Postgraduate

work in the relevant field have been almost nil at the University. Opportunities for in-service training / short-term training are nil. They are virtually treated as 'academic outcasts'. All these factors contribute to de-motivation. Staff-Student ratio at the University of Jaffna shows a high level of imbalance which enforces a heavy work load on the limited number of staff ELTC.

The suggestions that I have to improve the situation of the staff are gradually being implemented at the national level. ELs have promotional prospects provided they have the required qualification a fact which permits them to enter the world of academics. The inauguration of a masters programme in Teaching of English as a second Language opens up avenues for academic pursuits. Opportunities for research in ELT have been created for the Els. A recommendation at the University level is to update the library facilitating the availability of recent publications in ELT which is a fast developing field. This can also be materialized through the IRQUE project at the ELTC level as there is provision for purchase of books / journal for the improvement of English Language proficiency.

Lack of physical resources is the third issues to be highlighted. Here I limit myself to the availability of classrooms. The prevailing conditions of the classrooms allocated for ELT is far from being conducive. One block which is specially allocated for ELT is built in such a way that screening noise is an impossibility. An ELT practitioner with a loud voice would dominate the entire block, impinging on the work of the rest. There is an acute shortage of classrooms which leads to setting up large groups of classes where no personal attention could be paid. There is no space for a different set up in the classroom which would create interest in the learning process. The physical environment permits the teacher to be at the front all the time. Due to the shortage in classrooms the hours allocated for ELT is reduced to 03 hours per week. This severely impinges on the teaching task, as the students only exposure to the EL is the English class. In some faculties it is a battle to obtain classrooms for ELT. It is assigned the least priority when allocating classrooms.

I have confined myself to only one area of the whole issue of lack of physical resources. Solution to the problem lies within the University itself.

The existing rooms need renovation and basic facilities of lighting and ventilation. This would certainly create a conducive environment reducing stress and enabling concentration. More classrooms should be allocated for ELT. There is a mal-practice in the University of assigning classrooms to individual departments. This has to be stopped as it hinders the use of the classrooms by others even when not occupied. When designing the time table at the beginning of an academic year time and classrooms should be first allocated to ELT as it is a compulsory course for all the students following different disciplines. This could reduce clashes in the availability of time and classroom. My suggestions for this problem are fairly simple and I do not foresee failure except in the solution of renovating the existing classrooms which involves financial commitment.

In conclusion, I would like to reiterate that the issues highlighted are not the top priorities in achieving the goals in ELT. They are some of the problems that impinge on my work as a practitioner of ELT not allowing me to be where I should be leading to a discrepancy in the current state of affairs and the set goals which in turn causes pressure to take action.

Reference

Robbins S.P and Coulter, M. (2005), Management Pearson Education, Inc, India.

7. SECOND LANGUAGE ACQUISITION

The capacity to acquire competence in L I within the first few years of one's life has been a subject of interest for many years. Brown (1980) sees the process as a fantastic journey from the first anguished cry at birth through babbling and cooing, to one word level, proceeding to two- word three word sentences, to becoming a generator of non-stop chattering and continuing the fluency to school age where the child learns what to say, and what not to say as he learns the social functions. He posits a continuum of theories, beginning from behaviouristic to Nativist and cognitivist as an attempt to explain L I acquisition. The extreme position of the Behaviourists who claim that the child comes into the world with a tabula rasa and is then shaped by the environment, fails to explain the infinite number of novel utterances produced by a speaker. What Bley – Vroman (1990) calls the gap between available experience and attained competence by children, cannot be explained by the Behaviouristis. He says that 'the gap is bridged by an innate Universal Grammar : a system of knowledge of what a human language can be and innate domain – specific procedures for arriving at a grammar' (P.41) Both the nativist approach and the Cognitivist approach base the arguments on the concept of universal Grammar. According to Chomsky (1968) the L I speaker has acquired a grammar on the basis of very restricted and degenerate evidence and therefore that the principles that determine the form of grammar is guided by UG He further states UG 'tries to formulate the necessary and sufficient conditions that a system must meet to qualify as a potential human languages, conditions that are not accidentally true of the existing human language, but that are rather rooted in the human "language capacity" and thus constitute the innate organization that determines what counts as linguistic experience and what knowledge of language arise on the basis of this experience'. The child's L I knowledge was derived from the UG Ellis (1987) explains the existence of UG as a set of innate linguistic principles comprising the initial state controlling the form of sentences in a given language. Elaborating on Chomsky's of UG, Braidì (1999) says that UG is a proposal the child's L I acquisition through interaction with the child's linguistic

environment. The abstract set of principles and parameters serve to define the core aspects of all natural languages. Both the linguistic input of L1 and UG interact to establish this core grammar.

The peripheral language specific structures are not governed by UG. Braidı attributes this distinction as the cause of the problems in the acquisition of marked peripheral grammar. The core grammar as a result of L1 parameter setting is unmarked. It is positive input and not negative evidence that triggers the setting of UG parameters in L1 acquisition. This accounts for the production of past forms such as **goed** and **falled** by L1 English children. It was observed in an L1 English child who had direct access to UG default setting of pronouns corrected his mother when she pointed to the area above the eyes and said eye-brow. According to him the mother should have said my brow and not I brow! The systematicity in the acquisition is evidenced here. To the same child the past form of go was **goed** and **falled**. Ellis (1987) addresses this early utterances as unique in the sense that no adult native speakers would produce them and that this is a universal feature in L1 acquisition. The child operates in his own system that consists of rules that are not part of adult code.

Systematicity and uniformity in L1 acquisition can be evidenced in the fact that the development is continuous and incremental which can be characterized as a series of stages (Ellis 1987). The length of the utterances increase gradually and the knowledge of the grammatical system is also gradually built up. Negativization in the early stages is typically *no + statement* (*no milk, no baba going*) and may move on to unanalyzed *don't + V'* (*baba don't go*) where *don't* occurs as a single lexical item and is not inflected for number or tense. As the child's cognitive ability develops his ability to perform his competence also increases (Ellis 1987). Ellis quotes Felix (1984) as stating that the principles of UG are subject to an innately specified developmental process. Acquisition order in the developmental process is affected, to a certain extent by markedness theory which proposes that the child finds it easier to acquire the unmarked rules comprising the core grammar than the marked rules that form the periphery. (Ellis 1987).

UG -Universal Grammar.

L1 -First Language (Native Language)

Ellis further argues that acquisition on one universal rule may 'trigger' the automatic acquisition of other rules. He cites Zobl (1983) as incorporating the triggering effect into the LAD. Zobl proposes that the child must possess a projection capacity, otherwise the learning process would be too long depending solely on the input.

Eills (1987) in the opening chapter of his book on 'Understanding SLA', defines that SLA refers to the sub conscious processes by which a language other than the mother tongue is learnt, in a natural or tutored setting (P.6). Researches on SLA try to account for the learner's competence on the basis of his performance in an SL.

This is in contrast to the behaviourist account of SLA emphasizing the importance of environment and L I interference.

The fact that there is a lack of general guaranteed success in SLA in contrast to the inevitable achievement of [perfect mastery of L I, places an obstacle to the view that both L I and SL acquisition have the same underlying processes. (Bley - Vroman:1990). The degree and type of attainment vary in SLA from person to person. Different goals lead to different learning strategies. In addition to this difference is the concept of fossilization in SLA, which is explained as the state a learner achieves in competence that ensures communication in spite of a deviant set of grammar rules in the possession of the inter language of the SL learner. Fossilization is not found in L I acquisition and the child keeps moving from stage till success is achieved.

Further difference can be seen in the fact that unlike L I acquisition SLA is aided by formal instruction. Negative evidence plays no role in child LA but is useful and at times necessary in SLA. Bley - Vroman argues that these differences may lead to the conclusion that the domain - specific language acquisition system ceases to operate in adults. But to account for the success achieved by many in SLA,

- SLA - Second Language acquisition
- LAD - Language Acquisition device
- SL - Second Language

He proposes that the adults already have knowledge of at least one language and that the function of the innate domain-specific acquisition system is filled in adults by this knowledge and a general abstract problem-solving system. In place of UG and domain-specific learning procedure the adults have the native language knowledge and the general problem solving system. According to him the adult SL learner constructs 'a kind of surrogate for UG from knowledge of the native language. (P 52). Selinker is cited in Ellis (1987) as suggesting that the adults who are successful at SLA continue to make use of the acquisition device or the latent language structure as Lenneberg puts it. The counter part of the acquisition device in SLA is termed **creative construction** (Dulay & Burt 1977 in Ellis 1987). The learner language which is seen as a 'series of evolving systems' is permeable to new rules and is dynamic. The process of development is evidenced in both L1 acquisition and SLA. Errors found in both the processes provide information regarding the process of acquisition.

Ellis cites studies by Dulay and Burt (1973,1974) among child L2 learners and N.Bailey (1974) among adult L2 learners as producing the same type of errors developmental. The studies seem to prove the fact the acquisition order is the same inspite of differences in age, language background and the medium.

Ellis states that unlike the L 1 learners do not progress from zero knowledge of TL to perfect knowledge. Their progress is through a series of developmental stages. Negation and interrogation provide good indicators of the progression.

In the negative utterances like that of L1, negation is external – **no good**. It develops as internal negation – **I no good**. Don't in the progression of negation is an unanalysed unit as has already been evidenced in L1 acquisition. It is only in the final stage that the TL rule is reached (Ellis 1987).

Regarding interrogation, Ellis states that the order of development is strikingly similar in both L1 & L2 acquisition. The first productive questions are

L2 - Second Language

TL - Target Language

intonation questions. Basing his assumption on various studies, he further states that the next development is the appearance of productive wh - questions with no subject - verb inversion. This is followed by inversion in yes/no wh - question.

Cook (year not available) on the basis of a grammaticality judgment test administered across a large range of L2 learners with different L1s, finds that the structure - dependency violations and null - subject sentences as ungrammatical were highly apparent to the learners. Systematicity can be evidenced in the results obtained

Regarding the input of both L1 & L2 learners Bley - Vroman suggests the concentration of usable material in the input of a child may be denser than for an adult. He quotes Krashen's (1982) Input hypothesis positing a learner - internal 'filter; that prevents the input getting into the LAD. According to Krashen LAD does not shut off or degenerate but the input may be kept out

Regarding parameter setting in L2 acquisition Braid (1999) states that 'L2 learners either have direct access to the default UG setting with which L1 learners come equipped or that they must reset the L1 setting to the L2 setting'. Therefore as in L1 acquisition unmarked parameter settings will be acquired more easily than marked settings.

There is evidence from the above argument to suggest that some access to the language faculty is available in SLA. Ellis (1987) states that it has become generally accepted that the human language faculty is a potent force in language acquisition' (P.73)

8. ROLE OF MEMORY IN LANGUAGE TEACHING / LEARNING

At least three different kinds of memory have been identified in humans – sensory memory, short-term memory (STM) and long - term memory (LTM) (Huffman, Verney Williams 1987). Sensory memory is defined as 'the memory that occurs within a sensory modality while incoming messages are being transmitted to the brain'. (I am unable to cite the page as I cannot find it in the photocopy I received). Short-term memory deals with current thoughts with relatively small capacity and information lasting for a short time. Long term memory is relatively permanent, though susceptible to decay, and information is stored for future use.

Huffman, Verney & Williams have described the three stages of memory using a flowchart in which information can go from sensory memory to STM and then to LTM. They also indicate a two way passage from STM to LTM for storage and vice versa through retrieval and also through maintenance rehearsal.

The sensory memory retains a visual image for half a second after the stimulus is no longer received by the receptors (Sperling 1960 in Huffman, Verney, Williams 1987). This is available for processing to a more permanent type of memory if selected for attention. Though the information is temporary the capacity that the sensory memory has to hold it is unlimited. The selection for attention can be either automatic or deliberate.

Crab & Lockhart (1972) have been cited in Huffman Vereny & Williams (1987) as stating that a sound or visual image will last for a maximum of 30 seconds in STM unless it is reentered. The contents of STM can be changed depending on what is selected for attention (Braddley 1981 in Huffman, Vereny Williams 1987). The Selection can be a deliberate process and the information stored in the LTM can serve to draw attention at a particular time. In the same article it is further stated that once something has been selected for attention in STM its ability to be processed is affected by the limited duration to limited capacity. Maintenance rehearsal is used in this case to cope with limited duration and memory as information has to be revised and

rearranged before it is stored. But interruption while maintenance rehearsal takes place can cause information to be re entered through sensory memory. It is suggested in the article that to remember something later the information has to be entered into LTM. One of the reasons for not transferring information into LTM, is limited capacity that STM has for holding information and the number is stated as 7 items. (Miller 1956 in Huffman Vereny Williams 1987). This limitation is overcome in one sense by chunking the input. Visualization is another effective way of processing certain kinds of information and using both visual and verbal pathways is advantageous for STM information. Analyzing the deeper meaning of information instead of focusing on superficial characteristics too helps in using STM effectively.

LTM on the other hand has no limitations in either capacity or duration and new information can be stored over long periods. It is argued that during the transfer of information from STM to LTM incoming information is 'tagged' to be filed in the appropriate place and that this apparently occurs during sleep. (Huffman Verney & William 1987). They further state that meaning become more important than the form, of the message and hence the difference during retrieval from LTM. This is also caused by the assumptions and interferences that the person makes on the information.

LTM is further categorized as semantic memory and episodic memory. Semantic memory means the knowledge of facts and how they relate to each other while episodic memory relates to when and where an episode or event happened. Retrieving meaning is easier than describing the time date and location of the experience with the word. Retrieval is defined as the process that returns LTM memory contents to STM for analysis or awareness. Two types are identified in this process recognition and recall.

The activity that I created involves receiving information, processing it and storing it in LTM and retrieving it back to STM. I selected a list of 10 objects that could be found in an average home in Sri Lanka. A word about the subjects I chose may be appropriate at this point. As the University is closed for academic activities and personally I am on a long period of medical

leave I could not use the university students as subjects. I selected 05 male staff from the District Court in the region. Their age group is from 22 to 29 years. Except one, all four have passed the English language paper at the GC.E O/L. Three of them have studied in schools where English is taught regularly. They have not had any formal instruction in English after they left school. All of them are employed in the District Court.

The list of words I selected is given below in the order in which it was given to the subjects: saucepan, shower, sofa, alarm clock, kettle, wardrobe, sink, cutlery, wash basin, chest of drawers.

The list was distributed to the subjects and a short discussion followed on the unfamiliar words. Saucepan was an alien term to them and fortunately as the test took place in my home I was able to use the visual aid as well. They were given 10 minutes to study the words after which a mind map was given to each person to fill from the list they studied. This was done only after the list of words were taken back from them. They were given another ten minutes to fill the map and an additional task was expected of them - to add one object to each area other than the ones from the list. The results showed 02 obtaining all correct (deviation in spelling could be observed in some words) two got 09 correct and the one who had not passed English on the O/L got the lowest score of 06 out of 10. The two subjects, who scored 09, left out two different words in the middle of the list - wardrobe and sink. This can be attributed to the recency effect and the primacy effect - the fact that recall depends on the position of the item in the list - early items and late items are recalled best but those in the middle are forgotten. The majority of the sample demonstrates a remarkably stable memory. All three of the memory types were involved on the task. The term saucepan, though unfamiliar to the subject was retrieved in the memory of the majority of the subject with correct spelling as well. This may be due to the fact both visual and verbal pathways were used. Though the activity lasted only for twenty minutes the input journeyed through the sensory method to the STM and to the LTM from where it was retrieved to the STM.

References

- 1) *Brown H.D (1980) Principles of language Learning and Teaching, Prentice Hall, Inc., USA.*
- 2) *Bley – Vroman R (1990), 'What is the logical problem of foreign language learning?'*
In 'Perspectives on SLA' S.M.Gass & J.Schachter (eds). 1990 CUP, Cambridge.
- 3) *Braidi S.M. (1990), The Acquisition of SL Syntax, Arnold of Hodder Headline Group, UK.*
- 4) *Chomsky N. (1968), Language and Mind Harcourt, Brace & World, Inc., USA.*
- 5) *Cook V.J. A handout from the Open University of Sri Lanka.*
- 6) *Ellis R. (1987), Understanding SLA. Oxford University Press, Hong Kong.*
- 7) *Huffman Verney Williams (1987) Psychology in Action. John Wilfer & Sons.*

பகுதி - 5

PART - V

கணவரின் கட்டுரைகளும், சொற்பொழிவுகளும்

ARTICLES AND SELECTED SPEECHES BY HUSBAND

1. இலங்கையில் 21ஆம் நூற்றாண்டிலே நீதித்துறை

(வடமராட்சி வாண்மையாளர் ஒன்றியத்தினால் அதன் தலைவர் யாழ்ப்ப. பல்கலைக்கழக முகாமத்துவத் துறைத் தலைவர் திரு. எம்.நடராஜசுந்தரம் தலைமையில் பருத்தித்துறை வட இந்து மகளிர் கல்லூரியில் 25.04.1998 நடைபெற்ற இலங்கையில் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலே நீதித்துறை பற்றி பருத்தித்துறை மாவட்ட நீதிபதி திரு. இ.த.விக்கிரமசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

புதியதொரு ஆயிரம் ஆண்டு யுகம் அண்மித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இருந்தும் மாந்தர்களாகிய நாங்கள் எவருமே ஆயிரம் ஆண்டுக்கான யுகம் என்ற தொனிப்படப் பேச முடியாதவர்களாகவே உள்ளோம். மனிதனின் காலம் பற்றிய நோக்கும், உணர்வும் மிகவும் குறுகியதாகவும் ஆனால் காலத்தின் மாற்றமோ மிகவும் விரைவானதாகவும் இருக்கும் நிலையில் ஒரு தலைமுறையின் காலத்திற்கு மேற்பட்ட கால கட்டத்திற்கு உட்பட்டதாக ஏதும் எதிர்வு கூறல் கூட எங்கள் தலைமைக்கு அப்பாற்பட்டதாக உள்ளது.

அடுத்த ஆயிரம் ஆண்டு காலயுகத்தின் வருகை அண்மித்துக் கொண்டு இருப்பது உலகெங்கிலும் உள்ள எல்லாவகைத் தொழில் முயற்சிகளையும் சார்ந்த மக்களை தங்கள் வாழ்க்கைக்கான தொழிற்பாடுகளின் அடிப்படைகளை மீள் பரிசீலனை செய்ய வைத்துள்ளது. நமது வாழ்க்கைப்பாட்டில் உள்ள பிழைகள் எவை என்பதையும் அவற்றைப் பரிசீலனை செய்வதால் எழும் வெளிப்படுத்தல்கள் எவை என்பதையும் அவற்றிற்கமைய நாங்கள் எங்கள் தொழில்களின் இலட்சியத்தை திறம்பட நிறைவுறச் செய்வதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும். என்பதனையும் அது சிந்திக்க வைக்கின்றது.

ஆயிரம் ஆண்டுகள் என்ற காலப் பின்னணியில் நாங்கள் சிந்திக்கும் போது நாங்கள் பெரிதாகச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. அதனால் நிகழ்வுகளின் போக்குகளை வைத்துக் கொண்டு உலகளாவிய அளவில் கணிப்பீடுகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அடிப்படையான கணிப்பீடு எங்களைப் பொதுவானதொரு கண்ணோட்டம் கொள்ள வைக்கும் அதேவேளையில் சிறுசிறு விடயங்களைச் சீர்தூக்குவதில் இருந்து எம்மை விடுவிப்பதாக அமைவதில்லை. ஏனெனில் பெரும் எடுப்பிலான அளவீடுகள், கணிப்பீடுகள் அனைத்திற்கும் சிறு விடயங்களே அடிப்படையாக அமைவதால் ஆகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு அதற்கு முந்திய காலங்களிலும் போல் அல்லாமல் பெரும் அளவு பிரச்சனைகளை சட்டத்திற்கு ஏற்படுத்தி உள்ளது. அதேபோன்று சட்டமும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தத்துவார்த்த ரீதியாகவும் நடைமுறை ரீதியாகவும் பல விரைவான மாற்றங்களை அதற்கு முந்திய 19 ஆம் நூற்றாண்டிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக அடைந்துள்ளது.

சட்டத்தொழில்துறையில் காலம்காலமாக போற்றிப் பேணப்பட்டு வந்த மனோ பாவமான சட்டப் புத்தகத்திலே சொல்லப்பட்டதையே முதன்மைப்படுத்தும் கொள்கையானது இந்த நூற்றாண்டில் மாற்றம் அடைந்து நடைமுறையிலும் களத்திலும் சமுதாயப் பின்னணியிலும் சட்டம் எப்படி யதார்த்தமாக செயல்பட வேண்டும் என்ற கொள்கை உடையதாக மாறியுள்ளது. இந்நூற்றாண்டில் சட்டத்துறையில் தலைசிறந்த சிந்தனையாளர்களில் ஒருவரான *ROSCO POUND* அவர்களின் மதிப்பீட்டில் அந்த மாற்றங்கள் பின்வருமாறு ஆகும். “சென்ற நூற்றாண்டில் நாங்கள் சட்டத்தின் உள்ளே இருந்து அதனைக் கற்றோம். ஆனால் இன்றைய சட்டமாணிகள் அதனை அதற்கு வெளியே நின்று கற்கிறார்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் சட்டத்தின் சடத்தோற்றத்தை கற்றனர். ஆனால் இன்றோ சட்ட முறையான அமைப்புகளினதும் சட்ட முறையான கோட்பாடுகளின் உண்மையான விளைவாக சமுதாயம் அடையும் பயன்பாடுகளையுமே கற்பதில்தான் அவர்கள் அதிகம் ஈடுபடுகின்றனர். சென்ற நூற்றாண்டின் போது சட்ட ஆக்கங்களைப் பகுப்பாய்வு செய்து ஆக்கப்படுவதாக இருந்தது. ஆனால் இன்றோ சட்டவாக்கம் ஒன்றிற்கு ஆயத்தப்படும் பொழுது சட்டத்திற்கு இசைவானவற்றுடன் சமூகவியலுக்கு இசைவானவையும் அந்த சட்ட ஆக்கத்திற்கான கற்கைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. சென்ற நூற்றாண்டில் புதிய சட்ட ஆக்கத்திற்கு சிறந்த அடித்தளமாக சட்டங்களுக்கு இடையேயான ஒப்புநோக்கல் கற்கை முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இன்றோ அது போதுமானது அல்ல என்று சட்டங்களுடன் சட்டங்களை ஒப்புநோக்குதல் மட்டுமன்றி அவை சமுதாயத்தில் எப்படிச் செயற்படப் போகின்றன என்பதையும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் போது ஏற்படப் போகும் விளைவுகள் எவை என்பது பற்றியும் பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகிறது. சென்ற நூற்றாண்டில் சட்டம் ஆக்கல் பற்றி மட்டுமே கற்கை நடத்தப்பட்டதென்றாலும் இன்று சட்ட விதிகள் செயற்படக் கூடியவையாக ஆக்கும் வழி வகைகளைக் கற்பதும் முக்கியமாக உள்ளது.”

பொதுவாக சட்டத்தின் தன்மை எப்படிச் சென்ற மற்றும் இந்த நூற்றாண்டில் மாற்றம் அடைந்து உள்ளது என்பதை தெளிவுபடுத்த *ROSCO POUND* கையாண்ட கருத்து நிறைந்த ஒரு வியாக்கியானமாகும். இது அடுத்த நூற்றாண்டில் நாங்கள் சந்திக்கப்போகின்ற பிரச்சனைகளும் தனித்தன்மை வாய்ந்தவையாக இருக்கப் போகின்றன என்பதல்ல. நாங்களும் இன்று அத்தகைய மதிப்பீடுகளும் பகுப்பாய்வுகளும் செய்ய வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். சட்டத்தை அதன் உண்மையான சமுதாயப் பிரயோகத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டுமே அல்லாமல் சட்டப் புத்தகங்களுள் அடங்கும் சட்டம் பற்றிய கோட்பாடுகளுக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டதாக இருக்கவிடக்கூடாது என்றவாறாக இந்த நூற்றாண்டில் சட்டவாதிகளும் சட்டவாண்மையாளர்களும் முகம் கொடுக்க நேர்ந்த பாண்மையும் நிலைப்பாடும் மேலும் தொடர வேண்டும். மனித ஆளுமை, மனிதமாண்மியம், மனித வாழ்வு என்பவற்றின் அடி ஆழமான கருத்தை நோக்கிப் பலபல புதிய பிரச்சனைகள் செறிந்து கிடக்கின்றன. அடுத்த ஆயிரம் ஆண்டுகள்

காலத்தில் புதிய தொழில்நுட்பங்கள் மனிதர்களுக்கு தங்களையும் தங்கள் சுற்றாடலையும் மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள அதி அபாரமான சக்தியைக் கொடுக்கும். அப்பொழுது சட்ட அறிஞர்களின் முக்கிய கடமையாக ஆகப்போவது அந்தச் சக்தி மனிதக்கட்டுப்பாட்டை மீறியதாக மாறாமல் சட்டத்தைக் கொண்டு கட்டுப்படுத்தி வைத்திருப்பதாகும்.

சட்டத்துவங்கள், நீதிக் கோட்பாடுகள் என்பவற்றின் அடி ஆணியே வரை பரவக்கூடியதாக புதிய தேவைகளையும் சிந்தனைகளையும் இந்த அபிவிருத்திகள் தோற்றுவித்துள்ளன. ஆகவே 21ம் நூற்றாண்டில் சட்டவாதிகள் முகங்கொடுக்க வேண்டிய சவால்கள் 20ம் நூற்றாண்டில் நிலவியவற்றிலும் பார்க்க பாரியனவாக இருக்கும்.

21ஆம் நூற்றாண்டில் அவசியமாகும் முன்னேற்றங்கள் 20ஆம் நூற்றாண்டில் தேவையாக இருந்தவற்றிலும் பன்மடங்கு கூடுதலானவையாக இருக்கும். ஒவ்வொரு முனையிலும் முன்பு பரிணமித்து நிலவுகின்ற அடிப்படை ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சட்டரீதியான அமைப்புக்களிலும் துரிதமாற்றம் ஏற்படுத்த அவற்றை மீளாய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற அவசரக்கோரிக்கைகள் எழும். அவற்றில் சிலவற்றை நாம் நோக்குவோம். அவை நான் முன்பு கூறியது போல் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கான தேவைப்பாட்டில் தொடங்கி நாங்கள் இன்று உள்ளேசிக் கொண்டிருக்கும் செய்தித் தொடர்பு யுகம் காரணமாக ஏற்படும் பிரச்சினைகள், குடியேற்ற நாட்டு ஆதிக்கங்கள் அகற்றப்பட்டதால் ஏற்பட்ட உலகளாவிய சட்ட முறைமை, அத்துடன் என்றும் நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக உள்ள கல்வி ஈடுபடுத்துவனவாக உள்ளன. முன்பு எப்பொழுதும் இல்லாத விதமாக தனிமனிதன் என்ற தன்மையை உலகளாவிய என்ற தன்மை தாக்குகிறது. நாங்கள் விரைந்து ஓர் உலகமாக மாறிக் கொண்டு இருக்கிறோம். அதன் இழுத்துப் பிணைக்கும் தன்மை அதிகம் அதிகமாக அனைத்துலகச் சட்டத்தை உள்நாட்டுச் சட்டத்துடன் இணைத்துக்கொண்டு செல்கிறது. புதிது புதிதாய் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பாங்குகள், சக்திகள் என்பன முடிவற்றுத் தொடர்கின்றன. இப்பொழுது நாம் அவற்றில் சிலவற்றை எடுத்துப்பார்ப்போம்.

சட்டத்தொழில்துறை கடந்த காலத்தில் சட்டவாதிகளின் முக்கிய மேடை நீதிமன்றமே என்ற அடிப்படையிலேயே அதிகமாக இயங்கிவந்துள்ளது. அங்குதான் ஒவ்வொரு சட்டத்தரணியும் தனது திறமையைப் பிரயோகித்து தனக்குப் புகழ்தேடி அந்த அந்தக் காலப்பரம்பரையும் நீதிமன்றில் வாதிடும் திறமை கொண்டு புகழ் பெற்றுத் திகழ்ந்தார்கள்.

ஆனால் எதிர்காலத்திலோ ஒரு சட்டவாதியின் திறமை தேவைப்படும் அல்லது பயன்படுத்தப்படும் இடம் நீதிமன்றம் என்று மட்டும் இல்லாமல் பலபல வேறுதுறைகளும் இடங்களும் ஆகும். ஒரு சட்டவாதி திட்டமிடுவராக, ஆலோசகராக, சமுதாய எதிர்கால நோக்காளனாக எத்தனையோ வகைகளில் திகழும் காலம் வரும். இந்தத்துறைகள்

அனைத்திலும் ஒரு சட்டவாதிக்கு உரிய திறமையும், நிபுணத்துவமும் அவசியமாகும். அதே போல் சட்ட நடவடிக்கைகள் அனேகமானவை நீதிமன்றங்களுக்கு வெளியே நிகழத் தொடங்கி விடும். அதேபோன்று ஒரு சட்டவாதியின் கடமை ஒரு பிணக்கு எழுந்த பின்பு அதனைத் தீர்த்து வைக்க உதவுவது மட்டும் அல்லாமல் அத்தகைய பிணக்கு ஏற்படாமல் தடுப்பதும் ஆகும். இது ஏற்கனவே கூறப்பட்டவாறு பல்வேறு வகையிலும் நடைமுறையில் உள்ளது.

ஒரு சட்டவாதியின் செயல்பாட்டின் சமுதாயத் தன்மையை நோக்கினால் அது நீதிமன்றங்களில் சட்டவாதி செய்யும் கடமையில் இருந்து மாறுபட்டு இருப்பதைக் காட்டும். ஒருவழக்கு மும்முரமாக வாதிக்கப்பட்டு வெல்லப்படும் செய்தியானது தொடர்பு சாதனத் துறையில் இன்றும் முக்கியத்துவம் பெறுவதாக உள்ளது துரதிஷ்டவசமானது என்றே கூறவேண்டும். ஒரு நீதிமன்றில் வாதிட்டுத் திறமை காட்டும் சட்டவாதியைப் பற்றி பத்திரிகை களில் வரும் ஒவ்வொரு எத்தரவிலும் இன்னும் எத்தனையோ பல சட்ட அறிஞர்கள் தங்கள் காரியாலயங்களின் உள்ளேயும் தங்கள் வேலைக்கான வெளிக்களத்திலும் தங்கள் நிபுணத்துவத்தைப் பயன்படுத்தி சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கும் உயர்ச்சிக்குமாக அமைதியாக அரும்பணியாற்றுகிறார்கள் என்பதை மறக்கக்கூடாது. அவர்கள் சமத்துவம் ஏற்படவும் சமூக அநீதிகள் அற்றுப் போகவும் செயற்பட்டுப் பணிபுரிகிறார்கள்.

புதிய ஆயிரம் ஆண்டுகாலயுகத்தில் புதியதோர் நூற்றாண்டு பிறக்கும்போது ஒரு சமகால நிகழ்வாக மிகப்பெரிய செய்திப்பரவல் புரட்சி ஒன்றும் நிகழ்கிறது. வரலாற்று ரீதியான இந்தப்புரட்சி சட்டத் தொழிற்சாலைகளிலும் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். தற்பொழுது நிகழும் செயற்பாடுகள் அவற்றின் விரிவாக்கத்தின் பௌதீக ரீதியான உச்சக் கட்டத்தை அடைந்து மேலும் விரிவாக இடம் இல்லை என்ற எண்ணப்பாடு எழுந்த காலத்தில் மனித இலகித திறமை மேலும் விரிவடைய இடம் இல்லை என்று கருதப்பட்டதொரு காலகட்டத்தில் கனிணி அந்தக் களத்தில் தோன்றியது. அது எல்லாவித அமைப்பு ரீதியான செயற்பாடுகளையும் இலகுவாக்கியது மட்டும் அல்லாமல் மேலும் அதிகம் அதிகமான வேலைகளை தன்செயற்பாட்டிற்குள் வசமாக்கியது. அதனால் நாங்கள் இப்பொழுது எல்லாவகையிலும் வேலை அமைப்புகளிலும் நிலவிய மட்டுப்படுத்தல்களை கடந்து மென்மேலும் விரிவாக்கம் தேவைப்படும் நிலைக்குள் வந்துள்ளோம். ஆனால் இது தனிமனித உரிமைகள் மீது பெரும் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளதோடு, எங்கள் சட்டமுறையான அனுபவம் இது விடயமாக குறைவான வழிகாட்டலே தரக்கூடியதாகவே உள்ளது.

தகவல் தொடர்பு பரவலானதால் ஏற்பட்ட புரட்சி தகவல்களை திரிவுபடுத்துவதாகவும் அதனால் அபிப்பிராயங்களைத் திரிபுபடுத்துவதாகவும் அதன் மூலம் சனநாயகத்தின் அடிப்படைகளை அடக்கிப் போடுவதாகவும் உள்ளது.

சட்டத்தையும் சட்டம்சார் தொழில்துறையையும் பொறுத்தவரை இந்தப்புரட்சியானது சட்டத்தின் உள்ளடக்கத்தை மட்டும் அல்லாமல் அது பொதுசனங்களிடையே பரவிச் செல்வதையும் சட்டத்தொழில்துறையிடம் இருந்து பொதுமக்கள் எதிர்பார்த்த நலன்களையும் கூட பாதிக்கின்றது. அது சட்டத்தொழில்துறையையும் அந்தத்துறை சமூக நோக்கில் ஒரு பாதுகாவலனாக இருந்ததையும் மாற்றி உலகப் பொதுவான ஒன்றாக ஆக்குகிறது.

ஆகவே சட்டத்துறை பல பரந்த புதிய பிரச்சினைகளைக் கையாள நேர்வதுடன் அதுவும் தானும் பெரும் மாற்றத்திற்கும் உட்படவும், உதிக்கும் புதிய மனித வரலாற்றுயுகத்திற்குப் பொருத்தமான படியும் புதிய ஆயிரம் ஆண்டுகால யுகத்திற்குப் பொருந்தும் விதமாகவும் மாறுதலுற வேண்டியுள்ளது.

எதிர்வரும் காலங்களில் மனிதகுலம் தொழில்நுட்பங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கப்போகின்றது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. அதனால் சட்டத்துறை அந்தத் தொழில் நுட்பத்தை தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்க வேண்டிய முக்கிய கடமையை செய்ய வேண்டியுள்ளது. அப்படி அல்லா விட்டால் தொழில்நுட்பம் அட்டகாசமாக நடக்கத் தொடங்கி இது காலம் வரை பல நூற்றாண்டுகளாக சட்டத்துறை பேணிக் காப்பாற்றி வந்த பல விழுமியங்களைக் கெடுத்துவிடும்.

உதாரணத்திற்கு அனைத்து மனித உரிமைகள் சாசனத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அதன் மூலம் உத்தரவாதமிடப்பட்டுள்ள எல்லா உரிமைகளையும் தொழில்நுட்பம் கீழ்ப்படுத்திவிட முடியும். மனிதமாண்மியம், சிந்தனைச் சுதந்திரம், வாழும் உரிமை, உடல்ரீதியான பாதுகாப்பு சுகதேசியாக இருக்கும் உரிமை, தனிப்பட்ட வாழ்க்கைச் சுதந்திரம், திருமணம் முடிப்பதற்கும் சந்ததி விருத்திக்கும் உள்ள உரிமை, தாய்மை, பிள்ளைப்பருவம் என்பவற்றின் பாதுகாப்பு, கலாச்சார ரீதியான உரிமை என்பனவாகும்.

மனித மனம், மனித உடல், மனிதனின் வாழ்விடச் சூழல், மனித சமுதாயம் என்பனவற்றுடன் தொடர்புடைய நான்கு விடயங்களை கொண்டு அவை எவ்வளவு அச்சுறுத்தலாக உள்ளன என்று நோக்குவோம். 1972ஆம் ஆண்டில் *Dr. Jose Delgado* என்ற மனோவியல் அறுவைச்சிசிச்சை முன்னோடி ஆய்வாளர் ஒரு எருதுச் சண்டைக் களரிக்குள் முட்டிமோதி வந்த எருதின் முன்னே சென்றார். அந்த எருதின் மூளையிலே அவரால் பொருத்தப்பட்ட இலெக்ட்ரோட்களை றிமோட்கொன்றோல் மூலம் இயக்கி அந்த மிருகத்தின் ஆவேசத்தைத் தணிய வைத்து அதனைக் களத்தில் தரித்து நிற்கச் செய்தார். அதிலிருந்து அத்தகைய தொழில் நுட்பம் மனிதர்களின் மீதும் பிரயோகிக்கப்படலாம் என்ற பேச்சு எழுந்தது.

முலையூட்டிகளின் மூளையின் இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த விஞ்ஞானத்தொழில் நுட்பம் கண்டுபிடித்துள்ள பல செயற்பாடுகளில் ஒன்றை மட்டுமே *Dr. Jose Delgado* செயன்முறையில் காட்டினார். *Psychsurgery* என்னும் மனோவியல் சத்திரசிகிச்சை *Electroconvulsive Therapy* என்னும் மின்னேற்றத்தால் செய்யும் சிகிச்சை, மனோவியல் சிகிச்சை நடத்தைக் கட்டுப்பாட்டுச் சிகிச்சை போன்ற பல உள்ளன. அவை அனைத்தும் நன்னெறி ரீதியானதும் மனித உரிமை ரீதியானதுமான பல விடயங்களைத் துளைப்பனவாக உள்ளன. அனைத்துலக மனித உரிமைசாசனத்தின் (ஏற்பாடு-1) மனித மாண்மியத்தைக் கூறுகிறது. மனிதர்களை இழிவுபடுத்தும் செயல்களில் இருந்து விடுவிப்பதை (ஏற்பாடு-5) கூறுகிறது. அவர்களை மனிதராக மதிக்க வேண்டியதை (ஏற்பாடு-6) கூறுகிறது. அவர்களுடைய சுயமானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியதை (ஏற்பாடு-6) கூறுகிறது. மனிதர்களுக்கு உள்ள சிந்தனைச் சுதந்திரம் கருத்துச்சுதந்திரம் என்பவற்றை (ஏற்பாடு-18) கூறுகிறது. மனிதர்கள் சுகவாழ்வு வாழ உள்ள உரிமை (ஏற்பாடு-25(1)) அவர்களுக்குத் தங்கள் ஆளுமையை முழுமையாக வளர்த்துக்கொள்ள உள்ள உரிமையை (ஏற்பாடு-29(1)) கூறுகின்றது.

சோதனைக்குழாய் குழந்தைகளும் “*கோளோனிங்*” எனப்படும் மாற்று உயிர் தொழில்நுட்பமும் எக்காலத்திலும் எழக்கூடிய பயமுறுத்தலான விடயங்களுமாகும். தற்பொழுது ஒரு உயிர்க்கருவை செயற்கை முறைச் சினைப்படுத்தல் மூலம் ஆய்வுகூட தொழில் நுட்பச் சூழ்நிலையில் சிறிது காலம் உயிருடன் வைத்திருக்கலாம். அந்தத் தொழில் நுட்பத்தை நவீன விஞ்ஞான ஆய்வுகள் படிப்படியாக விரிவுபடுத்திக் கொண்டு செல்கின்றன. அத்தகைய ஒரு கருவை ஆய்வுகூடத்தில் ஐந்து மாதங்கள், ஆறுமாதங்கள் அதற்கும் அப்பால் வரை உயிருடன் வைத்திருக்கக்கூடிய ஒரு காலம் வரும். அந்த ஏத்தரவில் ஒரு புதிய மனித உயிரை பிறப்பித்ததும் பெரும் பிரச்சினைகள் தலைதூக்கும். அது ஒரு பிறப்பு ஆக இல்லாமல் ஒரு சாடியில் இட்ட கலவையில் இருந்து உருவெடுத்த ஒன்றாக வரும் பொழுது அந்த மனிதனைப் பற்றியும் அல்லது அந்த ஆக்கத்தை அழித்துக் கானில் கொட்டிவிட்டால் அதனைப் பற்றியும் அத்தகைய பரிசோதனைகளில் விஞ்ஞானிகளுக்கு உள்ள உரிமைபற்றியும் எல்லாம் சட்டம் தலையிட நேரிடும். அப்படியான உயிர் அழிப்பு ஒன்றை கொலையில் இருந்து எப்படி வேறுபடுத்துவது? ஒரு விமர்சகரின் கூற்றுப்படி சட்ட வல்லுனர்கள் உன்னிப்பாகச் செயல்படாது போனால் எல்லா நகரச்செயல்களும் உலகில் நிகழத்தொடங்கிவிடும். அந்தப் புதிய மனிதப்பிறவி உண்டாக்கப் பட்டு விட்டது என்ற அத்தாட்சிப்படுத்தப்படாது போனால் அதனை “ஆட்கொலை” என்று கூறலாமா? அதற்கான சான்றிதழை யார் வழங்குவார். இவை எல்லாம் மனத்தைக் குழப்பும் பிரச்சினைகளாக உள்ளன.

அதேபோல் தான் மனித உயிர்களை குளோனில் என்ற (டீ.என்.ஏ) தொழில் நுட்பம் மூலம் உண்டாக்குவதுமாகும். அந்த உயிரியல் தொழில்நுட்பம் முலையூட்டி இனத்தில் அதிகம்

வளர்ச்சி அடைந்துள்ள ஓர் இனமாக ஆடுவரை வந்துள்ளது. இந்த உயிரியல் தொழில்நுட்பம் படிப்படியாக வளர்ந்து மனித மட்டம் வரை வந்திடும்? நிச்சயம் அது அடுத்த நூற்றாண்டில் நிகழலாம். சிலவேளை அடுத்தபத்தாண்டுகளில் அது சாத்தியமாகலாம். நீதியரசர் சீ.ஜி.வீரமந்திரி இது நடக்கக்கூடும் என்று 1983 இல் எதிர்வு கூறினார். இந்த நூற்றாண்டின் முடிவுக்கு முன்பு நாங்கள் அந்த உயிரியல் தொழில்நுட்பத்தை தடையின்றி முன்னேற விடுவதா? அல்லது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவதா? என்று தீர்மானிக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். அப்படி இல்லையெனில் அதனை கட்டுப்படுத்த நாங்கள் தகுதிவாய்ந்தவர்களாகும் வரை தடைசெய்து விட வேண்டும். 1997 இல் இந்தப் பிரச்சினை அத்தனை உக்கிரமானதாக உயர்ந்து விட்டதால் அமெரிக்க ஐனாதிபதியே அதில் தலையிட்டு அதனால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தான விளைவுகள் பற்றி எச்சரிக்கை விட நேர்ந்தது.

அணுக்கதிர் வீச்சு கொண்ட ஆயிரக்கணக்கான டொன் அணுக்கழிவுப் பொதிகளை கடலில் கொட்டுவதனால் அனைத்து வகை கடல் வாழ் உயிர்களுக்கும் புவிவாழ் உயிரினங்களுக்கும் ஆபத்து ஏற்படுகிறது. யுரேனியத்தின் அரைவாசி ஆயுள் காலமான 20 ஆயிரம் வருடங்கள் வரை இவற்றைக் காப்பாற்றலாம் என்று யார் உத்தரவாதம் தரமுடியும். எந்த ஒரு பரம்பரைக்கும் அப்படிச் செய்ய உரிமை அற்ற விதமாக நாங்கள் எங்கள் எதிர்காலச் சந்ததிக்கு அச்சுறுத்தலான செயலைச் செய்கிறோம்.

மனித சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரையில் உளவு பார்க்கும் அரசியலால் கட்டிடச் சுவர்களுக்குள் மறைத்து வைத்துக் கட்டப்பட்ட ஒலிபரப்புகளும், யன்னல் கண்ணாடிகளுடாக பாயும் ஒளிக்கதிர்களும், ஏன் பல் ஓட்டையை நிரப்பும் போது அதனுள் வைத்து அடைக்கப்பட்ட நுண்ணிய ஒலிபரப்பியும் கூட ஒரு தனி நபரின் உரையாடல் அத்தனையும் ஒலிபரப்பி ஒட்டுக்கேட்போர் கேட்டு அறியச் செய்கின்றன. கணனிகள் மூலம் அத்தகைய நபர் ஒருவர் செல்லும் இடம் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவருடைய செயற்பாடு ஒவ்வொன்றும் அவருடைய பணம் கொடுக்கல் வாங்கல்கள், அவருடன் உறவாடுவோர், அவர் கேட்கும் அல்லது பார்க்கும் ஒவ்வொரு ஒலி அல்லது ஒலிபரப்பு என்பன அனைத்தும் கண்காணிக்கப்படுகின்றது. அதனால் தனி மனிதனின் தனிப்பட்ட சுதந்திரம் இழக்கப்படுவதோடு மட்டுமன்றி ஹிட்லரும் ஸ்டாலினும் கனவுகண்டதிலும் பார்க்கக்கூடுமையான சர்வாதிகாரங்கள் தலை தூக்குவதற்குக் கூட இடம் உள்ளது.

இவை எல்லாம் எதிர்காலச் சட்டமுறைமைகளின் மீதும் சட்டவாதிகள் மீதும் பெரும் கடமைகளைச் சுமத்துவனவாக உள்ளன. எதிர்வரும் நூற்றாண்டுகளில் பொதுமக்கள் தங்கள் நீதித்துறைகளிடமிருந்து உயர்வான உணர்வை மேலே கூறப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக எதிர்பார்ப்பார்கள். தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகள், அவை பற்றிய தங்களது அறியாமை,

அவற்றை எதிர்க்கத்தங்களிடம் செல்வமோ பலமோ இல்லாமை போன்ற நிலைமைகளில் சட்டம் எந்த உருவில் தங்களுக்கு விமோசனம் தரும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள்.

இனி நான் சட்டப்புத்தகங்களில் உள்ளபடி இருந்துகொண்டு எப்படி அடக்கி ஆளும் வருத்தி உழைக்கும் சாதனமாக உள்ளது என்பதைக் கூறவிரும்புகிறேன். உதாரணமாக ஒப்பந்தம் பற்றிய சட்டம் என்ற போர்வையில் மக்களுடைய ஒப்பந்த உரிமைகள் பறிக்கப்படலாம். ஏனெனில் நீதிபதிகள் ஒப்பந்தங்கள் பற்றிய சட்டப்படியான கோட்பாடுகளை தூக்கிப் பிடித்து ஒப்பந்தங்கள் செய்வதற்கான சுதந்திரத்திற்கு அப்பால் அதன் உள்ளே அடங்கும் பாகுபாடுகள் பேரம்பேசும் சக்தி, பலம் குறைந்தோர் ஏமாற்றப்படல் என்பவற்றை கவனத்தில் எடுப்பதில்லை. இன்று இது விடயமாக நீதி பரிபாலனத்துறையினர் உணர்வு தூண்டப்பட்டு உள்ளதால் அவர்கள் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் அமைப்பையும் அதனைச் செய்து கொள்வதற்கான சம்மதம் உண்மையில் இருந்ததா என்பதனையும் சீர்தூக்குபவர்களாக உள்ளனர்.

அதேபோன்று எதிர்காலத்தில் நீதிபரிபாலனம் கூட்டு வியாபார நிலையங்கள் தங்கள் பிழைகளை மறைக்கவும் பிழை செய்தோரைக் காப்பாற்றவும் பெரும் அளவிலான பொதுசனத்தொடர்பு சாதன உரிமையாளர்கள் சிறிய தர பொதுசனத்தொடர்புச்சாதன உரிமையாளர்களின் உரிமைக்கு குந்தகம் விளைவிப்பது போன்ற செயல்களை துருவி ஆராய்ந்து தீர்ப்பு வழங்குபவர்களாக இருப்பார்கள்.

எதிர்கால சட்டங்களில் பல மறைவான பொறிவைக்கப்பட்டு அவற்றுள் அறியாதவர்களும் பலம் அற்றவர்களும் விழிச் செய்யக்கூடும். இவற்றிலிருந்து பாதிக்கப்பட்டவர்களை காப்பாற்ற வேண்டிய கடமை நீதிபரிபாலனத்துக்குரியது. தமது உயர்வான சமுதாயநோக்கைப் பயன்படுத்தி சட்டம், சட்டவியாக்கியானம் என்பவை எந்தவிதமான அநீதிக்கும் இடம்கொடுக்காமல் இருக்கக்கூடிய தீர்ப்பு வழங்குதல் என்பது கடந்த காலத்தில் நீதிபரிபாலனம் பற்றி இருந்த ஒரு குறைபாடான விமர்சனமாக நீதிபதிகள் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல், நுணுக்கமாகப் பரிசீலித்தல் என்பவற்றை விலக்கி வைக்கின்றனர் என்பதாகும். ஏனெனில் அவர்களுக்குத் தங்களைச் சட்டமுறை என்ற போர்வை கொண்டு மறைத்துக் கொள்ள முடியும், ஆகவே நீதிபரிபாலனம் செய்வோர் அத்தகைய குறைபாடுகளைக் களைந்து உண்மையை உண்மையானபடி நோக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றார்கள். அவர்களுடைய கடமை நீதிபரிபாலனம் செய்வதை மட்டுமே நிலைநாட்டுவது அவர்களுடைய தலையாய கடமை, சட்டம் மட்டுமே உண்மையான நீதிக்கு வழிகாட்டியாகும். உண்மையான நீதியே எல்லா நீதிபரிபாலனங்களினதும் இறுதி இலட்சியமாகும்.

அத்தகைய பலாபலனை எட்ட எங்கள் நீதிபதிகள் எதிர்காலத்தில் சட்டத்தின் அடிப்படையாக உள்தத்துவத்தைப் பற்றி நன்கு தேர்ச்சி தரப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

நீதிபரிபாலனத்தின் பின்னணியாக காலம் காலமாக கௌரவிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு கோட்பாடுதான் சட்டத்தின் ஆத்மாவை எடுத்துக் கொண்டு கழுத்தை நெறித்து மூச்சை அடக்கிவைக்கக்கூடாது என்பனதாகும். பல நற்பண்புகள், பல மதப்பண்புகள் சட்ட முறைமையை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளன. அவை கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்துவனவாக நீதியை உயர்த்துகின்றன.

மெய்யியலின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துப்பார்க்கும் போது காலம் காலமாக வந்த மெய்யியலாளர்கள் சட்டத்திற்கு அடித்தளமான மெய்யியலை வியாக்கியானம் செய்துள்ளனர். ஆகவே நீதி, நிர்வாகம் செய்வோர் சிறந்த உயர்ந்த உள்ளம் கொண்ட மெய்யியலாளர்கள் எவ்விதம் நீதியின் அடித்தளத்தை மெய்யியல் ரீதியாக எடுத்தியம்பி உள்ளார்கள் என்பது பற்றிய அடிப்படை அறிவாவது பெறுவது அவசியமாகும். உதாரணமாக, சில மெய்யியலாளர்கள் மனிதத் தேவைகளை நிறைவேற்றல் என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்தியுள்ளார்கள். மற்றும் சிலர் சமூக ஸ்தாபனங்களின் பாதுகாப்பை வலியுறுத்தி உள்ளார்கள். வேறு சிலர் அனேகமானோருடைய அநேகமான மகிழ்ச்சியை வலியுறுத்தி உள்ளார்கள். இவை எல்லாம் முக்கியமான மெய்யியல் கோட்பாடுகள் என்பதால் இவை பற்றி அறியாத நீதிபரிபாலகர் குறைவான நீதிபதியாகவே இருப்பார்கள்.

நீதிபரிபாலனத்தின் போது அடிக்கடி சமமான பலமுள்ள சட்டமுறையான மாற்றீடுகள் பற்றிய பெறுமதி மதிப்பீடு செய்யும் நிலைமைகள் எழுவதுண்டு. Julius Stone மற்றும் இன்னும் பல சட்ட மெய்யியலாளர்களின் நீதிமுறையான காரணம் கொடுத்தல் பற்றிய ஆக்கங்களை கற்றல் சரியான அளவீடு செய்து முடிவான நீதி கொடுக்க பெரும் உதவியாக அமைகின்றன.

பெரும் மதங்களும் மனிதர்களின் நடத்தைகளின் அடிப்படை நற்பண்புகளை முதன்மைப்படுத்துவனவாக உள்ளதை நாம் மறந்து விடமுடியாது.

நீதி பரிபாலனத்துறையின் நம்பகத்தன்மை, அதேபோன்று நீதிபதிகள் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதும் தாங்கள் கற்ற நீதிகாணுதல் கலையைக் கடமை தவறாது செய்வதும் முக்கியமானதாகும். இந்த அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவுறாதுவிட்டால் எந்தக் காலத்திலும் எந்த நாட்டிலும் நீதியின் முக்கியத்துவம் நிறைவேறமாட்டாது.

(05/07/1998, 12/07/1998 ஆம் திகதிகளில் வெளியிடப்பட்ட ஞாயிறு தினகரன் வார மஞ்சரியில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.)

"He only Judges right who weighs, compares, and in the sternest sentence which his voice pronounces ne'er abandons charity"

- William wordsworth in his ecclesiastical sonnets.

2. உண்மையும் நீதியும் ஒன்றுபடும் இடத்தில் சட்டமும் சமயமும்

சங்கமிக்கின்றன

(சட்டத்தரணி சபா. ரவீந்திரன் எழுதிய தேசவழமை சட்ட நூலின் வெளியீட்டு விழா 23.09.2001 இல் பருத்தித்துறை தும்பளை சிவப்பிரகாச மகாவித்தியாலய மண்டபத்தில் நடைபெற்றபோது பிரதமவிருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட யாழ். மாவட்ட நீதிபதி இ.த.விக்னராசா ஆற்றிய உரை)

தேசவழமைச் சட்டமூலத்தை ஆராய்வதற்கு அதனுடன் தொடர்புடைய தமிழர்கள் வாழ்க்கை முறை, வாழ்க்கை நெறி, வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் ஆகியவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது தமிழர் வாழ்க்கையில் முக்கியமாக இந்துக்களின் வாழ்க்கையில் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சில அடிப்படை சமூகவியல் உண்மைகளை நாம் மனதில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

முதலாவதாக:

அக்காலமரபிற்கு ஏற்றவாறு சமூகத்தில் பிரிவுகள் காணப்பட்டன. சமூகமானது நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அறிவுக்கு மேம்பாடு கொடுத்து அறிவையும் அன்பையும் ஆன்மீகத்தையும் வளர்த்த ஒரு பிரிவினர் அந்தணர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஆற்றலுக்கும் ஆட்சி உரிமைக்கும் ஆளுமைக்கும் முதலிடம் கொடுத்து வீரத்தின் வழி நின்ற மற்றொரு சாரார் சத்திரியர் அல்லது வீரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். உணர்வுகளுக்கு முதலிடம் கொடுத்து அழகிற்கும் அரும்பொருள்களுக்கும், ஐஸ்வரியங்களுக்கும் சிறப்பிடமளித்து வாழ்ந்த மற்றொரு சாரார் வைஷிகர் அல்லது வணிகர் என்று பெயர் பெற்றனர். அன்றாட வேலைகளில் மூழ்கியிருந்த மற்றைய யாவரும் சூத்திரர் அல்லது பொதுமக்கள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். ஒவ்வொருவரினதும் செயல் அல்லது தொழிற்பண்பின் நிமிர்த்தம் அவர்கள் மேற்படி 4 பிரிவுகளுக்குள் அடங்கி இருப்பினும் மரபுவழியில் இப்பிரிவுகள் தொடர்வதாகப் பின்வந்தவர்கள் தங்களைக் குறிப்பிட்ட பிரிவுகளுக்குள் அடக்கி பாதுகாத்ததன் மூலம் சாதிப் பிரிவுகளைக் காலக்கிரமத்தில் ஏற்படுத்தினர். தொழிற்பண்பின் அடிப்படையில் பிரித்தமை சமூகத்தை மேம்படவைத்தது; திறமைக்கும் அடிகோலியது; மரபுவழியில் பிரித்துக்கொண்டமை சமூகத்தின் கட்டுக்கோப்பைச் சிதைத்தது; ஆணவத்திற்கும் அகங்காரத்திற்கும், வேதனைக்கும், வெறுப்பிற்கும் வழிகோலியது.

இரண்டாவதாக:

மக்கள் ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்க்கையானது நான்கு காலகட்டங்களில் அடங்கியதாகக் கணிக்கப்பட்டது. முதற் பருவத்தை ஒழுக்கமாக இருப்பதற்கும், கல்வி கற்பதற்கும் பாவிக்க வேண்டியிருந்தது. அடுத்த பருவம் திருமணம் செய்யவும், குழந்தை பெறவும் குழந்தையைப் பராமரிக்கவும், தொழில் செய்யவும், லௌகீக இன்பங்களில் காலம் கடத்தவும் உசிதம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. மூன்றாவது கட்டத்தில் குழந்தைகளின் திருமணம் கண்டு வாழ்க்கையிலிருந்து ஒதுங்குதலுக்கு ஏதுவாக ஆதனங்களை மக்கட்கீந்து கடைசிக் கட்டத்திற்கு ஆயத்தமாவதற்குப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியிருந்தது.

நான்காவதாகத் துறவு வாழ்க்கையின் போது மனைவியுடன் சேர்ந்து இறைசிந்தனை மிகுந்து ஒதுங்கி நிம்மதி வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்று கொள்ளப்பட்டது.

மூன்றாவதாக:

மனித வாழ்க்கையின் நோக்குகள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவற்றை அடைதலே என்று உணரப்பட்டது. வாழ்க்கையை வாழ்வாங்கு வாழ வழிபகுப்பதே அறக்கருத்துக்கள். மனு போன்ற சட்ட இயக்குநர்கள் எவ்வெவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் எந்தெந்த நடவடிக்கையைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்த்தவர்களே அதற்கு ஏற்ப வாழ்க்கையில் அந்தந்தக் காலகட்டத்தில் அந்தந்த வர்ணாஷ்டரமத்தர்கள் காரியம் இயற்ற வேண்டும். அல்லது தவிர்க்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதுவரை கூறியதிலிருந்து முக்கியமாக மனதில் கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால் தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெறி அறக்கருத்துக்களை மையமாக வைத்தே உருவாக்கப்பட்டது. ஆகவே தமிழர்களின் சட்டவியல் கருத்துக்களும் அன்றைய சமூக சூழலுக்கு அமைய அறத்தை மையமாக வைத்து உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் முடிவுக்கு வரலாம்.

சட்டம் என்று நாங்கள் பொதுவாகப் பேசும் போது, மேற்கத்திய சட்டக்கருத்தினையே குறிப்பிடுகிறோம். காரணம் சுமார் நானூற்றி ஐம்பது ஆண்டுகள் நாங்கள் மேற்கு நாடுகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வாழ்ந்தமையே. போர்த்துக்கீசர் கிட்டத்தட்ட நூற்றி ஐம்பது ஆண்டுகளும் (1505-1656) ஒல்லாந்தர் நூற்றி ஐம்பது ஆண்டுகளும் (1656-1799) ஆங்கிலேயர் நூற்றி ஐம்பது ஆண்டுகளும் (1799-1947) எம்மை ஆண்டதனால் அவர்களின் சட்டக்கருத்துக்களே எங்களை ஆட்டிப்படைத்து வந்துள்ளன. இரண்டு முக்கிய வேற்றுமைகள் மேற்கத்திய சட்டத்திற்கும் தமிழர்களின் சமுதாய சிந்தனைக்கும் இடையில் இருப்பதை நோக்கற்பாலது. தமிழர்களின் சட்டம் என்று கூறாது தமிழர்களின் சமுதாயச் சிந்தனை என்று குறிப்பிட்டமைக்குக் காரணம் உள்ளது. மேற்கத்திய சிந்தனைப்படி சட்டம் என்ற சொல்லுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அர்த்தம்

தமிழர் சிந்தனைக்கு அந்நியமானது என்றே கொள்ள வேண்டும். அதேபோல் தமிழர்களின் அறநெறி மேற்கத்திய சட்டக்கருத்துக்களுக்கு அப்பாற்பட்டன. இவற்றை இப்பொழுது ஆராயலாம்.

இந்திய உபகண்டத்தில் எழுந்த சமுதாய நோக்கு ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்கும் போது கட்டுப்பாடுகள், கடமைகள், கடப்பாடுகள் இவற்றிற்கு அமையவே பிறக்கிறான் என்பதே. ஆகவே வாழ்க்கையானது, கடமைகளுக்கு அமையவே வாழவேண்டியுள்ளது. தந்தை மகற்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் மகன் தந்தைக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், கணவன் மனைவிக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், மனைவி கணவனுக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகள், அரசன் மக்களுக்கும், மக்கள் அரசனுக்கும் ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் இப்படியே சமுதாயம் என்பது கடமைகள் நிறைந்ததாகவே இந்தியா, சீனா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் கணித்து ஏற்று, அதற்கேற்ப வாழ்ந்தும் வந்தன. ஆனால் மேற்கு நாடுகள் (கொன்ஸ்டாண்டினோபிளின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு) 15ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து முற்றிலும் வித்தியாசமான விதத்தில் வளர்ச்சியுற்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்கும் போது உரித்துக்களுடன் பிறக்கின்றான். அதனை மற்றவர்கள் எந்த விதத்திலும் பாதிப்படையச் செய்ய முடியாது என்ற சிந்தனை மேற்கத்திய நாடுகளில் மேலோங்கியது. அப்படியானால் தடியெடுத்தவன் தான் தலைவனா என்ற கேள்வி எழுந்தது. கூடிய பலம் கொண்டவனின் உரித்துக்கள் கூடிய முக்கியத்துவம் பெறுமல்லவா என்ற கேள்வி எழுந்தது. அதற்குப் பதிலளிக்கும் முகமாக பிரான்ஸிய நாட்டு தத்துவஞானி ஸூசோ போன்றோர் சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற கருத்தை மக்கள் முன்வைத்தார்கள். அதாவது ஒவ்வொருவருக்கும் உரித்துக்கள் உண்டு. ஆனால் வயதுபோன பின் அல்லது நோயடைந்த பின் மனிதனால் தனது உரித்துக்களைப் பாதுகாக்க முடியாத நிலை ஏற்படுவதால் சமுதாயத்தில் ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு அது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. என்றும் -

அதன்படி ஒவ்வொருவரும் தமது உரிமைகளில் சிலவற்றை சமுதாயத்திடம் வழங்கித் தமக்கு ஊனமோ, ஊறுபாடோ, இடையூறோ ஏற்படும் போது சமுதாயம் தம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற ஓர் ஒப்பந்தம் மறைமுகமாக ஏற்பட்டுள்ளது என்றும் மனிதர்கள் பிறக்கும் போது அவர்களுக்கும் உரித்துக்கள் அனந்தம் என்றும் அவை சமுதாய நலன் கருதி சமுதாய இணக்கத்தின் பேரில், ஒப்பந்தத்தின் பேரில் குறைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், தத்துவார்த்த ரீதியில் காரணங்காட்டி, உரிமைகளே மனிதனின் ஜீவநாடி என்ற கொள்கை அடிப்படையில் தமது சமுதாய நோக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். தமிழர்கள் கடமைகளைச் சமுதாயத்தின் அடிப்படை அம்சமாகக் கொள்ள மேற்கு நாடுகள் உரிமைகளையே அடிப்படையாக வலியுறுத்தின. கடமைகளும் உரிமைகளும் ஒரே சல்லிக்காசின் இருபக்கங்களே, அதாவது என்னை இன்னொருவன் அடிக்க முடியாது, அடிவாங்காமல் இருப்பது எனது உரிமை என்று ஒருவன் வாதாடுகிறான். நான் அவருக்கு அடிக்கப்படாது ஏனென்றால் அது என் கடமை. இது

மற்றவர் கூறும் கூற்று. ஆக மொத்தம் ஒரே நிலையை அல்லது முடிவை இருவேறு நபர்கள் வாயிலாக வரவழைக்கும் போது ஒருவர் உரிமையை நிலைநாட்டுபவராகவும், மற்றவர் கடமை வழி நிற்பவராகவும் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் முன்னையவர் உரிமை பாராட்டும் போது அங்கு ஒலிப்பது அகந்தை, மிடுக்கு, அலட்சியம் ஆகிய பண்புகள். பின்னையவர் கடமைவழி நிற்கும்போது அவரை நெறிப்படுத்தும் பண்புகள் அன்பு, அமைதி, பணிவு என்பனவாகும்.

மேற்கு நாட்டினரின் சட்டங்கள் உரிமைகளை ஊக்குவித்து உன்மத்தையும் உண்டு பண்ணியுள்ளன. கிழக்கு நாடுகளின் கடமை நெறியோ கடந்த அரையாயிரம் ஆண்டுகளில் வழக்கொழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. உரிமைகள்தான் முன்னிற்கின்றது; கடமைகளை மறந்துவிட்டோம்.

ஆகவே தமிழர் சமுதாய நோக்கு கடமைவழி நின்றன என்றால் மேலைத்தேயச் சட்டநெறி உரிமை வழிநின்றன. இது முதல் வேற்றுமை. அடுத்தது அறம் சார்ந்தது. அறம் என்பது உள்மனம் பற்றியது; மனத்தின் தாற்பரியம் பற்றியது. அறவழிநின்றல் என்றால் மனத்துக்கண் மாசிலானாக நின்றல் என்று அர்த்தம். வெளியில் எவ்வாறு நடந்தாலும் ஒருவரின் உள்மனம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே அறவழி நின்றலின் தாற்பரியம். ஆனால் சட்டம் என்பதில் அர்த்தம் வேறு நடத்தையை மையமாக வைத்தே உள்மனத்தை எடை போடுகிறது. மேலைத்தேயச் சட்டம் உள்மனம் எப்படி இருந்தால் என்ன? வெளிநடத்தை அதைப் பிரதிபலித்ததா என்பதே சட்டம் கேட்கும் கேள்வி. சேர்தோமஸ் ஹொல்லண்ட் என்ற சட்டமேதை அறத்தையும் சட்டத்தையும் வேறுபடுத்த விழைந்தபோது சட்டத்தின் நோக்கு ஆக்கப்பட்டிருக்கும் விதிகளுக்கு அமைய வெளிநடத்தை அமைந்ததா? இல்லையா? என்பதை ஆராய்வதே என்றும், அறமானது செயலையும் செய்பவரின் உள்நோக்கத்தையும் ஆராய்கிறது என்றும் கூறினார். மாதிரிக்கு அமைவாக மனித சுவாவமும், நடத்தையும் இருக்கின்றதா என்பதை ஆராய்வதே அறம் என்றும், விதிகளுக்கு அமைவாக நடத்தை அமைவதை ஆராய்வதே சட்டம் என்றும் அவர் மேலும் கூறினார். ஆகவே, அறம் கடமைகள் பற்றியவை என்றும், சட்டம் உரித்துக்களைப் பாதுகாத்தல் பற்றியது என்றும் அவர் விளக்கிக் காட்டினார். கடமைகள் என்பன உள்மனதில் இருந்து எழுகின்றன. மனச்சாட்சியில் உற்பவிக்கின்றன என்றும், உரித்துக்கள் சமுதாய வாழ்வின் வெளிக்கருவிகளே என்றும் அவர் விளக்கினார்.

ஆகவே அறமானது சட்டத்தால் கட்டுப்படுத்த முடியாத நெறிகளையும் தன்னுள் அடக்கும். ஆனால் வெளி விதிப்புகளுடன் தான் சட்டம் சம்பந்தப்படுகிறது. அதாவது மேலைத்தேச சட்டவியலானது வெளிச்சட்டங்களுக்கு அமைவாக மனித நடத்தை அமைகிறதா என்பதை மட்டுமே ஆராய்ந்தது. தமிழர் காத்துவந்த அறநெறி மனித மனம் ஒழுக்கத்திற்கும் அமைவாக அமைந்ததா, அமைகிறதா என்பதையே ஆராய்ந்தது. ஆகவே தமிழர் நெறி மேலைத்தேச சட்டவியலுக்கு அப்பாற்பட்டதாகத் தெரியக்கூடும். ஆனால் அந்த வேற்றுமையில்தான் தமிழர்களின் தனித்துவத்தைக் காண்கிறோம்.

இறைமாட்சி:

தெய்வீகப் பரம்பரையில் இருந்து உதித்தவர்களே அரசர்கள் என்ற எண்ணம் மேலைநாடுகளில் அந்தக் காலத்தில் இருந்து வந்தது. நீதியின் ஊற்றும் மூலமும் அரசர்களே என்பது அவர்கள் கொள்கையாக இருந்தது. இதனால் அரசர்களின் தீர்மானங்கள் எவையாக இருந்தாலும் அவை இறைவழி வந்த தீர்மானங்களே என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. நீதிக்குப் புறம்பான தீர்ப்புக்கள் கூட இறைவன் ஏதோ காரணத்தினால் அவ்வாறு கொடுக்க வைத்து விட்டான் என்ற முறையில் கண்மூடித்தனமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

ஓர் அரசனின் செவ்விய, அறிவுசால், தீர்ப்புக்களே அவனை வானோருடன் சேர்த்துப் போற்றும் தன்மையுடையது என்றும் பாரம் பரிய அரச பதவி அல்ல என்பதே தமிழ்ப் பாங்கு. 388 ஆவது திருக்குறள் பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

**முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப்படும்**

நீதி முறைப்படி செய்து குடிமக்களைக் காப்பாற்றும் மன்னவன், மக்களின் இறைவன் என்று தனியே மதிக்கப்படுவான்.

ஆகவே, மன்னன் ஒருவன் எவ்வாறு நடந்து கொண்டானோ அதன் அடிப்படையில்தான் அவனை மக்கள் மதித்தார்களே ஒழிய, வெறும் சம்பிரதாயபூர்வமாக அவர்களின் பதவியைத் தமிழ்மக்கள் ஏற்கவில்லை என்பது மேற்படி குறளில் இருந்து புலனாகிறது. ஆகவேதான் மக்கள் நலனில் அரசர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்கள். கோப்பெருஞ் சோழன் தான் செய்த தவறை உணர்ந்ததுமே சிம்மாசனத்தில் இருந்து வீழ்ந்து உயிர் நீத்தான். இப்பேர்ப்பட்ட உணர்ச்சி வசப்பட வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள், தாம் செய்வது எல்லாமே சரி அவை யாவும் இறைவன் விதித்த வழி என்று எண்ணிய அரசர்களுக்கு, எழுந்திருக்க முடியாது.

அறன் வலியுறுத்தல்

முன்னர் கண்டபடி உள்மனத்தின் உயர்ச்சிக்கே தமிழர் நெறி முதலிடம் கொடுத்தது.

**மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்
ஆகுல நீர பிற (34)**

ஒருவன் தன் மனத்தில் குற்றம் இல்லாதவனாக இருத்தல் வேண்டும். அதுதான் அறம், மனத்துய்மை இல்லாத மற்றவை ஆரவாரத் தன்மை உடையவை.

அழுக்காறு அவர் வெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்றது அறம் (35)

பொறாமை, ஆசை, சினம், கடுஞ்சொல் ஆகிய இந்த நான்கு குற்றங்களுக்கும் இடங்கொடுக்காமல் அவற்றைக் கடிந்து ஒழுகியதே அறமாகும்.

மேற்படி குறள்கள் மனத்தூய்மையை வலியுறுத்துகின்றன. அதாவது தூய்மை இல்லாது ஆற்றும் கருமங்கள் வெறுத்தற்பாலது என்பதே தமிழ்நெறி.

உரோம டச்ச்ச் சட்டத்தின் கீழ் வாக்கவதூறு (Slander) எழுத்தவதூறு (Libel) என்று இரு குற்றச் செயல்கள் உண்டு. இவற்றை வைத்து வழக்குப்பதிவதானால் அவதூறுக்கிலக்காகியவன் தனக்கு அவற்றினால் மதிப்புக் குறைவு ஏற்பட்டது (Loss of Reputation) என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். அதாவது மதிப்புக்குறைவு, திடமான, உணரத்தக்கதான, ஊறுதியான ஒன்றாகக் காட்டப்பட வேண்டும். தமிழ் நெறியின் படி கடுஞ்சொல் வராது காப்பதே அறம். ஆகவே கடுஞ்சொல், மதிப்புக்குறைவை ஏற்படுத்தியதோ இல்லையோ, அதைச் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே அறத்திற்கு ஒவ்வாததாகி விடுகிறது. இங்கு உரிமை - கடமை என்ற இரு கருத்துக்களுக்கும் இருக்கும் வேற்றுமை புலப்படுகிறது. மேற்கத்திய சிந்தனைப்படி வெறும் அவதூறு குற்றமாகாது. அதாவது அவதூறாகப் பேசுவது கூட என் உரிமை. அது குற்றமாவதற்கு மற்றையவன் கௌரவக் குறைவுக்கு ஆளாகியிருக்க வேண்டும். அவன் தனது மதிப்புக்குப் பங்கமேற்பட்டது என்பதை ஒப்புவிக்காது போனால் அந்த அவதூறு குற்றமாகாது. இங்கு ஒருவனது காரியம் அல்லது செயல் அல்ல முக்கியம். அவன் எப்படியும் நடக்கலாம். ஆனால் இன்னொருவனுக்கு பாதிப்பு ஏற்பட்டதா இல்லையா என்பதே முக்கியம். தமிழ் நெறியின் படி அவதூறான சொற்கள் வாயிலிருந்தோ பேனாவில் இருந்தோ வெளிவந்த உடனேயே அது குற்றமாகின்றது. ஏனெனில் நாங்கள் கடமை வழியில் நிற்பவர்கள்; இன்னொரு வரை இம்சிக்கும் எண்ணமே வரக்கூடாது. கடுஞ்சொற்களை இழுக்காய்க் கருதல் வேண்டும். அது எங்கள் கடமை. அந்தக் கடமையில் வழுவினோமானால் குற்றம் புரிகின்றோம் என்று அர்த்தம்.

மனத்துக்கண் மாசிலனாக ஒருவன் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தமிழ்நெறி எதிர்பார்க்கையில் அவனின் பிழைப்பு வழியும் மாசற்று இருக்க வேண்டும் என்று பொருள்படுகிறது. ஆகவே மார்க்கம் எவ்வழியாய் இருப்பினும் இறுதி நோக்கே முக்கியம் என்று கூறும் மேற்கத்திய சித்தாந்தத்திற்கு நேர் மாறாகவே தமிழ்நெறி அமைகின்றது. அதாவது மார்க்கமும், நோக்கமும் மாசற்றிருக்க வேண்டும் என்று தமிழ்நெறி வலியுறுத்துகிறது.

குடிமக்களைப் பிறர் வருத்தாமல் காத்து, தானும் வருந்தாமல் காப்பாற்றி, அவர்களுடைய குற்றங்களைத் தக்க தண்டனையால் ஒழித்தலே அரசனுடைய தொழில் என்றும் அது பழியன்று என்றும் கூறவந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை பின்வருமாறு 549 ஆவது குறளில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“குடிபுறங் கர்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்”

மக்களைக் காத்துக் குற்றங் கடிதலே வேந்தன் தொழில் என்றார். அதாவது தண்டித்தல் பழிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றன்று. குற்றவாளியும் மற்றவர்களும் அதே குற்றத்தைச் செய்யாது தவிர்க்க தக்க தண்டனை அளித்தல் வேண்டும் என்றார் வள்ளுவர். அதை அடுத்த குறளில் பின்வருமாறு விபரிக்கிறார்.

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனோடு நேர்” (550)

அதாவது கொடியவர் சிலரைக் கொலைத் தண்டனையால் அரசன் ஒறுத்தல் பயிரைக் காப்பாற்றக் களையைக் களைவதற்கு நிகரான செயலாகும். ஆகவே ஒறுத்தல், குற்றங்கள் மேலும் வளர்வதை தடைப்படுத்தவும் வேண்டும். செய்த குற்றத்திற்குத் தகுந்த தண்டனையாகவும் அமைதல் வேண்டும் என்ற கருத்தையே தமிழ்நெறி வலியுறுத்தியுள்ளது.

அதாவது செய்த குற்றத்தைத் தக்கவாறு ஆராய்ந்து மீண்டும் அக்குற்றம் செய்யாத படி குற்றத்திற்குப் பொருந்துமாறு தண்டிப்பவனே அரசன் ஆவான் என்று ஆணித்தரமாகக் கூறிவைக்கப்பட்டுள்ளது. குற்றத்திற்கு ஏற்றவாறும் குற்றவாளிக்கு ஏற்றவாறும் தண்டனை அமையவேண்டும் என்பதே தமிழ்நெறி நோக்கு. மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் லம்ஃபெர ரோசோஃபெக்காரியா போன்றோரும் இதையே தற்காலத்தில் வலியுறுத்தியுள்ளனர். குற்றவாளியை மட்டும் மையமாக வைக்காது சமுதாயத்தின் பாதுகாப்பு என்ற அடிப்படையிலும் தண்டனை அமைய வேண்டும் என்பதே அவர்கள் தீர்மானமும் ஆகும்.

யாரிடத்திலும் (குற்றம் இன்னதென்று) ஆராய்ந்து வெறும் இரக்கத்திற்கு இடம் கொடாமல் நடுவு நிலைமை பொருந்தி (செய்யத்தக்கதை) ஆராய்ந்து (குற்றத்திற்குத் தக்க தண்டனை) விதிப்பதே நீதி முறையாகும்.

நடுவு நிலைமையைத் தமிழ்நெறி வலியுறுத்துவதைக் கவனிக்க வேண்டும். வேந்தன் சகல பலமும் கொண்டவன். அதாவது சட்டம் இயற்றும், சட்டத்தைச் செயல்படுத்தும், அத்துடன் சட்ட வலுவுக்குத் தண்டனை கொடுக்கும் அதிகாரமும் வேந்தனையே சார்ந்திருந்தது.

அப்படியிருந்தும் தான்தோன்றித்தனமாக வேந்தன் நடந்து கொள்ள தமிழர் நெறி அனுமதிக்கவில்லை. நினைத்த மாத்திரத்தில் சட்டம் இயற்றுவதும் குறிப்பிட்ட சிலரைக் குறிவைத்து சட்டம் இயற்றுதலும் நடந்து முடிந்த செயல்களை பின்நோக்கிய சட்டங்களால் குற்றங்கள் ஆக்குவதும் அராஜக அரசாங்கங்களின் குணாதிசயங்கள். ஆனால் அப்படியில்லாமல் நீதி வழிநின்று, நடுவுநிலை வகித்து, குற்றத்திற்கேற்றதும் குற்றவாளிக்குப் பொருத்தமானதுமான தண்டனையை விதிக்க வேண்டும் என்றே கூறப்பட்டது. இரக்கத்திற்கு இடம் கொடுக்கப்படாது என்பதற்குக் காரணம் சமுதாயக் களைகளை வேரோடு எடுத்து எறிந்துவிட வேண்டும் என்பதே. சமுதாய நலன் கருதி நன்னோக்குடன் கூடிய சமுதாய அறுவைச் சிகிச்சை அளிக்கலாம் என்று தமிழ்நெறி சொல்லாமல் சொல்கிறது. குற்றவாளியின் நலன்களை மட்டும் சிந்தித்து சமுதாய நலனைப் புறக்கணிக்கும் ஒரு பழக்கம் அண்மைக்காலத்தில் எங்கள் நாட்டு நீதித்துறையில் பரவிவந்தமையே இன்றைய சமுதாய சீரழிவுக்குக் காரணம் என்று கருதுவாரும் உளர். எது எவ்வாறிருப்பினும் தனி மனிதச் செயல்கள் சமுதாயத்தைப் பாதித்த விதமானது தமிழர் நெறியின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து வந்துள்ளது என்பது தெரியவருகிறது.

நடுவு நிலைமை

நீதிக்கு அத்தியாவசியமானது நடுவு நிலைமை. அதைப் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார் வள்ளுவர்.

**“சொற்கோட்டம் இல்லது செப்பம ஒருதலையா
உட்கோட்டம் இன்மை பெறின்” (119)**

அதாவது, சொல்லில் கோணுதல் இல்லாத தன்மையையும் உள்ளத்தில் கோணுதல் இல்லாத தன்மையையும் உறுதியாகப் பெற்றால் அதுவே நடுவு நிலைமையாம். நீதியின் அடிப்படையிலான சமுதாயம் அமைய வேண்டும் என்றால் அச்சமுதாயத்தில் நீதிபதிகள் ஸ்தானத்தில் இருந்து கடமையாற்றுவோர் பக்கச்சார்பற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். அதேபோல் நிர்வாக அடிப்படையில் கடமையாற்றுவோரும் நடுவுநிலைமை வகிக்க வேண்டும்.

111 வது குறளில் வள்ளுவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

**“தகுதி எனவொன்று நன்றே பகுதியால்
பாற்பட்டு ஒழுகப் பெறின்”**

அந்தந்தப் பகுதி தோறும் (அதாவது நண்பர்கள், எதிரிகள், அயலவர் போன்றோர் சம்பந்தமாக) முறையோடு பொருந்தி ஒழுகி நிற்க நடுவுநிலைமை என்ற அறமே நல்லதாகும். ஆகவே மனிதர்களுள் அந்தஸ்தில் உள்ளவர்கள் எல்லா நிலையிலும் தமது உறவுகள், தொடர்புகள் சம்பந்தமாக நடுவுநிலைமையின் பாற்பட்டால் சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயக்கும்

என்பதே தமிழ்நெறி.

118வது குறளில் மேலும் இதை விளக்கிக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர்

**“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடமை சான்றோர்க் கணி”**

அதாவது, முதலில் தான் சமாதான மனோநிலையில் இருந்து, பின்னர் பண்டங்களை சீர்தூக்கும் துலாக்கோல் போல் அமைந்து, எப்பக்கமும் சாயாமல் நடுவுநிலைமையில் இருப்பதே அறிஞர்களுக்கு அழகு என்றார். முதலில் மனதை சமன்படுத்தியே பின்னர் பிரச்சினைகளைச் சீர்படுத்த வேண்டும் என்றார்.

மேற்கண்ட உதாரணங்களில் இருந்து சட்டத்தை நிலைநாட்டுவோரின் மனோநிலை எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்றும் அறியக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. தமிழ்நெறி நடைமுறைச்சட்டத்திற்கு கொடுத்திருந்த அதே முக்கியத்துவத்தை அல்லது அதற்கு மேலான முக்கியத்துவத்தை சட்டத்தை நிலைநாட்டுவோரின் மனோநிலைக்கும் கொடுத்திருந்தது. அதாவது எத்தனை நல்ல சட்டங்கள் இருந்தாலும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவோர் தூய்மையற்றவற்றவர்களாக, நேர்மையற்றவர்களாக இருந்தால் நீதி கிடைக்காது என்பதை அறிந்து நீதியின் காவலர்களின் மனோநிலையை மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறியது தமிழ்நெறி. **“சட்டம் என்பது தருக்க சாஸ்திரக் கோட்பாடுகள் அல்ல ; அது வாழ்க்கை”** என்றார் ஹரல் இலஸ்கி என்ற அறிஞர். சட்டம் மனித இனத்தின் யதார்த்த நிலையோடு ஒன்றியது. ஆகவே நீதி வழங்குவோர் பக்கச் சார்பில்லாமல் பண்புடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தமிழ்நெறி எடுத்துக்காட்டியது. அன்றைய கால சமூக விதிப்புகளுக்கும், வர்ணாஷ்டிரம விதிகளுக்கும், வாழ்க்கை முறைக்கும் அமைய அப்பேற்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தை நல்ல முறையில் எவ்வாறு கொண்டு நடத்த வேண்டும் என்று தரப்பட்ட தமிழ்நெறி இன்றும் எமக்குப் பேருதவியைத் தந்து நிற்கிறது. அது மட்டுமல்ல, சகலருக்கும் கல்வி பொதுச் சொத்தாக்கப்பட்டு மரபுவழிச் சமுதாயப் பிரிவுகள் நைந்து நலிவுற்று பொதுவுடமைச் சித்தாந்தங்கள் மேலோங்கி நிற்கும், இந்தக் கால கட்டத்திலும் அடிப்படைப் பேருண்மைகள் நடைமுறைச் சாத்தியம் பெற்றிருப்பதை நாங்கள் காண்கிறோம். மேற்கத்திய சட்ட நெறி பல விதங்களில் மாற்றியமைக்க வேண்டியிருந்தும் தமிழ் நெறியின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் இன்றும் ஏற்புடையதாக இருக்கின்றதென்றால் அதற்கு காரணம் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் மனிதர்களின் சிந்தனையுற்றை மையமாக வைத்தே, மனதை மையமாக வைத்தே, தமிழ்நெறி உருவாகியது என்பதே. சட்டங்கள் வரலாம் ; போகலாம். சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் அல்லது சட்டத்திற்கு அமைவாக நடக்க வேண்டிய மனிதர்களின் மனங்கள் என்றென்றும் கிட்டத்தட்ட ஒரேமாதிரியான அல்லல்கள், அவலங்கள், துயரங்களுக்கும், மயக்கங்களுக்கும் முகம் கொடுக்க நேர்வதால் தமிழ்நெறி இன்றும் இயல்புடையதாய் இருக்கின்றது.

இறுதியாக, சமயமும் சட்டமும் பற்றிய அம்சத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் வளர்க்கப்பட்ட சூழலில் இருந்தும் - கற்பிக்கப்பட்ட முறையில் இருந்து ஒரு புறமும், வாழ்க்கை அனுபவத்தில் இருந்து மறுபுறமும் இறைநம்பிக்கை ஏற்பட்டது. சட்டத்தரணியாகவும் தற்போது நீதிபதியாகவும் கடமையாற்றும் பொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் இறைநம்பிக்கையில் பரிபூரணத்துவத்தை நோக்கியதாகச் செல்வதை உணரமுடிகின்றது. அனேகர் சமயமும் சட்டமும் ஒன்றாக இல்லையென எண்ணுகிறார்கள். அப்படி எண்ணுபவர்கள் சமயம் பற்றியும் சட்டம் பற்றியும் தவறான கருத்துகளைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும்.

சட்டத்தின் நோக்கம் உண்மையை பகுத்துணர்ந்து நீதியை மக்களிடையே நிலைநாட்டுவதே ஆகும். ஆனால் உண்மை என்றால் என்ன? நீதி என்றால் என்ன? என்ற இரு பிரதான கேள்விகளில் தான் சமயமும் சட்டமும் சங்கமமாகின்றன. இறை உண்மையையும் நீதியையும் நாம் காணமுடியாது. அது தற்காலிகமானதல்ல ; நீத்தியமானது. மனிதன் எவ்வாறு உண்மை எது, நீதி எது என்று அறிய முடியும்? அது மனிதனது அறிவாற்றலின் வெளிப்படுத்தல் அல்ல, ஆனால் அது அவனது உள்மனத்தின் ஆத்மீக வெளிப்படுத்தலாகும். எனவே, சட்டம் சமயக் கோட்பாடுகளுக்குள்ளே இருந்து தோன்றி மனித வாழ்விற்கு ஒளி பரப்பும் ஒளிக்கற்றைகளாய் இருப்பதை நாம் காணக்கூடியதாய் இருக்கின்றது.

-முற்றும்-

(30/09/2001, 07/10/2001 ஆம் திகதிகளில் வெளியான
உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

***The Law of Life is that your mind should be at rest while
your body is engaged in action.***

3. யாழ். பல்கலை பூரணத்துவம் பெற சட்டபீடம்

உடனடித் தேவையாகும்

(வட்டுக்கோட்டை மத்திய கல்லூரியில் யாழ். பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் பேராசிரியர் பொ.பாலசுந்தரம்பிள்ளையின் பணி நயப்பு விழாவில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்டு 24.04.2002 இல் யாழ். மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

பாலர் கல்வியை எனக்கு முதன்முதலாக ஊட்டிய மூளாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையின் அதிபர் தலைமையில், அழகிய இலங்கையில் எவருக்கும் நான் இளைத்தவன் அல்ல என்ற கருத்தை என் அடிமனதில் ஆணித்தரமாகப் பதிய வைத்து என்னை ஆக்கிய அன்புக் கல்லூரிகளான சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆகியவற்றின் தற்போதைய அதிபர்களுக்கும், இளைஞனாக துடிப்புடன் செயலாற்றிய அன்றைய காலகட்டத்தில் தோளோடு தோள் கொடுத்து சாதனை படைத்த வட்டு மத்திய கல்லூரியின் தற்போதைய அதிபரும் கலந்து கொள்ளும் இன்றைய பணி நயப்பு விழாவில் என்னையும் கலந்து கொண்டு வாழ்த்துரை வழங்குமாறு வட்டுக்கோட்டை கல்விச் சமூகம் அழைத்தமைக்காக இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் ; நன்றி கூறுகிறேன்.

முதற்கண், என் அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் பொன். பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் இதுவரை யாழ். பல்கலைக்கழகத்திற்கும், எமது கல்விச் சமூகத்திற்கும் செய்துள்ள சேவைகளை மேலும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் அதற்கு புதுமெருகூட்டி இன்றைய சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாத தேவைப்பாடு ஒன்றை அவரது மதிநுட்பம் கொண்ட செயற்திறனால் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஏதுவாக எனது தூரநோக்கில் எழுந்த சிந்தனையை முன்வைக்க களம் அமைத்து தந்தமைக்காகவும்,

இரண்டாவதாக, எனது தூரநோக்கில் எழுந்த சிந்தனையை துணைவேந்தர் அவர்கள் செயற்படுத்தும் போது, அதன் பூரண பயன்பாடு எமது சமுதாயத்தை வந்தடைய ஆக்கபூர்வமான பாங்களிப்பை செய்யக்கூடிய ; செய்ய வேண்டிய அறிவும், ஆற்றலும், மதிநுட்பமும் கொண்ட பேராசிரியர்கள் அ.சண்முகதாஸ், சி.க. சிற்றம்பலம் ஆகியோரையும் இந்தப் பணி நயப்பு விழா நிகழ்வொழுங்கில் உள்ளடக்கி இருப்பதனாலும் வட்டுக்கோட்டைக் கல்விச் சமூகத்திற்கு எனது இதயங் கனிந்த நன்றியை தெரிவிக்கின்றேன்.

அனேகர் என்னை அசாதாரண நீதிபதி என்று வர்ணிப்பது வழக்கம். அதற்கமைவாக, நானும் துணைவேந்தர் இடர் மிகுந்த காலங்களிலும் பல்கலைக்கழகத்தை திறம்பட மீள இயக்கிய மதிநுட்பம், ஆற்றல், திறமை, சாதனைகள் என்பவற்றை மீண்டும் பட்டியல் இட்டுக்கொண்டிராது, அவருடைய குணாதிசயங்களை மேலும் எமது சமுதாயத்தின்

பாரம்பரியங்களையும், ஜனநாயக விழுமியங்களையும் மறுசீரமைக்கக் கூடிய வகையில் அவசிய செயற்திட்டங்களின்பால் பயன்படுத்த வேண்டியது காலத்தின் தேவைப்பாடாகுமென கருதுகிறேன். மாறிவரும் இன்றைய சூழ்நிலையில் சமுதாயத்தில் ஜனநாயக விழுமியங்கள் செழித்தோங்கி பூரண சுதந்திர புருஷர்களாக மக்கள் வாழ வேண்டுமானால் சட்டமும் ஒழுங்கும் சீராகப் பேணப்பட வேண்டும் என்பதில் இரு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது. சட்டமும் ஒழுங்கும் என்று கூறும் போது சமூகமொன்றில் வழக்கத்தில் உள்ள எல்லா விடயங்களும் சட்ட அந்தஸ்து பெற்றுவிடுவதில்லை. அவற்றுள் எவை இறுக்கமடைந்து சமூகத்தில் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் பேணுவதற்கு அவசியமாகிவிட்டனவோ அவையே சட்ட அந்தஸ்தைப் பெற முடியும். எனவே, எமது மக்கள் எந்தெந்த வழக்கங்களை அத்தியாவசியமாகக் கருதுகிறார்களோ, எவற்றை சமூக நீதியின் அடிப்படையாகக் கொள்கின்றார்களோ என்பதை அந்த மக்களே நன்கறிந்தவர்களாக இருக்க முடியும்.

எனவே, மக்களின் வழக்கங்கள், சமூக நீதியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட விழுமியங்களை ஆய்வு செய்து ஒழுங்கமைக்க மக்களுக்கு நிறுவனமயப்படுத்தல் இன்றியமையாததாகும். இந்த நிறுவனம் இந்த மண்ணில் இந்த மக்களால் நிர்வகிக்கப்படக் கூடியதாக உருவாக்கப்பட வேண்டும். இதை செயலுரு கொடுக்கக்கூடிய வல்லமை, மதிநுட்பம் மதிப்புக்குரிய துணைவேந்தர் பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களிடம் உண்டு என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை. யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டபீடம் ஒன்றை உருவாக்குவதன் மூலம் துணைவேந்தர் அவர்கள் தனது சாதனைப் பட்டியலுக்கு மேலும் ஒரு மகுடம் சூட்ட வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

சட்டபீடத்தை ஆரம்பிப்பதன் மூலம் நீதித்துறையையும், நிர்வாகத்துறையையும் வலுவூட்டுவதுடன் அந்தத்துறைகளில் காலத்திற்கு ஏற்ப பிரயோசிக்க வேண்டிய சட்டங்களைக் கணிப்பீடு செய்யவும் மீளாய்வு செய்யவும் முடியும்.

இதன் மூலம் எதிர்காலத்தில் தொழில்நுட்பங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கப்போகும் மனித குலத்திற்கு புதுமெருகூட்டி, ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும் முடியும். இதன் மூலம் நீதி நிர்வாகங்களுக்கான சட்ட அறிஞர்களை உருவாக்குவது ஒருபுறம் இருக்க மக்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து சுயநிர்ணய உரிமையுடைய ஜனநாயக சுதந்திர புருஷர்களாக வாழவும் வழிசமைக்கும்.

தேசவழமைச்சட்டம்

மக்களின் வாழ்க்கை அர்த்தம் உள்ளதாகவும், செழுமையுடையதாகவும் அமையவேண்டுமானால் அந்த மக்களின் வாழ்க்கை விழுமியங்களுடன் தொடர்புடையதான தேசவழமைச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள், மாறி வரும் இன்றைய சமாதான சுதந்திர சூழலுக்கு ஏற்ப மீளாய்வு செய்யப்படுவதும் மறுசீரமைக்கப்பட்டு நடைமுறைக்கு ஏற்ப அர்த்தமுள்ள சட்டமாகக் கொண்டுவர வேண்டியதும் அவசியமாகும்.

வடக்கு - கிழக்கு தமிழர்களின் தாயகம் என்பது பற்றிய கேள்விக்கு தேசவழமை தகுந்த பதிலைத் தருகின்றது. தேசவழமை என்பது யாழ்ப்பாணத்திற்கு மட்டும் என்று ஆரம்பத்தில் வரையறுக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை. அந்த வரையறை பிரித்தானியராலேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகும். இன்றைய சூழ்நிலையில் தேசவழமை எவ்வாறு உருக்குலைந்து தேய்ந்து போனதென்பதை ஆராய்வது அவசியமாகும்.

சட்டம் என்று நாங்கள் பொதுவாகப் பேசும் போது மேற்கத்திய சட்டக் கருத்தினையே குறிப்பிடுகின்றோம். காரணம் சுமார் 450 ஆண்டுகள் நாங்கள் மேற்கு நாடுகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வாழ்ந்தமையால் அவர்களின் சட்டக்கருத்துக்களே எங்களை ஆட்டிப் படைத்து வந்துள்ளது. இன்றும் தேச வழமைச் சட்டம் உருக்குலைந்து ஆங்கிலச் சட்டமும், உரோம டச்சுச் சட்டமும் செல்வாக்குற்றுள்ளதைக் காணலாம்.

மீளாய்வு அவசியம்

எனவே இன்றைய சூழ்நிலையில் தேசவழமைச் சட்டத்தை மதிப்பீடு செய்து, மீளாய்வு செய்து மறுசீரமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை நான் கூறும் சில உதாரணங்கள் வலுவூட்டும் எனக் கருதுகின்றேன்.

மேற்கத்திய சட்டத்திற்கும் தமிழர்களின் தேசவழமைக்கும் இரண்டு முக்கிய வேற்றுமைகள் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். தமிழரின் சமுதாய நோக்கு ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்கும்போது கட்டுப்பாடுகள், கடமைகள், கடப்பாடுகள் இவற்றுக்கு அமைய பிறக்கின்றான் என்பதாகும். எனவே, வாழ்க்கையானது கடமைகளுக்கு அமையவே வாழவேண்டும் என்பதாகும். தந்தைமகற்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், மகன் தந்தைக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், கணவன் மனைவிக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகள், மனைவி கணவனுக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகள், அரசன் மக்களுக்கும், மக்கள் அரசனுக்கும் ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் இப்படியே சமுதாயம் என்பது கடமைகள் நிறைந்ததாகவே இந்திய உபகண்டத்தில் இருந்து வந்தது. ஆனால், மேற்கு நாடுகள் முக்கியமாக 15ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்கும்போது உரித்துக்களுடன் பிறக்கின்றான். அதனை மற்றவர்கள்

எந்த விதத்திலும் பாதிப்படையச் செய்யமுடியாது என்ற சிந்தனை மேற்கத்திய நாடுகளில் மேலோங்கியது.

எனவே, தமிழர்கள் கடமைகளை சமுதாயத்தின் அடிப்படை அம்சமாகக் கொள்ள மேற்கு நாடுகள் உரிமைகளையே அடிப்படையாக வலியுறுத்தின. கடமைகளும் உரிமைகளும் ஒரே சல்லிக்காசின் இருபக்கங்களே. அதாவது “என்னை இன்னொருவன் அடிக்கமுடியாது, அடி வாங்காமல் இருப்பது எனது உரிமை” என்று ஒருவன் வாதாடுகின்றான். “நான் அவருக்கு அடிக்கப்படாது, ஏனெனில் அது என்கடமை” இதுமற்றவர் கூறும் கூற்று. ஆகவே மொத்தம் ஒரே நிலையை அல்லது முடிவை இருவேறு நபர்கள் வாயிலாக வரவழைக்கும் போது ஒருவர் உரிமையை நிலைநாட்டுவராகவும் மற்றவர் கடமை வழி நிற்பவராகவும் காணப்படுகின்றனர். ஆனால், முன்னையவர் உரிமையை உரிமை பாராட்டும் போது அங்கு ஒலிப்பது அகந்தை, மிடுக்கு, அலட்சியம் ஆகிய பண்புகள். பின்னையவர் கடமை வழி நிற்கும்போது அவரை நெறிப்படுத்தும் பண்புகள் அன்பு, அமைதி, பணிவு என்பனவாகும்.

மேற்கு நாட்டினரின் சட்டநெறி உரிமைவழி நின்றது என்றால் தமிழர் சமுதாய நோக்கு கடமைவழி நின்றது. இது முதல் வேற்றுமை. எனவேதான் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளது போல மேற்கு நாட்டு சட்டங்களின் செல்வாக்காலும் பிரயோகங்களாலும் தமிழரின் கடமைநெறி கடந்த அரையாயிரம் ஆண்டுகளில் வழக்கொழுந்து போய்க்கொண்டு இருக்கின்றது. இதனால் உரிமைகள்தான் முன்னிற்கின்றன. கடமைகளை மறந்துவிட்டோம்.

தமிழர்களின் தனித்துவம்

இரண்டாவது வேற்றுமை அறம் சார்ந்தது. அறம் என்பது உள்மனம் பற்றியது. அறவழி நின்றல் என்றால் மனத்துக்கண் மாசிலனாக நின்றல் என்று கருதப்படும். வெளியில் எவ்வாறு நடந்தாலும் ஒருவரின் உள்மனம் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும் என்பதே அறவழி நின்றலின் தாற்பரியம். ஆனால், மேலைத்தேய சட்டம் என்பதன் அர்த்தம் வேறு. நடத்தையை மையமாக வைத்தே உள்மனதை எடைபோடுகின்றது மேலைத்தேய சட்டம். உள்மனம் எப்படி இருந்தால் என்ன வெளி நடத்தை அதனை பிரதிபலிக்கின்றதா என்பதே சட்டம் கேட்கும் கேள்வியாகும். எனவே மேலைத்தேச சட்டவியலானது வெளிச்சட்டங்களுக்கு அமைவாக மனித நடத்தை அமைகின்றதா என்பதை மட்டுமே ஆராய்ந்தது. தமிழர் காத்துவந்த அறநெறி மனித மனம் ஒழுக்கத்திற்கு அமைவாக அமைந்ததா, அமைகின்றதா என்பதையே ஆராய்ந்தது. ஆகவே தமிழரின் நெறி மேலைத்தேச சட்டவியலுக்கு அப்பாற்பட்டதாகத் தோன்றக்கூடும். ஆனால், அந்த வேற்றுமையில்தான் தமிழர்களின் தனித்துவத்தைக் காணலாம்.

உரோம டச்சு சட்டத்தின் கீழ் வாக்கவதூறு (*Slander*) எழுத்து அவதூறு (*Libel*) என்று இரு குற்றச் செயல்கள் உண்டு. இவற்றை வைத்து வழக்குப் பதிவதனால் அவதூறுக்கு இலக்காகியவன் தனக்கு மதிப்புக் குறைவு ஏற்பட்டது. (*Loss of Reputation*) என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். அதாவது மதிப்புக் குறைவு தீடமான - உணரத்தக்கதான - உறுதியான - ஒன்றாகக் காட்டப்பட வேண்டும். தமிழ்நெறி என்பது கடும்கு சொல் வராது காப்பதே அறம். ஆகவே கடுஞ்சொல் மதிப்புக்குறைவை ஏற்படுத்தியதோ இல்லையோ அதைச் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே அறத்திற்கு ஒவ்வாதது ஆகிவிடுகின்றது. இங்கு உரிமை, கடமை என்ற இரு கருத்துக்களுக்கும் இருக்கும் வேற்றுமை புலப்படுகின்றது.

மேற்கத்தைய சிந்தனையின்படி வெறும் அவதூறு குற்றமாகாது. அதாவது அவதூறாகப் பேசுவது என் உரிமை. அது குற்றமாகாதற்கு மற்றையவர் கௌரவக்குறைவுக்கு ஆளாகி இருக்க வேண்டும். அவன் தனது மதிப்புக்கு பங்கமேற்பட்டது என்பதை ஒப்புவிக்காது போனால் அந்த அவதூறு குற்றமாகாது. இங்கு ஒருவனது காரியம் அல்லது செயல் அல்ல முக்கியம். அவன் எப்படியும் நடக்கலாம் இன்னொருவனுக்கு பாதிப்பு ஏற்பட்டதோ இல்லையோ என்பதுதான் முக்கியமாகும். தமிழ்நெறியின் படி அவதூறான சொற்கள் வாயில் இருந்தோ பேனாவில் இருந்தோ வெளிவந்தவுடனேயே அது குற்றமாகின்றது. ஏனெனில் நாங்கள் கடமை வழியில் நிற்பவர்கள். இன்னொருவரை இம்சிக்கும் எண்ணமே வரக்கூடாது. அது எங்கள் கடமை. அந்தக்கடமையில் இருந்து வழுவவோமானால் குற்றம் புரிகின்றோம் என்று அர்த்தம்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆக ஒருவன் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று தமிழ்நெறி எதிர்பார்க்கையில் அவனின் பிழைப்பு வழியில் மாசு அற்று இருக்கவேண்டும் என்று பொருள்படுகின்றது. ஆகவே மார்க்கம் எவ்வழியாய் இருப்பினும் இறுதி நோக்கே முக்கியம் என்று கூறும் மேற்கத்தைய சித்தாந்தத்திற்கு நேர்மாறாகவே தமிழ்நெறி அமைகின்றது. அதாவது மார்க்கமும் நோக்கமும் மாசு அற்று இருக்கவேண்டும் என்று தமிழ்நெறி வலியுறுத்துகின்றது.

நான் கூறிய உதாரணங்கள் மூலம் மேலைத்தேய சட்டங்களின் செல்வாக்கும் பிரயோகமும் தமிழ் மக்கள் ஆளப்படும் இனமாக இருந்ததனால் அவர்களது உணர்வுகள் புறக்கணிக்கப்பட்டு அந்த மக்களது வழக்காற்றுச் சடங்குகளில் பாரிய மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு தேசவழமைச் சட்டத்தின் ஆத்மாவையே தொலைத்துவிட்ட நிலையில் இருப்பதை சந்தேகத்திற்கு அப்பால் ஏற்றுக்கொண்டேயாக வேண்டும்.

பிரதம நீதியரசரின் ஆச்சரியம்

இச்சந்தர்ப்பத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையின் பிரதம நீதியரசராக இருந்த "Sir Alexander Johnstone" என்பவர் தனது முதலாவது யாழ்ப்பாண

விஜயத்தை முடித்துக்கொண்டு கொழும்பு சென்றதும் பிரித்தானிய அரசிற்கு அவர் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் ஒரு விடயத்தை ஆச்சரியத்தோடு தெரிவித்து இருந்தார். “தமது பாரம்பரிய சமூக நிறுவனங்களின்பால் இத்துணை பற்றும் மதிப்பும் வைத்து இருப்பதில் யாழ்ப்பாண மாகாண மக்களுக்கு இணையாக வேறு எவரையும் நான் கண்டதில்லை. “எனவே நீதி, நிர்வாகத்தின் மீது அவர்களுக்கு மதிப்பு ஏற்பட வேண்டுமாயின் நீதிமன்றங்கள் இயன்றளவுக்கு அந்த வழக்காற்றுக் களைக் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றி தீர்ப்பு வழங்க முயற்சிக்க வேண்டும். அதற்கு முதற்படியாக டச்சு மொழியில் இருக்கும் தேசவழமைக் கோவையை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தல் வேண்டும்.”

- என்றார்.

எனவே, தேசவழமை என்று தற்போது எம்மால் அறியப்படுவது குடியேற்ற ஆட்சியாளர்களால் தங்கள் தேவைகளுக்கு என தொகுக்கப்பட்ட சில வழக்காற்று ஏற்பாடுகளே ஆகும். எனவே அவர்கள் தேசவழமையைத் தொகுப்பதற்கான அவசிய தேவையாக இருந்தது. தடங்கலின்றி தாம், ஆட்சி பரிபாலனம் செய்யவேண்டும் என்ற அக்கறையே தவிர அந்தந்த மக்கள் தமது சொந்தச் சட்டங்களினால் ஆளப்பட வேண்டும் என ஐனநாயக விருப்புக் காரணமாக அல்ல என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் இத்தேச வழமையை முதன் முதலாகத் தொகுத்த டச்சுக்காரர்கள் தேசவழமை வழக்காற்றுக்களில் முழுவதையும் தொகுக்கவில்லை என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே, மக்கள் எந்தெந்த வழக்கங்களை அத்தியவசியமானதாகக் கருதுகிறார்கள். எவற்றை சமூக நீதியின் அடிப்படையாகக் கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதை அந்த மக்களே நன்கு அறிந்து இருக்க முடியும். முக்கியமாக விவசாயத்தையே பாரம்பரிய தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு சமூகத்திற்கும் விவசாய காணிகளுக்கும் என்றும் ஏற்புடையதான சட்ட ஏற்பாடுகளே தேசவழமையில் காணப்பட வேண்டும். மண்ணின் இயல்பை மாற்ற முடியாது என்பது போலவே மக்களின் அடையாளத்தையும் மாற்றவே கூடாது.

எனவேதான் மக்கள் தங்கள் தலைவிதியை தாமே தீர்மானிக்கும் காலம் தற்போது கனிந்து வருவதால் தேசவழமைச்சட்டம் கணிப்பீடு செய்யப்பட்டு, மீளாய்வு செய்யப்பட்டு இன்றைய தொழில்நுட்ப நவீன விஞ்ஞான உலக வாழ்க்கைக்கு அமைய சீரமைத்து, புதுமெருகூட்டுவதற்கான ஆய்வுகூடமாக யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் அமையவேண்டிய சட்டபீடம் மாறவேண்டும் என்பது காலத்தின் கட்டாய தேவைப்பாடு என நான் கருதுகின்றேன்-

(23/04/2002 ஆம் திகதிய உதயன், வலைப்புரி,

24/04/2002 ஆம் திகதிய தினக்குரல் ஆசிய பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

“முடிவற்ற ஏமாற்றுகளின் வலைப்பின்னலில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதிகாரத்தின் கட்டளைகளாலேயே வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த சமூகத்தில், உண்மைகள் தான் மிக எளிதாக நழுவிப்போய் விடுகின்றன”

- அறிஞர் நோம் சொம்ஸ்கி.

4. INDEPENDENCE OF THE JUDICIARY

BY : R.T.VIGNA RAJA, DISTRICT JUDGE, JAFFNA

Talk on 2nd September 2001 at Navalar Hall, Nallur, Jaffna at the 9th Session of Jaffna English Study Circle

I am indeed proud to be with you today. This afternoon I wish to address you on two areas. Firstly, I want to focus your attention broadly to the role of the Judiciary and speak to you on more specific matters that pertain to independence of the Judiciary. As regards the first segment of what I intend to speak to you that is the role of the Judiciary. On the whole I may be repeating some things that you already know and indeed you would already know many of the things that I would be speaking about. But I would like to re-focus your attention to that so that we may have our bearings straight on the topic that I wish to address you on. The role of the Judiciary as such has to be viewed from the concepts of the constitution. Here I am speaking to you about certain basics of Constitutional Law. But I think it would be good to remind ourselves of that.

The modern constitution, as we know as the written constitution developed in the latter part of the 18th century. There were two triggering actions that led to the modern constitution. The first was the French Revolution and the second was the American War of independence. These are two forces that brought about the modern constitution and now all countries except Britain, which has traditions and conventions, have a written constitution based on the same pattern that is there is separation of powers. The separation is between the Legislative, Executive and Judicial powers. That I think you are all familiar with as the basis of constitution making. But the frame work is in the Constitution itself. That is something that many of us are not very familiar with.

If you read our constitution, it is an excellent piece of drafting. I must say we have had so many constitutions in the past. We come up with the basic concept that sovereignty is in the people. Those are the opening words of our constitution.

What do you mean by sovereignty? Are the three kinds of power and certain other matters that I would place before you the Legislative, Executive and Judiciary, fundamental right and the like that is what is meant by sovereignty in our constitution.

One segment of the sovereignty of the people is the Judicial Power. That is why I have selected as the opening piece of my address Judicial Power. Judges must remind themselves part of the sovereignty of the people which they exercise on behalf of the people. As far as legislative powers and executive powers are concerned the link between the people and the legislature and the link between the people and the executive is thin. The persons who wield legislative and executive powers go before the people and seek a mandate. I must say the judicial power segment stands unique. Judges do not go before the people and seek a mandate in the way those who wield legislative and executive power do. But Judges have to remind themselves the link is nevertheless there. Judges also exercise a segment of the sovereignty of the people which is described as the Judicial Power. Judges have to remind themselves constantly that this is some power that is derived from the people the same way as the legislative and executive derive their power and exercise on behalf of the people.

What is meant by judicial power? There are practical definitions. I do not have to go into those. There are books and treatises which are written on them. But I would this afternoon refer to the Constitution itself which is what Judges have to uphold and defend. The classic definition of what is judicial power is contained in Article 105 of our Constitution. I would kindly invite you to read in your free time this thing so that you will become more familiar with the basic concept. Article 105 begins with the Chapter on Judiciary: "Subject to the provisions of the Constitution the institutions for the administration of justice which" now this is very important "protects vindicates and enforces the rights of the people shall be /-/" now it enumerates /-/ (1) The Supreme Court (2) The Court of Appeal (3) The High Court (4) The Courts of First Instance (5) Tribunals and other institutions established by law." First, it is the Supreme Court, second the Court of Appeal, third the

High Court, fourth Courts of first Instance ie District Court, Magistrate's Court and Primary Court and fifth the Tribunals and institutions that enforce the rights of the people. Those are the Labour Tribunals, the Agrarian Tribunals and so on.

We have a very carefully structured framework in the constitution itself. What are these institutions under Article 105 which protect, vindicate and enforce the rights of the people that is judicial power in its essence the power to protect vindicate and enforce the rights of the people. Here without being technical nevertheless being in the realm of Legal jurisprudence I would say when you say rights it is correlative with duties and responsibilities that is to protect vindicate and enforce rights duties and liabilities of the people. That is judicial power in its essence. That is the sacred function that is bestowed on Judges by the Constitution itself.

If you go back to what I said earlier that is the theory of sovereignty this is something that belongs to the people which has now come to the judiciary to protect vindicate and enforce their rights. That is a very important link. The link between the people and the judiciary is now very clearly seen from the supreme instrument of the Law in this country which is the Constitution and we have to constantly remind ourselves of it. Judges have to constantly remind themselves that this is some power that they derived from the people. They do not derive this from any government, they do not derive this from any appointing authority they derive this from the people themselves to protect vindicate and enforce their rights.

How should this process go on? We take these matters for granted When you say protect vindicate and enforce the rights of the people there are always two sides because there is someone who is asserting a right and there is someone who is denying that position. That is how the dispute comes to Courts. That is in practice the formulation of a civil dispute. If you take the criminal matter it takes another dimension altogether. What we have to bear in mind is what is enforced is the right of the society. This is something I want to emphasize this afternoon the right of the society for a peaceful and

orderly structure in society. The criminal law of this country has been structured to ensure peace and harmony in society. If you go through all sections of the Penal Code and at all other places you will see that all these have one objective that is to enforce peace and harmony in society. There what Judges are enforcing is the right of the society itself for peace and harmony and that is the function that is bestowed on Judges. So in every one of these points you get the two sides and the great task and important task of the judiciary is to balance the interest of these two contending forces. That is why justice is always depicted with the pair of scales. Judges have to balance and the person, who balances it, is none other than Judges when they are exercising judicial power at all levels, be it at the level of the Magistrate's Court or be it at the level in the Supreme Court. They are all doing the same job. Minor Judicial Officers come directly into contact with the persons who are in this field either social interest or the persons who are coming up before Judges. This is something that Judges must constantly remind themselves about. I do it as a matter of routine. Every day before I go to Courts I have to remind myself this is happening in the Court today I have to balance the social interest plus the interest of the person who is coming up before me for adjudication.

I say so for very many reasons and I have thought it fit to address you on this very basic matter because Judges have to finally be mindful that they derive this power from the people which is part of their sovereignty which they have given over to Judges and it is the confidence of the people that they have to finally win. Recently I heard a Judge at an assessment function say very effectively. He said there is no sword, because the lady of justice is always shown with a pair of scales and a sword. He says Judges don't deal with the sword. The power that we derive is from the hearts and minds of the people. It is the people who come in contact with our Courts and have confidence in us and that alone is the power of the judiciary. That is really the power of enforcement. This sword is something that we are not inclined to use that is something that we do not have to use because our orders get enforced by the process of the Law not by us. There is no sword wielded by any judge however

high he may be or however low he may. Our orders get enforced by the process of the law itself and not by our process. What we do is to do our job properly bearing in mind it is something that we do, not on behalf of any appointing authority, not on behalf of the J.S.C., not on behalf of the Members of the J.S.C., not on behalf of any other person but on behalf of the people who submit to our jurisdiction. I know that people of this country respect the judiciary and submit to our jurisdiction. So we have to be very careful in the way we conduct ourselves in Court and outside in the way we address people in the way we continue and conclude proceedings. Because in the final analysis it is they who will judge whether Judges have discharged their functions properly or not.

It is with that confidence that when I was offered this job as District Judge Cum Magistrate, I always had at the back of my mind that is a sacred duty that I have to discharge. That is the broad thought that I want to leave with you.

Having discussed the question about the role of the Judiciary, I would like to come to the question of Independence of the Judiciary. You know the UN Declaration on the Independence of Justice which approves the basic principles on the independence of the Judiciary adopted by the 7th UN Congress on the prevention of Crimes and the treatment of offenders held in Italy in September 1985, set forth that, "Judges individually shall be freed and it shall be their duty to decide matters before them impartially and in accordance with their assessment of the facts and their understanding of the law without any restrictions, influences, inducements, pressures, threats or interferences, direct or indirect from any quarter or for any reason. That judges shall always conduct themselves in such manner as to preserve the dignity of the office and the impartiality and the independence of the judiciary. Subject to this principle, judges shall be entitled to freedom of thought, belief, speech, expression, association, assembly and movement."

It further emphasizes that justice requires that everyone should be entitled to a fair and public hearing by a competent, independent and impartial

tribunal. You will note that the independence so spelt out connotes, free from any pressure, influence, dictation from not only the Executive and Legislature, but also from superiors and colleagues within a hierarchical system of judicature, and also by anyone else by reason of any relationship within the community.

It also requires the judges to ensure that all judicial proceedings are conducted fairly, and that all parties before the Court are treated equally, and that their respective rights are respected equally.

It is central to the rule of law which is a characteristic of the system of government such as obtains in this island home of ours, which we have been brought up and grown up to believe in, that the citizens have faith and confidence that in the law Courts at any rate, they could obtain justice. The bench and the bar of the country has therefore the sacred and solemn duty and responsibility of so conducting themselves to ensure that those who invoke the assistance and the intent and the intervention of the judiciary to indicate their rights and have their wrong redressed by them are not disillusioned and disappointed.

You will recall the words of **Lord Denning**, once remarked, "Justice must be rooted in confidence is destroyed when right-minded people go away thinking that the judge is biased." He also on another occasion expressed that, "an unfair trial condemns those who hold it, not those who are condemned by it."

A visibly impartial and independence judiciary is crucial to a free society such as ours. Thus, in a legal system which is governed by rules of law on the basis of which the citizens are assured that justice can be obtained at the hands of judicial officers exercising judicial functions, sitting in public, in courts established by law, both the bench and the bar must always act in a manner that promotes confidence in the integrity and efficiency of the system, of which they are both an integral part. Where it is assured that whilst the matters essential for a fair, reasonable and just decision, will be freely and fully presented by the pleaders, and a decision will be handed down by the

decision maker, only upon the material so presented to him in open court in the presence of the opposing party; neither the judge nor the lawyer must under any circumstances say or do anything which would tend directly or indirectly to impair the impartiality of a judge.

It must be appreciated that not only the judicial officer, but also the members of the family are, particularly in the outstations, always in the public eye, and are under continuous surveillance by the community in which they serve. They are expected to be role models. This is the price that a judicial officer and the members of his family have to pay. That is the extra pressure on the officer and his family.

We have to remember that always we have to live up to such expectations not so much for ourselves, but for the greater glory of the service of which we are members. It is indeed a matter of great pride, that the spouses and members of the families of the judicial officers have by and large, by their devotion, by their sincerity, by their support and by their sensibility been a source of strength to the respective officers in the discharge of their own responsibilities. They have in no small measure silently contributed to the success of the careers of these officers. May it long be so.

*Several decades ago, **Prof. Hern** commended the judges in these words, "there has rarely been so large a body of people whose conduct during so long a period of time, has been so free from blame as the judges." These words uttered so long ago, have been down the generations equally true of Sri Lankan judges.*

*The judiciary of our country is, even today, held in the highest esteem. I would quote to you the words of **George Washington** in 1789 that, "the administration of justice is the firmest pillar of government." That is undoubtedly so. Without a strong judiciary, I don't think that the democratic system can survive.*

*The other day, I read an editorial in the '**Daily News**', to be precise, the date was the 27th of June 1998. It said, "if there is something in the state of*

Sri Lanka over which there can be unqualified, collective jubilation and pride, it is the independence of our judiciary. This facet of our democracy hits the observer in the eye."

In disputes between man and man, and man and the state, the citizen has only one forum, that is the courts. They come to us with the fullest confidence that we will do justice without fear or favour, malice or ill-will. So long as the public have that confidence in us, the system will survive. But for that, we need strong, upright, honest, conscientious judges.

Some years ago, His Excellency Judge Dr.C.G Weeramantry, our own distinguished Vice President of the International Court of Justice, referred to the principal judicial virtues. I would like to enumerate those virtues on this occasion. They are impartiality, independence, scholarship, industry, courtesy, firmness, patience and above all, a deep sense of justice.

*As the Romans declared; "poeta nascitur non fit" – a poet is born, not made. Similarly, good judges also must be born, not made. By that I mean that those basic attributes which go to make a good judge must be in you from birth. You must be born endowed with those fundamental aptitudes. You will cultivate the other qualities that are required of good judges as you go along; but there is no imperative principle which all of us, whether as judges, or for that matter even as human beings, should remember. We must always be true to ourselves. You will recall the words of **Shakespeare in Hamlet**; "this above all, to thine own self be true, and it must follow, as the night the day, thou canst not then be false to any man." These are wonderful words for all of us to bear in mind, because we are ultimately answerable to our conscience. Whatever we may say or do, we know best whether we have done what is right, for at the end of the day, we will otherwise have a lurking doubt in our minds whether we have not discharged our functions quite satisfactorily.*

I am not for a moment asking you to do the impossible – that is to be infallible. We all make mistakes;

The best test is, when at the end of the day you go back to your home and lie down in your bed for a good night's sleep, whether there is nothing which disturbs you about the work that you have done that day because ultimately, in my view, the best guide and mentor is your conscience. If your conscience tells you that you have done what is right, do not fear any criticism that may be leveled against you or any adverse comments that may be made in other places; those are not within your control.

*I would like to refer you to a passage from the preface to one **Dr. Weeramantry's** books "**The Law in Crisis**" written in 1975. Though this has no direct bearing on our functions as judges, I thought this passage is worth sharing with you. He said, "High among men's finer traits is their love of justice. Through history's tornadoes and fitful gusts, its flame has kept alive. Sometimes sputtering and flickering, sometimes waxing, sometimes waning, it has always been a reminder that men may look for a determination of their rights to a principle mightier than might alone. The law is therefore vital to much that we hold dear. Its achievements in the past are considerable. Its potential for the future is immense. Its protection in the present is an imperative of our time."*

If you look at the history of the judicial function, the Judge arrived on the scene before the Legislator and before the executive government. In terms of chronology, that is, the code of Hamurabi in Egypt, the code of Manu in India, the Twelve Tables in the law of ancient Rome, you will see that the judicial function was recognized in those civilizations before the arrival of the legislative and executive forms of government. The judge was a recognized, wise person in that locality embodying the values of wisdom, prudence and sagacity: somebody whom society turned to, to find solutions to the problems of the community.

In that kind of conception of the judicial role, you have a mixture, an intermingling of the different elements. That is how the judicial role began in the history of ideas and in the history of institutions. But things changed in the course of time.

*It was realized by human kind at a later epoch in civilization that human liberty demands the separation of power. That theory was articulated with great force by the **French philosopher Montesquieu** who taught that you cannot protect individual liberty in any community that does not recognize a separation of powers among the legislature, the executive and the judiciary. Once that principle became entrenched, then you had to demarcate the role of the Judge: it was not an all encompassing function – the Judge had to operate within his allotted sphere. Now what is the allotted sphere of the Judge?*

*There are different theories on this. One is the Natural law ideology which gives the judge a large discretion. The best example of that position is the decision of the House of Lords in the famous case of **Shaw Vs The Director of Public Prosecutions**.*

*The pivot on which that judgment rests is basically this: if the Criminal Law is incomplete, if there is an offence which ought to be recognized but in fact is not recognized, then the judges can create such an offence for the first time, and that is exactly what the House of Lords did in the case of **Shaw Vs DPP**. It was a very interesting situation where, a certain person thought of making money in a very imaginative way – a somewhat unorthodox application of the principle of private enterprise. This person thought of publishing a directory containing the names and addresses of prostitutes, and their particular specialties. The directory was expected to be a best seller. The person who published the directory found himself indicted for a criminal offence.*

This went from court to court until it reached the House of Lords. The particular offence the gentleman was charged with was the offence of conspiracy to corrupt public morals. The snag however was that no such offence could be found in the criminal laws of the U.K. There was a vigorous conflict of opinion among the judges of the various courts that had to decide this case. That was laid to rest by the House of Lords.

The House of Lords said that if there is such a gap then the Common Law is not entitled to the reverence which we have been bestowing upon it over the centuries. So the judges arrogated to themselves the function of creating a criminal offence where it never existed. That of course flies in the face of the well known legal doctrine *nulla phena sine lege*-that is especially in the sphere of criminal law, you cannot impose punishments if there is no offence.

The theory is that if I feel like doing something tomorrow and the Attorney General might indict me I should be able to inform myself whether what I am about to do constitutes an offence. If having examined the provisions of the law I come to the conclusion that, what I am about to do, however wrong is not criminal, then it would be wrong for the law to be changed to introduce an element of jeopardy, that did not exist when the offence was committed. That is a well known principle that operates against the retroactivity of legislation in the Criminal Law. Retroactivity may be permitted in other areas like tax law, but certainly not in criminal jurisprudence. There are values established in the Law. But those are the values the House of lords deliberately chose to ignore, to ride rough shod on, in their pronouncement in the celebrated case of **Shaw Vs DPP**. That is the best example of the Assertive Role of the Judge. But is it right? Is that defensible in terms of public policy? It is a subject of great relevance situated as we are in the contemporary moment of the history of our country.

Now I quote from **professor GL.Peiris**, "Now I will share with you some thoughts which may be controversial. I am talking to you as an Emeriture Professor of law – which position I still hold in the University of Colombo – rather than as the country's Minister of Justice. These views should not be attributed in full to the government, but I would like to share them with you.

I feel that in this area, as in others, what is most desirable is a sense of balance. It is not a case of rejection of one set of values and embracing another set of values. There should be an equilibrium. It is certainly the case that judges must be creative in exercising their judicial Function. The law is

something living and it achieves that vigor and vitality only through a sense of certain perspective and creativity on the part of those who apply these principles to changing social situations. That is the essence of a creative role of a Judge. Where you have a choice between two interpretations, two courses of action, you will have to take certain social conditions and realities into account in deciding whether you take course A or B. That is a very proper exercise of judicial discretion. If you take that away, the role of a judge becomes a mechanical role and nobody would then consider a judicial career worthwhile in any substantial sense. So the creative role must be done to cut the ground from under the feet of a judge who is approaching his role in that vibrant and creative manner. And it is because we have forgotten that, that sometimes in our recent history the Judiciary has, upon occasion lost the confidence of the Sri Lankan community.

I will give examples- three bad examples where judges forgot that they are doing something creative, where judges began to function as an automation.

*In the case of **Kodakampillai Vs Madanayake**, both the Supreme Court of this country and the Judicial Committee of the Privy Council let down the constitutional values they were supposed to uphold. This order arose from section 29(2) of the Soulbery Constitution which said that Parliament cannot legislate to place on any section of the community any disabilities that do not attach to other sections; nor can Parliament confer on any section of the community benefits that are not equally available to others.*

*The problem in this case was the enactment of the elections law which had the practical effect of disenfranchising Indian Tamil labour in the upcountry plantations. This was challenged and it was vigorously argued by people like the **late S.Nadesan**.*

The Supreme Court and Privy Council said there was no reference to the Indian Tamil Community. How could they then argue this is discriminatory legislative against them. The provision stipulated that your paternal grandfather and the great grandfather should have been born in Ceylon.

*This was a very evasive, timid approach. Everybody knew what the purpose of the legislation was. But the court chose to a very literal view and to dodge the real issue. That is a form of judicial cowardice. That was the beginning of a process whereby, minorities in particular, loss their faith in the Judiciary as a bulwark for the protection of the basic rights guaranteed to them in the constitution. They were not able to look up to the Judiciary as a tower of strength as an institution that would uphold their basic freedoms and that erosion of confidence stemmed from the decision of these two exalted tribunals in **Kodakampillai and Madanayake**.*

*Then the case of **Elme Perera and Montaque Jayawickrama** where something unjust is done to a public officer and he complains of discrimination. The court asked the complainant to show another instance where a colleague situated as he was, was differently treated – a very technical interpretation of the principle relating to equality before the law which deprived a man who had a very deep and real grievance of a remedy. Ubi jus ibi remedium: if the law is contravened, you must have a remedy. In this case the court deprived a person with a meritorious case of the remedy he was aspiring to.*

*The **Wijesiri case** is the third example where it was held in this country that a Member of Parliament did not have locus standi to bring an action against the manner in which a public examination was held. The allegation was that a public examination was held in an improper way and candidates were improperly selected. One would think from a common sense view who would have a better right to agitate a matter like that than an elected representative of the people of this country.” This is **Professor G.L.Peiris** address to Judges in 1997 December.*

*The Supreme Court of India under **Chief Justice Bhagwati**, used to go into questions like this: if you are travelling by train from Allahabad to Delhi, should you pay forty rupees for a ticket, or Rs.47. The argument was that Indian railways were a monopoly. It is not as though you can go to company B if you are not satisfied with company A. Now the aggrieved person*

in that case – what came to be known as social action litigation, was arguing that the Indian railways – a state monopoly – were making an unconscionable profit. Overheads, inefficiency all these were recouped by extortionate rates charged on commuters. The Supreme Court of India went into all these what are their expenses; how many people are the railways employing, what are their salaries, perks, having considered all these they tried to determine what should be the proper fair to be charged for every mile from people travelling in Indian railways. Surely, the courts are not equipped to handle a matter like that. A court, like any other institution has inherent limitations. What was sought to be done here, I do not think, belongs to the province of the Judiciary.

Similarly a court in Manitoba, a Province in Canada, went into the question of the proper price to be charged for milk: a Statutory Board was controlling the price of milk in Manitoba. What should it be? Those are not matters that a court is equipped to handle. So somewhere along the line, like water finding its own level, you have to achieve your equilibrium.

*In England, courts went into questions like this – like the famous **Gillick case** – what is the position where a 16 year old girl goes to doctor and seeks contraceptive treatment without the consent of the mother. What should the doctor do? The courts tried to deal with this matter on the basis of the rule of *Wedensbury* unreasonableness.*

Is it a good thing or a bad thing for a football team in England to go to South Africa to engage with the Springboks – during the time of Apartheid? Those are highly contentious matter of social policy with which the courts should have nothing to do. If the courts get involved in such matters inevitably there is a degree of politicisation and some part of the community will lose faith in the integrity, the impartiality and the objectivity of the Judiciary.

Prior to Sri Lanka gaining independence, there were occasions during the colonial period when Judges and highly placed legal officers were victimised by the colonial government for their sturdy independence.

Dr. Ranjith Amerasinghe, in his excellent account of the history of the Supreme Court, has drawn attention to flagrant acts of discrimination by the Executive. The most outstanding case he has reported was of Senior Puisne Judge Ennis's independence during the riots of 1915. Justice Ennis paid dearly for his stand, but as the Law Recorder of 1934 noted, "his fame and reputation went up in bounds as a Judge who administered justice faithfully to his oath, without fear or favour, affection or ill-will."

*After Ceylon gained independence in Feb-1948, the traditions of the English Law were absorbed into our legal system, the most important of which was the strict adherence to the Rule of Law in the administration of Justice. The Supreme Court of Sri Lanka at that time was manned by English Judges who worked smoothly with the local judges. There was no discrimination in the appointment of judges, and the tradition of the Rule of Law was successfully established. One of our early **Chief Justice Sir Sidney Abrahams**, who presided, with two Ceylonese Judges, over the notable **Bracegirdle** trial heard the application of Bracegirdle for a writ of Habeas Corpus against a deputy Inspector General of Police of the CID who had arrested him for flouting the law by not leaving the island on the orders of the executive. In an outstanding judgement, the court held against the Executive for its purported exercise of arbitrary powers, and Bracegirdle was released from police custody and set free. The forthright judgement of the Chief Justice laid the foundation of the Rule of Law in independent Sri Lanka which has been followed by our Superior Courts since that time.*

Let us now examine the steps that some of our Judges have taken to ensure that the administration of justice according to the Rule of Law has been followed.

***Justice T.S. Fernando** was a judge who was respected, feared, yet loved by the citizens of the country for the manner in which he performed his duties as an independent Judge. The only occasion, when he refused to comply with a directive from the executive was when he was asked to give his decision on the legality of the controversial Press Bill within three days. According to*

him, the Press Bill required deep study in view of the complex questions of Law which required careful consideration, and hence could not be done within a stipulated period.

Generally speaking, under the Soulbury Constitution and up to the early 1970s, there were no problems between the Executive and the Judiciary and the Judges were permitted to perform their duties without interference.

The Sansoni Court (1954 – 1966) was a strong and independent Bench, among whom was his successor **Justice H.N.G.Fernando**, and **Justice T.S.Fernando** and it was able to perform its judicial functions satisfactorily without interference from the Executive. Conditions continued to be smooth sailing when his successor, **Justice H.N.G.Fernando**, was appointed as Chief Justice.

Problems between the Executive and the Judiciary commenced after the enactment of the Administration of Justice Law of 1973. This law was the brainchild of **the Minister of Justice, Felix Dias Bandaranaike**, and was a progressive piece of legislation, which the Minister promoted since he was genuinely interested in the proper and efficient administration of justice. The hierarchy of the courts was completely transformed and a new Supreme Court was inaugurated. Rumblings of Executive interference with the Judiciary commenced at the ceremonial sittings of the of the new court and the details of the problems are fully set out in **Justice Amerasinghe's** book in pages 84 – 86.

The manner in which **Chief Justice Victor Tennekoon** with tact and firmness maintained the dignity of the court on this occasion was very creditable.

On the retirement of **Chief Justice Tennekoon**, **Mr.N.D.M.Samarakoon**, a member of the Metropolitan Bar, was appointed by **president J.R.Jayewardene** to take the middle seat on the Supreme Court Bench. He was **President Jayewardene's** lawyer, and was conferred silk by the President, and **President Jayewardene** must have secretly hoped for a plain Chief Justice

to do his bidding, but Neville Samarakoon proved otherwise. **Chief Justice Samarakoon** was a strong and independent Judge who never flinched from his duty of maintaining judicial independence in accordance with the Rule of Law. **President Jeyewardane**, was always a man who never brooked any opposition from any quarter, and was determined to have his own way in every sphere.

Soon after he was elected president, the Special Presidential Commissions of Inquiry Act was passed. If this Commission finds the individual guilty, he has a right to question the validity of the findings in an application for Certiorari before the Court of Appeal, and for the Commissioners to be named as respondents. This is what happened in the adhominem Commission required to report on the abuse of power of **Mrs. Sirimavo Bandaranaike**. The Commission comprised two Supreme Court Judges and a District Court Judge, which found her guilty of abuse of power, and recommended the deprivation of her civic rights. She applied by way of Certiorari to the Court of Appeal, which consisted of judges **Wimalaratne and Colin Thome**, who agreed with the petitioner that the Commission acted without jurisdiction, and granted her relief. The members of the Commission were cited as respondents.

The decision of the Court of Appeal not only lowered the dignity of the two Supreme Court Judges, but also affected the dignity of the entire Supreme Court Bench. It is unnecessary to go into the details of this sordid episode, but one must commend the fearless independence of the two Appeal Court Judges in maintaining the Rule of Law.

On this list of distinguished Judges, who have fearlessly maintained the Rule of Law are, **Chief Justices Sanaoni, Tennekoon, Samarakoon** of the Supreme Court, and **Justices Wimalaratne and Colin Thome** of the Court of Appeal, I must add the contribution of one of our most distinguished Judges of international repute, **Justice C.G. Weeramanthy**. He was only a member of the Supreme Court for a period of five years when he accepted the Chair of Professor of Law of Monash University in Australia. When he was Professor, he was invited by the prestigious Stellenbosch University of South Africa to

conduct a series of lectures in the country. Before accepting the invitation, he stated that he would not be prepared to accept the status of "honorary white", which is sometimes conferred on non-white visitors invited to South Africa. He also stipulated that he should have complete freedom in the presentation of the subject of human rights. **Prof. Weeramantry** was assured on both points. During his month's stay in South Africa, Prof. Weeramantry made a deep and intensive study of the conditions under which the black population suffered under the Apartheid regime.

Justice Christie Weeramantry was a member of the International Court of Justice, and made valuable contributions to the work of the Court. Here too he displayed his bold and independent attitude, and wrote several dissenting judgements. His last contribution was his dissenting judgement in the **Nuclear Test case** where the Court was requested for an opinion on the use of nuclear weapons. **Prof. Weeramantry** was Vice President of the court at the time, and wrote a strong dissenting judgement that nuclear weapons should be banned even in times of war; an opinion which did not find favour with the judges of the Western powers who were in the majority.

I would like to refer here to **District Judge John Sirica**, the Chief Judge of the District of Columbia in the United States in the **Watergate case**. It was this son of humble parents who traced his ancestry to his Italian immigrant forefathers, who the Kingpin of judicial circle, which took a bold stand in maintaining the independence of the judiciary, when he insisted that the Nixon administration should make available to him the tapes which implicated the President in the Watergate scandal. In his Epilogue to his book, "To keep the Record Straight," **Judge Sirica** stated:

"The basic strength of our system of government is tied to the continuing independence of our judicial system from political and social pressures. As a trial Judge, I found the greatest pleasure I derived from my work was that very independence. And I offer no apologies or regrets to anyone for the action I took in the break-in trial. I owed it to the court, to our system of justice and to the country."

These are noble words of a humble District Judge, which are worthy of being enshrined in the hearts and minds of all judges who aspire to judicial office.

I would in Conclusion seek your attention to an important aspect. My belief in God is due in part to my upbringing – to what I have been taught – and in part to what I have found out in going through life.... My experience as a Lawyer has verified what I was taught about God. Many people think that religion and Law have nothing in common... people who think that, have got a wrong idea both of Law and religion. **The aim of law is to see that truth is observed and that justice is done between man and man.... But what is truth and what is justice? Of these two cardinal questions religion and Law meet.** The sprite of truth and justice is not something you can see. It is not temporal but eternal. How dose man know what is truth or justice? It is not the product of his intellect, but of his spirit..”

“This court in which we sit is a Temple of justice. The infirmity of human nature, and the strength of human passion, may lead us to take false views, and sometimes embarrass and retard rather than to assist in attaining the great object ; the temperament, the imagination and the feelings may all mislead us in the chase – but let us never forget our high vocation as ministers of justice and interpreters of the law ; let us never forget that the advancement of justice and ascertainment of truth are higher objects and nobler results than any which in this place we can propose to ourselves.”

-Justice Crampton in House of Lords in 1844.

5. "LAW AND JUSTICE IN CONFLICT TRANSITION"

by:

R.T. Vigna Raja

District Judge, Jaffna

**at Library Auditorium, University of Jaffna. Organised by the Jaffna
Science Association on 02.04.2003**

I shall endeavour to give you, a fair inside of the complex property issues on ground, and the issues anticipated to arise, when the displaced persons and the refugees return to their traditional or original places of residence.

You are probably well aware of the background of the ethnic conflict in Sri Lanka, but I must draw attention to the fact that due to the civil war of the last three decades more than 800,000 persons have been displaced either internally or have fled as refugees to foreign countries.

For the safe and dignified return of the IDPS and Refugees to their permanent place of residence, it is essential that the pre-conflict property rights of these persons are respected and restored and an effective and just system is put in place to resolve property rights disputes, including restitution or compensation.

The UN Guiding Principles on internal Displacement (Principle 21) has emphasized that the property and possessions left behind by internally displaced persons should be protected against destruction and arbitrary and illegal, appropriation, occupation or use. In this endeavour the primary responsibilities lie with the national authorities but under the UN principles the international humanitarian actors too have a major role to play.

One of the major problems that is encountered by the internally displaced persons and refugees who are returning to their permanent residences is the non availability of their house and property for their use and occupation. This is either due to destruction of the property or the illegal appropriation or occupation thereof by unauthorized persons.

The conflict affected areas have been subjected to massive property destruction. They include large number of private properties such as houses, business premises and industries. The agricultural and paddy lands of the IDPs and refugees were neglected and are covered with scrub jungle and need substantial improvements for cultivation. In the Jaffna District alone over one hundred thousand houses are extensively damaged. Almost all the houses and business premises in the Kilinochchi District and a large number of houses in Mullaithivu District are also damaged. A fair number of houses and properties in the other Districts of the North & East are either damaged or destroyed. Without reconstruction or substantial repairs, these houses, business premises and industries cannot be put to use. Requirement of a house for living is a fundamental Human Right and a basic necessity. Most of the IDPs and refugees who return to their permanent place of residence, were, in fact in occupation of a house or property before the conflict, which now remain damaged or destroyed. Most of the owners of these houses have been displaced several times and do not have any savings to rebuild or repair these houses and business premises. In order to encourage the return of the IDPs and refugees to their permanent residences and ensure a dignified living, the authorities must pay adequate compensation to reconstruct or repair their houses and premises for them to reside and / or engage in their business or profession.

If the housing issues of the IDPs and refugees are not settled, the return of a large number of IDPs and refugees from other districts and from India may cause a social problem in the conflict affected areas.

The IDPs and Refugees are, in some instances, facing difficulties in establishing ownership of their property in order to claim compensation or to raise a loan, as their documents are either lost or destroyed. To overcome this difficulty the adoption of a system to accommodate secondary evidence to identify the owner, for the purpose of granting compensation, material assistance and / or loan.

Another major problem faced by the IDPs and refugees in the illegal appropriation or occupation of their properties by unauthorized persons.

The unauthorized persons occupying such properties are of different categories. They themselves may be IDPs or persons who were placed in possession by an armed group or political group. These persons claim that they have no place to go as their own houses are in high security zones or partly or completely damaged. Some of the unauthorized occupants claim that the house and property was given to them by a political or armed group as they do not have a house or property to reside. In addition a fair number of houses are being occupied by armed forces outside the High Security Zones.

Different scenarios are present in different instances:

*If the owner makes a claim to his property and if a dispute arises the provisions of the Primary Courts Procedure Act may be invoked. In terms of section 68 of this Act any person, who has been in possession of a property for 2 months preceding the application to court or has been dispossessed within two months, is entitled to possession. Even a trespasser can benefit from this provision until the owner vindicates his title in the civil court and ejects the occupant in a **reivindicatio action**. But an action in a civil court is likely to take 2 to 5 years and as there is provision for appeals to appellate courts the final determination of these cases may take about 8 to 10 years.*

*The owner may even fail in a **reivindicatio action** because of the existing law of prescription. A few hundred so – called “Prescription deeds” (deed of declaration of occupation over the prescriptive period) have already been executed by unauthorized persons claiming ownership of the properties occupied by them.*

The primary issue in such situations is the applicability of section 3 of the Prescription Ordinance, under which proof of undisturbed and uninterrupted possession for a period of 10 years without acknowledgment of (the Plaintiff’s) ownership entitles the occupier (Defendant) to obtain a decree of court granting him title by prescription. Section 13 lists the disabilities, which would delay the commencement of the period of 10 years.

The list refers only to: infancy, idiocy, unsoundness of mind, lunacy and absence beyond the seas.

The above exceptions will benefit only a refugee who lived abroad. On the other hand, if owner was internally displaced, he will not be able to obtain judgement in his favour as this situation is not an exception listed in section 13. Even evidence of non – functioning of courts may not affect the running of 10 years. Although there is a possibility that the owner may be able to challenge the claim of prescription on the basis that there was no “adverse possession” as required by law, it will involve a lengthy legal battle and the success will depend on the merits of each case. Therefore the operation of section 3 of the Prescription Ordinance should be made inapplicable to the affected areas, or the exceptions listed in section 13 should be expanded to include the conflict.

These disputes have to be solved in a just equitable, effective and timely manner meeting out justice to all persons concerned or affected. Shelter is a fundamental requirement and a basic necessity of every person, therefore when considering accommodation and shelter of the IDPs and refugees, regard must also be had to those of the unauthorized persons who have been occupying these houses and properties for a substantial period of time. The judges could only grant relief or redress according to law. In this instance the Courts cannot grant any relief to an unauthorized occupant although the situation demands a just and equitable solution for both affected parties. Therefore an alternate dispute resolution mechanism should be created to resolve these problems with the authority to recommend compensation and alternative accommodation to the occupants on appropriate cases. As there were no housing scheme implemented for the last three decades in the conflict affected areas, it is time to implement such schemes to give accommodation to the conflict affected areas, it is time to implement such schemes to give accommodation to the unauthorized occupants of these houses and pave the way to the owners to regain their houses. This is not a new concept. There are provisions even in the Rent Act to provide alternate accommodation to the tenant, by the NHDA, when a Court makes an order for the ejection of a tenant.

The IDPs and refugees who were occupying state lands, on permit issued by the government or without any authority, are, in most cases unable to return to the same lands as the lands are now occupied by unauthorized persons. In some cases the unauthorized person who was in occupation has developed the land. The legal position is to remove the secondary occupant and to give the land to the original permit holder. In that event the persons who have made improvements to the property will not get any relief and will have no remedy. In other instances the permit holder himself will not be able to regain possession as he has not fulfilled the condition of the permit and it would have been cancelled. In those circumstances compensation and allotting of alternate land should be considered, to the affected persons. In certain other cases the grant holder had become an IDP or a refugee and unauthorized persons are occupying lands given on grant. Even if the IDP is willing to transfer the land which was given to him on grant to the unauthorized occupant it is prohibited by the condition stipulated in the grant. Therefore the person who has a legal title is unable to occupy the land and the person who is in occupation does not have legal title and thus both parties are affected.

It is anticipated that there may be instances where the successors of the permit holder, due to displacement, may not have succeeded the property as provided by the Land Development Ordinance. Therefore, by operation of law, this land would have been vested with the State. In these instances administrative remedy may be granted by way of providing the same land or alternative land to the successor. The provision in the Land Development Ordinance is that in the absence of a nomination of a successor, the land should devolve to the eldest son of the family after the death of the permit holder. This provision appears to be discriminatory in the present context. Once the land is developed by the father it is just and equitable for all the children to get equal shares of the land after the death of the permit holder.

The use and occupation of the house and property for the IDPs and refugees is prevented in certain cases as the properties are vulnerable to landmines and Unexploded Ordinance (UXO). It is estimated that most of the country's 25,000 landmines are concentrated in the Jaffna peninsula alone.

Non governmental organizations and trained persons are involved in clearing these mines. The IDPs and refugees are concerned with their safety even after an assurance is given that the mines are cleared from their lands, as there is a potential risk in occupying a mine cleared property. Steps should be taken to implement an insurance scheme against any possible death or injury that could occur from the occupation of a mine cleared property.

The other major problem encountered by IDPs is the loss or destruction of the title deeds and other related documents, of their property. The displacements of persons were unexpected. Therefore they were unable to secure their documents. The notaries themselves have got displaced or are dead and the protocols of these documents are lost. The duplicates of the deeds, land volumes or registers and other documents in the land registry in the districts of Jaffna, Kilinochchi and Mullaithivu are, in most cases either destroyed or lost and are not available. This makes it difficult to establish ownership in cases where the IDP is claiming his property from a person who is in unauthorized possession or in cases where a testamentary case has to be filed to succeed the property or even for the claim of compensation.

The present practice is to write declaratory deed but they cannot be registered in the relevant folios or connected to the correct folios in the land registry as the relevant folios are not known or the folios are destroyed. Therefore title for these deeds cannot be obtained.

In the event of the Land Registry Folios are unavailable the Registrar General should re-construct the folio in terms of the provisions set out in the Land Registers (Reconstructed Folios) Ordinance.

The death of property owners during the conflict period had caused problem to the heirs in obtaining the death certificate. Some persons are in the missing list and in these instances the succession to property has become an issue. The heirs are not in a position to institute testamentary proceedings. There are a large number of orphans who are in orphanages and welfare centers whose parents would have owned properties but they may not have any proper documentation or be even aware of their ownership or succession

thereto. Steps should be taken for the amendment of Births and Death Ordinance for the issuance of death certificates in cases where a person's whereabouts are not known. This could also be accomplished by re-enacting the Registration of Deaths (Temporary Provisions) Act, No 2 of 1995. Investigation has to be done in relation to the properties of the orphan children and it should be documented.

In most of the war affected areas the property boundary lines have been destroyed or removed during the war by various causes including the building of earthen bunds by the army for security zones. The persons who remained in the lands also have encroached into the IDPs' land. In the Northern Province, about 70% of the land has not been surveyed. The deeds are being issued on the basis of a less specific description of the land. Relocating boundaries in case of a dispute may therefore prove difficult. In the absence of records to identify boundary lines and due to high cost involved in surveying the land, the boundary disputes have become a problem for IDPs and refugees. The IDPs have also lost the essential rights attached to the land. As a result of displacement for a considerable period of time and due to the change of landscape and due to conflicting claims the IDPs are encountering difficulties in finding their roadway, accesses, watercourses or common wells. There are provisions in law to resolve these disputes. But as observed earlier there will be inordinate delays in obtaining the relief. Therefore an alternative dispute resolution mechanism is best to settle these disputes.

It is a common feature in the northern and eastern provinces that the people earn a living from interest by lending money. They have in some cases lent sums of money to persons on the security of the transfer of property of the borrower in favour of the lender, on condition that the borrower will repurchase the property within a stipulated period after paying the capital and interest commonly called "Conditional Transfer". In these cases the displaced borrower could not have repurchased the land within the stipulated period and the lender will now be the absolute owner of the properties so transferred.

In other cases the borrower had obtained the money on a mortgage bond with a house or property as security. Due to the displacement the mortgagee and the mortgagor are both affected. In the case of the mortgagee, the mortgagor may have got displaced and not redeemed his property within the stipulated period and now the interest would have accrued and exceeded the capital. The money Lending Ordinance prohibits obtaining an interest in excess of the capital. In these instances the mortgagee who is relying on the interest for his livelihood will not get any of the accrued interest in excess of the capital. Therefore steps should be taken to suspend the operation of the relevant provisions of the Money Lending Ordinance in the conflict areas. In instances where the properties are mortgaged to banks and lending institutions which are not redeemed by the mortgagors due to displacement and loss of earning as a result of war, the interests in most such cases have exceeded the capital and the Banks and Institutions could recover interest above the value of the capital by special provisions of the law. By these provisions the capital and interest have in some cases exceeded the total value of the property. Hence the mortgagor will be losing his property unless the special provisions are suspended. Therefore the operation of the Recovery of Loans by Banks (Special Provisions) Act and the Debt Recovery (Special Provision) Act be suspended for the duration of the conflict.

There are cases where the owners have refused to handover the houses or business premises to the tenants who were displaced while the tenancy or lease agreement was in force. This situation prevails specially in long term leases. The proof of tenancy will not be difficult if there is a written document available. The landlord may also claim the tenancy or lease hold right is lost due to the abandonment of property. He may also claim that the property is damaged and therefore the corpus is different. Hence these disputes have to be resolved in a way that is just and equitable to both parties.

The courts in the Northern Province, except Vavuniya and Mannar were not functioning for over ten years and commenced functioning after 1996. The courts in the Eastern Province were functioning except on days there were violence or other disturbances in the vicinity of the court houses.

The displacement of the persons and the non functioning of these courts have aggravated the property disputes. On the other hand the law protects a person who is vigilant but the IDPs and refugees could not have been vigilant about their property rights as they had moved away for safety. Now these property issues have become complex due to the application of the laws that are applicable in normal circumstances. In a property dispute where there is a breach of peace the Primary Courts Procedure could be invoked but, it will always favour the maintaining of the status quo. Therefore the IDPs will never get an order in their favour. Similarly the Prescription Ordinance prescribes different periods within which one has to claim their rights if not, the person who is enjoying their rights will become the beneficiary.

There may be solutions to the disputes of this nature, in some instances if a case is instituted in the appropriate court. But the procedure to resolve the dispute will take several years as there are appeal provisions for each order that is made by the courts of the first instance. It should be borne in mind that the affected persons are not merely seeking solutions but also timely, just and equitable redress and relief. At this juncture "Equity" demands that we must on one hand safeguard the rights of the persons who are entitled to the property and on the other hand equally ensure that the interests of any other person who had enjoyed and exercised those rights for a substantial period of time are not adversely affected.

"This above all, to thine own self be true, and it must follow, as the night the day, thou canst not then be false to any man"

- Shakespeare in Hamlet.

6. JAFFNA CHIEF MAGISTRATE CALLS FOR ONE JUDICIARY, ONE POLICE FORCE

By Frances Bulathsinghala

Published in Sunday Observer on July 21, 2002

Interviewed by the 'Sunday Observer', the Chief Magistrate of Jaffna, Mr. R. T. Vigna Raja who has requested the Government to open a Law Faculty in the Jaffna University, points out that there cannot be a parallel legal system in Sri Lanka.

"The war has made a different kind of administration to take place in one part of the country, outside the constitution followed by the Government. There cannot be two laws in one country. There can be only one judiciary and one Police ", points out the Jaffna Chief Magistrate.

According to him the changes such as the law students of Vanni having to sit for the law college final examination in order to qualify as lawyers would have to be made in the long run in order to suit the standards of law by the State after talks between the LTTE and the Government of Sri Lanka, "The aspect of the Judiciary is the most intricate and the most important with relation to the working out of modalities for political responsibility to be thrust upon the LTTE through the interim administration. The issue of legal changes could be made that would supply the people with a justice common to all. This responsibility will clearly have to begin with the LTTE accepting the constitution of the Government. Whatever changes that need to be made to amend the constitution, if needed for the benefit of all communities, will need to be determined following initial talks between the LTTE and the Government. But as the Hon. Prime Minister Ranil Wickremesinghe stated in his speech in Jaffna, administrative changes would be carried out within the present constitutional framework safeguarding the territorial integrity of the country", points out Mr. R.T. Vigna Raja.

*"The upright Judge condemns crimes but he does not hate the criminals"
-Seneca (who was born in the 4th year before Christ and died in AD 65)*

7. CRIMINAL LAW OF SRI LANKA ENSURES PEACE AND HARMONY

Jaffna HC Judge

The criminal law of this country has been structured to ensure peace and harmony in society. So in every one of these points you get the two sides and the great task and the important task of the judiciary is to balance the interest of these two contending forces. That is why justice is always depicted with the pair of scales.

The High Court Judge of Jaffna R.T.Vigna Raja urged the Mediation Board members in the Jaffna district to balance the social interest and the interest of person who was appearing before the Mediation Boards to seek justice. He also pointed out that the criminal law of this country has been structured to ensure peace and harmony in society.

The Jaffna High Court Judge was speaking at a seminar organized by the Jaffna mediation board at the Vaidheeswara Vidyalaya Jaffna on August 16th, 2008.

Several leading members from the legal fraternity and the civil society of Jaffna participated at the seminar where the judicial issues and the functions of the Medication Boards were taken up extensively.

Excerpts from the keynote address of Jaffna High Court Judge Vigna Raja.

Judicial Power

One segment of the sovereignty of the people is the Judicial Power. That is why I have selected as the opening piece of my address Judicial Power. We must remind ourselves part of the sovereignty of the people which we exercise on behalf of the people.

What is meant by Judicial Power? There are practical definitions. I do not have to go into those. There are books and treatises which are written on them. But I would this morning refer to the Constitution itself which is

what we have to uphold and defend. The classic definition of what is judicial power is contained in Article 105 of our constitution. Article 105 begins with the chapter on judiciary Subject to the provisions of the Constitution the institutions for the administration of justice which protects vindicates and enforces the rights of the people shall be (1) The Supreme Court (2) The Court of Appeal (3) The High Court (4) The Courts of First Instance (5) Tribunals and other institutions established by law. First it is the Supreme Courts second the court of Appeal third the High Court, fourth Courts of First Instance and fifth the Tribunals and institutions that enforce the rights of the people. You come within the Institutions segment

What are these institutions under Article 105 which protect vindicate and enforce the rights of the people, **that is judicial power in its essence the power to protect vindicate and enforce the rights of the people.** I would say when you say rights it is correlative with duties and responsibilities of the people. That is judicial power in its essence. That is the sacred function that is bestowed on by the constitution itself.

Two sides

How should this process go on? we take these matters for granted. When you say protect, vindicate and enforce the **rights of the people** there are always two sides because there is someone who is **asserting a right** and there is someone who is denying that position. That is how the dispute comes to you. That is in practice the formulation of a **civil dispute**. If you take the criminal matter, it takes another dimension altogether. What we have to bear in mind is what is enforced is the **right of the society**.

The criminal law of this country has been structured to ensure peace and harmony in society. So in every one of these points you get the two sides and the great task and the important task of the judiciary is to **balance the interest of these two contending forces**. That is why justice is always depicted with the pair of scales. You have to balance and the person who balances it is none other than **yourself when you are exercising judicial power at all levels, be it at the level of the Magistrates Court or be it at the**

Supreme Court, probably, at times it may be that the job that you do may be more important to the society than the job that I am doing because you come directly into contact with the persons who are in this field, either social interest or the persons who are coming up before you. This is something that you must constantly remind yourselves about. You have to balance the social interest plus the interest of the person who is coming up before you for **adjudication**. Then you will get a proper balance of your role and function.

Mediation Boards

I would invite you to deeply examine the sections in Mediation Boards Act No.72 of 1988 enabling you to understand the importance of effective functioning of the Mediation Board in the field of administration of justice. To support my position I wish to quote section 07 of the Mediation Board Act which clearly states that no proceeding in respect of any dispute falling under 7 (a) and 7 (b) and an offence specified in the second schedule to this act shall be instituted in or be entertained by any Court of First Instance unless the person instituting such action produces the certificate of non settlement issued by the Mediation Board.

As such if section 7 above mentioned is fully implemented large number of cases will be referred to Mediation Board and thus the Court of First Instance would find more time to dispose the remaining cases quickly that comes before the Court for adjudication.

Those who function as Mediation Board members should read and understand section 10 enabling them to be aware of their duties and responsibilities as such I would like to mention the relevant words as it in the section below.

Amicable Settlement

“Where any dispute or offence is referred to any Board under subsection (3) of section 9 it shall be the duty of such Board by all lawful means to endeavour to bring the disputants to an amicable settlement and to remove, with their consent and wherever practicable the real cause of grievance between them so as to prevent a recurrence of the dispute, or offence”.

According to section 11, where settlement is reached in respect of any dispute a copy of the settlement is forwarded to Court enabling the Court to enter a decree in accordance with such settlement and according to section 18, where any offences specified in the second schedule to this Act is settled by a Mediation Board deemed to have been compounded within the meaning of section 266 of the Code of Criminal Procedure Act No.15 of 1979.

There fore it is, very clear that legal sanction is embodied in these instances. As such it may be said that you are participating in the process of administration of justice.

That is why I say if every body concerned is determined to implement section 7 of this Act then there will be progress in adjudication within the frame work of Law.

I assure you suitable environment will be created very soon to systematically implement the section 7 of this Act in all Courts in the peninsula by obtaining proper instructions from the Judicial Service Commission.

“To offend and Judge are distinct offices, and of opposed natures”

- William Shakespeare in the merchant of Venice.

8. THE JUDICATURE OF SRI LANKA IN ITS HISTORICAL SETTING

Excerpts from the Keynote address of High Court Judge R.T. Vigna Raja at the Orientation Programme to the Law students organized by the Department of Law, University of Jaffna at the Courts Complex, Jaffna on March 15, 2009.

In Sri Lanka, the Judicature in its historical setting dates back to the period of ancient kings centuries before the Portuguese, Dutch and British occupations. The king was the fountain of Justice and every subject, however humble his station in life may have been had the right of personal access to the king to obtain redress for his grievances.

Dr.A.R.B. Amarasinghe, a former Judge of the Supreme Court has in his invaluable treatise titled "The Legal Heritage of Sri Lanka" included an interesting section as to the appellate Jurisdiction of the monarch. It is revealed that in ancient Sri Lanka we have had an elaborate system of Administration of Justice, spreading to different levels of hearing which served the needs of the people. It was based on an initial decision at village level by an official known as "Gama Bhojaka" and there after an appeal to Provincial Judge described as "Janapada Bhojaka". Later to a final appeal to King himself. The Mahavamsa records that there was a "Justice Bell" Vanischaya Ghanta" which was tied to the head of the bed of king Elara, Who ruled this country for 44 years and which could be rang by means of a rope that was tied to the palace gate by anyone who suffered injustice.

Court hierarchy

During the time of the last of the Sri Lanka monarchs, there was a hierarchy of Courts. There were Village Councils or the Gamsabhawas, comprised the elders of each village, the District Councils or the Rata Sabhawas, composed of the leaders of the villages, the Courts of the Government Officers, such as the Courts of vidana, Liyanarala, Koralas and Aratchis, Mohottalas, Wanniyas and chiefs of Uda Rata, Dissawas and Adigars. From these courts an appeal was finally granted to the king who exercised supreme appellate powers.

The Gamsabhawa or Village Council was the lowest Court in the elaborate Judicial system during the time of the Sri Lankan kings, It is presumed that the Gamsabhawas must have existed from about 425 B.C. which is approximately the date on which King Pandukabhaya established village boundaries over the whole island.

This court which met at the Ambalam or under a shady tree heard cases involving debts, Petty thefts, boundary disputes etc. The essential feature of this Court was the endeavor made to settle amicably the disputes between parties. The Procedure was simple and there was an appeal to Rata Sabhawa or the Koralas and ultimately through the hierarchy of various courts to the king. The Gamsabhawa presided over by the Vidane functioned during the Portuguese period. They functioned also during the Dutch times.

In Kandyan Kingdom of ancient Sri Lanka the Gamsabhawas continued until the British conquest in 1815.

Charter of Justice

The System that we have now commenced with the Charter of Justice introduced by the British in the year 1801, which established the Supreme Court with two Judges; the Chief Justice and one other Judge. **This brought about for the first time a separation between the Governor who exercised executive and legislative power and the courts which exercise Judicial Power. Thus a firm tradition of separation of power was established which Forms the bedrock of the rule of law.** The Charter of the April 18, 1801 also established a Court of record styled the High Court of Appeal with Jurisdiction to hear and determine appeals from any Courts of Justice in Ceylon except the Supreme Court of Judicature.

The Judges of the High Court were the Governor, the chief justice, the other Judge and the Secretary of state or any two of them. This Court had its own seal. There was to be an ultimate appeal to the King in Council by the proclamation of the August 20, 1801 English was made the official language of the Courts.

The Charter of 1833 while completely reorganizing the Courts system and creating an exclusive Jurisdiction both civil and criminal in the newly established courts and the new Courts which the Charter of 1833 set up throughout the country enjoyed a superior prestige.

Village tribunals

In 1871, the Village communities Ordinance No. 26 of 1871 was enacted giving recognition to Village tribunals which began to exist as the smallest court of first instance in the Island. The Presidents of these Courts were assisted by councilors and the Government Agent exercised a sort of paternal control both Judicially and administratively. The Government Agents were empowered to sit with the President and councilors and generally from time to time to report such proceedings to the Governor, An appeal was provided to the Government Agent and from the Government Agent to the Governor. There was no provision for legal representation. The persons who were appointed as presidents were not professional men but were the products of Kachcheri training.

The Court Ordinance that came into force on August 2, 1890 consolidated the laws with regard to courts and their powers and established the Magistrate's Court, the District court and the Supreme Court. This structure continued till the Administration of Justice law was enacted in 1973. Before dealing with the changes in 1973, it is essential to consider the changes occurred in Village tribunals which existed as the smallest Court of First instance in Ceylon.

Rural Court

The Rural Court Ordinance became law in 1945. Under this Ordinance the President of the Rural Court began to function alone without the assistance of assessors, These Courts which were being treated as subsidiary departments of the Kachcheri now began to function as independent people's Courts of small causes.

But the Ordinance sought to keep the essential feature of these Courts by preserving its main function, namely, to effect amicable settlements of dispute between parties.

In the modern history of Ceylon legal system, the Conciliation Boards Act No. 10 of 1958 stands out as bold experiment. The Act was intended to encourage the amicable settlement of "petty Village disputes" and thus avoid bad blood, costly and time consuming litigation, and crime inspired by such petty quarrels,

The Court's structure came into force on 1890 continued till the Administration of Justice Law which was enacted in 1973, which established for the first time the High Courts in this country.

The High Courts thus established functioned in the respective Zones throughout the country and were not vested with appellate Jurisdiction but exercised only the original criminal Jurisdiction hither to exercise by the Supreme Court

In 1978, all Conciliation Boards in existence were dissolved and the Conciliation Boards Act was repealed by the Judicature Act. No.02 of 1978.

Judicature Act

The Judicature Act was part of the constitutional re- arrangement which accompanied the new Constitution of Sri Lanka. The Court of First instance setup under this Act made a considerable departure from the existing Courts.

The Judicature Act introduced a new court called the Family Court with some original Jurisdiction in respect of matrimonial disputes, actions for divorce, nullity and separation, damages for adultery, claims for maintenance and alimony, disputes between spouse, parents and children as to matrimonial property, custody of minor children, dependant's claims, guardianship and curatorship matters, claim in respect of declaration of legitimacy and marriage, adoptions and applications for amendment of birth registration entries, claims for seduction and breach of promise of marriage.

By the Judicature (Amendment) Act No.71 of 1981, the Jurisdiction in respect of claims for maintenance was transferred to the Magistrate's Court

A new concept of an officer known as a Family Counselor was introduced by Section 26. Section 26, has now been amended by the Judicature (Amendment) Act No.71 of 1981 attaching the Family Counselor to a Judicial district instead of to an individual court thus making him available also to the Magistrate's courts within that District.

This was necessary because of the transferring of the jurisdiction in respect of claims for maintenance to Magistrate's courts.

The Judicature Act also introduced a new court called the Primary Court whose Jurisdiction included original civil Jurisdiction where the debt, damage, demand or claim does not exceed Rs. 1,500 and exclusive criminal Jurisdiction in respect of such offence as may, by regulation, be prescribed by the Minister.

The Section 34 of the Judicature Act is amplified by Section 31 and 44 of the Primary Courts Procedure Act No.44 of 1979.

Court of Appeal

The next change came with the enactment of the present Constitution in 1978. It established for the first time the Court of Appeal.

The appellate Jurisdiction hither-to exercised by the Supreme Court was vested in the Court of Appeal and the Supreme Court was vested with Constitutional Jurisdiction and Jurisdiction as the final appellate court.

A two tiered appellate structure was thus created with the first appeal to the Court of appeal from any original court to be availed of as of right by an aggrieved party and a second appeal to the Supreme Court to be exercised only with leave to be granted in respect of substantial questions of law or where the matter was considered fit for review by the Supreme Court (Article 128 of the Constitution).

This innovation of the establishment of a Court of Appeal to which all appeals then pending before the Supreme Court stood removed brought about a delay in the process of disposing of appeals.

The fact that there was another appeal to the Supreme Court made it incumbent on the Court of Appeal to deliver considered judgments on all matters that were decided upon slowing down the pace of disposal to a point where the court accumulated a backlog of nearly 19,000 appeals by the Year 1993.

Several steps were taken over the years to relieve the burden of the Court of Appeal Quite apart from the inordinate delay, the exercise of appellate jurisdiction by the court of Appeal, based only in Colombo has other negative factors they are.

- i. Litigants from far removed parts of the country, from Jaffna to Hambantota, have to trek to Colombo for the purpose of their civil appeals, and*
- ii. They have to retain Counsel in Colombo and incur a higher overall cost than at Provincial level.*

*Gradually steps were taken to transfer the appellate jurisdiction of the Court of Appeal to the High Courts. The process commenced with the **11th amendment to the constitution effected on 6.5 1987, which amended Article 111(1) of the constitution by deleting the reference to the High Court as being a court of original jurisdiction. This paved the way for the High Court to exercise Appellate jurisdiction in addition to its original jurisdiction.***

Provincial Councils

*The 13th Amendment to the constitution effected on November, 14, 1987 established Provincial Councils, as a measure of devolving of power directed at a settlement of the ethnic problem and the ongoing conflict. Article 154P of the 13th Amendment vested appellate jurisdiction in the Provincial High Court in respect of Magistrate's Courts and Primary Courts within the province. It also vested a writ jurisdiction in the Court with regard to matters set out in the Provincial Council List. **Article 154P (c) left an opening to***

widen the jurisdiction of the Provincial High Court by stating that the Court could “exercise such other jurisdiction and power as parliament may by law provide”; It is in pursuance of this provision in the constitution that the High Courts of the Provinces (Special Provisions) Amendment Act No:54/2006 was enacted by Parliament and certified on December 28, 2006. This Act amends the previous Act No:19 of 1990, which vested in the High Court of the Provinces appellate jurisdiction in respect of orders of Labour Tribunals and those made in terms of sections 5 or 9 of the Agrarian Services Act

Section 5A of the Act No.54 of 2006 provides that High Courts established by Article 154P of the Constitution shall exercise Appellate and Revisionary jurisdiction in respect of judgments, decrees and orders delivered and made by the District Courts or Family Courts, within such Province.

Section 5A of Act No.54 of 2006 referred to by me previously vests in the Provincial High Court with a concurrent jurisdiction with that of the Court of Appeal in regard to appeals and applications in revision from District Courts within the Province. Section 5B provides that such jurisdiction has to be exercised “by not less than two judges of that Court sitting together as such High Court”. This is a significant safeguard introduced by law, so that these matters would be considered by a minimum of two judges and where necessary three Judges if there is a division of opinion.

Explicit Provision

Thus the first matter to be addressed as to jurisdiction is fully answered in the explicit provision contained in section 5A (1) and the appointment of Judges made as required. However the jurisdiction is concurrent with that of the Court of Appeal.

The vesting of concurrent jurisdiction carries with it certain drawbacks of “forum shopping” of a party to a proceeding going to a court of his choice and to as to the manner in which pending appeals are to be disposed of. These matters are addressed in Section 5D of Act No.54 of 2006.

Section 5D (2) empowers the President of the Court of Appeal in consultation with the Chief Justice to issue directions from time to time transferring pending appeals and applications in revision for hearing and determination by the appropriate High Court.

The measure of expedition that has been introduced could be seen from the fact that as at December 2006 there were only two courts at Colombo hearing civil appeals, whereas now three courts in Colombo and almost 12 courts in the Provinces would be hearing such appeals.

It had been contended in the past that if a court is vested with the appellate and reversionary jurisdiction it carries with it a right of a party to invoke, such jurisdiction. In the case of **Martin vs. Wijewardena 1989 2 SLR page 409**, a Divisional Bench of the Supreme Court considered this question and it was held that;

Right of appeal

“A right of appeal is a statutory right and must be expressly created and granted by statute. It cannot be implied. Article 138 is only an enabling Article and it confers the jurisdiction to hear and determine appeals to the Court of Appeal. The right to avail of or take advantage of that jurisdiction is governed by the several statutory provisions in various legislative enactments”.

In relation to the High Courts of the Provinces as well, there should be a specific right of appeal in a party. Section 5A (2) of Act No.54 of 2006, addresses this issue and provides that the sections in the Judicature Act No.2 of 1978 (Sections 23 and 27), which deals with the right of appeal to the Court of Appeal would be read and construed as including a reference to the provincial High Court and that “any person aggrieved by any judgment, decree or order of District Court or Family Court may invoke the jurisdiction of the provincial High Court established for that purpose”.

Similarly, as regards Revision this section provides inter alia that section 753 of the Civil Procedure Code which deals with the revisionary power of the Court of Appeal would apply to the Provincial High Court.

Thus the legislative scheme of Act No.54 of 2006 avoids a laborious exercise of enacting a new law with regard to the right to invoke the jurisdiction and adopts a simple methods of making the same law as in relation to the court of Appeal applicable to the High Courts.

As stated above section 5A (2) of Act No.54 of 2006 makes all the relevant provisions of the Civil Procedure Code and Rules of the Supreme Court (being written law in terms of the definition in Article 170 of the Constitution) applicable in relation to Court of appeal to be operative in relation to the Provincial High Courts that is now vested with concurrent jurisdiction.

Long process.

This would avoid the long process of argument which arises when new procedures are created. The procedures have been applicable for more than two decades in regard to the Court of Appeal and the law that has been settled by several judgments would facilitate easy disposal of matters in the Provincial High Courts without undue delay arising from arguments with regard to matters of procedure.

I would now deal with certain general matters with regard to the basis of review exercised by the Appellate Court. The underlying principle is that a judgment will not be reversed or varied solely on the basis of any error, defect or irregularity. The Appellate Court has to consider its impact.

The proviso to section 5A (2) of Act No.54 of 2006 contains the same provision as in the constitution, that no judgment or decree of the District Court be reversed or varied on account of any error, defect or irregularity which has not prejudiced the substantial rights of the parties or occasional failure of justice.

*As regard the review of findings of fact the decision in **De silva and others vs senaratne 1981 2 SLR page 7** contains useful guidelines as to when findings on questions of fact can be reversed by the Appellate Court. There are also such guidelines contained in the judgment in the case of **Collettes vs Bank of Ceylon 1984 2SLR 253.***

Civil appeals

*In conclusion, I wish to state that I have taken pains to set out some of the vital matters with regard to jurisdiction and procedure **at a juncture when we shift the hearing of civil appeals hitherto based only in Colombo to the Provinces.** If these measures can be implemented with dedication by the respective judges, the members of the Bar and of course the litigants in the same spirit that authorities have planned and implemented the transition, the problem of delay at the appellate level which has plagued us for nearly quarter of a century would be a thing of the past.*

Even the problem of delay at the court of first instance would be a thing of the past if section 7 of the Mediation Boards Act No.72 of 1988 is fully implemented large number of cases will be referred to Mediation Boards and thus the Courts of first instance would find more time to dispose the remaining cases quickly that comes before the court for adjudication. That is why I say if everybody concerned is determined to implement section 7 of this Act then there will be meaningful progress in the administration of justice in Sri Lanka.

***Give your personality a lift to your real being;
you will then lift the whole world***

9. COMMUNAL INTERACTION VITAL FOR NATION BUILDING

Delivered by:

Hon.R.T.Vigna Raja, High Court Judge, Jaffna

Chief Guest at Jaffna College Vaddukoddai,

on Thursday. 2nd July 2009.

The Principal, Staff, Ladies and Gentlemen and dear Students,

I must thank you very sincerely, Mr.Noel.A.Vimalendran, for having invited me and wife to Jaffna College our alma mater, to be chief Guest this morning at the prestigious Annual Prize giving of the College.

I consider this a high honour and privilege, and the same time I must say that this occasion has provided me with a long overdue opportunity to pay my gratitude and homage to this great institution and its teachers for the many achievements and successes which I have been able to achieve in the public life of this Country. Above all this College gave me 'My charming wife'.

I must thank you, Mr.Noel, for the very gracious and generous reference you have made about us this morning in your words of welcome and introduction. In these days of anxiety when we are faced with so many problems and heavy responsibilities your words came to us as a tonic to continue our work in our troubled country.

There are various types of Colleges in Sri Lanka - some of them managed by the Government, some by Board of Management and some by Missions. But amongst these there is no doubt that this College has good reason to be proud of its history and the maintenance of order and discipline. It is only when we ourselves, like, appreciate and are proud of discipline that the discipline will be of good quality. Otherwise, discipline will only be organized fear and nothing else. From the report that was read by the Principal I see you have done very well in learning and emulating one another's achievements. When you are in difficult situation, you will get inspiration from these prizes you hold. I hope that those who did not receive prizes will not mind the fact but will carry on with their studies because more prizes are waiting for them than could have been won in the College. Do not worry

about not securing a prize when you get a prize, it is a very good thing. If you do not get a prize, it is still better. Reserve some energy for the world beyond and you will get lasting prizes there.

I hope all the students of the Jaffna College will remember and venerate the inspiration which gave them the education. It is religious impulse that has created this institution. If you wish in your lifetime to grow into anything great, useful and good, remember that you should also act under the impulse of religion. Religion is not knowledge. Religion is a feeling. The fundamental feeling is the one called sympathy in English, nothing will be achieved. If you harden your hearts from youth and refuse to sympathize, then you will grow into a monster or worse, into piece of stone – inorganic stuff. If you cultivate the art of sympathy, you will grow into something living and so help out country to grow up. That is what I call religious impulse. The sympathy I have referred to is what is called love or charity. It is this you have to develop, not mathematics or physics or Science alone.

Your principal in his report has referred to the loss of cultural religious values by the behavior changes of parents, students and the society at large. We must derive from the memory of **Mahatma Gandhi** courage to speak the truth, to be patient and to bear with one another. We are all men, women and children-born in this world to love one another. If we try God will help us to succeed. We shall grow in our greatness before these children here grow up if we learn how to overcome prejudices in respect of Communities, Sri Lanka will be great within the next few years and the world will respect us and follow us. If any man hates you, do not bother about it. Try to love him and that man will begin to love you. if other people tell lies, do not bother about them, speak the truth and everything will go well.

I emphasize that the schools must give the Nation the leaders and Administrators who are required in this complicated age to fulfill the duties devolving on the state and to guide society in its cultural life. Folly must be replaced by reason, passion must be put aside in favor of reflection, ideals must be installed where caprices govern, in fact principles must prevail, not opportunism. All this cannot be accomplished for us through some mighty miracle. it is the function of schools to produce the young men and women

who will be able to find joy and fulfillment of spirit by guiding up this glorious mountain path.

Had our philosophy and our culture, which formed the great bulwark which protected Sri Lanka through past ages been intact, the mischief arising out of the inadequacy of our higher education might have been of relative unimportance. If our ancient culture had been kept alive in the hearts of men and in their deeper understanding, no deficiency in School or College education would have resulted in serious harm. Unfortunately, this ancient inheritance has become a rapidly diminishing asset. Otherwise we should not be witnessing the vast quantity of greed and selfishness that made the aims of our nation so difficult of achievement.

A comprehensive scheme for the creation of opportunities to study and understand various religions and philosophies, including that which goes by the name of classical humanism in the western institutions would, taken together, furnish an atmosphere and an incentive which would enable our boys and girls to seize the truth and to assimilate the culture and philosophy of our own land, without any exclusive or direct effort organized for that purpose. The indirect approach may achieve that which cannot be directly undertaken. All spiritual search is one and God blesses it wherever and by whomsoever it is done.

*May we remind ourselves of the words of the **late Chief Justice M.C.Sansoni** at the law Day celebration at independence square in June 1965- "Let us see to it that ours is a disciplined society where every citizen makes it his duty to obey the law of the land. Then only can we enjoy freedom". He urged people to "aim higher and see whether-they must try to-obey the unenforceable laws of religion and morality. For then only could they claim that they had reached the hall mark of a civilized society" **Cicero** had said over 2000 years ago, "We are slaves of the law because we wanted to be free" and only a few years ago **an Indian judge said**. "The dance of liberty can only be performed on the platform of law and order". I have said all this believing it to be somewhat relevant to this occasion.*

The chief aim of my present exposition will be to bring the concept of '**Nation building**' into prominence. A fully participatory , accountable democracy is integral to the flowering of Nation building, for it is when all sections of people to perform a meaningful role in self-governance that their allegiance to the state is strengthened .

The feeling "**All Sri Lankans are one**" or nation building proper, fails to take root because the explanation given to democracy by founding fathers of modern India, such as **Mahatma Gandhi** and **Jawaharlal Nehru** has not been understood in its, fullest, substantive sense. According to mahatma, democracy was "the art and science of mobilizing the entire physical, economic and spiritual resources of all the various sections of the people in the service of the common good of all" (Thoughts of Gandhi, Nehru and Tagore by Brij Kishore Gayal CBS publishers and Distributors, New Delhi)

The hope of all fervent hearts in the country is that the nation building process would be perused within a spirit of collective attention of all Sri Lankans and various sectors of the society should now be directed towards the challenging task of nation building. The focus should now turn towards creating the right psychological platform among all communities if one is to achieve more meaningful and sustainable peace on this blessed land.

Some patriotic people feel whether the mere implementation of the 13th amendment to the present constitution would help in rectifying these distortions.

It might serve some purpose in this context to refer to the relevant portion of the speech made by **our former chief Justice Sarath N.Silva** at the opening ceremony of the Jaffna Courts Complex on 24.10.2007, "The restoration of peace has to be addressed with the highest degree of sensitivity taking into account the concerns of all parties. It is essential that we should identify grievances of the people of this region that initially lead to the outbreak of hostilities. Many of these grievances that relate to legal and constitutional matters have already been addressed, in particular with the enactment of the 13th Amendment to the Constitution in 1987. Unfortunately although 20

years have lapsed these provision and mechanisms have not been given an opportunity to be implemented **in their true spirit** so as to lead to human and economic well being of this region. I thing it is appropriate to mention here that last week I met His Excellency the President at a social event and His Excellency was pleased to inquire from me about the ceremonial opening of this Court complex and our program in Jaffna. He assured me that the Government would give every assistance to the program envisaged. He also said that there has to be an overall settlement of the issues that brought about the sad sate of affairs in our country. Continuing in this vein of his own accord he said **“we have to offer the 13th Amendment “plus one” as a measure of good will and the desire to resolve the differences”**. I believe he used this phrase as one emanating from discussions amongst statesmen and in diplomatic exchanges”.

I believe that the 13th Amendment to the constitution shall be a bridge between the past and the future. On further reflection it dawned on me that some meaning should be given to the phrase. **‘puls one’ used by His Excellency** and I conceived in my mind that the **‘plus one’** should mean a qualitatively new phase in the political life of the state and its people.

The new amendments to our constitution embody the consensus of all those who constitute the nation. It should give expression to the democratic aspirations of the people. It should be an instrument for national reconciliation and the healing of old wounds in the body politics. The amended constitution should be a covenant that binds people with people and people with state.

The **‘Plus one’** shall focus on establishment of one sovereign democratic state founded on the following values : human dignity, the achievement of equality, the advancement of non – racialism, the supremacy of the constitution and the rule of law, law or conduct inconsistent with it is invalid and the obligations imposed by it must be fulfilled.

Furthermore, the **'Plus one'** shall incorporate the following provisions

- (a). Which declares that the Government is constituted as national, provincial and local spheres of Government which are distinctive, interdependent and interrelated.
- (b). Which provides that the judicial authority is vested in the constitution.

The rule of law and the independence, of the Judiciary are vital elements in a constitutional scheme for good governance, human rights and conflict resolution and need to be secure and guaranteed in the constitution.

Why I proposed to refer to this is because I believe that our schools have a large and responsible part to play in building up a unified nation. If our schools cannot do this, I fail to see how national unity can be imposed upon a nation, through legislation.

In conclusion, I should like to congratulate Jaffna College on the excellent record it has maintained all these years under difficult condition. Your institution has undertaken ventures in education which most schools will hesitate to undertake.

May the students who pass out through the portals of this college and enter the wider spares of life within the nation, be such enlightened, disciplined and integrated persons who by their presence within the lager community will become a new force for nation – building in a new age.

Modern civilised men without self – Development are but intelligent savages living in spiritual slums.

10. இலங்கை பிராந்தியங்களின் ஒன்றியமானால்

இனப்பிரச்சனை இல்லாமல் போகும்

(நல்லூர் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் சுதந்திரமானதும், நீதியானதுமான தேர்தல்களுக்கான மக்கள் செயற்பாட்டு நிறுவனம் ஏற்பாடு செய்த சமாதான செயல்முறை பற்றிய கருத்தரங்கு 19.07.2003 அன்று நடைபெற்ற போது மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

இலங்கையினுடைய பூகோள அமைப்பின் அடிப்படையில் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடக்கு - கிழக்கில் தனியாட்சி அமையுமாக இருந்தாலும் கூட ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் செயற்பட முடியாது. குறிப்பாக, வடக்கு-கிழக்கில் வாழும் பெரும்பாலான மக்கள் தமிழ்மொழியைப் பேசுபவர்களாகக் காணப்பட்டாலும் கூட, சமய ரீதியாகப் பல சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் பல இன மக்களும் வாழ்கின்றார்கள். 1949ஆம் ஆண்டு சமஷ்டி கட்சியாகத் தமிழரசுக் கட்சி உருவாக்கப்பட்டது.

1972ஆம் ஆண்டு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டு நிறைவேற்றிய வட்டுக்கோட்டைத்தீர்மானத்தில் தெளிவாகப் பின்வரும் விடயம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அமையப்போகும் ஆட்சியில் முஸ்லிம் மக்களுடைய விவகாரம், பிரச்சனைகள் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டு அவர்களுக்கும் பாதகம் ஏற்படாவண்ணம் சரியான முறையில் ஆட்சி அமைய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சமஷ்டி சம்பந்தமாக இன்று நாடுகளுக்கு நாடு வேறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்ட சமஷ்டி அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன. உலகில் உள்ள நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் அரசு என்பது காணப்படுகின்றது. அரசு என்று குறிப்பிடும் போது அதனுடைய முதன்மைச் சட்டமாக அரசியலமைப்பு சட்டம் காணப்படுகின்றது. இரண்டுவகையான ஆட்சிமுறை ஜனநாயக, சர்வாதிகார,சோசலிச நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு வகையான ஆட்சி முறைக்குப் பெரிய பிரித்தானியாவை எடுத்துக் கொள்ள முடியும். ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து, சுவிட்சர்லாந்து, பெல்ஜியம் ஆகிய நாடுகளில் எல்லாம் சமஷ்டி ஆட்சி முறை காணப்படுகின்றது. ஆனாலும் கூட நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டவையாகவே அவை காணப்படுகின்றன.

இதன் அடிப்படையில் தான் அரசினாலும், புலிகளினாலும் வெளிநாடுகளினுடைய சமஷ்டி அமைப்பு சம்பந்தமாக ஆராயவும் தெரிந்து கொள்வதற்குமாக பல குழுக்கள் அத்தகைய அரசியல் அமைப்பைக் கொண்ட நாடுகளுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டுள்ளன.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் மக்களுடைய இனப்பிரச்சனைக்கு இரண்டில் ஒருவகையான தீர்வு ஏற்பட முடியும். இன்று நடைபெறும் சமாதானப் பேச்சானது வலுப்பெற்று சமாதான அடிப்படையில் இணைப்பாட்சி ஏற்பட முடியும். அது பிராந்தியங்களின் ஒன்றியமாக உருவாக வேண்டும். மறுபக்கம், பிரச்சனையின் மத்தியில் இந்நாடு விடுபட்டுத் தனிநாடு உருவாக்கப்படலாம். ஆனால் பூகோள அமைப்பின் பிரகாரம் அது கூட ஒற்றையாட்சி அமைப்பின் கீழ் இயங்கக்கூடியதாக இருக்கமுடியாது. சமஷ்டி அமைப்பின் நான்கு முக்கிய விடயங்களைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். மத்திய பிராந்திய அரசுகளுக்கு இடையேயான அதிகாரப்பகிர்வு, பங்கீடு, வெளிநாட்டு தொடர்பு, நீதித்துறை, சுதந்திரம் என்பன சமஷ்டி ஆட்சியில் ஒற்றை ஆட்சிமுறையிலும் பார்க்க அரசியல் அமைப்பு சட்டத்தை முக்கியப்படுத்திப் பேணப்படுகின்றது.

மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு இடையே எழக்கூடிய முரண்பாடுகள் பிரச்சனைகளுக்கு மத்திய மாநில அரசுகளின் சட்டங்கள், அரசியல் அமைப்புக்கு உடன்பாடான முறையில் இருக்கின்றனவா என்பதைத் தீர்மானிக்க அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றங்கள் இருக்கின்றன. சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பில் அரசியல் அமைப்பைத் திருத்துவது சம்பந்தமான விடயங்கள் உள்ளன.

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் அரசியல் அதிகார பரவலாக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு மத்திய அரசின் அதிகாரப் பரவலாக்கலிலும் பார்க்க மாநில அரசுகள் பூரண சுதந்திரமான அரசுகளாக எவ்வாறு செயற்படவேண்டும் என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்திய அரசின் சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பை எடுத்துக்கொண்டால் இங்கு மத்திய அரசின் அதிகாரம் மாநில அரசுகளின் அதிகாரத்திலும் பார்க்கக் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றது. மாநில அரசுகளின் அதிகாரம் வரையறை செய்யப்பட்டு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றது.

ஐக்கிய அமெரிக்காவினதும், இந்திய அரசியல் அமைப்பினையும் ஒப்பீடு ரீதியாக நோக்கினால் ஐக்கிய அமெரிக்கா நாட்டின் அரசியல் அமைப்பில் சில வித்தியாசங்கள், மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடியும். அரசியல் அமைப்பின்படி ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டில் மாநில அரசுகளுக்கு அதிகாரம் வரையறை இன்றி இருந்தபோதிலும் மத்திய அரசின் அதிகாரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றது. அரசியல் அமைப்பு தலைமை நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பு சம்பந்தமாகக் கொடுத்த வியாக்கியானத்தின் அடிப்படையில் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு கூடிய அதிகாரங்கள் கொண்ட ஒரு அமைப்பாக செயற்படக்கூடியதாக காணப்படுகின்றது.

இந்திய அரசியல் அமைப்பை எடுத்துக்கொண்டால், மாநிலத்திலும் பார்க்கக் கூடிய அதிகாரம் மத்திய அரசிடம் காணப்படுகின்றது. கூடிய சிறப்பம்சங்களையும் இது உள்ளடக்கியுள்ளது.

அரசியல் அமைப்பு ஒன்றை எதிர்காலத்தில் உருவாக்குவதாக இருந்தால் நவபாரதப் பிரதமர் ஜெவர்கலால் நேரு திறந்த பரந்த மனதுடன் அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க எத்தகைய மனநிலையில் விட்டுக்கொடுப்புகளுக்கு தயாராகவும், ஏற்கனவே எதனையும் தீர்மானிக்காமலும், தேசத்தின் நலனை மட்டும் கருத்திற்கொண்டும் அன்றைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்களை அரசியல் அமைப்பை வரைவதற்கு அழைத்து இருந்தார் என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

எமக்கு 1948ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு பிரித்தானியர்களினாலும், 1972ஆம் ஆண்டு குடியரசு அரசியல் யாப்பு மண்ணின் மைந்தர்களினாலும், 1978ஆம் ஆண்டு யாப்பு தமிழன் ஒருவன் எதிர்கட்சித்தலைவராக வரமுடியாத வகையிலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது போல தென்படுகிறது. இந்த யாப்புகள் அமைக்கப்படும் போதே முன்னேற்பாடான திட்டங்களின் அடிப்படையிலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகும்.

இன்று சமாதானத்துடன் கூடிய ஒரு சூழ்நிலையில் இனப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கான முன்முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சூழ்நிலையில் இலங்கையர் என்று கூறிக்கொள்ளும் நாம் ஒவ்வொருவரும் இம்முயற்சி வெற்றிபெற பங்களிக்கவேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். சமாதானத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் என்றவகையில் சமஷ்டி அமைப்பின் அடிப்படையில் தீர்வு ஒன்று எட்டப்படுவதற்கான நடவடிக்கைக்கு எம்மாலான முழுமையான பங்களிப்பை ஆற்றவேண்டியது எங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் கடமையாகும்.

இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் முதலாவது சலனம் இந்திய தமிழர்களின் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட போது ஏற்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து 1956ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்கள சட்டத்தின் மூலம் ஏற்பட்டது.

தனிச்சிங்களச் சட்டம் இலங்கையில் கொண்டுவரப்பட்டபோது சிங்களம் படிக்கமாட்டேன் என்று மறுத்து இது செல்லுபடியற்றது என அரச ஊழியர் என்ற கோதாவில் நீதிமன்றம் சென்றார் கோடீஸ்வரன். இவர் மாவட்ட நீதிமன்றத்தின்முன் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்து வழக்குத்தாக்கல் செய்தபோது அன்று மாவட்ட நீதிபதி தனிச்சிங்களச் சட்டம் செல்லுபடியற்றது எனத் தீர்ப்பளித்தார். இத்தீர்ப்பு மேன்முறையீட்டின் அடிப்படையில் உயர்நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றது. ஆனால், அரசியல் அமைப்புப் பற்றியோ, தனிச்சிங்களம் பற்றிய சட்டத்தையோ நீதிமன்றம் கருத்திற் கொள்ளாது அரச ஊழியராக இருக்கும் ஒருவன்

அரசுக்கு கட்டுப்படவேண்டும் என்று மட்டும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. வழங்கிய தீர்ப்புக்கெதிராக அன்று அதி உச்ச மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக இருந்த பிறிவுக் கவுன்ஸிலுக்கு (கோமறைக் கழகம்) முறையீடு செய்யப்பட்டது. கோமறைக்கழகம் பாரபட்சமான முறையில் தனிச்சிங்கள சட்டம் பற்றி எதுவும் கூறாது, அரச ஊழியர்கள் அரசினால் கொண்டு வரும் சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படவேண்டும் என்று தீர்ப்பளித்தது.

நீதிபதியாக இருப்பவர்களுக்கு பயமோ அன்றி பாரபட்சமோ இருக்கக்கூடாது. இவைகளைக் கடந்து நடுநிலைமையாக நீதியின்பால் நின்று தீர்ப்புகளை வழங்கவேண்டும். தனிச்சிங்கள சட்டம் தொடர்பாக கோடீஸ்வரன் மாவட்ட நீதிமன்றில் தாக்கல் செய்த வழக்கில் மாவட்ட நீதிமன்றினால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பானது மேல்நிலை நீதிமன்றங்களால் புறம் வைக்கப்படாது அப்படியே இன்றும் இருந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இன்றைய காலமாற்றத்திற்கு ஒரு காரணியாக தனிச்சிங்களச் சட்டமும் அமைந்துள்ளது. ஆனால், அச்சட்டத்திற்கு எதிராகப் பல்வேறு அழுத்தங்களும் தமிழ்மொழிப் பயன்பாடு சம்பந்தமாக சட்ட ஆக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் அதை செயற்படுத்த முடியாத நிலைமை காணப்பட்டது. 1965ஆம் ஆண்டு தேசிய அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டபோது தமிழ்மொழி உபயோகிக்கும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அச்சட்டத்தையும் அமுல்படுத்துவதில் பல பின்னடைவுகளை எமது நாடு சந்தித்துள்ளமை குறிப்பிடவேண்டியதாகும்.

1987ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் எதிரொலியாக அரசியல் அமைப்புச்சட்டத்திற்கு 13வது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதில் தமிழும் சிங்களமும் நாட்டின் உத்தியோக மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. வடக்கு - கிழக்கில் நிர்வாக மொழி தமிழ் எனவும் தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனால், இதன் அமுலாக்கம் சீரான முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமையால் இனப்பிரச்சினை இன்று நீடித்துக்கொண்டே செல்லுகின்ற துர்ப்பாக்கிய நிலைமை காணப்படுகின்றது.

அரசியல் அமைப்பில் ஒரு கையால் உரிமையைக் கொடுத்து மறுகையால் பறிக்கக்கூடிய முறையில் ஏற்பாடுகள் இருக்குமாக இருந்தால் அதில் எந்தவகையான பயன்பாடும் இருக்கப் போவதில்லை. 1972ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு சட்டம் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிட்டதற்கு அமைவாக விட்டுக்கொடுப்புகள், புரிந்துணர்வுகள், தேசியம் என்பவற்றைக் கருத்திற்கொள்ளாமல் நாடாளுமன்ற கதிரைகளை மட்டும் இலக்காக வைத்து உருவாக்கப்பட்டது.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்புகூட தனியொருவருடைய கையில் அதிகாரங்கள் சென்றடைய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ஏனைய காரணிகளைக் கருத்தில் கொள்ளாது எதிர்காலத்தில் சிறியதொரு கட்சி எதிர்க்கட்சியாக வரக்கூடாது என்பதையும் இலக்காகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது.

இரண்டாவதாக, வடக்கு- கிழக்கு மாகாணம் ஒரே மாநிலம் என்பது, தமிழர்களின் கோரிக்கையும் ஆகும். இதனை சிறிய மாற்றத்துடன் இனவுணர்வுகளை அடக்கக்கூடிய முறையில் வடமாகாணமும் கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் பகுதியும் இணைக்கப்பட்டு தனிப் பிராந்தியமாக அமைய வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாவதாக, காணிப்பங்கீடு வழங்கலிலும் கூட அப்பிராந்தியத்தையும் அப்பகுதியையும் சேர்ந்த மக்களுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நீதிபதியாக இருக்கும் நான் கூறுவதை நடுவு நிலைமையில் நின்று கூறவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாது விட்டால் நான் நடுவு நிலைமை தவறியவன் ஆகிவிடுவேன்.

ஏனெனில், அந்த அரசியல் அமைப்பு நகல் நீலன் திருச்செல்வத்தினால் வரையப்பட்ட போது ஜி.எல் பீரிஸும் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும் அதில் அடங்கி இருந்தனர். பின்னர் அன்றைய ஆட்சியாளர்களும் எதிர்க்கட்சியினரும் இருகுழுக்களாகப் பிரிந்து ஆராய்ந்து அதில் உள்ளதில் 80 வீதத்தை ஏற்றும் 20 வீதத்தை நீக்கியும் விட்டனர். அன்று எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்தவர் இன்றைய பிரதமமந்திரியே ஆவார்.

தென் ஆபிரிக்க நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக பாடுபட்ட நெல்சன் மண்டேலா உதட்டளவில் பேசாது உள்ளத்தில் இருந்து சுதந்திரத்திற்கான பேச்சுகளில் உணர்வுபூர்வமாக ஈடுபட்டார். இதேநேரம் கொள்கைகளைப்பாதிக்காத வகையில் விட்டுக்கொடுப்புகளையும் செய்தார். இதன் அடிப்படையில் இன்று சமாதானம் அங்கு கொண்டுவரப்பட்டு அனைத்து மக்களும் புரிந்துணர்வுடன் ஒற்றுமையாக வாழ்கிறார்கள்.

இன்று ஜனாதிபதியாக நெல்சன் மண்டேலா இல்லாத போதிலும் கூட அவருக்கான மதிப்பும் மரியாதையும் மக்களிடம் இருப்பதுடன் சர்வதேச நாடுகளிடமும் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றது. அன்று நீலன் திருச்செல்வத்தின் வரைபில் குறிப்பிட்ட விடயங்களின் அடிப்படையிலேயே புலிகளுடன் பேசமுடியும் என்று ஜனாதிபதி சந்திரிகா கூறியே அதன் நகலை நாடாளுமன்றத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

இன்று தமிழர்கள் மத்தியில் எவ்வாறு ஒரு நிலைப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளதோ அதேபோன்று தென்னிலங்கையில் உள்ள இருபெரும் கட்சிகளிடமும் ஒருமைப்பாடு ஏற்படவேண்டும். இதன் மூலம் சமாதான முறையில் இனப்பிரச்சினைக்கு நல்லதொரு தீர்வை எட்டக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகும்.

ஆனால் 1977ஆம் ஆண்டு சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த தமிழர் ஒருவர் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக வந்ததன் மூலம் சர்வதேச மட்டத்திலும் தமிழ் மக்களுடைய பிரச்சினையை எடுத்துக் கூறக்கூடிய வாய்ப்புக்களும் வசதிகளும் காணப்பட்டன. ஆனால் இந்நிலைமையை சிங்கள அரசுகளோ அன்றி சிங்களத் தலைமைகளோ ஏற்றுக்கொள்ளவோ அன்றி அங்கீகரிக்கவோ தயாராக இருக்கவில்லை. இதன் அடிப்படையிலேயே 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தை மையப்படுத்தியும் அதிகாரம் ஒருவருடைய கையில் சென்று குவியக்கூடிய முறையிலும் மீண்டும் மண்ணின் மைந்தர்களினால் உருவாக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் இனப்பிரச்சனை முழுமையாக தீர்க்கப்பட வேண்டுமாக இருந்தால் தென்னிலங்கையில் உள்ள இரு பெரும்பான்மைக் கட்சிகளும் ஒன்றிணைந்து செயற்பட வேண்டும். கட்சி, இன, மத வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஒற்றுமைப்பட்டு சிந்தித்து இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும்.

தென்னிலங்கை பெரும்பான்மை மக்கள் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களுடனும் இணைந்து சமஷ்டி அரசியலமைப்பை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். இன்று இனப்பிரச்சனை சமஷ்டி அடிப்படையில் தீர்க்கப்படவேண்டும் எனப் பலரும் நன்கு உணர்ந்து வலியுறுத்தி வருவதன் அடிப்படையிலேயே இதனைக் கூறுகிறேன்.

கடந்த 11.03.2003 அன்று தமிழீழ நீதிமன்ற வளாகம் கிளிநொச்சியில் திறக்கப்பட்ட அன்றைய நாளை சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற தினமாகக் கருதுகின்றேன். அன்று நீதிமன்றத்தைத் திறந்து வைத்து உரையாற்றிய கலாநிதி அன்ரன் பாலசிங்கம் தமது உரையில்: “கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் தமிழ் மக்களின் இனப்பிரச்சனை சம்பந்தமாக வரைந்த அரசியல் யாப்பு நகல் சிறந்தது: வரவேற்கக் கூடியது” எனக் குறிப்பிட்டதுடன் அதில் சில விடயங்களை ஐனாதிபதி சந்திரிகா நீக்கிவிட்டார் எனவும் ஆதங்கப்பட்டார்.

அன்ரன் பாலசிங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது; வரவேற்கத்தக்கது எனக் குறிப்பிட்டதற்கு மூல காரணங்களாக இருந்த மூன்று விடயங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

முதலாவதாக, பிரித்தானிய அரசியல் அமைப்பாக இருந்தாலும் சரி, 1972ஆம் ஆண்டு, 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்புகளாக இருந்தாலும் சரி ஒற்றையாட்சி அமைப்பின் அடிப்படையிலேயே அனைவரையும் உள்ளடக்கு இருந்தன. ஆனால், கலாநிதி நீலன் வரைந்த அரசமைப்பு நகலானது மத்தியில் மத்திய அரசாங்கமும் பிராந்தியங்களும் இணைந்த அரசும் சேர்ந்து சுதந்திரம் தன்னாதிக்கம் உடைய அரசே இருக்கும் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு ஒற்றையாட்சி அமைப்பு முறை மாறி பிராந்தியங்களின் ஒன்றியமாக மிளிரும் தன்மை ஏற்படும்.

கடந்த பொதுத்தேர்தல் முடிந்தவுடன் தமிழீழம் தவிர்ந்த எதனையும் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கத் தயாராக இருப்பதாக இன்றைய பிரதமர் குறிப்பிட்டார். இன்று அவர் எதனையும் புதிதாக தரவேண்டியதில்லை. அன்று நீலன் திருச்செல்வம் வரைந்த நகலின் அடிப்படையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருக்கும் போது அந்த நகலில் நீக்கிய விடயங்களையும் இணைத்துத் தந்தாலே போதுமானதாகும்.

ஒவ்வொரு பொறுப்புள்ள அரசியல்வாதியிடமும் சமாதானம் என்பது உதட்டில் இருந்து வருகின்றதேயன்றி உள்ளத்திலிருந்து வரவில்லை. விட்டுக்கொடுப்புகள் மனத்தில் இருந்து வருமாக இருந்தால் இங்கு சமஷ்டி ஆட்சியைக் கொண்டு வரமுடியும். இங்கு விட்டுக்கொடுப்புகள் இன்மை, நாட்டுப்பற்றுடன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்திக்காமை என்பனவே பிரச்சினையாக உள்ளன.

இலங்கை இன்று சர்வதேச நாடுகளின் கூரிய கண்களினால் அவதானிக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றது. சமாதானத்தின் மூலம் இணைப்பாட்சியைக் கொண்டுவரவேண்டும். அவ்வாறாயின், இலங்கை பிராந்தியங்களின் ஒன்றியமாக மாற்றமடைந்து இனப்பிரச்சினை என்ற பேச்சே இல்லாமல் போகும்.

(21/07/2003 ஆம் திகதிய உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

***Your home should be the centre and not the boundary of
your affection.***

**11. சிறுவர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதும் சிறுவர்
துஷ்பிரயோகங்களை ஒழிப்பதும் நாகரிக சமுதாயத்தின் கடமையும்
உரிமையுமாகும்**

(யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் சிறுவர் உரிமைகளைப் பேணுவதற்கான கருத்தரங்கு
07.06.2003 அன்று நடைபெற்றபோது மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்கள்
ஆற்றிய உரை)

ஒரு நாகரீகமான சமுதாயக் கட்டமைப்பு வளர்ச்சிக்கு முக்கியமான காரணி அந்த
சமூகத்தின் சட்ட ஒழுங்கேயாகும்.

யாழ். மாவட்டத்தில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் தொடர்பாக பல பிரச்சினைகள்
நீதிமன்றிற்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்த துஷ்பிரயோகங்களில் இருந்து அவர்களை
பாதுகாக்கும் காவலன் மாவட்ட நீதிபதியையே சாரும்.

அதற்காக சிறுவர்களை துஷ்பிரயோகத்தில் இருந்து பாதுகாப்பதற்காக சட்ட
வரம்பிற்குட்பட்டு நடவடிக்கை எடுக்கும்போது நானும் எனது மனைவியும் கடுமையாக
விமர்சிக்கப்பட்டோம். சில உயர்ந்தவர்களால் துஷ்பிரயோகங்களை மூடிமறைப்பதற்காக பூசி
மெழுகப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளும் விமர்சனங்களும் எழுந்து வருகின்றன. ஆனால் இவர்களது
எந்த குற்றச்சாட்டுகளும் கருத்தில் எடுக்காது சிறுவர் மீதான துஷ்பிரயோகங்களை
மேற்கொண்டவர்கள் சட்டத்தின்முன் தண்டிக்கப்படுவார்கள். இதற்கு யாழ் மாவட்டத்தில் உள்ள
ஐந்து நீதி நிர்வாக அலகில் உள்ள நீதிமன்ற நீதிபதிகள் இவ்விடயத்தில் இலகுவில் இடம் கொடுக்க
மாட்டார்கள்.

சிறுவர்களையும் பெண்களையும் மற்றைய கைதிகளின் சிறைச்சாலையில் வைக்க
முடியாதென்ற காரணத்தினால் அவர்களுக்கென விசேட ஒழுங்குகளைச் செய்துள்ளோம்.
இதனால் சட்ட வரன்முறைக்குட்பட்டு அவர்களை அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு இல்லமாக
நீதியமைச்சினால் அரசு வர்த்தமானியில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ள சட்டபூர்வமான
இல்லத்தில் ஒப்படைக்கின்றோம்.

(08/06/2003 ம் திகதிய தினக்குரல் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

12. அறிவை வாழ்வோடு தன்னியற்படுத்தி இளைய தலைமுறை நடந்து கொள்ள வேண்டும்

(புனித திருக்குடும்பக் கன்னியர் மகாவித்தியாலயத்தில் 04.03.2002 இல் நடைபெற்ற
மெய்வன்மைப் போட்டியில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்ட யாழ் மாவட்ட
நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

அன்பான அதிபர் அவர்களே, ஆசிரியர்களே, கௌரவ விருந்தினர்களே, பெற்றோர்களே, மாணவச் செல்வங்களே முதற்கண் இன்றைய தினம் என்னையும் எனது மனைவியையும் உங்கள் கீர்த்தி பெற்ற ஸ்தாபனத்திற்கு முக்கிய நிகழ்ச்சி ஒன்றில் பிரதம விருந்தினராக அழைத்து கௌரவித்தமைக்காக எமது இதயபூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அத்துடன் இன்று வெற்றிவாகை சூடி பரிசுகளைப் பெறும் மாணவர்களுக்கும் எமது நல்வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். அதிபர் அவர்கள் தனது வரவேற்புரையில் என்னைப் பற்றி இனிய வார்த்தைகளைக் கூறியமைக்காக நன்றியுடையவனான இருக்கிறேன். வேலைப்பழுவினால் ஆதங்கமும், பல்வேறு தரப்பட்ட பிரச்சனைகளையும் எதிர்நோக்கும் இன்றைய சூழ்நிலையில் அதிபருடைய வார்த்தைகள் எனது கடமைகளை புதிய தென்புடன் செய்வதற்கு உந்துசக்தியான மருந்தாக அமைந்துள்ளது.

சர்வதேசரீதியில் கல்லூரி மாணவர்கள்தான் சட்டத்துக்கு உட்படாதவர்கள் என்பதும், இதற்கு இலங்கை மாணவர்களும் விதிவிலக்கானவர்கள் அல்லர் என்பதும் எமக்குத் தெரியும். இளைஞர்கள் என்றாலே அவர்களின் சிறப்பம்சம் அவர்கள் அடங்கிப்போகாதவர்கள், பயமறியாதவர்கள் என்ற கூற்று ஒன்றும் மிகையானதல்ல.

நான் உங்களுக்கு எதனைச் சரியாகச் சொல்லப்போகிறேன் என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் இளைஞர்களுக்கு ஒருபோதும் நல்ல புத்திமதிகூற முனைவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் பிறக்கும் பொழுதே அவர்களுடைய பெற்றோர்களிலும் பார்க்க மிகவும் புத்திசாலிகளாகப் பிறக்கிறார்கள் என்று கூறப்படுவதனாலாகும். அதற்குப் பதிலாக, நான் இளைய தலைமுறையினரைக் காணும் போதெல்லாம், “காலத்தைக் கடந்து வந்த முதிய பரம்பரையினருக்கு நம்பிக்கை கொள்வதற்கு இதோ ஒரு சந்தர்ப்பம் – முதிய பரம்பரையினர் இதைக்கண்டு தங்கள் நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தவும், நம்பிக்கையீனங்களை மாற்றிக்கொள்ளவும், தமது கனவுகளுக்கு புதிய பலம் கொடுக்கவும், தமது இதயத்தை மறுமலர்ச்சியடையச் செய்யவும் ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்” என எனக்குள்ளே கூறிக்கொள்வேன்.

நான் இளைஞர்களைச் சந்திக்கும் போது – அடக்காப்பிடாரிகளான இளையோர்களைச் சந்திக்கும் போது கூட நான் ஓர் ஆசிரியராக அல்லாது ஒரு சீடன் என்ற படிநிலைக்கு வந்து

விடுவேன். இளையோரான உங்களை எல்லாம் என்னுடைய ஆசிரியர்கள் என்றும் என்னை உங்களுடைய சீடன் என்றும் சொல்வதைக் கேட்டு நீங்கள் வெறும் பெருமை மட்டும் அடைந்துவிடாதீர்கள். ஏனென்றால், நீங்கள் ஆசிரியர்களாகவும், நான் சீடனாக - மாணவனாக ஆகும் பொழுது உங்கள் மீது பெரும் பொறுப்புக்களும் கடமைகளும் வந்து சேர்ந்துவிடுகிறது. அதற்குப் பதிலாக, ஆசிரியர்களாக இருக்கும் எவரும் பொறுப்பு வாய்ந்தவர்களாகவும், கடமை, கட்டுப்பாடு, கண்ணியம் உடையவர்களாகவும், மற்றவர்கள் பார்த்துப் பின்பற்றவும், எடுத்துக் காட்டாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவர்களாகவும், பார்த்துப் படித்துக் கொள்ளவும் கூடியவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். எனவே நீங்களும் ஆசிரியர்கள் என்ற உயர்ந்தபடி நிலையில் வைக்கப்படுவதற்கேற்ப உங்களுடைய பொறுப்புணர்ச்சிகளும், நடவடிக்கைகளும் உயர்வடையவேண்டும் என்பதனை மனதில் இருத்திக்கொள்ளுங்கள்.

இன்றைய இளஞ்சந்ததியினரின் பொறுப்புக்கள்

இன்று நான் அறிவுச் சார்வுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றைச் செய்யப் போகிறேன். நான் செய்யப்போவது பாரம்பரிய வழிமுறையில் வந்த ஒன்றல்ல ; நான் செய்யப்போவது அசாதாரண செயற்பாடாகும். உங்கள் தலைமுறையினர் ஆசிரியர்களாக மாறி எங்கள் தலைமுறையினர் மீது ஒழுக்கத்தை நிலைநிறுத்த கோல் ஏந்தவேண்டுமென நான் கூறும் பொழுது அதனால் நாம் எல்லோரும் சீரிய நேர்மை வழிக்குத் திரும்புவோம் என எதிர்பார்க்கின்றேன். எனது இளைய அன்பர்களே, நீங்கள் எவ்வாறு பல்வேறு பாரம்பரியங்களுக்கு வாரிசுகளாக ஆகின்றீர்கள் என்பதனை உணரவேண்டும். நீங்கள் வாரிசு உரிமை பெறுவது ஒரு கலாசாரத்துக்கோ ஒரு பண்பாட்டிற்கோ மட்டுமல்லாது முழு உலகத்தினதும் கலை, கலாசாரங்களுக்கும், பண்பாடுகளுக்கும் நவநாகரீகங்கள் அனைத்திற்கும் வாரிசுகளாக இருக்கின்றீர்கள். உங்கள் செல்வங்களையும் அவை உங்கள் மீது சுமத்தும் பயங்கரமான பொறுப்புக்களையும் அறிவீர்களா? நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் கடந்த காலங்கள் அனைத்திற்கும் பதில் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றீர்கள் என்பதை உணர்வீர்களா? என்றும் அழியாத நேற்றுக்கும் இன்னும் உதயமாகாத நாளைக்கும் இடையிலான பிணைப்பாக நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் இருக்கின்றீர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

ஆகவே, நீங்கள் இன்று புதியதொரு தசாப்தத்தின் வாயிற்படியிலே நிற்கிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு தனிமனித வாழ்வாக மட்டுமல்லாமல் ஒரு மாபெரும் தேசிய வாழ்வாகவும் நிற்கின்றீர்கள்.

தேசியம் என்ற சொல்லுக்கு இளைஞர்கள் வியாக்கியானம் கொடுக்கும் போது குறுசிய அரசியலைக் குறிப்பிடுவது தவறானதாகும். காலத்தின் சிறப்பியல்புகளோடு ஒப்பிடும் போது அதனுள் ஆங்காங்கே நடந்து முடியும் அரசியல் எல்லாம் வெறும் பூஜ்ஜியங்களாகவே ஆகிவிடுகின்றன. அரசியல் எல்லாம் மனிதர்கள் இடைவழியிலே கைவிட்டுப்போகும் ஒரு வகை

செயற்பாடுகளே ஒழிய வேறு ஒன்றுமல்ல. எதிர்கால சந்ததியினர் தமக்கு வாரிசு உடைமையாக, தேசியமாக வந்தவற்றை நோக்கும்பொழுது அவர்கள் அரசியல்வாதிகளாக இருந்து வீராப்புப் பேசியவர்களே நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்? என்று கேட்பதில்லை. மாறாக உங்களுக்குப் பின்னால் வருகின்ற பரம்பரையினர் வழிநடத்தி ஒளி காட்டுவதாக அழியாத நிலையான தேசிய வாழ்க்கை விழுமியங்கள் எதனை விட்டுச் சென்றுள்ளீர்கள் என்றுதான் கேட்பார்கள். எதிர்காலச் சந்ததியினர் எம்மிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்போகும் வலுவான நம்பிக்கையை எப்படி நாங்கள் நிறைவு செய்யப்போகிறோம் என்று நீங்களும் உங்களையே கேட்டுப்பாருங்கள். நீங்கள் இன்றைய காலத்தைப் பற்றியே மட்டும் சிந்திப்பவர்களாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் நான் நாளை யைப் பற்றித்தான் கேட்கிறேன். ஏனெனில், இன்றைய நாளின் குழந்தையே நாளை எனப்படுகிறது. நீங்கள் உங்களையே நாம் அடிமைகளா? என்று கேட்டுப்பாருங்கள். எங்களுக்கு அரசியல் ரீதியாக சந்தர்ப்பம் இல்லை என்பதால் 'ஆம்' என்று கூறுவதாக இருக்கலாம். ஆனால் நான் கூறவிரும்புவது அத்தகைய அடிமைத்தனத்தைப் பற்றியதல்ல. எம்மைக் கட்டி அடக்கி வைத்துள்ள பல அடிமைத்தனங்களில் அது ஒரு சிறு பகுதியாகும். எம்மை கட்டிவைத்து உதைத்து வீழ்த்தி மண்கவ்வச் செய்யும் அடிமைப்படுத்தல்கள் பல எங்கள் ஆத்மாவுக்குள் உறைந்து கிடக்கின்றன. பொய்மை, பலவீனத்திலான இயலாமை, கோழைத்தனம் என்ற அடிமைத்தனங்களால் சிறைப்பட்டிருக்கும் நாம், அந்த மூவகைக் குணம் கொண்ட சிறைக்குள் இருந்து வெளியேறும் வரை நாங்கள் இனி வரப்போகும் நாளை ய தலைமுறையின் உண்மையான தந்தையர்களாகுவதற்கு தகுதியற்றவர்களாவோம். நான் உங்களுக்குக் கூறவிரும்புவது ஒன்று உள்ளது. இன்றைய பரம்பரையின் பங்காளிகளாகிய நீங்கள் நாளை ய பரம்பரையினருக்கு எதனைக் கையளிக்கப்போகிறீர்கள். அது நேற்றைய பரம்பரை உங்களுக்கு விட்டுச் சென்றதிலும் பார்க்க எவ்வளவு உயர்வானது என்று உங்களையே நீங்கள் கேட்டுப்பாருங்கள்.

இளைஞர்கள் எப்போதும் புரட்சியாளர்களே

எங்களுடைய பெற்றோர் செய்த தவறுகள் எல்லாம் புத்திசாலித்தனமானவை என்பதனால்தான், இன்று நாம் வளர்ந்து வாழ்ந்து சரியானவர்களாக இருக்கிறோம். அதுதான் இயற்கையின் பரிணாமம் என்ற தத்துவமாகும். அதுதான் இயற்கையின் நியதி ; வளர்ச்சியின் நியதியுமாகும். இங்கே நான் குறிப்பிடும் வளர்ச்சி என்பது ஒவ்வொரு பரம்பரைகளும் தனக்கு முந்திய பரம்பரைவிட்டுச் சென்ற வாழ்க்கை நெறி விழுமியங்களை விரிவாக்கி இன்றைய தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்வதாகும். கனடாவிலும், ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் அண்மையில் பல நகரங்களைச் சென்று பார்த்துவரும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. இன்னதென்று சொல்ல உணரமுடியாத ஏதோ ஒரு சக்தியின் ஈர்ப்பால் கற்றுக்கொள்ளவும் அறிந்து கொள்ளவும் கூடிய அனுபவங்களைப் பெறமுடிந்தது. அவற்றில் சிலவற்றை உங்களுடன்

பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அதிலும் இளைஞர்கள் தொடர்பாக அறிந்து, உணர்ந்த சிலவற்றை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அங்குள்ள இளைஞர்களின் மனப்பாங்கு, நடத்தை என்பன என்னை மிகவும் கவர்ந்து சிந்திக்க வைத்தது. எமது கலாசார குடும்ப உறவுகளின் உணர்வுகளிலும் பார்க்க அவர்களது உள்ளுணர்வுகள் பரந்து விரிந்ததை அவதானிக்கமுடிந்தது. அல்லற்படுபவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யும் மனவுறுத்தலையும், தன்னலமற்ற பரந்த மனப்பான்மையுடையவர்களாகவும், கர்வம் கொள்ளாதவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். எமது இளைஞர்கள் அவர்களிடம் இருந்து கற்று பின்பற்ற வேண்டிய அம்சங்கள் அளப்பரியன என எண்ணுகிறேன்.

அறிவை வாழ்வோடு தன்னியற்படுத்தல்

இளம் மாணவர்களே, உங்கள் கல்லூரியிலே நீங்கள் என்ன கற்கிறீர்கள் என்று உங்களையே நீங்கள் வினாவுங்கள். கலையோ விஞ்ஞானமோ எதுவாக இருப்பினும் உங்கள் வகுப்பறையில் வைத்து பாடப்புத்தகங்களை மட்டுமா நீங்கள் படிக்கிறீர்கள்? நீங்கள் படிப்பது கற்பது எல்லாம் உங்களுடைய சீவனோபாயத்திற்காக ஏதும் தொழிலைத் தேடிக்கொள்வதற்காகவா? நீங்கள் கலைகளையும் அறிவியலையும் கற்பது எல்லாம் எதுவும் ஒரு சிறு உழைப்புக்காக எவரோ சிறு சிறார்களின் ஆத்மாக்களை பாடசாலை மேசை கதிரைகளில் அமர வைத்து கசங்குண்டு போகச் செய்வதற்காகவா? இல்லை! இல்லை! நீங்கள் கற்பது எல்லாம் ஒரு பெரும் முக்கியமான தேவைக்காகும். அது அப்படி ஆகவும் வேண்டும். அறிவு என்பது வாழ்க்கையின் விழுமியங்களுடன் ஒன்று சேராத வரை அது வெறும் அறிவாக மட்டுமே இருக்கும். தூய கணிதம் ஒரு குறுகிய மனப்பான்மை கொண்ட மூடனாக ஒருவனை ஆக்கும் என்றால் யார்தான் தூயகணிதத்தைப் பொருட்படுத்துவார்கள்? உலகின் ஏனைய மனிதர்களின் இதய தாகங்களுடன் இணைந்து துடிக்காத உணர்வுகள் அற்ற கவிதைகளை புனையும் எவரையும் யார்தான் மகா கவிஞன் என்று மதிப்பார்கள்? நீதியை நிலை நிறுத்துவதற்காக தனது சட்ட அறிவைப் பயன்படுத்தாத எவரேனும் சட்ட வல்லுனரை யார்தான் மதிப்பார்கள்? ஒரு வைத்தியர் உடலைச் சுகப்படுத்துவது போல் உள்ளத்தையும் ஆத்மாவையும் சுகப்படுத்த முடியாதுவிட்டால் எப்படி அவரை ஒரு நல்ல வைத்தியராகக் கணிக்கமுடியும்?

எங்கள் வாழ்க்கையின் எல்லாச்செயற்பாடுகளுக்கும் பின்னால் நாங்கள் அறிந்து கொண்டுள்ளதிலும் பார்க்க பெரிதான பல இலட்சியங்கள் உள்ளன. நாங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும், நாங்கள் வாழ்வில் அடியெடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு நகர்வும், எங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையின் வைபவங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு ஆன்மீகச் செயற்பாட்டின் சின்னம் அல்லாமல் வேறு ஒன்றும் ஆகாது என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கை என்ற பெரும் தடாகத்திலே மலரும் தாமரையின் இதழ்கள் போன்றவர்கள். ஒவ்வொரு இதழுமாகவுள்ள உங்களில் ஆழ்ந்து புதைந்து கிடக்கும் ஆன்மீக வளம் வெளிப்பட்டு தெய்வீகமணம் கசிய வேண்டும். உலகில் வீசும் தென்றல் காற்று உங்கள் தங்க இதயங்களிலிருந்து வெளிப்படும் தெய்வீக இனிமையான எண்ணங்களையும், செயற்பாடுகளையும் எல்லாம் துன்புறும் மானுடத்தின் மீட்சிக்காகக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். தாமரை இதழ்களில் வண்டுகள் தேன் உறிஞ்சி எடுத்து தேன் கூட்டிலே சேர்த்து வைப்பதைப் போன்று, உங்கள் உள்ளத்தாமரை இதழ்களில் கசியும் ஆன்மீக வளம் கொண்ட எண்ணங்களும், செயற்பாடுகளுமான தேன், காலம் என்ற தேன் கூட்டிலே சேர்த்து வைக்கப்பட வேண்டும். அப்போது தான் உங்கள் பெயர்களையே அறியாத எதிர்கால இளம் தலைமுறையினர் உங்கள் தங்க இதயங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டு காலச் சக்கரத்தில் சேமித்து வைக்கப்பட்ட ஆன்மீக வளம் நிறைந்த தேனாகிய தூய வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை பின்பற்றி அவர்களின் வாழ்க்கை விழுமியங்களை செழுமையாக்கவும் சீராக்கவும் முடியும். அதற்காகத்தான் நீங்கள் இருக்கின்றீர்கள் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

அழகுக்கு அதற்கே உரிய பொறுப்புக்களும் உள்ளன

எதிர்காலப் பிரஜைகளும், பெற்றோர்களும் ஆகிய நீங்கள் உங்கள் நாட்டின் வரலாற்றை அழகியதாக ஆக்க வேண்டும். இயற்கை எங்கள் நாட்டின் வரலாற்றை மலைகளாகவும், மரங்களாகவும், நதிகளாகவும் வரைந்து வளமாக்கியுள்ளது. கவிஞர்கள் அழகுறப்பாடியுள்ள நாடுகளுக்குப் பயணம்போக எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஆனால் எமது இலங்கைத் தாய்நாட்டைப்போல் எத்தனையோ பல முழுமையான அழகுகள் கொண்ட வேறு நாடு எதனையும் நான் கண்டதில்லை. அதேநேரத்தில் அழகிற்கு அதற்குரிய பொறுப்பும் உள்ளது. எந்த ஓர் அரும்பெரும் செல்வத்தையும் போலவே அழகிற்கு பெரும் பொறுப்புக்கள் உள்ளன. மனிதன் தன்னுடைய அறியாமையால் இயற்கையின் அழகிய பொக்கிசங்களை மாசுபடுத்துகிறான். மலைத்தொடர்களில் இருந்து பாய்ந்து ஓடி வரும் நதிகளின் நீர் பசி தாகம் தீர்ப்பதற்கு என்றே வருவதாக இருக்க சில வேளைகளில் இது இரத்தத்தால் மாசுபடுத்தப்படுகிறது. எமது நாட்டின் சாதுக்களும் முனிவர்களும் வாழ்ந்திருந்த மலைகள், யேசுபிரான் ஒலிவ்மலையில் நின்று பிரசங்கம் செய்ததனால் அது பெருமை பெற்றதுபோல, பெருமை சேர்த்த மலைகள் பல நூற்றாண்டுகளாகப் படையெடுத்து வந்தோர்களின் பாதங்களால் மிதியுண்டன. அவர்கள் அழிப்பதற்கு என்றே வந்தவர்கள் ; அழித்தார்கள். உங்கள் அழகிய மரங்களும் காய்கனிகளும் கொண்ட செழுமையான நிலங்கள் உங்கள் பச்சைப்பசேல் என்ற விளைநிலங்கள் பசுந்தரைகள் எல்லாம் காலத்துக்குக்காலம் அசுத்தப்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. ஏனெனில் இறைவன் அரும்பெரும் கொடையாக மனிதனுக்குக் கொடுத்த ; இயற்கை வளங்களின் அருமை பெருமைகளைக் குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டவர்களால் பேணிப்பாதுகாக்கத் தெரியவில்லை.

ஆனால், உங்களுக்கு நான் ஒன்று கூறுவேன். நாங்கள் ஒரு சிறு அழகான தீவில், ஒரு நல்ல சரணாலயத்தில் வாழுகிறோம். அங்கே பல்லின பல்வகை நம்பிக்கை கொண்ட மக்களெல்லாம் ஒருமைப்பாட்டுடனும் நல்லிணக்கத்துடனும் அமைதியாகவும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை நீங்கள் உங்களுக்குள் தெளிவாக நினைவு கூர்ந்து கொள்ளுங்கள். உலகின் பல பாகங்களிலும் நிலத்திற்கும் அதிகாரத்திற்குமாக போர்கள் நடக்கின்றன. சிறிய நாடுகளை வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டு சிறிது செல்வம் தேடிக்கொள்ள பல பெரிய நாடுகள் முனைந்துள்ளன.

இந்த நாட்டிலே அன்று அன்பையும் கருணையையும் போதித்த மாதவரின் அன்பு வழியிலே நடப்பவர்கள் அனேகம் உள்ளனர். அந்த மாதவரின் சகோதரராக அன்று இன்னுமொருவர் பாலஸ்தீனத்தின் ஒலிவ்குன்றின்மீது நின்று அன்பைப் போதித்தவரைப் பின்பற்றி இறைவனின் அன்புக்காகவே வாழ்கின்றவர்களும் இந்த நாட்டில் அனேகம் உள்ளனர். அன்பு வடிவானவர் கடவுள் என்று நல்ல வழியில் வாழ்க்கை நடத்தப்போதித்த நபிகள் நாயகத்தின் வழிகாட்டலில் வாழும் முஸ்லீம்கள் இந்த நாட்டிற்கு வர்த்தகம் செய்ய கடலோடி வந்து இந்த நாட்டைத் தமது தாய் நாடாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். எம்மதமும் சம்மதம் என்று எல்லா அன்பு வழிகளையும் தன்னகத்தே கொண்டதாக இந்த அழகிய தீவு விளங்குகின்றது. நாங்கள் இந்த நாட்டு மக்களாக ஒரு பொதுவான பாரம்பரியம் கொண்டு வாழ்கிறோம். சுதந்திரம், சமாதானம், சுகவாழ்வு என்ற விடயங்களில் இந்த நாட்டில் உள்ள சகல மக்களும் அதே ஒத்த கருத்தும் - அக்கறையும் - உணர்வும் - கொண்டவர்களாக தற்போது உள்ளனர்.

இந்த நாட்டில் நாம் எல்லோரும் நேர்கொண்ட, விரிந்த, பரந்த பார்வை கொண்டவர்களாகப் புரிந்துணர்வுடன் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும். நாம் நேர்கொண்ட பார்வையுடன் இந்த நாட்டின் மைந்தர்களான சிங்கள சகோதரர்களுடன் இணைந்து, நவீன பாரம்பரியத்தை உருவாக்கி, சீராக வாழ உறுதிபூண வேண்டும். நம்மில் சிங்களவர் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும், தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும் எங்கள் ஆதி மூதாதையர்கள் அங்கிருந்து வந்தவர்கள் என்று பெருமை பேசுவது ஓர் அர்த்தமற்ற கூற்றாகும். அவை ஒன்றும் எவ்வித பெருமைக்கும் உரியதல்ல.

இன்றைய இளம் தலைமுறையினராகிய நீங்கள் பெருமைப்பட வேண்டியது எல்லாம் இது எங்கள் மூதாதையர்கள் வாழ்ந்து சிறப்புற்ற நாடு ; இன்று நாங்கள் வாழும் எங்கள் தாய்த்திருநாடு ; நாளை எமது பிற்சந்ததி வாழ்ந்து, மகிழ்ந்து சிறப்பான சாதனைகளைப் புரியப்போகும் நாடு என்ற உண்மையான மனநிலைப்பாடாகும். அது மட்டும்தான் நம்மை நல்வாழ்விற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் வழிகாட்டும் என்பதுடன் பொதுநலவாய மனித சமூகத்தினுள் நாம் பிரவேசிக்க அனுமதிக்கும் நுழைவுச் சீட்டாக அமையும்.

முடிவுரையாக, நான் உங்களுக்குக் கூற விரும்புவது நீங்கள் இந்து, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, பௌத்த நெறிமுறைகளை அழமாகக் கற்றறிந்து தெளிவுபெறவேண்டும். புத்தபிரான் புகட்டிய நடுநிலை வழியில் உறுதியாகச் சென்று எல்லோரும் இந்நாட்டில் இன்புற்று வாழ்ந்திருக்க வழி வகுக்க வேண்டும். உங்களுக்கென வகுத்த சிறந்த நெறிமுறைகளில் இடமும் வலமும் பாராது நேர்வழியில் நேர்மையாகச் சென்று உங்களிடமுள்ள துணிவு என்ற வாளை ஏந்தி, இளமை என்ற பெரும் பலத்தைக் கவசமாகக் கொண்டு உங்கள் தன்னம்பிக்கை என்ற எவரும் தோற்கடிக்க முடியாத ஆத்மீக ஒளியின் வழிகாட்டலில் உங்கள் இலட்சியக்கனவுகளை அடைந்து, சுயநிர்ணய உரிமையுள்ள சுதந்திர புருஷர்களாக வாழுங்கள்!! அப்போது சட்டத்தை மதிக்காதவர்கள் என்று சொல்லப்படும் உங்களிடம் இருந்து சர்வ உலகிற்கும் நல்வழி காட்டும் சட்டங்கள் பிறந்து நீதி கோலோச்சும்!!!

முற்றும்.

(12/03/2002ம் திகதிய உதயன் , 15/03/2002ம் திகதிய வீரகேசரி ஆசிய பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

Hinduism trains you to think for yourself - to analyse investigate and realize the essence of life.

13. ஒழுக்கமே எல்லா வெற்றிகளையும் வலிமைப்படுத்திப் புடம்போடும்

(கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியின் வருடாந்தப் பரிசளிப்பு விழாவில் 30/01/2005 பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட யாழ். மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்கிராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

அதிபர் அவர்களே, ஆசிரியர்களே, பெற்றோர்களே, கல்லூரி நலன் விரும்பிகளே, மாணவச் செல்வங்களே!

எனது மனைவியையும், என்னையும் உங்கள் கல்லூரியின் பிரதான நிகழ்வாகிய வருடாந்தப்பரிசளிப்பு விழாவில் பிரதம விருந்தினர்களாக அழைத்தமைக்கு எமது இதயம்கனிந்த நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். நீதியை நிலைநாட்ட போராடி வாழ்ந்து காட்டிய மராட்டிய மன்னன் சிவாஜியின் நாமத்தைக் கொண்ட உங்கள் அதிபரும், ஆன்மீகத்துறையில் ஒளிவிளக்காக மிளிரும் உங்கள் உப அதிபரும் இணைந்து ஆங்கில விரிவுரையாளரான எனது மனைவியையும், நீதிபதி ஆகிய என்னையும்; இன்று பிரதம விருந்தினர்களாக இந்நிகழ்ச்சிக்கு அழைத்தமைக்கு நாம் இருவரும் சார்ந்த துறைகளின் இன்றைய அத்தியாவசிய தேவை பற்றி உங்கள் ஊடாக சமுதாயத்திற்கு ஏதாவது செய்தியை தெரிவிக்க அவர்களின் சிந்தனையில் உந்துதல் ஏற்பட்டதோ நான் அறியேன். அது அவ்வாறாயின் அவர்களின் சிந்தனை இன்று செயல் வடிவம் பெறுகின்றதா என்பதை உங்கள் அனைவரினதும் முடிவுக்கே விட்டு விடுகின்றேன்.

இன்று இக்கல்லூரியில் உங்கள் முன் இருப்பதற்கு பல காரணங்களுக்காக மனநிறைவு அடைகின்றேன். முதலாவது; உங்கள் கல்லூரி “பாண்ட் வாத்திய” மாணவர் குழுவிடம் மன்னிப்பு கோருவதற்கு கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பமாகவும் கருதுகின்றேன். கடந்த ஆடி மாதம் யாழ்ப்பாண நீதிமன்ற கட்டிடத்தொகுதியின் அடிக்கல் நாட்டு வைபவத்திற்கு வருகை தந்த பிரதம நீதியரசரை எமது நீதிமன்றத்தில் கௌரவிக்கும் பொருட்டு உங்கள் கல்லூரி “பாண்ட் வாத்திய” மாணவர் குழுவை உங்கள் அதிபர் ஊடாக ஒழுங்கு செய்து, அவர்களின் போக்குவரத்திற்கான ஒழுங்கினையும் நான் மேற்கொண்டிருந்தேன். இருந்த போதிலும் அவர்களின் போக்குவரத்திற்கு ஒழுங்கு செய்த வாகன விடயத்தில் ஏற்பட்ட தடங்கலினால் திட்டமிட்டபடி உங்கள் “பாண்ட் வாத்திய” மாணவர் குழு அன்று நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் போனதுடன் அவர்கள் பல மணி நேரம் காத்து நின்று ஏமாற்றம் அடைந்ததாகவும் அறிந்து மன வேதனைப்பட்டிருந்தேன். இது பற்றி உங்கள் அதிபரிடம் நடந்த சம்பவத்திற்கு மன்னிப்பு கோரி இருந்த போதிலும், இன்று நேரடியாக உங்களிடம் உங்கள் மன உளைச்சலுக்கு மன்னிப்பு கோருவதில் மன நிம்மதி அடைகின்றேன்.

எமது பிரதேசத்தின் தற்கால இக்கட்டான சூழலிலும் பலவித இடர்பாடுகளின் மத்தியிலும் அதிபரும் பெரும்பான்மை ஆசிரியர்களும் அறிவிலும், பண்பிலும் சிறந்தும் அர்ப்பணிப்பில் முதன்மையாகவும், தங்கள் துறைசார் அறிவை, அநுபவத்தை மாணவர்களுக்கு திறம்பட ஊட்டுவதில் முன்னிற்கின்றார்கள் என்று பார்க்கும் போது மகிழ்ச்சியடையாமல் இருக்க முடியாது. எனவே அவர்களை இவ்வேளையில் மனதார போற்றுகின்றேன்; பாராட்டுகின்றேன். அவர்களின் சிறந்த பணி மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்ந்து, மேலும் சிறப்படைய வாழ்த்துகின்றேன்.

இன்று பரிசுகளைப் பெறத் தகுதிபெற்றவர்களை மனதார வாழ்த்துகின்றேன். நீங்கள் கரிசனையுடன் கடுமையாக உழைத்து உங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்தி வெற்றி பெற்றுள்ளீர்கள். நீங்கள் பெற்ற வெற்றிக்கு நீங்கள் தகுதியுடையவர்களே. உங்கள் கடுமையான உழைப்பைத் தொடர்ந்து கவனமாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வாருங்கள். உங்கள் கல்லூரி வாழ்க்கையை நிறைவு செய்து வெளியேறும்போது இது போன்ற வெற்றிகளை தொடர்ந்து பெற விடா முயற்சியுடன் பாடுபடுங்கள். இன்று பரிசுகளைப் பெறத் தகுதிபெறாதவர்களுக்கும் ஒரு செய்தி உண்டு. பரிசுகளைப் பெறத் தகுதியுடையவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளி அதிகம் அல்ல. தன்னம்பிக்கையுடன் சீரான கடின விடாமுயற்சியுடன் செயற்படுவதன் மூலம் இந்த இடைவெளியை நீங்கள் நிரப்ப முடியும். 02 ஆம் உலக மகாயுத்தத்தில் சின்னாபின்னமாகத் தாக்கப்பட்டு அணுகுண்டுகளால் சீரழிந்த ஜப்பான் தேசம் அடுத்த மூன்று தசாப்தங்களுக்குள் உலகத்திலேயே சிறந்த தொழில்நுட்ப நாடாகவும், வல்லரசுகளுக்கு கடன் வழங்கக்கூடிய செல்வந்த நாடாகவும் விளங்கக் காரணம் ஜப்பான் மக்களின் விடாமுயற்சியும் தன்னம்பிக்கையுமே என்பதை உணரவேண்டும். விடாமுயற்சி இல்லாது விட்டால் சாதாரண பண்ணையாள் மகன் நியூட்டன் புகழ்பூத்த விஞ்ஞான மேதையாகி இருக்கமுடியாது. தெரு விளக்கில் கல்வி கற்ற ஆபிரகாம் லிங்கன் அதிசக்தி வாய்ந்த அமெரிக்க நாட்டின் ஜனாதிபதி ஆசியிருக்க முடியாது.

மூன்று விடயங்கள்

இனி எனது உரையில் முக்கிய பகுதிக்கு வருகின்றேன். உங்கள் கல்லூரியின் குறிக்கோள் “உண்மையே உயர் அறம்” என அறிகின்றேன். கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் மூன்று விடயங்கள் அதன் கடமைகளுள் முதன்மையானதும் முக்கியமானதும் எனக் கருதுகின்றேன்.

- 01) சிந்தித்துச் சொல்லப்பட்டும், செய்யப்பட்டும் வந்த அற்புதமான பண்பாடு என வரைவிலக்கணப்படுத்திய சமூக பண்பாட்டை மாணவருக்கு ஊக்குவித்தல்.
- 02) சமூகப்பணியினை மாணவர்கள் ஊடாகவும் சமுதாயத்தை மாற்றி அமையச் செய்தல்.

03) விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத் தாக்குதலால் விரைவாக மாற்றமுற்றுவரும் சமுதாயத்தில் சீராக வாழ்வதற்கு மாணவர்களை ஆயத்தப்படுத்தல்.

கல்லூரிகளின் முதலாவது கடமை முக்கியமானதாகும். கடந்த காலத்தில் திரட்டப்பட்ட மெய் அறிவைக் கற்பதற்கு மாணவர்கள்:

- (அ) வரலாறு, புவியியல், இலக்கியம், ஒருவருடைய சரித்திரம் (Biography), மனோதத்துவ சாஸ்திரம் (Psychology) போன்றவற்றைக் கற்பதன் வாயிலாக அறிவை தேடிக்கொள்ளல்.
- (ஆ) செயற்திறன்களை கற்றல், பேசுதல், எழுதுதல், மேம்படுத்தல், உடலைப் பயன்படுத்தல்.
- (இ) நாகரிக மனிதனின் சில அடையாளங்களான பழக்கங்கள், பெறுமானங்கள், இலட்சியங்கள் ஆகியவற்றைக் கற்றல்.

இவ்விடயத்தில் முக்கியமானவை எனக் கற்றறிந்த அறிஞர்கள் கண்டறிந்த முப்பொருள்களானவை:-

- 01) விளையாட்டில் பெருந்தன்மை. (Sportsmanship)
- 02) ஒழுக்கம் பேணல். (Discipline)
- 03) பெறுமான உணர்வு. (Right Values)

விளையாட்டில் பெரும் தன்மை

விளையாட்டில் பெருந்தன்மை என கூறும் போது அது நடுவு நிலைமை, தன்னடக்கம், குறைகாணாது தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ளல் எனப் பொருள்படும்.

இன்று பலரால் பல விளையாட்டுக்கள் விளையாடப்படுகின்ற போதிலும் விளையாட்டில் பெருந்தன்மை அற்பமாகவே தென்படுகின்றது. ஒரு விளையாட்டில் யார் வென்றார்கள் என்பதிலும் பார்க்க அந்த விளையாட்டு எவ்வாறு விளையாடப்பட்டது என்பதே முக்கியமாகக் கருத்துக்கு எடுக்கப்பட வேண்டியதாகும். உதாரணமாக, 1934 ஆம் ஆண்டு ஜேர்மன் தேசத்தில் உள்ள பேர்லின் நகரில் ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப்போட்டி நடைபெற்றது. அந்தப் போட்டியில் நீளம் பாய்தலில் அமெரிக்க நீக்குறோவான ஜெசி ஒவன்ஸ் (Jesse Owens) உம் ஜேர்மன் நாட்டவர் ஒருவரும் இறுதிப் போட்டிக்குத் தெரிவானார்கள். இறுதிப் போட்டியில் ஜேர்மன் நாட்டவருக்கு உற்சாகம் ஊட்டுவதற்குப் பலர் இருந்தார்கள். ஆனால், ஜெசி ஒவன்ஸுக்கு எவரும் இன்றித்தனியாளாக நின்றார். அவருடைய போட்டியாளரான ஜேர்மன் நாட்டவர் ஜெசி ஒவன்ஸைத் தட்டிக்கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தினார். போட்டியின் இறுதியில் ஜெசி ஒவன்ஸ் வெற்றி வாகை சூடினார். அங்கு சமூகமாகி இருந்த ஜேர்மன் நாட்டின் சர்வாதிகாரி ஹிட்லர் ஏமாற்றமும் மனவருத்தமும் அடைந்து அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறிச் சென்றார். ஆனால்

ஜேர்மன் போட்டியாளன், ஜெசி ஒவன்ஸுக்கு நல்வாழ்த்துக்கூறி, தமது கையை ஜெசி ஒவன்ஸின் தோளில் போட்டு விருந்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். இதுதான் விளையாட்டுப் பெருந்தன்மை ஆகும். ஜேர்மன் போட்டியாளரின் விளையாட்டில் பெருந்தன்மை நிலைக்கு எமது மாணவர்களும் வரமுடியும் என்பதில் எனக்கு அசையாத நம்பிக்கை உண்டு. எனவே, எமது மாணவர்கள் இதைத் தமது வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோளாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒழுக்கம் பேணல் (*Discipline*)

இச்சொல் சிலருக்குச் சட்டங்களாகவும் தண்டனையாகவும் தென்படும். அது எதிர்மறைப்பக்கமாகும் (*That is the Negative Side*) உடன் பாட்டு வகையில் (*Positively*) திறமையாகக் கற்றலுக்கான காரணிகள் எனப் பொருள்படும். கற்பவர்கள் பாடங்களுக்கு சமூகம் அளிப்பதில் நேரம் தவறின் அல்லது கிரமம் தவறின் அல்லது பணியில் சோர்வடையின் சீரான கற்றல் நிகழமுடியாது.

சமுதாயத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டினோமானால் உலகில் வலிமையான பலம்வாய்ந்த பேரரசாக ரோம சாம்ராஜ்ஜியம் 500 ஆண்டுகளுக்குமேல் நிலைத்து இருந்ததை நாம் காணலாம். இது எப்படி சாதாரணமானது என்பதை ஆராய்ந்தால், ரோம படை வீரர்களின் ஒழுக்கமும், நடத்தையும், கீழ்ப்படிவும் அவர்களுக்குப் பாரிய வெற்றிகளை ஈட்டிகொடுத்ததை அவதானிக்கலாம். தளபதிகளுக்குக் கீழ்ப் படிவானவர்களாகவும் தமது தேசத்திற்கு விசுவாசம் உள்ளவர்களாகவும் திகழ்ந்தார்கள்.

றோய் சிமித் என்பவர் கூறியிருப்பதை நாம் நினைவு கூறுவோமாக. “ஒழுக்கமே திறமைகளை வல்லமைகளாக்கிப் புடம் போடும் நெருப்பு ஆகும்.”

ஒழுக்கம், நடத்தை, பெறுமான முறைமைகள் என்பன இன்றியமையாததும் அத்தியாவசியமானதும் ஆகும். அறநெறி சார்ந்த சிறப்பியல்புகளையுடைய இளைஞர்களை கல்லூரி உருவாக்கவேண்டும். தோற்றத்தில் பண்புடைமை, மணிக்கு ஒழுங்கானதும் கிரமமானதுமான வரவு, சீரிய மனப்பான்மைகள், நலிவுற்றோர் மீது காட்டும் பரிவு, மூத்தோரை கனம் பண்ணல், நேர்மையையும் வாய்மையையும் கடைப்பிடிப்பதில் அதி உயர்தரங்களைப் பேணும் பற்றுறுதி, நீதி நியாயமாகத் தீர்மானித்தல் ஆகியன மாணவர் ஒருவர் கல்லூரி நாட்களில் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய விழுமியங்களில் சில ஆகும்.

செம்மைப் பெறுமானங்கள் (*Right Values*)

செம்மைப் பெறுமானங்கள் எனும்போது இதை ஓர் உதாரணத்தின் மூலம் விளக்க முனைகின்றேன்.

இங்கிலாந்து நாட்டில் 1831 ஆம் ஆண்டில் சேர் ரொபேட் பீல் (*Sir Robert Peel*) பிரதம மந்திரியாக இருந்தார். பழைமைவாத கட்சியான கொன்சேவற்றிக் கட்சியினதும் நிலச்சுவாந்தர்களினதும் பிரதிநிதியாக இருந்தார். அக்காலத்தில் ஆங்கில நிலச்சுவாந்தர்கள் தமது கோதுமைத் தானியத்தைக் கூடிய விலையில் விற்பனை செய்வதற்கு ஏதுவாக இறக்குமதி செய்யப்படும் கோதுமைக்கு அதிக வரிசை விதிக்கும் தானியச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1841 ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தில் கோதுமை, உருளைக்கிழங்கு பயிர்கள் உற்பத்திகடுமையான வீழ்ச்சியடைந்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் பிரதம மந்திரி சேர் ரொபேட் பீல் அவர்கள் இதன் தாக்கத்தினால் வறிய மக்கள் பட்டினியால் இறக்கநேரிடும் என்பதை உணர்ந்து நிலச்சுவாந்தர்களின் விருப்பத்திற்கு முரணாகத் தானியச் சட்டத்தை செயலற்றதாக்கினார் (*Repealed Corn Laws*). இதன் எதிரொலியால் என்ன நடக்கும் என்பதை நன்கு உணர்ந்து இருந்தபோதிலும், தான் சார்ந்த கட்சியின் பிரதமமந்திரி அல்ல; இங்கிலாந்து நாட்டின் பிரதமர் என்றே சிந்தித்துச் செயற்பட்டார். அடுத்து வந்த தேர்தலில் அவர் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டாலும் தனது மனச்சாட்சியின்படி முழுமையான நேர்மையுள்ள மக்களுக்கு சரியானதைத்தான் செய்தேன் என்ற பெருமிதம் அவருக்கு இருந்தது. இதுவே செம்மைப் பெறுமானங்கள் எனக் கொள்ள முடியும்.

கல்லூரிகளின் பிரதான கடமைகளுள் இரண்டாவது விடயமான சமுதாயப் பணியினாலும் மாணவர்களுடாகவும் சமுதாயத்தில் காணப்படும் குறைபாடுகளை நீக்கி சமுதாயத்தை மாற்றியமைத்தல் என்பதும் இன்றைய நிகழ்ச்சியில் நான் கலந்து கொள்ள விரும்பியதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

ஏனெனில் நான் உயர் கல்வி கற்ற வட்டுக்கோட்டையாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் புகழ் பூத்த அதிபராக இருந்த பி்க்னல் அவர்கள் மனித கௌரவத்துக்கும் சமூக நீதிக்கும் மதிப்பளித்து தாழ்த்தப்பட்டவர்களை கடுமையான எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் அனுமதித்து சரித்திரம் படைத்ததுபோல, யாழ்ப்பாணத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கிய முதலாவது இந்து ஆங்கிலப்பாடசாலை என்ற பெருமை உங்கள் கல்லூரிக்கே உரியது என்பதனாலாகும். இப் பெருமையை பெற்றுத் தந்த உங்கள் கல்லூரியின் புகழ் பூத்த அதிபரான ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள், அக்காலத்தில் தரம் குறைந்த வயது குறைந்த மாணவர்களையும் ஏனைய கல்லூரிகள் ஏற்க மறுப்பவர்களையும் உங்கள் கல்லூரியில் அனுமதித்தது பற்றி அவரிடம் ஒரு அன்பர் கேட்டதற்கு “இத்தகைய மாணவர்களை அனுமதிப்பதனால் இந்தக் கல்லூரியை மட்டுமே சிலவேளை அவர்களால் சீர்குலைக்க முடியும். ஆனால் இவர்களை வெளியே விட்டால் முழு சமுதாயமும் அவ்வாறு அழிந்து விடும். இங்கு நான் இருக்கும் வரை இக்கல்லூரியை எவராலும் சீர்குலைத்து விடமுடியாது.” என மிக அழுத்தந்திருத்ததாக தெரிவித்து தான் ஒரு புரட்சிகரமான சிந்தனையாளர் என்பதை வெளிப்படுத்தியதுமன்றி, அவரது தூய செயற்பாடு கல்லூரிகள் சமுதாயப் பணியினாலும்

மாணவர்களுடாகவும் சமுதாயத்தில் காணப்படும் சீரழிவுகளை சீராக்க எவ்வாறு பங்களிக்க முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் விளங்குகிறது.

கல்லூரிகளின் கடமைகளில் மூன்றாவதாக குறிப்பிட்ட விரைந்து மாற்றமுறும் சமுதாயத்தில் வாழ மாணவர்களை ஆயத்தமாக்குதல் என்ற விடயத்தை ஆராயும் போது, உங்கள் அதிபர் வகுத்துள்ள வரவேற்கத்தக்க நடவடிக்கைகளுடன் வேறு சில விடயங்களையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்று உலகம் ஒரு மயமாகலை நோக்கி விரைவாக பயனித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தனி மனித சுதந்திரத்திற்குள் அத்துமீறி பிரவேசிக்கும் அபாயம் ஏற்படும் வாய்ப்பு உண்டு. அமெரிக்க கல்லூரிகளில் காணப்படும் நூல் திரட்டுகளில் (*anthology*) நாளைய உலகம் எவ்வாறு இருக்கலாம் என்பது பற்றிய கதைகள் "*MANY TOMORROWS*" என்ற தலையங்கத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கட்டுப்பாட்டுக்குட்படுத்திய வாழ்க்கை முறையிலுள்ள அபாயங்களை (*The dangers of regimented life*) எதிர்கொள்ளக் கூடிய வகையில் அமெரிக்க கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் தயார் படுத்தப்படுகிறார்கள். இவ்வாறு எமது மாணவர்களையும் தயார்படுத்துவது இன்றியமையாதது.

மாணவர்களே, நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக எப்போதும் இருக்க வேண்டும். ஆனால் உங்கள் மகிழ்ச்சி மற்றவர்களைப் புன்படுத்தக் கூடாது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் சகோதரர் போல் மற்ற மாணவர்களை நினைக்க வேண்டும். இயன்றவரை உதவி செய்யவும், சேர்ந்து அனைவரும் மகிழவும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

விளையாடி விளையாடிப் படித்து மனிதரானோம்

இன்றைய மாணவர் சமுதாயத்தைப் பார்க்கும் போது பல வேளைகளிலும் பரிதாபப்படாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. அன்று நாம் கற்றபோது கல்லூரி அளித்த பற்பல அரிய வாய்ப்புக்களையெல்லாம் நன்றாகப் பயன்படுத்தப் போதிய நேர அவகாசம் இருந்தது. மன மகிழ்வோடு சுமை தெரியாமல் விளையாடி, விளையாடிப் படித்தோம், மனிதரானோம்.

ஆனால் இன்றோ உயர் வகுப்பு மாணவர் வேறு துறைகளில் ஈடுபட முடியாமல் தம் பாடத்திட்டத்துடன் மட்டுமே முடங்கிக்கிடந்து பாடுகள் படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இரண்டில் மூன்று பங்கு நேரத்தை தினமும் படிப்பில் செலவிடுகிறார்கள் என ஒரு அறிக்கையில் சமீபத்தில் வாசித்தேன். பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் போட்டிகளும், வெட்டுப்புள்ளிகளும் வருடா வருடம் அதிகரிக்கும் போது மாணவர்களின் சுமையும் பன்மடங்கு பெருகிக் கொண்டே போகிறது. இந்த நிலையில் செய்தித்தாள்கள் தானும் வாசிக்க நேரமில்லாமல், தம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கின்றதென்றே அறிய முடியாமல் ஊண் உறக்கமின்றி விழுந்து விழுந்து படிக்கவும் கல்வி நிலையங்களுக்கு மாறி மாறி ஓடவும் வேண்டிய பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இந்த நிலைமையின் தாக்கம் என்ன என்பதை ஆராய்ந்தால், கல்வி வர்த்தகமயமாக்கப்பட்டு தனியார் கல்வி நிலையங்கள் பெருகி கல்லூரி ஆசிரியர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் செல்வாக்குக்கும் தூரவே மாணவர்கள் சென்றுவிட்டனர். இதனால் மாணவர்களிடையே ஒழுக்கமின்மை அதிகரித்து வருகிறது. அறுபதாம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் ஆசிரியர்கள் அறிவிலும் ஆளுமையிலும் மதித்து போற்றப்பட்டு சமூக தலைவர்களாக கணிக்கப்பட்டார்கள். ஆசிரியர்கள் அன்று மாணவர்கள் மத்தியில் அதியுயர் ஒழுக்க கட்டுப்பாடுகளை பேணுவதில் முக்கிய பங்காற்றினார்கள். அதற்கு பெற்றோரும் பூரண ஒத்துழைப்பு வழங்கினார்கள்.

மனிதன் மாற மாற அவன் சந்ததிகள் பெருகப் பெருக அவனது நாகரீகமும் மாறிக் கொண்டு செல்கின்றது. காலத்துக்கு ஏற்ப கோலமும் தேவைகளும் மாறுவது இயல்பாயினும், காலத்தின் தேவையொட்டி நாம் காத்து வந்த ஏற்று வந்த நாகரீக உலகங்கள் யாவும் உயர்ந்து போற்றிய விழுமியங்களை விட்டு நாம் விலகி விடலாகாது. மேலைத்தேயம், கீழைத்தேயம் என்ற வேறுபாடு எமது சமுதாயத்திற்கே உரிய தனித்துவமான விழுமியங்களிலேயே தங்கியிருந்தது. சர்வபள்ளி டாக்டர் இராதகிருஷ்ணன் என்ற இந்திய தத்துவ மேதை கல்வியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய விழுமியங்களுக்கு புதுமெருகூட்டுதல் அவசியமெனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையை நாம் அவதானிக்க வேண்டும்.

இயந்திரக் கலாசாரம்

இந்த நூற்றாண்டில் கணனி மயமாக்கப்பட்டு வரும் ஒரு புதிய உலகில் நாம் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். மாணவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதும் கல்வியுடாகக் கற்க வேண்டியதுமான ஒழுக்க நெறிகள் எண்ணில் அடங்காது. எங்கு நோக்கினாலும் ஒரே இயந்திரக் கலாச்சாரம். இந்நிலையில் மனித வாழ்வுக்கு அவசியமும் அவசரமுமான விழுமியக்கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து கலைத்திட்டத்தினூடாக அதனை நடைமுறைப் படுத்தல் அவசியமாகிறது. செயல் விளைவுகள் வழியாகவும், தர்க்க நெறி ஊடாகவும் கலைத்திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்க நெறிக் கல்வியே விழுமியக் கல்வி என கல்விச் சிந்தனையாளர்களும், ஒழுக்கவியலாளர்களும் வரைவிலக்கணம் கூறுகிறார்கள்.

கல்விச்சாலைகளில் ஒரு இயந்திரமயமான தொழில்சார் ரீதியான, ஆங்கிலம் தழுவிய கல்வியே மாணவர்களுக்கு புகட்டப்படுகிறது. இங்கு ஆங்கிலம் கற்பது பிழையென நான் வாதிட வில்லை. ஒரு மொழி அறிவை பெற்றுக்கொள்வது ஒரு ஆன்மாவை பெற்றுக்கொள்வதற்கு சமன் என்றார் மகாத்மா காந்தி. ஆனால் அந்த மொழியறிவின் ஊடாக எமது கலாச்சாரத்திற்கு பொருந்தாத, எமது பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்கு வேட்டு வைக்கும் தோட்டாக்களாக அமையும் ஆபத்தான நாகரீகங்களை மெய்யென ஏற்று விடக்கூடாது என்பதே எனது ஆதங்கம்.

இதனாலேயே மனிதன் மனிதனாக வாழ மனிதத்துவம் மலர விழுமிய வேட்கை வேண்டும். கலைத்திட்டத்தின் ஊடாக மாணவர்களிடையே விருத்தி செய்ய வேண்டிய விழுமியக் கல்வியை கல்விச் சிந்தனையாளர்கள் மூன்றாக விளக்கியுள்ளார்கள். தனி நபர் விழுமியம் எனவும், சமூக விழுமியம் எனவும், ஆன்மிக விழுமியம் எனவும் விழுமியக் கல்வி விதைக்கப்பட்டாலொழிய நவீன கல்வித்திட்டங்களினால் எவ்வித பயனுமில்லையென இவர்கள் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்கள். இதனால் சமநிலை ஆளுமையுடைய மாணவர்களை உருவாக்குவதும் அதனுடாக உயரிய விழுமியங்களை அவர்களுள் உட்புகுத்துவதும் முக்கிய நோக்கமாகும். அத்துடன் அறிவு, திறன், மனப்பாங்குசார் வளர்ச்சி கள் உயர் விழுமியங்கள் தழுவியதாக அமைய முடியும்.

பகவத்கீதையிலுள்ள பக்தியோகா;

“பகைவனையும் நண்பனையும்
 ஒன்றாகக் கருதுபவன் அதேபோல்
 மானத்தையும் அவமானத்தையும்
 நிகராக எண்ணுபவன்
 குளிரிலும் வெப்பத்திலும், இன்பத்திலும்
 துன்பத்திலும் ஒன்றாக இருப்பவன்,
 இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும்
 சமமாகக் கருதுபவன், மௌனமாக
 இருப்பவன் கிடைத்ததில் திருப்தியடைபவன்
 இருப்பிடமே தேடாதவன் உறுதியான
 மனம் உள்ளவன், பக்திமான் – இவனே
 எனக்குப் பிரியமானவன்”

(அத் XII 18-19)

அன்பு, பண்பு, நீதி, நியாயம், நட்புணர்வு, நற்குணம், புரிந்துணர்வு, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பாங்கு ஆகியன உருவாகும். இனம், மதம், மொழி என்பன கடந்து சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தனை, சொல், செயல் ஒன்றுபட வேண்டும். ஒன்றாகவே இருக்க வேண்டும்.

இறுதியாக பிறருக்கு நன்மை செய்யப் பிறந்த நாம் நன்மை செய்யாவிட்டாலும் தீமையாவது செய்யாதிருக்க வேண்டும். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற பரந்துபட்ட சிந்தனையை எம்மத்தியில் வளர்ப்பதன் மூலம் தனி மனிதன் உயர்வடைவான். சமூகம் சிறக்கும், நாடு உத்தமநிலையடையும். அப்பொழுது தான் சண்டை ஒழிந்து சமாதானம் மலர்ந்து சமாதானப் புறாக்கள் பறக்கும்.

—முற்றும்—

(22/01/2005 ஆம் திகதிய உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

14. தினக்குரல் ஏற்பாடு செய்த விளையாட்டு விழா

பாராட்டப்பட வேண்டியது

(தினக்குரல் ஏற்பாடு செய்த விளையாட்டு விழாவில் பிரதம விருந்தினராக கலந்துகொண்டு யாழ். மாவட்ட நீதிபதி கௌரவ இ.த. விக்னராசா அவர்கள் 20.04.2003இல் ஆற்றிய உரை)

எமது இனம் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையிலே, நாட்டிற்கு அத்தியவசியமான விளையாட்டு நிகழ்ச்சியினை யாழ். தினக்குரல் குடும்பத்தினர், தமது ஓராண்டு நிறைவினையொட்டி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தமையினையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

70வதுகளுக்குப் பின்பு குடாநாட்டு நிலைமை மாறி, இளைய சமுதாயத்தினர் மானிடத்தின் விழுமியங்களை பூரணமாகப்பின்பற்ற முடியாத சூழ்நிலை எமது மாணவச் செல்வங்களுக்கு ஏற்பட்டது. 70வதுகளின் ஆரம்பத்தில் கல்வியில் ஏற்பட்ட மாற்றம், தொடர்ந்து நாட்டில் ஏற்பட்ட இனப்பிரச்சனை காரணமான அழுத்தங்களையும், அவலங் களையும் எங்களுடைய மக்கள் இளைஞர்கள், தார்மீகத்தை, அன்பு வழியை சரியாக, முறையாகப்பின்பற்ற முடியாத தளநிலை ஏற்பட்டது. நான் முக்கியமாகக் கூறுவது என்னவென்றால், எமது காலத்தில் பாடசாலையில் கல்விகற்று பாடசாலை முடிவுற்ற பின் விளையாடி உடற்பயிற்சி செய்து எமது வாழ்க்கையை பூரணப்படுத்தக் கூடிய நிலை அன்றிருந்தது.

ஆனால் 70களின் ஆரம்பத்தில் கல்வியில் ஏற்பட்ட மாற்றம் காரணமாக எமது மாணவச்செல்வங்கள் சாதாரணமாகப் படிப்பதிலும் பார்க்க கூடிய அக்கறை செலுத்த வேண்டும் என்று பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் அவர்களை வலியுறுத்தியதன் எதிரொலியாக காலை எழுந்தவுடன் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும், பின் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்கும், பாடசாலையால் வந்தபின், மீண்டும் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் சென்று கற்க மாணவர்கள் பெற்றோர்களாலும் ஆசிரியர்களாலும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு விளையாட்டுக்கோ, விளையாட்டுப் பயிற்சிக்கோ, பெற்றோர்களுடன் வீட்டில் இருந்து அன்பாக பேசுவதற்கோ போதியளவு நேரம் கிடைப்பதில்லை. இதனால் மாணவர்கள் மனித விழுமியங்களை, தார்மீக வாழ்வை, அன்பு வாழ்வை படிப்படியாக இழக்கத் தொடங்கினார்கள்.

போராட்ட சூழ்நிலை ஏற்பட்ட பின்னர் முற்றுமுழுதாக விளையாட்டுத்துறைக்கு இடைஞ்சல் தரக்கூடிய சூழல் தோன்றியது.

ஆனால் இன்று சமாதான சூழ்நிலையின் ஒளிக்கீற்று தென்படத் தொடங்க கடந்த ஆண்டு சித்திரை மாதம் துரையப்பா விளையாட்டரங்கில் இலங்கை உதைப்பந்தாட்ட அணிக்கும்,

மாலைதீவு அணிக்கும் இடையே நடைபெற்ற போட்டியில் எமது ரசிகர்கள், வாலிபர்கள், மக்கள் பூரணமாக விளையாட்டைப் பார்வையிட்டு ரசிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. இவற்றுக் கெல்லாம் அடிப்படைக்காரணம் ஒரு நவீன விஞ்ஞான முறையிலே ஏனைய நாடுகளில் உள்ளது போல தொழில்நுட்ப வசதிகளுடன் கூடிய மைதானம் இல்லாததேயாகும். அவ்வாறு இருந்திருந்தால் என்னைப் பொறுத்த மட்டிலே இந்த உதைபந்தாட்டப்போட்டி பூரணப் பட்டிருக்கும் என்பதைக் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன். எனவே, எமது வாலிபர்களையோ, எமது மக்களிலேயோ குறை காண்பதைத் தவிர்த்து பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் அவர்களது தேவைகளை அறிந்து உணர்ந்து உருவாக்கி மக்களுக்கு கொடுக்க வேண்டியது கடமை என்பதைக் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

அன்பர்களே நான் வலியுறுத்திக் கூறியதுபோல கல்வியிலும் கல்வி மாற்றத்தினாலும் போராட்ட சூழ்நிலையாலும் எங்கள் இளைஞர்கள், மானிடத்தின் விழுமியங்களை பூரணமாகப் பெற முடியாத நிலையை இன்று நாம் அனுபவிக்கின்றோம்.

பத்திரிகைகளைப் பார்த்தால் சமூகச் சீர்கேடு, வீதிவழிமுறைகளை பின்பற்றாததால் வீதி விபத்து உட்பட பல முறைப்பாடுகளைப் பத்திரிகைகள் பட்டியலிடுகின்றன. நான் மாணவச் செல்வங்களுக்கு கூறக்கூடியது தயது செய்து நீங்கள் அன்பு வழியில், தார்மீக வழியில் வாழப் பழகுங்கள் என்பதாகும்.

நாம் பிறக்கும்போது எந்தக் குறையும் இல்லாது அன்பு உள்ளங்கொண்டவர்களாக தார்மீகத்தை பின்பற்றக் கூடியவர்களாகத்தான் பிறக்கின்றோம். ஆனால் நாம் எதிர் நோக்கும் கஷ்டங்களும், துன்பங்களும், சோதனைகளும் எமது மூளையில் பதிக்கின்றன. இப்படியாக எமது மூளையில் பதியும் வேதனைகளும், வெப்பியாரங்களும் எமது உள்ளத்தை அன்பு வழியில், தார்மீக வழியில் வாழச்செய்ய தடையாக செயற்படுகின்றன.

மக்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள், மனிதன் மிருகங்களை வைத்துப் பழக்கிப் பல வேலைகளைச் செய்கின்றான். இந்த மிருகங்கள் தமது மூளையில் மனிதனின் பணிப்புரைகளை உள்வாங்கி வைத்து அந்த வேலைகளைச் செய்கின்றன. ஆனால், மனிதன் உடைய மூளைக்கும் மிருகங்களின் மூளைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

எனவே இன்றைய சூழ்நிலையிலே இளைஞர்களாகிய நீங்கள் அன்பு வழியிலே வாழ முயற்சித்துப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் வேண்டுகிறேன். தென் இலங்கையிலே உள்ள அரசியல்வாதிகள் எமக்குரிய உரிமைகளை தடுத்து அவர்கள் உங்களுக்கு பாடம் புகட்டுகின்றார்கள் என குரல் எழுப்பப்படுகிறது. சிந்தித்து பாருங்கள் தென் இலங்கையை நோக்கி

உரிமையைக் கோருகின்றோம் ; உரிமைக்காக குரல் எழுப்புகின்றோம். ஆனால் அவ்வாறு உரிமைக்காக குரல் எழுப்ப எமக்கு தார்மீக உரித்து இருக்கின்றதா என்பதை ஆழமாக சிந்தித்துப் பாருங்கள்! எடுத்துக்காட்டாக, எமது மக்கள் பொதுவாக பாதையில் சுதந்திரமாகப் போக, விபத்தின்றிப் பிரயாணம் செய்ய நாங்கள் அவர்களுக்குள்ள உரிமையைப் பேணிப் பாதுகாக்க தயாராக இல்லாத போது, இன்னுமொருவர் எங்களுடைய உரிமையை மறுக்கின்றார் என்று சொல்வதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்க முடியுமா? வாலிபர்கள் ஆசிய நீங்கள், நாளைய தலைவர்களாக மிளிரப்போகும் பொறுப்புள்ள பிரஜைகளாவீர்கள், எனவே, நீங்கள் முன் மாதிரியாகத் திகழ உறுதி பூணவேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

இதேவேளையில், அன்புக்கினிய வைத்திய கலாநிதி நச்சினார்க்கினியர் அண்மையில் கூறிய சம்பவம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. பருத்தித்துறைத் துறைமுகத்திலே உயிரைக் காக்கும் மருந்து கப்பலிலிருந்து இறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே அது நிறுத்தப்பட்டு, உயிரைப் போக்கும் மதுபானம் ஏந்திய வேறு கப்பல் துறைமுகத்திற்கு உள்ளே கொண்டுவரப்பட்டு மதுபானம் முதலில் இறக்கப்பட்டதாக விபரித்திருந்தார். மக்களுக்கு தேவையான உயிரைப் பாதுகாக்கும் மருந்தைத் துறைமுகத்தில் இறக்குவதற்குப் பதிலாக மதுபானத்தை இறக்குவதற்கு முன்னுரிமை, முக்கியம் கொடுத்தார்கள் என்பது சிந்தனைக்குரியது. எனவே இளைஞர்களாகிய நீங்கள் அவதானமாக இருக்க வேண்டும்.

-முற்றும்-

(21/04/2003 ஆம் திகதிய தினக்குரல் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

15. மாணவர்கள் விடாமுயற்சி, தன்னம்பிக்கையுடன் செயற்பட்டால்

சிறந்த சமூகத்தைப் படைக்க முடியும்

(26.10.2007 நடைபெற்ற சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு முதன்மை விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டு கௌரவ யாழ். மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்கிராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

மாணவச் செல்வங்கள் நேரத்தை வீணாக்காது கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் விடாமுயற்சியுடன் மனம் வைத்துக் கல்வி கற்க முயற்சி எடுக்க வேண்டும். எந்தத் தடைகளையும் உடைத்து, எந்தக் கஷ்டங்களையும் எதிர்கொண்டு எம்மால் முன்னேற முடியும் என்பதை மனதில் பதிக்க வேண்டும்.

ஒழுக்கம் என்பது மனத்தை வளம்படுத்துவது. ஆண்டவன் ஆலயத்தில் அன்றி எமது மனங்களிலும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். நாங்கள் செய்கின்ற காரியங்களில் பிழையானவற்றை மனச்சாட்சியாக நின்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார். நீங்களும் உங்கள் மனச்சாட்சியைப் பேசச் செய்து மனச்சாட்சிக்கு விசுவாசமாக வாழ முற்பட்டால் ஒழுக்கமுள்ள விழுமியங்களைக் கொண்டுள்ள மாணவர்களாக வாழ முடியும்.

மிருகங்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து சில வேலைகளைச் செய்விக் கிறார்கள். அதற்குச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் இல்லை. ஆனால் மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பயிற்சிகளுக்கேற்ப சிந்தித்துச் செயற்படும் ஆற்றலை இறைவன் அளித்திருக்கிறார். மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும் அறிவூட்டல்களில் எது சரி, எது பிழை என்பதை அறிவைப் பயன்படுத்தி சிந்தித்து முடிவு செய்வீர்களாக இருந்தால் நாகரிக விழுமியங்களை உள்ளடக்கும் ஒரு சிறந்த சமூகமாக வாழ முடியும்.

இன்றைய களநிலைகள் காரணமாகப் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இது காரணமாகப் பலருடைய பொருளாதாரம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் அமெரிக்க ஐனாதிபதி ஆபிரகாம் லிங்கன் எவ்வாறு வறுமையிலும், விடாமுயற்சியுடன் தெரு விளக்கில் கல்வி கற்று உயர்ந்தாரோ அதேபோல் எந்தவிதக் கஷ்டங்களை எதிர்கொண்டாலும் அதற்கு முகங்கொடுத்து தன்னம்பிக்கையுடன் செயற்பட்டால் சிறந்த சமூகத்தைப் படைக்க முடியும்.

பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் நேரம் மற்றும் மைதானத்தில் விளையாடும் நேரம் தவிர ஏனைய நேரத்தை நூலகங்களில் செலவிடுவதன் மூலம் திறமையுள்ளவர்களாக மாறலாம். சமகாலத்தில் மாணவர்கள் மட்டுமின்றி ஆசிரியர்களும் வீதியில் சமாந்தரமாகச் செல்கிறார்கள். கடந்த வாரம் கூட தவறான பாதையில் வந்து எனது வாகனத்தைக் கடந்து சென்று விபத்து

ஏற்படுத்த முயன்ற போது ஆசிரியர் ஒருவர் எனது பாதுகாப்பு பொலிசாரால் நீதிமன்றுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார்.

கல்லூரிகளில் பரிசு பெறுகின்ற மாணவர்கள், கல்லூரியை விட்டு விலகி சமூகத்தில் பல்வேறு பதவிகளில் இருக்கின்ற போது கடின உழைப்புடன் கூடிய பங்களிப்பைச் சமூகத்திற்கு வழங்க வேண்டும். பரிசு பெறாத மாணவர்களுக்கும் பரிசு பெற்ற மாணவர்களுக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளி அதிக தூரமல்ல. பரிசு பெறாதோர் விடாமுயற்சியுடன் செயற்பட்டு பரிசு பெற முயல வேண்டும்.

பிரபல விஞ்ஞானி நியூட்டன் சாதாரண பண்ணையாளரின் மகனாகப் பிறந்து தனது விடாமுயற்சியால் உலகிலேயே புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானியாக மாறினார். இதிலிருந்து நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பாடம் என்னவெனில் தன்னம்பிக்கையுடன் முயற்சி செய்து உங்களை விருத்தி செய்ய முயல வேண்டும் என்பதேயாகும்.

(27/10/2007 ஆம் திகதிய தினக்குரல் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

16. சமய தத்துவங்கள், சாத்திரங்கள் கூறும் உண்மைகளை மாணவர்களுக்கு பயன்படும் வகையில் எடுத்துரைக்க வேண்டும்

(யாழ் மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்கள் கோண்டாவில் பொற்பதி வீதியில் அமைந்துள்ள தாயகம் சிறுவர் வாழ்வகத்தை திறந்து வைத்து ஆற்றிய உரை)

எமது சமய தத்துவங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கிளியைப் போலத் திருப்பித் திருப்பிக் கூறுவதில் பயனில்லை. இந்த வேளை நான் அன்பாகவிடுக்கும் வேண்டுகோள் யாதெனில், நல்லை குருமணி, சைவ அறிஞர்கள் மற்றும் கல்விமான்களுடன் இணைந்து எமது சமய தத்துவங்களை சாஸ்திரங்களை அவை கூறும் உண்மைகளை அந்தந்த வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் அதற்குரிய விளக்கங்களைக் கொடுத்து எமது மாணவச் செல்வங்களை நல்வழிப்படுத்த முன்வரல் வேண்டும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் கூறினார் - மனத்திற்குள் ஆத்மா இருக்கிறது மனத்துக்குள் ஆத்மீகம் இருக்கிறது. அதைத்தட்டி எழுப்பவேண்டும் ஆத்மீகத்தைத் தட்டி எழுப்பினால் மனிதன் மனிதனாக வாழ்வான். தங்கத்தை எடுத்து அதை உரச உரச அது நன்கு ஜொலிக்கும். அதேபோல் எம்மிடம் உள்ள ஆத்மீகத்தை, எமது சமய தத்துவங்கள் கூறும் விளக்கங்களை வாழ்க்கை நடைமுறைக்கேற்ப நாங்கள் பின்பற்றப் பழகிக்கொண்டால் மனிதனால் ஆத்மீகம் வளரும். ஆத்மீகத்தை முன்னிலைப்படுத்தும் சமுதாயம் நாகரிக சமுதாயமாக மாறும்.

எனவே இன்று ஆரம்பிக்கப்படும் தாயகம் நிறுவனம் எமது மாணவச் செல்வங்களுக்கு இந்து சமயத்தின் தத்துவங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் நன்கு புரியவைத்து அவற்றினை வாழ்வில் பின்பற்றச் செய்தல் வேண்டும். எமது சமயம் கூறும் அன்பாய் இருங்கள், அயலவரை நேசியுங்கள், நலிந்தோருக்கு உதவிசெய்யுங்கள் ஆகியவற்றினை நாம் உண்மையாக நடைமுறை வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

ஆயினும் கூட எமது சமய தத்துவங்கள், விளக்கங்கள் நடைமுறையில் செயல்படுவதில்லை. எமது சமயத்தில் இருக்கும் வறியவர்களின் வாழ்வு நிலை உயர நாம் உதவிசெய்தல் வேண்டும்.

எந்தவொரு காரியத்தையும் ஆரம்பிப்பது சுலபம். ஆனால் அதனைத் தோல்வியடையாமல், தொய்யவிடாமல் தொடர்ந்து செய்யவேண்டும். அதில் தான் அதன் வெற்றி தங்கியுள்ளது. எமது இலக்கியத்தில் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்த ஒரு பாரதிவேண்டும் என நினைக்கும் நாம் அதேபோல அன்றாட வாழ்க்கையில் கண்ணியத்துடனும், கட்டுபாட்டுடனும், சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் மதிப்பவர்களையும் நீதிக்குத் தலை வணங்குபவர்களையும் வாழவைக்க எம்மத்தியில் ஒரு சுவாமி விவேகானந்தர் தோன்ற வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார்.

(08/05/2001ஆம் திகதிய உதயன், வலம்புரி மற்றும் 29/05/2001ம் திகதிய வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.)

17. சமயச்சடங்குகளை நடத்துவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது நலிவடைந்த மக்களின் புனர்வாழ்வுக்கு உதவவும் ஆலயங்கள் முன்வர வேண்டும்

(கோண்டாவிலில் நடைபெற்ற சிவபூமி சிறுவர் மனவிருத்திப் பாடசாலையின் திறப்பு விழாவில் கௌரவ மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்கிராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

கூடந்தகால யுத்தம் காரணமாக வாழ்வு சீரழிக்கப்பட்ட மக்களின் புனர்வாழ்வுக்குரிய திட்டங்களை ஆலய நிர்வாகங்கள் நடைமுறைப்படுத்த முயற்சி எடுக்க வேண்டும். கிராமமட்டத்தில் இருந்து இந்தச் செயற்பாடு நன்கு திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். நலிவடைந்த மக்களின் புனர்வாழ்வுக்கு உதவவும் ஆலயங்கள் முன்வரவேண்டும். ஆலயங்கள் சமய சடங்குகளை மட்டும் நடாத்தும் புனித தலங்களாக இருந்துவிடக் கூடாது என்பதை ஆலய நிர்வாகங்கள் சீரிய கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

நாம் எத்தகைய தொழிலையோ, வேலையையோ செய்யலாம். ஆனால், எமது கடமைகளை எமது மனச்சாட்சிக்கு அமைய நேர்மையாக - நிதானமாக - சரியாக - விசுவாசமாக வெளிப்படைத் தன்மையுடன் செய்வோமானால் நிச்சயமாக அது இறைவனை வழிபடுவதற்கு ஒப்பானதாகும். அவ்வாறு எமது இளம் சமுதாயத்தைச் செயற்பட வைத்தால் சமூகச் சீர்கேடு என்ற பெயருக்கோ, சொல்லுக்கோ இடமிராது.

யுத்தத்தினால் பலத்த இழப்புக்களைச் சந்தித்த வறிய மக்களது வாழ்வை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப அர்த்தமுள்ள ஆக்கபூர்வமான திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும். குறிப்பாக, ஆன்மீக ரீதியிலான செயற்றிட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும். இதனை ஒவ்வொருவரும் நன்றாக மனதில் பதித்துச் செயற்பட வேண்டும்.

போரால் சீரழிந்து சிதறிப்போய் இருக்கின்ற எமது சமயப் பண்பாடுகளை மீளக் கட்டியெழுப்ப ஒரு சில நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக, செஞ்சொற் செல்வர் ஆறு திருமுருகனின் முன்முயற்சியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த சிவபூமி சிறுவர் மனவிருத்திப் பாடசாலையைக் குறிப்பிடலாம்.

இன்னொரு வகையில் வெளிநாட்டிலுள்ள எம்மவர்களின் உதவியினால் குடாநாட்டிலுள்ள பல ஆலயங்கள் மீளப் புனரமைக்கப்பட்டு, வர்ணம் பூசப்பட்டுச் சிறப்பாக இயங்குகின்றன. இது மகிழ்வுக்குரிய விடயம். ஆனால் அதிலும் முக்கியமான அம்சம் என்னவெனில், போர்க் கால நிலைமைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வறியவர்களாக, ஊனமுற்றவர்களாக, விதவைகளாக மாறிவிட்ட சைவ சமயத்தவர்களது தேவைகளை

தெளிவாக இனங்கண்டு அவற்றைப் பூர்த்திசெய்ய ஆலயங்கள் ஆக்கபூர்வமான முறையில் சிந்தித்து செயற்பட வேண்டும்.

நாம் கோயிலுக்குச் சென்று அல்லது வீட்டில் வைத்திருக்கும் ஆண்டவனின் படத்தை வழிபட்டு வந்தால் மட்டும் போதாது. ஒவ்வொரு கணமும் விழிப்புணர்ச்சியுடன் நிதானமாக அவதானமுடன் எமது மனம் ஆன்மீக வழியில் ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறு ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு விழிப்புடன் ஆன்மீக சிந்தனையுடன் செயற்பட்டால் மட்டுமே நாம் இறைவனை அடைய முடியும்.

சிவபூமி சிறுவர் மனவிருத்திப் பாடசாலையின் அமைப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்ட புண்ணிய சீலர்கள் முதலில் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். செஞ்சொற் செல்வர் ஆறு திருமுருகன் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று சொற்பொழிவாற்றிப் பெற்றுவந்த நன்கொடைகளைக் கொண்டு இந்தப் பாடசாலையை அமைத்திருக்கிறார். இந்தப் பணிகளில் கண்சத்திர சிகிச்சை நிபுணர் டாக்டர் குகதாசனும் பெரும்பங்கு வகித்திருக்கின்றார்.

‘ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுப்பது போல’ இந்தத் தேரையும் இழுக்கவேண்டும். ஆனால், இது பத்திரமான தேர். மிகத் தந்திரமாக இழுக்கவேண்டும். இங்கு அனுமதிக்கப்படும் பாதிக்கப்பட்ட ஜீவன்களின் மனங்களை மெதுமெதுவாக உயர்த்திக்கொண்டு செல்ல அர்த்தமுள்ள நடவடிக்கைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இவர்களுக்குக் கல்வியூட்டும் ஆசிரியர்கள் போற்றத்தக்கவர்கள். இவர்களது பணி உயர்ந்தது. இந்த சிவபூமி பாடசாலையில் கற்கும் பிள்ளைகள் கல்வியில் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

-முற்றும்-

(06/07/2004ஆம் திகதிய உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

18. எல்லாச் சமயங்களையும் அங்கீகரிக்கும் தன்மை

அனைத்து மதத்தினருக்கும் அவசியம்

(யாழ் திருமறைக்கலா மன்றம் நடத்திய தமிழ் விழாவில் கடந்த 11.05.2001 அன்று கலைத்துது மணிமண்டபத்தில் நடந்த சைவ சித்தாந்த கருத்தரங்குக்குத் தலைமை வகித்த யாழ். மாவட்ட. நீதிபதி இ.த. விக்கிராசா ஆற்றிய தலைமை உரை இது)

இந்து மதத்தின் தொன்மை பற்றி நாம் அறிந்த முதலாவது காலப்பகுதியாக விளங்குவது சிந்துவெளி காலமாகும். சிந்துவெளிக்காலத்தை அடுத்து முக்கியத்துவம் பெறுவது வேத காலம் ஆகும். வேதகாலம் என்பது சிந்துவெளிக் காலத்தை அடுத்து ஏறத்தாழ கி.மு. 1500 ஆம் ஆண்டளவில் நிலவியது என்பது ஆய்வாளர் பலரும் பொதுவாக ஏற்றுக் கொண்ட கருத்தாகும். சிந்துவெளி நாகரிகத்துக்குரியவர்கள் திராவிடர்கள் என்பதும், வேத கால நாகரிகத்துக்கு உரியவர்கள் ஆரியர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சைவசித்தாந்தம் ஒரு பரந்த ஆழமான தத்துவப் பேராழி. அது தமிழரின் பெரும் சொத்து.

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்

வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்

மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே

ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே”

என்ற பாடலின் பக்திச் சுவையை வேறெந்த மொழியிலும் மொழி பெயர்க்க முடியாது. இதுவே தமிழன் கண்ட மனிதநலவியற் கோட்பாட்டின் ஆதாரமும் பின்னணியும் என வண. பிதா தனிநாயகம் அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தானே முகிழ்ந்த மதம்

சைவசித்தாந்தம் உட்பட தத்துவக் கோட்பாடுகளும் இவற்றைத் தெளிவுபடுத்தும் சமய கோட்பாடுகளும் ஒன்று சேர்ந்ததே இந்து மதமாகும்.

இது ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்படாமல் இயற்கையாகத் தானே முகிழ்ந்த ஒரு மதமாகும். தானே தோன்றிய இந்து மதமாயினும் பிறரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஏனைய மதங்களாயினும் தாம் தோன்றிய இயற்கைக்கு ஏற்ற இயல்பினையே கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இந்த இயல்பு மதத்தின் தத்துவக் கோட்பாட்டினை விட மதத்தின் சமயக் கோட்பாட்டின் வெளிப் படையாகத் தோன்றுவதைக் காணலாம். மதமானது சாதாரண மக்களிடையே சமயக் கோட்பாடாக - புறச்சடங்குகளாக விரிந்திருப்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.

வலுவான - சிறப்பான - சமுதாய கட்டுக்கோப்புக்கு மதங்கள் பெரும் பணியாற்றி வந்துள்ளன. இதற்கு அரசியல் பொருளாதார கோட்பாடுகளோடு கூடிய அமைப்புகள் ஒரு சவாலாக அமைந்த போதிலும் இவற்றால் முன்னையதனை மாற்ற முடியவில்லை.

மதக் கட்டுக்கோப்புக்கு பௌத்த, கத்தோலிக்க, இஸ்லாமிய மதங்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இந்த மதக் கட்டுக்கோப்புக்குச் சவாலாக அமைந்ததே கால்மாக்கின் சித்தாந்தமாகும்.

நெகிழ்ச்சித் தன்மை

பழமையும், முதுமையுமுடைய இந்து மதம் பௌத்தம் முதலான மதங்களைப் போன்ற வலுவான - சிறப்பான - சமுதாயக் கட்டுக்கோப்புடையதாயினும் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கேற்ப நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தன்மையைக் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிய ஞானிகள் இந்துமத்தில் ஏற்படுத்தி இந்து மதத்தைத் தெளிந்த நீர் பாயும் ஜீவ நதியாக்கி உள்ளனர். இதனால் “கம்பனும் கால் மாக்கும், காந்தியும் கால்மாக்கும்” என சமரசம் காணும் மனப்பக்குவத்தை இந்துக்கள் பெற்றுள்ளனர்.

இந்து மதம் காலத்தால் முற்பட்டும் சிறந்த கோட்பாடுகளையும் உடைய காரணத்தால் அதற்குப் பின் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மதங்களில் இந்து மதம் உடன் பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

“உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க் குறுகண் செய்யாமை அற்றே தவத்துக்குரு” என்னும் கோட்பாட்டினையுடைய இந்து மதத்தினர், அக்கருணைக்கோட்பாட்டினைக் கைவிட்டு வேதவேள்விகளைப் புரிந்து உயிர்க்கொலைகளைக் கண்டு தாளாத சமண, பௌத்த மதங்கள் ஜீவகருணைக் கோட்பாட்டை தம்மூச்சாகக் கொண்டனர்.

“ஏதிலார் குற்றம் போல்தம் குற்றம் காண வேண்டிய” இந்து மதத்தினர் அக்கோட்பாட்டை முகிழ்த்த வேளையில் பாவ மன்னிப்பென்னும் பெரும் தன்மையினை கிறிஸ்தவம் தன் கோட்பாடாகக் கொண்டது.

விக்ரிக வணக்கத்தின் தூய்மை கெட்டுப் பொய்யும் களவும் இந்துமதத்தினரிடம் புகுந்த போது விக்ரிக வணக்கமே பாவமானது என்ற கோட்பாட்டைக் குரலாக இஸ்லாம் எழுப்பியது.

அன்னியர் ஆதிக்கம்

ஏறக்குறைய கி.பி. 1500 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 150 ஆண்டுகள் வரை இலங்கை போர்த்துகேயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழும், அதன் பின் 150 ஆண்டுகள் வரை ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்கும் உட்பட்டு வந்தது. இந்த 300 ஆண்டுகளும் இந்துசமயத்தைப் பொறுத்தவரை இருள் சூழ்ந்த காலமாகவே இருந்து வந்தது. இரு வகை ஆட்சியாளர்களும் கிறிஸ்தவத்தையே நிலை நாட்ட வேண்டும் என அதற்காக வேண்டிய யாவற்றையும் செய்தனர். சைவ சமயத்திருத்தலங்கள் பல தரைமட்டமாக்கப்பட்டன.

கி.பி. 1800 ஆம் ஆண்டு வரையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி ஆரம்பித்தது. இவர்களின் ஆட்சியில் கட்டுப்பாடுகள் இருந்த போதிலும் வன்முறைகள் சிறிது தளர்த்தப்பட்டன. இதுவே சைவசமயமறு மலர்ச்சிக்குக் கால்கோளாக அமைந்தது என்று கூறலாம்.

நாவலரின் பணி

இருளில் தத்தளித்த சைவ உலகிற்கு ஒளிவிளக்கு ஏற்றி வைத்தவர் 1822ஆம் ஆண்டு அவதரித்த நாவலர் பெருமான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இவர் தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் அர்ப்பணித்தார். காலத்தின் தேவைக்கேற்ப தமிழ் வசன நடையை நடைமுறைப்படுத்தினார்.

1850ஆம் ஆண்டில், பீற்றர் பேர் சிவல் அடிகளின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க விவிலியம் எனப்படும் புனித பைபிள் நூலை ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் நாவலர். பல மொழிபெயர்ப்புகளில் நாவலரின் மொழிபெயர்ப்பே சிறந்தது என சென்னையில் கூடிய கற்றோர் அவை ஏற்றுக் கொண்டது. கிறிஸ்தவ சபையின் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றது. நாவலர் இப்பணியினால், தமிழ் வசன நடை வளர்ச்சிக்கு மட்டுமல்ல கிறிஸ்தவ வேத வளர்ச்சிக்கும் அருந்தொண்டு புரிந்துள்ளார் என இலங்கையின் முன்னாள் கிறிஸ்தவ அத்தியட்சகர் ஒருவர் குறிப்பிட்டது கவனிக்கத்தக்கது.

சைவ மறுமலர்ச்சியில் இரண்டாவதாகத் திகழ்பவர் 1924ஆம் ஆண்டு சுழிபுரம் விக்டோரியாக் கல்லூரி முதல்வராகப் பதவி ஏற்ற சைவப் பெரியார் க. சிவபாதசந்தரனார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலர் போன்ற மறுமலர்ச்சியாளர்கள் இந்துசமய உணர்வைச் செழிக்கச் செய்யப் போராடினார்கள். கிறிஸ்துவ சமயத்தின் மதமாற்றத்துக்கான எதிர்ப்பை உருவாக்குவதில் தற்காப்பு உத்தியைக் கையாண்டனர். கிறிஸ்தவம் தகுதியற்றது என நிறுவப் போராடினார்.

விவேகானந்தரின் கூற்று

ஆனால், முழு உலகுக்கும் ஒளியாய் இருக்கும் இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதனால் பூரிப்படைகிறேன் எனப் பெருமையுடன் சிக்காக்கோவில் சிலாசீத்த சுவாமி விவேகானந்தர், இந்து சமயத்தைத் தனித்துவப்படுத்திக் காட்டுவன அதன் சகிப்புத் தன்மையும், சுய விமர்சன சுதந்திரமும் ஆகும் என்ற இவரின் அணுகுமுறை வித்தியாசமானது. அனைத்து மதங்களும் சமமானவைகளே என்பதை வலியுறுத்தினார். இதனால் இந்து மதம் பிர மதங்களுக்குத் தாழ்வானதன்று என்பது விளக்கமுற்றது. அதேவேளை இந்து சமயம் உலகம் தழுவியது என்பதும் ஐயத்துக்கிடமின்றித் தெளிவாக்கப்பட்டது.

மதங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் எதுவித ஐயப்பாட்டுக்கும் இடமில்லை. ஒவ்வொரு மதத்தவனும் தனது மதத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கடப்பாடு இருக்கிறது. எந்த மதத்தையும் பின்பற்றவோ வழிபடவோ எவருக்கும் சுதந்திரம் உண்டு. எல்லா மதங்களையும் அங்கீகரிக்கின்ற - மதிக்கின்ற தன்மை எல்லாமதங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் அவசியம். ஆனால் ஒரு மதத்தின் தனித்துவங்களை விட்டுக் கொடுக்கும் அளவுக்குப் பெருந் தன்மை அவசியமற்றது. தத்தமது மதங்களைப் பின்பற்றிப் பாதுகாக்கும் அதேவேளையில் மற்ற மதங்களைத் தாழ்த்தாமல் - தண்டிக்காமல் அந்த மதத்தவர்களுக்கு ஊறு விளைவிக்காமல் இருத்தல் வேண்டும்.

எல்லா மதங்களுமே அன்பையும், பாசத்தையும், பண்பையுமே போதிக்கின்றன. அத்துடன் நல்லவற்றைச் செய்யவும், தீயவற்றைத் தவிர்க்கவும் மதமானது ஒரு வழிகாட்டியாக ஒளிவிளக்காக உதவுகிறது.

மனிதனை மனிதத் தன்மையோடு கூடிய மனிதனாக மாற்றுவது கல்வி என்று மனித நாகரிக வரலாறு தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து சிந்திக்கப்பட்டு வந்தது. கல்வியின் ஆரம்பம் சமயக் கல்வியாக - ஒழுக்கக் கல்வியாக - அறநெறிக் கல்வியாக இருந்தமையைக் கல்வி வரலாறு குறிப்பிடுகிறது. கல்வியை வழங்கி வந்த ஆசான்கள் யாவரும் சமய அறிஞர்கள், அருளாளர்கள், சமயச்சான்றோர்களாகவே விளங்கினார்கள்.

“மனிதனில் ஆழ்ந்து சிடக்கும் தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவது சமயம்” என்று சமயத் துக்கும், “மனிதனில் ஆழ்ந்து சிடக்கும் பரிபூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவது கல்வி” என்று கல்விக்கும் வரைவிலக்கணம் தருகிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். இதிலிருந்து சமயக் கல்வி மனிதர்களுக்கு எத்துணை அவசியம் என்பது புலப்படுகிறது.

மனிதனின் உலகியல் வாழ்க்கையை ஆன்மீகம், தெய்வீகம், பரிபூரணம் நிறைந்ததாக நெறிப்படுத்துவது சமயமும் கல்வியுமாகும். உலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்தல், நல்ல வண்ணம் வாழ்தல், மனிதத் தன்மைகளோடு வாழ்தல் என்பன உலகியலுடன் ஆன்மீகமும் கலக்கும் போதே எய்தப்படுகின்றன.

மனிதர்கள் ஆன்மீக ஒருமைப்பாட்டினை உணர்ந்து ஒழுகுவதற்கும் உலகை ஒன்றாகக் காணும் சர்வதேசியத்தை அனுசரிப்பதற்கும் அவர்களுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்த தூய நற்கல்வி அண்மைக் காலங்களில் இருந்து உலகியல் சார்ந்த கல்விக்கு இடமளித்து ஒதுங்கிக் கொண்டது. தற்காலக் கல்வி முறையில் ஆன்மீகம், மானிடம், விழுமியம் என்பன நழுவ விடப்பட்டு வருவதையும், வேறு பல உலகியல் நோக்கங்கள் இடம்பெற்றிருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. பாடசாலையில் வழங்கப்படும் சமயக் கல்வியில் கூட இதே நிலைமை காணப்படுகின்றது.

அழியும் ஆத்மீகப் பண்பாடுகள்

மானுட நேயம், கடமை, கட்டுப்பாடு, கண்ணியம், இறை நம்பிக்கை, பெற்றோர், பெரியோர், மூத்தோர் ஆகியோரை மதித்தல், பிறர்நலம் பேணுதல், உண்மை, நீதி, அமைதி, நல்லொழுக்கம் அகிம்சை என்பவற்றை வாழ்க்கையில் அனுசரித்தல், சமூகநீதி, சட்டம் ஒழுங்கு ஆகியவற்றுக்குக் கட்டுப்படுத்தல், ஊழல்களைத் தடுத்தல், சூழலை மாசடையாது பாதுகாத்தல் ஆகியன சமுதாயத்தில் அருகிக் கொண்டே வருகின்றன. அநீதிகள், ஊழல்கள், துர்நடத்தைகள், கொடுமைகள் என்பன பெருகிவருகின்றன.

மனித குலம் அதற்கே உரித்தான பண்பாடு, ஆத்மீக விழுமியங்களை இழந்து கொண்டு வருதலை இந்நிலைகள் உணர்த்துகின்றன. தற்காலக்கல்வி முறை இதனை ஊக்குவிக்கின்றதோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

நயத்தக்க நாகரீகம்

நாம் வாழும் யுகம் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அபிவிருத்தியில் அதிதீவிர வளர்ச்சி கண்டுள்ள காலப்பகுதியாகும். கல்வியே அதற்குக் காரணம் இதன் பயனாக மக்களின் பொருளாதாரம், வாழ்க்கை வசதிகள் ஆடம்பரங்கள் என்பன செழித்து ஓங்குகின்றன. நாகரிகங்கள் வளர்ந்துள்ளன. ஆனால் நயத்தக்க நாகரிகமாக அது அமையவில்லை. அதனால் மக்கள் வாழ்க்கையில் அமைதி மகிழ்ச்சி, சமாதானம் என்பன காணப்படுதல் அரிதாகிவிட்டது.

மனித குலம் இன்று எதிர்நோக்கும் பெரும் பிரச்சனை என்னவென்றால் விஞ்ஞானத் தொழில்நுட்பத்துறைகளில் அதிதீவிர வளர்ச்சிக்கு இணையாக மானிடப்பண்புகள், விழுமியங்கள் உள்ளிட்ட ஆன்மீகத்துறை விருத்தி பெறாமையாகும்.

மனித வாழ்க்கைத் தரத்தின் முன்னேற்றம், உலகியல் தேவைகளைப்பூர்த்தி செய்தல், ஆன்மீகத் தேவைகளை நிறைவு செய்தல் ஆகிய இரண்டினதும் சம வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் கணிக்கப்பட வேண்டும். இன்று அவ்வாறு செய்யப்படுவதில்லை. கல்வி பக்கச் சார்பாகி வருவதையே இது காட்டுகிறது.

உலகியலும் ஆத்மீகமும் இணைய வேண்டும்

குடும்பக் கடமைகள், சமூகக் கடமைகள், தொழிற்கடமைகள் முதலிய மனித கடமைகளில் ஆன்மீக உணர்வுடன் வெளிப்படுத்தப்படுதல் அவசியம். அப்பொழுது தான் அவை சிறப்பாக ஆற்றப்படும்.

விஞ்ஞானமும், தொழில்நுட்பமும் நிச்சம் தேவை. ஆனால் அவற்றுடன் ஆன்மீகம் இணையும் போதுதான் விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் ஆக்கத்துக்குப் பயன்தரும் அதேவேளை அழிவுக்குத் துணை போகாமலுமிருக்கும். உலகியலும் ஆன்மீகமும் இணைய வேண்டும். இந்நிலையை ஏற்படுத்துவதற்குத் தூயகல்வியே உறுதுணையாகும்.

ஆன்மீகம், மறு உலகமயப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் அதைப் புரிந்துகொள்வதில் கஷ்டப்பட வேண்டியுள்ளது. சமயவாதிகள் அதற்குப் பொறுப்பு. உண்மையில் ஆன்மீகம் இவ்வுலக மயப்படுத்தப்படல் வேண்டும். ஆன்மீகம் சமூகமயமாதல் இன்றைய அவசிய தேவையாக உள்ளது. கல்விமான்கள், சமயச்சான்றோர்கள் ஆகிய இரு தரப்பினரும் இதனைக் கருத்துக்கு எடுத்து சமயம் சம்பந்தப்பட்ட பாடத்திட்டத்தைக் கற்பித்தல், கற்றல் அணுகுமுறைகளைத் தயாரிக்க வேண்டும். அப்போது பாடசாலைக் கல்வித் திட்டம் முழுவதிலும் அதனோடு கொள்ளப்படும் உறவிலும், உணர்விலும் செயற்பாடுகளிலும் ஆன்மீகம் ஊடுருவிச் செறிந்து இருக்கவேண்டும். ஆன்மீகம் மறு உலகத்திற்காயது என்பதுடன் மட்டும் நிறுத்திவிடாது இவ்வுலக வாழ்வின் செழிமைக்கும் சீருக்கும் தேவையானது என்ற உணர்வு ஏற்படும் பட்சத்திலேயே கல்வி கருத்துள்ளதாக அமையும். அதன் துணையுடன் அமைகின்ற வாழ்வும் சிறப்புள்ளதாகும்.

வாழும் சமயம் வேண்டும்

சமயம் இன்று தத்துவ நிலையிலே காணப்படுகின்றது. அது இன்று நடைமுறை வாழ்வில் இல்லை என்பது பெரும் குறைபாடாக உள்ளது. வாழும் சமயம் என்ற பெயருடன் திகழவேண்டும். அச்சமயம் தத்துவத்தில் வாழ்ந்தால் போதாது. மக்களின் நடைமுறை வாழ்விலும் வாழ வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

வெறும் சாஸ்திர அறிவினால் மட்டும் என்ன பயன் ஏற்படும்? உண்மையிலேயே ஆன்மீக வாழ்க்கையில் முன்னேற்றத்தையே பெறவேண்டுமானால் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட உண்மைகளை நடைமுறை வாழ்க்கையில் அனுபவத்திற்கு கொண்டுவரவேண்டும்.

மனிதன் ஆன்மீகவளம் நிறம்பப்பெற்றவன். ஆன்மீக செல்வம் உடமைதான் மனிதனை வேறு உயிரினங்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதோடு அவனை உயர்திணையிலும் வைத்து சிறப்பிக்கின்றது.

ஆன்மீக வளம் மனிதனுள் ஆழ்ந்து புதைந்து கிடக்கும் வரை மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு பயன்படபோவதில்லை. ஆன்மீக விரையமே ஏற்படும். இன்று காணப்படுவது ஆன்மீக விரையமே. அதன் விளைவுதான் இன்றைய மனித துன்பங்களும் துயர்களும் ஆகும். ஆன்மீகம் பயன் உள்ளதாக அமையவேண்டுமாயின் மனித வாழ்வில் அது வெளிப்பாடுதல் வேண்டும்.

ஆன்மீகம் மனித வாழ்வில் வெளிப்பட வேண்டுமாயின் முக்கியமாக நம் நாட்டுப் பாடசாலைகளில் சமயபாடத்திட்டத்தை மாற்றியமைப்பது இன்றியமையாததாகும். ஏனெனில் தற்போது அது சமய அறிவுசார்ந்த விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கிக்கற்பித்தலும் கற்றலும் பரீட்சையை மையமாகக் கொண்டே நடைபெறுகின்றது. இதனால் மாணவர்களின் சமயத்திறன் மனப்பாங்கு விழுமியப்பண்புகள் உள்ளிட்ட ஆளுமை தொடர்பான நடத்தை மாற்றங்களை அளவிட முடிவதில்லை. எனவேதான் பாடசாலை சமயக்கல்வி மாணவர்களின் மனதில் உள்ள ஆன்மீகத்தை மனிதனுடைய வாழ்வில் வெளிப்பாடு செய்வதற்கு சமயபாடத்திட்டம் கற்றல் கற்பித்தல் அணுகுமுறைகள் பாடசோதனை மதிப்பீடு என்பனவற்றில் உறுதியான மாற்றங்களை கொண்டு வருவதுடன் ஆசிரியர் பெற்றோர் வளர்ந்தோர் ஆகியோர் சமயநெறி நின்று முன்மாதிரியாக நடந்து காட்டுதலும் அவசியமாகும். மனிதனுள் ஆழ்ந்து புதைந்திருக்கும் ஆன்மீக வளம் மனிதவாழ்வில் வெளிப்பாடாகும் போதே மனிதன் அன்புவழி நின்று சகிப்புத்தன்மை, பொறுமை, சமத்துவம், சகோரத்துவம் என்பவற்றை நடைமுறை வாழ்க்கையில் பின்பற்றி சமுதாயத்திற்கு தமது சொல்லாலும் செயலாலும் சீரிய பங்களிப்பை செய்யமுடியும்.

மனிதனுள் ஆழ்ந்து புதைந்து கிடக்கும் ஆன்மீக வளம் பற்றியே சைவசித்தாந்தம் தத்துவங்களை கொண்டுள்ளது. இத்தத்துவங்களை முதல் முதலில் துலாம்பரமாகக் காட்டியவர் திருமூலர் ஆவர். திருமூலர் காட்டிய அன்புவழி பக்தி மார்க்கத்தின் ஊடாக சாதி சமயப் பிரிவுகளையும் கடந்து தொண்டு நெறியாளர்களாக மனிதன் மாறுவதன் மூலம் நவீன விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப உலகியல் அழிவுப்பாதையை தவறாது ஆக்கபூர்வமான சமுதாய மறுமலர்ச்சி சார்ந்ததாக உருவமைக்கலாம்.

(12/05/2001ம் திகதிய உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

Hinduism transforms the frail form of emotion into a pillar of strength

19. ஆணவம், சுயநலத்தை மனதில் சுமந்தபடி அனுஷ்டானங்களை செய்வதில் பயனில்லை

(யாழ். பல்கலைக்கழக கைலாசபதி அரங்கில் 04.05.2002இல் இடம்பெற்ற இந்து சமயப் பேரவையின் சைவ மாநாட்டில் கௌரவ மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்னராசா அவர்கள் கலந்துகொண்டு வழங்கிய வாழ்த்துரை)

யாழ்ப்பாணம் இந்து சமயப் பேரவை நடாத்தும் சைவ மகாநாட்டில் சைவ சித்தாந்த அரங்கில் வாழ்த்துரை வழங்க என்னை அழைத்தமைக்காக முதற்கண் எனது இதயபூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

“சைவ சித்தாந்தம் ஒரு பரந்த ஆழமான தத்துவப்பேராழி. அது தமிழரின் பெரும் சொத்து. மாசில் வீணையும் மாலைமதியமும் வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும் மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே” என்ற பாடலின் பக்திச்சுவையை வேறெந்த மொழியிலும் மொழி பெயர்க்க முடியாது. இதுவே தமிழன் கண்ட மனித நலவியற் கோட்பாட்டின் ஆதாரமும் பின்னணியும்” என வண. பிதா தனிநாயகம் அடிகள் குறிப்பிட்டார்.

சைவ சித்தாந்தம் உட்பட தத்துவக்கோட்பாடுகளும் இவற்றைத் தெளிவுபடுத்தும் சமயக்கோட்பாடுகளும் ஒன்று சேர்ந்ததே இந்து மதமாகும். சாதாரண மனிதர்களை உயர்த்தி உயர்ந்த நிலைக்கு இந்து மதம் அழைத்து செல்கிறது. ஆத்மீக வாழ்வுதான் உண்மையை உணர்த்தும் வாழ்க்கை. அன்பு வாழ்க்கை. பரந்த உலகை மறந்து நாளாந்த வாழ்க்கையின் ஆசாபாசங்களில் ஊறியிருக்கும் மனிதனின் மனத்தை இறைவன் வாழும் வெளி உலகத்திற்கு அழைத்து வருவதே சமயங்களின் பொறுப்பு. உளமாற்றம் ஏற்பட்டால் தான் இந்து மதம் மனிதனை மேல் நோக்கி ஏற்ற முடியும். உளமாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டதெனில் “அன்பே சிவம்” என்ற அடிப்படைக் கோட்பாடு அங்கு தொனிக்கத்தொடங்கிவிடும்.

சுற்றி இருப்பவர்கள் மீது அன்பு காட்டுவதுதான் உண்மையான ஆத்மீகத்தில் ஈடுபட்டதற்கு அத்தாட்சியாகும். ஆத்மீக வாழ்க்கை என்று கூறும்போது அது வெறும் சம்பிரதாயமாக வெளிச்சின்னங்களாக இருந்து பயனில்லை. எனவே ஆத்மீக சமய வாழ்க்கை என்னும் போது முதலில் நான் வலியுறுத்த விரும்புவது மனமாற்றத்தைத்தான். மனதில் அகங்காரத்தையும், ஆணவத்தையும் சுயநலத்தையும் சுமந்துகொண்டு புற அனுஷ்டானங்களை மட்டும் அழகுறச் செய்வது இந்து சமயத்திற்கும் நல்லதல்ல ; மக்களுக்கும் நல்லதல்ல. எனவே தான் வாழ்க்கையை நோக்கும் விதத்தை மாற்றி அமைப்பது இன்றியமையாதது என்கின்றேன். இந்த மாற்று வழிதான் அன்புவழி தனக்கென எதையும் நோக்காது பிறர் நன்மைக்கென நோக்குவது தான் அன்பு வழியாகும். எங்கள் மனங்களில் “நான்” என்ற

கூட்டினை உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வர பொதுநன்மை கருதிய செயல்கள் உதவுகின்றன. மற்றவர்களின் நலனை முன்வைத்து சமூகத் தொண்டில் ஈடுபடும்போது “நான்” என்ற குறுகிய மனக்கூட்டிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கின்றது. இந்த விடுதலைதான் ஆத்மீக வாழ்க்கையின் முதற்படியாகும்.

அடுத்தபடி மற்றவர்களின் நலனை முன்வைத்துச் செய்யும் சமூகத்தொண்டுகளை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து செய்யும் மனோபாவமாகும்.

இந்துசமய சம்பிரதாயங்களும் சடங்குகளும் உள்மனப்பாங்கின் பிரதிபலிப்புகளாக இருத்தல் வேண்டும். உள்மனம் உலக நாட்டங்களில் மயங்கி நிற்க, வெளியில் சம்பிரதாயங்களில் பெரும் ஆரவாரத்துடன் ஈடுபடுதலிலும் பார்க்க, நான் நாஸ்திகன் என்று கூறி ஒதுங்கி நிற்பது உண்மையில் ஆத்மீகத்திற்குக் கிட்டியது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

எனது மதிப்பிற்குரிய உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் மாண்புமிகு க.வி.விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் ஒருகதை சொல்வார். கங்கையில் நீராடினால் பாவங்கள் எல்லாம் நீங்கும் என்பது இந்துக்கள் நம்பிக்கை. அதுமட்டுமல்ல கங்கையில் மூழ்குண்டு இறப்பவர்கள் நேராக சொர்க்கத்திற்குப் போவார்கள் என்பதும் இந்துக்கள் நம்பிக்கை. கங்கையில் ஒரு நாள் ஏகப்பட்ட கூட்டம். எல்லோரும் நீரில் மூழ்கிக் குளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஓர் இளம் பெண் நீரில் மூழ்கி ஆற்றினால் அடிபட்டு இழுத்துச் செல்லப்பட்டாள். அவள் உரத்த குரலில் “காப்பாற்றுங்கள்” “காப்பாற்றுங்கள்” என்று கதறியும் ஓர் ஆஸ்திகன் தானும் அவளைக் காப்பாற்ற எத்தனிக்கவில்லை. கங்கையில் நீராடிப் பாவங்கள் யாவற்றையும் பறிகொடுத்தவர்கள் கூட புண்ணியம் எதனையும் சேர்க்க எத்தனிக்க வில்லை.

அவளைக் காப்பாற்றும் போது உயிர் போனாலுங் கூட சொர்க்கத்துக்குப் போகலாமே என்ற ஆஸ்தீக எண்ணம் அவர்களுக்கு வரவில்லை. முதல் நாள் இரவு நான்காக மது அருந்திவிட்டு தெருவோரத்தில் விழுந்து கிடந்த நாஸ்திகன் ஒருவன் மக்களின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு எழுந்து பார்த்தான். பாவம்! பெண்ணொருத்தி தண்ணீரில் அடிபட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். மக்கள் கூக்குரல் இடுகிறார்களே தவிர அவளைக் காப்பாற்ற எத்தனிக்கவில்லையே என்று நினைத்து உடனே நீரில் குதித்தான். பெண்ணைக் காப்பாற்றி கரைசேர்த்தான். பெண்ணின் பெற்றோர்கள் மகளை ஒருவாறு சுயநினைவு வரச்செய்விட்டு காப்பாற்றியவனைத் தேடினார்கள் தங்கள் நன்றியைத் தெரிவிக்க. அவனைக் காணவில்லை. எங்கோ தூரத்தில் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கடவுளிலும் நம்பிக்கையில்லை ; ஆன்மீகத்திலும் ஈடுபாடில்லை. சதா குடியிலேயே அவன் வாழ்க்கை சென்றுகொண்டிருந்தது. ஆனால், உள்மனம் பரிசுத்தமாக இருந்தது. மற்றவர்கள் துன்பத்தைக் கண்டு துவளக்கூடிய உள்பாங்கு அவனுக்கு இருந்தது. தான் செய்த நல்ல

காரியத்திற்கு மற்றவர்களின் பாராட்டுதல்களைக்கூட எதிர்பாராத சீரிய மனப்பக்குவம் இருந்தது. ஆனால் அவன் குடிகாரன், நாஸ்திகன். ஆஸ்திகன் என்று தம்மைத்தாமே கூறிக்கொண்டவர்களிடம் சற்று திரும்பிச் செல்வோம். அடிபட்டுச் சென்ற பெண் பிராமணத்தி - அவளுக்கு வயது 16. ஆகவே எப்படி ஓர் ஆடவன் அதுவும் பிராமணன் அல்லாதவன் அந்தப் பெண்ணைத் தொட்டு வந்து கரைசேர்க்கலாம்? இது அபச்சாரம், கடவுளுக்கே அடுக்காது. இந்தப் பெண்ணை இனி யார் தொட்டுத் தாலிகட்டுவார்கள்? சேச்சே! இவளைக் காப்பாற்றியதிலும் பார்க்க காங்கையிலேயே மூழ்கவிட்டிருக்கலாமே! ஆஸ்திகர் சிலரின் ஆரவாரங்கள் இவை. இப்படித்தான் இன்று இந்து மதம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. சம்பிரதாயங்கள் முக்கியம், சடங்குகள் முக்கியம், எங்கள் குலம், கோத்திரம் முக்கியம். ஆனால் மனம் முக்கியமில்லை. இது இன்றைய இந்துநாகரிகம்.

இராமசிருஷ்ண பரமஹம்சர் ஒரு கதை சொல்வார். இரு இளம் துறவிகள் ஓர் ஆற்றைக் கடக்க வந்த சமயம் ஓர் இளம் பெண் அங்கு நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாளாம். ஏன்மமா அழுகிறாய்? என்று ஓர் இளந்துறவி கேட்டான். ஆற்றைக் கடக்கமுடியவில்லை. நீர் மட்டம் எழுந்துவிட்டது. பயமாக இருக்கிறது என்றாள் அவள். சரி! என் தோளில் ஏறி உட்கார். நான் உன்னை அக்கரை சேர்க்கிறேன் என்று அந்த இளம் துறவி கூறி அவளைச் சுமந்து சென்று அக்கரையில் சேர்த்துவிட்டு நடையைக் கட்டினான். தன் நண்பருடன் சேர்ந்து சுமார் ஒரு மைல் தூரம் எதுவும் பேசாமல் இருவரும் நடந்து சென்ற பின் நண்பன் கூறினானாம் என்ன இருந்தாலும் நீ செய்தது சரியில்லை என்று. இளம் துறவிக்குப் புரியவில்லை. என்ன சரியில்லை? ஒரு இளம் பெண்ணை துறவியாகிய நீ தோளில் சுமந்து வந்தது மகாபாவம் அதற்கு இந்த இளம் துறவி கூறினாராம். ஓ அதுவா! நான் அவளைக் கரையில் இறக்கி வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன். நீ இன்னமும் அவளை நெஞ்சில் சுமந்து வருகிறாய் என்று.

ஆகவேதான் கூறுகிறேன் - சம்பிரதாயங்கள் அவசியம். சடங்குகள் அவசியம் சாஸ்திரங்கள் அவசியம். ஆனால், அதற்கும் மேலாக அவசியம் எங்கள் தூய மனோநிலை. தூய்மையற்ற மனோநிலை மற்றெல்லாவற்றையும் பாழாக்கிவிடும். ஒரு பால்குடத்திற்கு ஒரு சொட்டு விஷம் போல.

கண்ணப்பநாயனார் சரித்திரம் சடங்குகள் பிறழ்ந்த ஆனால் உள்ளன்பு மேலோங்கிய வேடனின் சரித்திரம். சிவகோசரியார் உள்ளன்போடு முறையான சடங்குகளைச் செய்து இறைதரிசனம் பெற்றார். கண்ணப்பரோ இந்துமதத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாத காரியங்களைச் செய்தும் கூட இறைவனின் சிந்தையில் புகுந்துவிட்டார். “அன்பே சிவம்” என்ற சைவசமயக் கோட்பாட்டின் உன்னதத்தை உலகறியச் செய்தவர் கண்ணப்பநாயனார். அளவில்லாத அன்பு, நம்பிக்கை - இவை மட்டுந்தான் கண்ணப்பநாயனாரின் ஆத்மீக அஸ்திரங்கள். அவற்றை வைத்து இறைவனையே தம்முன் கொண்டு வந்து விட்டார் அந்த மகானுபாவர். அன்பு தான் சடங்குகளை

அர்த்தபுஷ்டி உள்ளன வாக்குகிறது. பக்திதான் அனுஷ்டானங்களைப் பயனுள்ளவை ஆக்குகிறது. அகந்தையைக் களைந்து அன்பை அதன் இடத்தில் உள்ளீடு செய்து கொண்டோமானால் உலகம் உய்யும் ; ஆன்மீகம் வெல்லும் ; மதங்கள் மேலோங்கும் ; சமய வாழ்க்கை செழிப்புறும்.

பக்தி மார்க்கம், கர்ம மார்க்கம், யோக மார்க்கம் ஆகிய வழிகளில் இறைவனை அடையலாம் என இந்து சமய சாஸ்திரங்கள் இயம்புகின்றன. உலக வாழ்க்கையிலிருந்து ஒதுங்கி, துறவறம் மேற்கொள்வது எல்லோருக்கும் பொருந்தாது. எனவே, இவ்வாழ்க்கையில் இருப்பவர்களும் வாழ்க்கையில் மேம்பட்டு உன்னத நிலையை அடைவதற்கு இந்து மதம் கரும யோக மார்க்கத்தை வகுத்துள்ளது. நாளாந்த வாழ்க்கைக் கடமைகளை பற்றற்றவனாக, “நான்” என்னும் அகங்காரம் அற்று, விடா முயற்சியுடனும் ஊக்கத்துடனும் வெற்றியிலும் தோல்வியிலும் மாறுபாடு இல்லாமல் செய்து கொண்டு பகவானிடம் சரண்புகுகிறானோ அவன் பரமபதம் பெறுவான் என பகவான் உறுதியளிக்கிறார்.

அமெரிக்காவின் புகழ்பெற்ற ஜனாதிபதியான யோன். எவ். கென்னடி அவர்கள் ஒரு சமயம்தான் பலவாறு கேள்விப்பட்ட பகவத்கீதையின் சாராம்சத்தை விரைவாக - சுருக்கமாக - தனக்கு விளக்கிக்கூற முடியுமா என பாரதமாதா பெற்றெடுத்த தத்துவஞானியும் அப்போதைய இந்திய ஜனாதிபதி டாக்டர். சர்வபிள்ளை இராதாகிருஷ்ணனிடம் வினாவியபோது, கடமையைச் செய் ; பலனை எதிர்பாராதே என்பதை அவர் தனக்கே உரிய கம்பீரமான குரலில் “நிச்சயமாக ஆம்” என்று ஆறே சொற்களில் *Do Your Duty, Without Expectation of Reward* என இரத்தினச் சுருக்கமாக பதில் அளித்த நிகழ்வை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கூர்வது சாலவும் பொருந்தும் என எண்ணுகிறேன்.

ஆறுமுக நாவலர் சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் இடையே ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்ச்சியின் பலாபலனாக பல தருமவான்கள் தத்தம் ஊர்களில் சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவினர். ஆயினும், பாடசாலைகள் அரசினால் தேசிய மயமாக்கப்பட்டு எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் ஒரேவிதமான பாடவிதானங்கள் நடைமுறைக்கு வந்த பின், சமயப் பிரசார நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்லும் பொறுப்பு பாடசாலைகளிலிருந்து பிறிதோர் வகை நிறுவன மொன்றுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமாயினும், அது நடைபெறவில்லை, அதன் பலாபலனை இந்து சமுதாயம் இப்போது அனுபவிக்கின்றது போல் தோன்றுகிறது. நீதிமன்றங்களின் முன் ஆலயங்கள் சம்பந்தமாக வந்து கொண்டிருக்கும் வழக்குகளின் எண்ணிக்கைகளையும் இன்று இந்துசமய கலாசாரங்கள் சீரழிந்து கொண்டு போவதையும் எவரும் இலகுவில் புறக்கணிக்க முடியாது எனக் கருதுகிறேன்.

எனவே, இந்துசமய கலாசாரங்களை சீரழிவிலிருந்து மீட்கவும் - இந்துசமய சம்பிரதாயங்களையும், சடங்குகளையும் மனித வாழ்க்கையில் அர்த்தமுள்ளதாகவும்,

ஆத்மீகம் வளர்ச்சியடையவும் சமய குருமார்கள், சைவ ஆலய அறங்காவலர்கள், அடியார்கள் அனைவரும் அகங்காரத்தையும், ஆணவத்தையும், சுயநலத்தையும் மனதிலிருந்து வெளியேற்றி மனமாற்றம் பெற்று தனக்கென எதையும் நோக்காது பிறர் நன்மைக்கென நோக்கும் அன்பு வழியில் செய்யும் காரியங்களை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து செய்யும் மனோபாவத்தை உருவாக்கி இந்து மதம் பெரும் புரட்சிகளைக் கண்டு ஆத்மீகம் விருத்தியடைந்து சமுதாயம் மறுமலர்ச்சி பெற்று இந்து மக்களின் வாழ்க்கையும் ஒளி பெற இன்றியமையாத நான்மேலே குறிப்பிட்ட இந்து மத நிறுவனமொன்றை உடனடியாக உருவாக்க இந்த சைவ மகாநாடு ஒரு மனதாக தீர்மானம் நிறைவேற்றி நடவடிக்கை எடுக்க இறையருள் கிடைக்க வேண்டுமென இதய பூர்வமாக வாழ்த்தி எனது வாழ்த்துரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

நன்றி!

வணக்கம்

(05/05/2002 ஆம் திகதிய உதயன், வலம்புரி, தினக்குரல் ஆசிரிய பத்திரிகைகளில்

பிரசுரிக்கப்பட்டது)

Spiritual practice is not a Part time hobby but a Full time awareness of truth.

20. கடமையின் இலட்சியம் இந்து சமயத்திலிருந்து தோன்றியது

(அகில இலங்கை இந்து மாமன்றமும் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியற் கல்லூரியும் இணைந்து 17.07.2005 இல் நடாத்திய இந்து மாநாட்டில் யாழ். மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்னராசா ஆற்றிய ஆரம்ப உரை.)

இலங்கை சட்டக் கல்லூரியில் அர்ப்பணிப்புடன் விரிவுரையாற்றிய குருவும், இறுதிப் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்று வெளியேறியபின் குடியியல் சட்டத்தில் தன்விருப்பார்ந்த பண்போடு பயிற்ச்சியளித்தவரும், எனது அன்புக்கும், ஆழ்ந்த மதிப்பிற்கும் உரிய உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் க. வி. விக்கேனஸ்வரன் அவர்கள் தலைமையில் ஆரம்ப உரையை நிகழ்த்த கிடைத்த பாக்கியத்தையிட்டுப் பூரிப்படையும் அதே வேளையில் இச்சந்தர்ப்பத்தை எனக்கு வழங்கிய இந்த மகாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர்களுக்கு இதயபூர்வமான நன்றியையும் தெரிவிக்கிறேன்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் சமயங்கள் சமுதாயத்தில் கொண்டிருந்த பிடி தளர்ந்துள்ளமையை இன்று நாம் காணலாம். தீங்கு இழைப்பவர் மீது தடுப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காக தற்காலத்தில் சட்டம் சமயத்தின் இடத்தை பிடித்துக்கொண்டுள்ளது. பண்டைக்காலத்தவர்களின் கரடு முரடானதும் கடுமையானதுமான வெளித்தோற்றத்துடனும் கூட அவர்கள் இன்றைய தற்காலத்தவர்களை விட சமயத்தைத் தீவிரமாக கைக்கொண்டிருந்தனர்.

பண்டைய இந்துக்களிடையே வீரமும் வலிமையும் ஏற்றிப் போற்றப்பட்டதுடன் அகிம்சையும் அதே வகையில் அதி உத்தம சிறப்பியலாக உவந்து ஏற்கப்பட்டது. ஆயினும் மனிதப் பூரணத்துவம் இன்மையினாலேயே வன்முறையில் ஒத்திசைவு வளர்ச்சியுற்றதெனக் கருதப்பட்டது.

இந்து சமய நூல்கள் அகிம்சையை அதியுயர் சிறப்பியல்பாக நோக்கின. வலிமை குன்றிய மனித அல்லது மிருக உயிரினங்களுக்கு நோவையோ அல்லது துன்பத்தையோ ஏற்படுத்துவதில் இருந்து தவிர்த்துக்கொள்வதே அகிம்சையாகும். ஆயினும் அனைத்து சந்தர்ப்பங்களிலும் வலுப்பிரயோகத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்வதை இந்து சமய நூல்கள் வற்புறுத்தவில்லை. இந்து சமய நூல்கள் அகிம்சையை அதி உயர் கடமையெனவும், இலட்சியம் எனவும் புகழ்ந்துரைத்துள்ளதுடன், இக்கோட்பாட்டிலிருந்து பிறழ்வுறும் சந்தர்ப்பங்கள் அனுமதிக்கப்படலாம் எனவும் தெரிவித்துள்ளன. இலட்சியமற்ற சில சட்டங்களினாலும், சட்டக்கோவைகளினாலும், வழக்கங்களினாலும் ஆளப்பட்டு நாங்கள் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றோம் என்ற உண்மையை இந்து சமய மக்கள் அங்கீகரித்துள்ளனர். ஆகவே இராணுவ, பொலிஸ், சிறைப்பயன்பாட்டுக்கு விட்டுக்கொடுத்தேயாக வேண்டும். இலட்சியத்துடனும், எப்பொழுதும் அதை நோக்கிக் கடும் முயற்சி செய்தவாறும் நாம் வாழும் சமுதாயத்திலுள்ள அனைத்து மனிதர்கள் மீதும் அன்பு செலுத்தத்தூண்டும் வாழ்க்கையை நாம் வாழ முடியும். மனித இதயங்களின் திண்மையின் நிமித்தம் சட்டங்களையும், நிறுவனங்களையும் ஒப்பீட்டளவில்

நியாயப்படுத்தலை இந்து சமய நோக்கு அங்கீகரித்துள்ளது. அத்தகைய பூரணமற்ற உலகில் அப்பாவி வலுவற்றோரைப் பாதுகாக்கும் திட்டங்களையும் முறைகளையும் இந்துக்கள் ஐயமின்றி வகுத்துள்ளனர்.

இந்து மனச்சார்வையும் இலட்சியங்களையும் பிரதிபலிக்கும் பண்டைய இந்து இலக்கியத்திலும், இலங்கையின் வரலாற்றிலும் இருந்து ஒரு சில நிகழ்வுகளை குறிப்பிட்ட நான் விழைகின்றேன்.

போர் குறித்ததும் நியாயம் குறித்ததுமான பண்டைய இந்திய மனப்பான்மையை கச்சிதமாகப் பிரதிபலிக்கும் முக்கிய சம்பவமொன்று இராமாயணக் காவியத்தில் உண்டு. அதில் தனது அனைத்து ஆயுதங்களையும், தேர்ச்சாரதியையும், தேரையும் போர்க்களத்தில் இழந்த இலங்கை வேந்தனும் இராமனின் எதிரியுமான இராவணனின் தலைவிதியை இராமன் தீர்மானிக்க வேண்டியவனாகின்றான். போர் விதிகள் தனது எதிரியை உடனடியாக அவ்விடத்திலேயே அழிக்க இராமனை அனுமதித்தன. ஆயினும் இராமன் வேறு வகையில் சிந்தித்தான், “போரில் நியாயம் இருக்க வேண்டும், எனது எதிரியை என்னுடன் சமனிலையில் சமர்ப்பிய அனுமதிப்பது எனது கடமையாகும். போர்க் களத்திலேயே ஆயினும் போர் நிகழ்ந்து கொண்டு இருக்கும் சமயத்திலேயாயினும் கூட அவர் எத்துணை வலிமையும், ஆபத்தும் நிறைந்தவராயும் இருந்தாலும் கூட ஆயுதம் அற்ற ஒருவனுக்கு தீங்கு இழையாதிருத்தல் எனது கடப்பாடாகும்.” ஆகவே இராமன் சொல்கிறார், “பிராத்தி, இன்று சென்று, நாளை போரிட திரும்பி வா”, “இன்று போய் நாளை வா” என்ற தமிழ்ச் சொற்றொடர் பண்டைய இந்துக்களின் ஒழுக்க நெறிச் சாரத்தை எதிரொலிக்கின்றது.

அனுராதபுரத்திலிருந்து இலங்கைத்தீவு முழுவதையும் தொடர்ச்சியாக 44 ஆண்டுகளாக ஆட்சி செய்த இலங்கைத் தமிழ் வேந்தனான எல்லாளன் எழுபதாவது வயோதிப வயதைத் தாண்டிய வேளையில் தென் இலங்கையைச் சேர்ந்த சிற்றரசன் ஒருவரின் மகன் அவரைப் போரில் சந்திக்க முன் வந்தான். தான் தள்ளாத வயதுடையவரென்பதையும் தெற்கிலிருந்து வந்த இளவரசன் வலிமை மிகுந்ததும் பெரியதுமான யானைக்கு உரித்தானவனாய் இருந்தான் என்பதையும் தமிழ் வேந்தன் தெரிந்திருந்தான். ஆயினும் கூட தனது பிரஜைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் தனது இராச்சியத்தைச் சேர்ந்த அப்பாவி மக்களுக்குச் சொல்லொனா இடுக்கனைத் தரவல்ல போர் ஒன்றைத் தவிர்ப்பதற்குமாக தான் இறுதியில் தோல்வியைத் தழுவின ஆளுடன் நேருக்கு நேராகப் புரியும் சமரொன்றுக்கு இணங்கினான். எல்லாள மன்னனுக்கு ஒரு நினைவுச் சமாதியை நிறுவி அதனைக் கடந்து செல்பவர்கள் மரியாதை செலுத்த வேண்டுமெனவும் கட்டளையிட்டு எல்லாள மன்னனின் மாட்சிமையை அவரின் பரமவரியான துட்டகைமுனு பறை சாற்றியிருந்தான்.

அடுத்து தமிழர்களின் அற நூலான திருக்குறளிலிருந்து ஒரு குறள் பற்றிக் குறிப்பிட விழைகின்றேன். “மக்கியாவெள்ளி” என்பவர் “நோக்கம் மார்க்கங்களை நியாயப்படுத்தும்”

“End Justifying the Means” எனக்கூறிப் போந்துள்ளார். அவரைப் பொறுத்தவரை நன்றாக நிறைவுற்ற அனைத்துமே நன்றாம். நோக்கம் எய்தப் பெறுமாயின் கைக்கொள்ளப்பட்ட மார்க்கங்களைப் பற்றி அவர் அக்கறைப்பட்டாரல்லர். இக்கருத்துடனொருமித்த கருத்துடைய எம்மக்கள் தலைவர்கள் பலரிருந்துள்ளனர். நோக்கம் மார்க்கங்களை நியாயப்படுத்தவல்லது அல்ல என்றும், பயன்படுத்தப்பட்ட மார்க்கங்கள் தவறானவையாயின் நோக்கம் பெருமைக்குரியதல்ல என்றும் அசையாக் கருத்துக் கொண்டிருந்தார் தமிழ் மாமுனி திருவள்ளுவநாயனாரவர்கள். நேர்மையினக் கறைபடிந்த முயற்சியும் நேர்மையினமும் என்றுமே நற்பயன் பயக்கனவாம். வஞ்சகவழிகளால் வந்துற்ற செல்வச் செழுமையை விட புனிதரை வருத்தும் வறுமை பெரிதும் மேன்மையுடைத்தென்கிறார் திருவள்ளுவர். வினைத்தூய்மை பற்றிய அதிகாரத்திற் காணப்படும் 652ம் குறளையே நான் குறிப்பிட விழைகின்றேன். அது பின்வருமாறாகும்.

“என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை.”

புகழையும் நன்மையையும் தராத செயல்களை நாம் என்றுமே தவிர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டுமென்பதே இதன் பொருள் ஆகும். மகாத்மா காந்தி அடிகள் இப்போதனையை நம்பினார். பிரித்தானிய ஆட்சிக்கெதிரான தமது அறவழி யாத்திரையின் போது சாயுரி சாயுரா என்றநகரில் 1922ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாத்தில் அவர் பத்துஇலட்சத்துக்கும் அதிகமான மக்களுக்குக் கருத்துரை வழங்கினார். பிரித்தானிய பொலிஸார் அவ்வறவழி யாத்திரிகர்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொண்டனர். மனித அழிவுகளைப்பற்றி அலட்டிக்கொள்ளாது அந்த யாத்திரை அச்சமின்றியும் தலைதாழ்த்தாதும் தொடர்ந்தது. யாத்திரையின் சமாதான நோக்கங்களைப் பார்வையினின்றும் நழுவவிட்ட சில ஆர்ப்பாட்டக் காரர்கள் அருகிருந்தகோட்டைக்காவற் படைக்குத் தீயிட்டு, சில பொலிஸாரையும் கொன்றனர். இதனைக் கேள்வியுற்ற மகாத்மா காந்தி அடிகள் உடனடியாகவே யாத்திரையைக் கைவிட்டார். திரண்டிருந்த பெரும் மக்கட் கூட்டத்தின் மூலம் கோட்டைக் காவற்படை முழுவதையுமே அழித்தொழித்திருக்கலாம். காந்தி அடிகளின் தீர்மானப் பொருத்தம் குறித்து அவரிடம் வினவிய பொழுது அவர் “தவறான வழிகளால் நீங்கள் பெறுமதிமிக்க மாபெரும் பேரொன்றை அடையக்கூடும். ஆனால் அது விரும்பத்தக்கதல்ல நேர்மையை நாடுபவரின் கரங்கள் புனிதமாய் இருத்தல் வேண்டும். நோக்கம் மார்க்கங்களை நியாயப்படுத்த வல்லது என ஏற்றுக்கொள்ளவே முடியாது” என்றார்.

இந்துமத சட்டத்தொகுப்பு தொடர்பாக சர்வதேச சட்ட நீதிமன்ற நீதியரசர் சி.ஜி. வீரமந்திரி அவர்கள் கூற்றில் இருந்து ஒரு பகுதியை தருகின்றேன்.

“இன்று நாங்கள் சர்வதேச மானிட சட்டமென்று அழைப்பது சம்பந்தமாக “அவ் சபானிக்கு” முன்பான ஆயிரத்துக்குமதிக்கமான ஆண்டுகளில் வளமிக்க இந்துசட்டத்தொகுப்புகாணப்பட்டிருந்தது

சிறப்பாக மானிட சட்டம் சம்பந்தமாக அவைகளே மிக நுண்ணிய விதிகள் ஆகும். இவ்விதிகள் ஆயுத சமனிலைமை, சிறைப்பட்டோர்பாதுகாப்பு, சிறைப்பட்டமக்கள் பகுதிப்பாதுகாப்பு, பயிர்ப்பாதுகாப்பு போன்ற சுற்றுச்சூழல் கடமைகள் முதலான போர்க்காலத்தில் நடாத்தப்படும் துறைகள் போன்ற விடயங்கள் அவ்விதிகள் தொடர்பானவையாகும். இவைகளே சர்வதேசமானிட சட்டச்சாரம்.

தற்கால சர்வதேச சட்டத்துக்கு அத்தகைய படிப்பினைகளின் யதார்த்த பெறுமதி சம்பந்தமாகச் சில கருத்தை உங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக ஒரு உதாரணத்தைத் தருகின்றேன். அன்று ஆயுதங்களின் சட்டபூர்வமான செல்லுபடித்தன்மை சம்பந்தமாக பொதுச்சபை சர்வதேச சட்ட நீதிமன்றிடமிருந்து அபிப்பிராயம் கோரியிருந்த வேளை இந்திய பெருங்காப்பியங்களான இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியவற்றை மேற்கோள்காட்டி நான் எனது மறுப்புக்கருத்துக்கு மீள்வலுவூட்டக்கூடிய வனாயிருந்தேன். அதீத அழிவுகளை ஏற்படுத்தும் ஆயுதங்கள் போரின் நோக்கத்தை விஞ்சிச் செல்கின்றனவாதலின் போரில் அவைகளின் பிரயோகம் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளதென அவ்விரு பெருங்காப்பியங்களிலும் மிகத்தொட்டத்தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. உங்களின் எதிரியைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்த பின்னர் அவருடன் சமாதானமாக வாழ்வதே போரின் நோக்கமல்லாது எதிரியை முற்றாக அழித்தொழித்தலன்று. தற்கால மானிட சட்டத்திற்கு இது எத்துணை பெறுமதிமிக்க உள்ளார்ந்த கருத்தன்றோ”. என்றார்.

இந்நிகழ்வுகளின் பின்னணியை நாங்கள் பரிசீலிப்போமாயின் இந்து இலட்சியங்களைப் பெருமளவுக்கு உய்த்துரைக்கக் கூடியவர்களாயிருப்போம்.

கீழைத்தேச இலட்சியம் “தர்மம்” என்ற சொல்லில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கில மொழியில் பொருத்தமான சொல்லொன்று இல்லாமையினால் இது கடமை (Duty) என மொழிபெயர்க்கப்படலாம். கடமையின் இலட்சியம் இந்து சமயத்திலிருந்து தோன்றிற்று. இந்து சமயத்தின் அடிப்படைப் போதனை ஒற்றுமையாகும். இந்துக்களுக்கு ஒரேயொரு பரம்பொருளுண்டு. அத்தனிப்பரம்பொருளிலேயே அனைத்து உயிரினங்களும் அடங்குகின்றன. ஒன்றோடொன்றுடனான தொடர்பையும் தனிப்பொருள் ஒன்றுடனான ஒவ்வொரு அணுவின் தொடர்பையும் தற்கால அறிவியலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. தோற்றங்கள் எவ்வகையில் மாற்றமுறினும், வடிவங்கள் எவ்வாறு வேறுபடினும் அவைகள் ஒரே அடி மரத்தின் கிளைகளேயாம். “அனைத்து உயிரினங்களும் என்னிலேயே மூலங்களையுடையன” என்றார் கிருஷ்ண பரமாத்மா. இப்பார்வையிலிருந்தே ஒரு முழுமையின் அங்கமே மனிதனென்ற நம்பிக்கை ஆரம்பமாயிற்று. அவன் தனிமைப் படுத்தப்படவில்லை. அவன் சுதந்திரமாகவில்லை. பரந்து விரிந்த, ஒன்றுடனொன்றிணைந்த, ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்ற ஒழுங்கமைப்பில் அவன் ஒரு பகுதியாவன். அவன் சுதந்திரமாகப் பிறந்திலன். எண்ணற்ற கடப்பாடுகளுக்குள் அவன் பிறந்துள்ளான்.

எனவே, மனிதன் கடமையுள்ளவன், மனிதன் அவனின் அனைத்துக் கடப்பாடுகளையும் அடையாளங்கண்டுள்ளான். சுதந்திரமான ஒருவகையல்லாது பெரும் முழுமையொன்றின்

ஒரு பகுதியாகவே வாழ்சின்றான் - என்பது இந்து இலட்சியமாக இருந்தது. “எனது உரிமைகள் யாவை?” என்பதிலும் பார்க்க “எனது கடமைகள் யாவை?” என அவன் அடிக்கடி வினவினான். பண்டைய இந்தியாவில் ஆளும் வகுப்பினரான சத்திரியர்களின் பாட விதானத்தில் இக்கடமைகள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன.

அரசனொருவன் தனது இன்பத்துக்கும் புகழுக்குமல்லாது பிறருக்காகவே நியமிக்கப்படுகின்றானாதலின் தனது கடமையைச் செய்யாத அரசனொருவன் உண்மையிலேயே அரசனாகான் என மகாபாரத்தில் உதிஷ்டிரனால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இராமாயணத்தையும் மகாபாரதத்தையும் தவிர “கௌடில்யனின்” அர்த்தசாஸ்திரமும் மனுவின் தர்மசாஸ்திரமும் அதிகாரத்திலுள்ள மனிதர்கள் கடைப்பிடித்தொழுக வேண்டியதும் நிறைவேற்ற வேண்டியதுமான கடமைகளின் தன்மையால் நிறைந்து நிரம்பியுள்ளன.

இவ்வாறே இராமன் இராவணனைப் போர்க்களத்திலிருந்து அகன்று மறுநாள் புத்துணர்வுடன் மீளுமாறு கேட்டுக்கொண்டபொழுது அவன் தனது கடமையைச் செய்துள்ளான். எல்லாள் தனது பிரஜைகள் அனைவரையும் போரில் ஈடுபடுத்த விரும்பாத பொழுது அவன் தனது பிரஜைகளுக்கான தனது கடமையைச் செய்துள்ளான். “மார்க்கங்களை நோக்கம் நியாயப்படுத்தும்” என்ற தத்துவத்தை மகாத்மாகாந்தி ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த பொழுது அவர் அனைத்து மனிதர்களினதும் ஒருவரினொருவருடனான தொடர்பைத் தெரிந்திருந்தார். ஆகவே, சரியான நோக்கங்களை எய்துவதற்கு தவறான மார்க்கங்களைத் தவிர்க்கும் அத்தியாவசியம் இருந்தது. தனது தார்மீகக் கடப்பாடுகளை காந்தி தெரிவித்திருந்தார்.

எனவே பண்பாடு அடைந்த அறிஞர்களைக் கொண்ட இக் கூட்டத்தில் காட்டப்பட்ட ஆர்வத்தையும், கடமை உணர்வையும் மக்களிடையே ஏற்படுத்தும் அத்தியாவசியம் பற்றி பரிசீலிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றேன். அதன்மூலம் மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இடையிலான தொடர்புக்குரிய சிறந்த புரிந்துணர்வுகளுக்கு வழிவகுக்கும். மக்களிடையே நிலவும் தீவிர தனித்துவமான பிரிவுச் சிந்தனை உணர்வுகளை தணிக்கவும் வழி ஏற்படும். இதன் பயனாக மக்கள் இடையேயுள்ள முரண்பாடுகள் தீர்வுற்று உரசலும் தப்பு எண்ணமும் உள்ள வர்க்கத்தினரை மீள இணங்க வைக்க வாய்ப்பு ஏற்படும்.

-முற்றும்-

(18/07/2005 ஆம் திகதிய உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

21. ஆரோக்கியத்தில் ஆன்மீகத்தின் பங்கு

(யாழ் பல்கலைக்கழக கைலாசபதி அரங்கில் உள மருத்துவத்துறை உலக உளநல நாள் நிகழ்வு 10.10.2008 இல் நடைபெற்ற போது பிரதமவிருந்தினராக யாழ் மாவட்ட நீதிபதி இ.த.விக்னராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

மனித வாழ்க்கை என்பது வெறும் பிறப்பு, இறப்பு என்ற காலச் சக்கரத்திற்குள் மட்டும் அடங்கும் ஒன்றல்ல. அதற்கு இதைவிட ஆழமான விசாலமான, கருத்து உள்ளது. ஒரு பிறப்பு - இறப்பு எனும் சக்கரத்தினுள் அறியவேண்டியதும், ஆற்றவேண்டியதும், அமைய வேண்டியதும் பல உள. ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் ஆனந்தமாகவும் அமைதியாகவுமே வாழ விரும்புகின்றான். அமைதி, ஆனந்தம் இவ்விரண்டும் ஒருவருடைய மனோநிலையே. அதனால் அவ்விரண்டு நிலைக்கும் வெவ்வேறு மனிதர் வெவ்வேறு வரைவிலக்கணம் கொடுக்கலாம். இருந்தபோதும் சமய தத்துவங்களின் விளக்கத்தில் மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள், மோட்சம், நிர்வாண, விடுதலை, பேரானந்தம், பரமானந்தம் போன்ற கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. இக்கருத்துக்கள் யாவும் ஒன்றையே குறிக்கின்றன. இந்த இறுதி நிலையே உண்மையான சுகநிலை எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

1948 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்தின் யாப்பு அமுலுக்கு வந்த சமயம் ஆரோக்கியத்திற்கு ஒரு வரைவிலக்கணம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அது யாதெனில், 'ஆரோக்கியம் என்பது முழுமையான உடல், உள சமூக நலனை உடைய நிலையே என்றும், அன்றி அது வெறும் நோயற்ற, தளர்வு அற்ற நிலை அல்ல என்பதுமேயாகும்.'

இவ்வரைவிலக்கணத்தில் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் இது மனிதனுடைய மூன்று பரிமாணங்களையே கருத்திற் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவையாவன உடல், உள்ளம், மற்றது சமூகத்தில் மனிதனின் நிலை. அதற்குக் காரணம் இவ்வரைவிலக்கணம் வரைந்தவர்களின் கருத்திலே மனிதன் உடலும் உள்ளமும் சேர்ந்த, ஒரு சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற ஒரு மிருகம் என்ற அறிவு மட்டும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் மனிதன் வெறும் உடல், உள்ளம் மட்டுமல்ல, அவன் உடல், உள்ளம், ஆன்மா என்ற மூன்றினதும் ஒத்திசைவுள்ள திரட்சியே என்ற உண்மையை விளக்குவது மிக முக்கியம். உடல் என்பது உணவினால் உருவாக்கப் பட்டது. அது தன் நிறைவு அற்றது. அதற்குத் தன்னைப்பற்றிய அறிவோ, உணர்வோ கிடையாது. உணர்தலுக்கு அது வெறும் கருவியாகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. உயிரின் ஆதாரமான வாயு அதை வியாபிக்கும் போது அது தானும் உயிருள்ள ஒன்றுபோல் தனது தொழில்களைச் செய்கிறது. ஆகையினால் மனிதன் தன்னை உடலோடு மட்டும் சம்பந்தப்படுத்தி அதன் நலனை மட்டும் பேணுவது தவறு. இருந்தபோதும் உடலை எப்போதும் ஆரோக்கியமான நிலையில் வைத்திருப்பது மிக முக்கியம். ஏனென்றால் உடல் நலமற்ற நிலையில் அமைதியும் ஆனந்தத்தைக் காண்பது சாதாரண மக்களுக்கு முடியாத ஒன்று.

வரைவிலக்கணத்தின் இரண்டாவது பரிமாணமாகிய உளநலன் என்பது மனத்தின் ஒரு மனநிலையைக் குறிக்கின்றது. மனம் என்றால் என்ன? அதன் வடிவம் என்ன? மனித உடலினுள் அது எங்கே இருக்கின்றது. இவ்வாறான கேள்விகளுக்கு விடை காண்பதும் கடினம். இக்காரணத்தினால் அதற்குப் பல விளக்கங்களும் வரைவிலக்கணங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனம் என்பது சிந்தனைகளின் கட்டு என்றும் அவைகளின் கொத்து என்றும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. அகராதியைப் புரட்டினால் அங்கே மனத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விளக்கம் யாதெனில், மனம் என்பது ஒரு மனிதன் நினைப்பதற்கும் உணர்வதற்கும் அவன் உள்ளே இருக்கும் ஒன்று என ஒரு தெளிவற்ற விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஜோன் மில்லன் தனது 'பறையிஸ் லொஸ்ட்' என்ற ஆங்கில நூலில் மனம் தனது நிலையில் நரகத்தைச் சொர்க்கமாகவும், சொர்க்கத்தை நரகமாகவும் ஆக்கும் ஆற்றல் உடைய ஒன்று என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபா மனத்தை விளக்கும் போது அதை 'தேள்கொட்டிப் பைத்தியம் பிடித்த ஒரு குரங்கிற்கு ஒப்பிடலாம்' எனக் கூறினார். மனம் என்பது ஒரு குரங்கைப்போல் எந்நேரமும் அங்குமிங்கும் தாவி அலைந்து கொண்டிருக்கும். அதேவேளை மனம்தான், ஒரு மனிதன் வெளி உலகில் உள்ளவற்றை அறிவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு கருவியாகவும் அமைந்துள்ளது. வெளி உலகச் செய்திகள் ஐம்புலன்களினூடாகச் சென்று மனதைத் தாக்கும் போது அவை அம்மனதில் அநேகமான கிளர்ச்சிகளையும் சலனங்களையும் உண்டாக்குகின்றன. இதனால் அமைதியும் ஆனந்தமும் கலைக்கப்பட்டு ஆரோக்கியமற்ற நிலை உருவாகின்றது. ஆகையினால் மனோநிலையினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பவன் மட்டும் சுகயீனன் என்றும், மனநோய் இல்லாத எல்லாருமே ஆரோக்கியமாய் இருப்பவர்கள் என்றும் கணிக்க முடியாது. மனநோயற்ற நிலையிலும் மனம் எந்நேரமும் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதனால், அமைதியும் ஆனந்தமும் குலைவதோடு அல்லாமல் தொடர்ச்சியாக ஏற்படும் இச்சஞ்சலங்களினால் உடல் நோய்களும் ஏற்பட இடமுண்டு. இதன் காரணத்தினால் உள நலத்தைப் பேணுவது மிக முக்கியமாகின்றது.

ஆரோக்கியத்தின் மூன்றாவது பரிமாணமாகிய சமூக நலனைப் பற்றிப் பார்ப்போம். இது மனிதன் ஏனையோருடனும் தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களுடனும் எப்படிப் பரஸ்பரம் நடந்துகொள்கிறான் என்பதைத் தழுவினது. மனிதன் சமுதாயத்தின் ஓர் அம்சம். அவனுடைய வாழ்க்கைக்குக் குடும்பம், நண்பர்கள், குழுக்கள், கூட்டங்கள், பரிமாற்றம், பகிர்ந்துகொள்ளல் போன்ற யாவும் தேவைப்படுகின்றன. மனிதன் தனது சொந்த வாழ்க்கையிலும் சுற்றாடலிலும் ஒரு ஒழுங்கினை, உறுதிப்பாட்டினை, ஒருமைப்பாட்டினை ஏற்படுத்துவதற்கு தனது கூர்ப்பின் பரிமாணத்தில் பல விழுமியங்களையும் மேம்பாட்டு மறைகளையும், ஸ்தாபனங்களையும் கட்டி எழுப்பி இருக்கிறான். இவை யாவும் ஒரு பக்கத்தில் அவனுக்கு உறுதுணையாக இருக்கின்றபோதிலும், மறுபக்கத்தில் பல இன்னல்களையும் முரண்பாடுகளையும் ஏற்படுத்திப் பலவகையிலும் அவன் மனதில் குழப்பங்களையும் உருவாக்கி ஆசை, பயம், கோபம்,

வெறுப்பு, சோகம் முதலிய குணங்களுக்கும் அவனை ஆளாக்கிவிடுகின்றன. மேலும் அவனுடைய அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் குலைத்து பல நோய்களையும் உண்டுபண்ணுகின்றன. ஆகையினால் சமுதாய மிருகமான மனிதன், சமூகத்தில் தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களுடைய நலனையும் கருத்திற் கொண்டு அவற்றைப் பேணி நடப்பது முக்கியம். அப்போதுதான் அவனால் உள்ளும் புறமும் ஒருமைப்பாட்டினைக் காண முடியும்.

1978ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் நடைபெற்ற உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்தின் நிர்வாகக் குழுவின் கூட்டத்தில் இந்தியாவைச் சேர்ந்த **கலாநிதி D.பிஸ்ட்** என்பவர் உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்தால் ஆரோக்கியத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட வரைவிலக்கணமாகிய உடல் நலம், உளநலம், சமூகநலம் என்பது மிருகங்களுக்கும் பொருந்தும் என்றும், ஆகையினால் இதன்படி மனிதனுடைய நிலைமை மிருகத்தின் நிலையிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல என்றும் இவ் வரைவிலக்கணத்திலுள்ள குறைபாட்டினை எடுத்து விபரித்தார். அவர் மேலும் கூறியதாவது ஓர் ஓநாய்க் கூட்டத்தை மனிதனுடன் ஒப்பிடும்போது அவைகளும் உடல் பலமுள்ளவைகளாகவும், எப்போதும் விழிப்புடன் இருப்பவை என்றும் அவைகள், அவைகளின் கூட்டத்தில் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைக்கப்பட்டு ஒற்றுமையாக வாழ்கின்றன என்றும், அதன் காரணத்தினால் வரைவிலக்கணத்தின்படி அவைகள் ஆரோக்கியமாய் இருக்கின்றன என்றும் வாதாடினார். ஆனால் மனிதனுடைய இயற்கைக் கூப்பின் வளர்ச்சியினது தேவைகளின்படி அவன் மிருகத்திலும் பார்க்க பல வகையிலும் வேறுபட்டு இருப்பதை நாம் அறிவோம். ஆகையினால் மனிதனுடைய ஆரோக்கியநிலை, சுகநிலை, வெறும் உடல்நல, உளநல, சமூகநலனோடு மட்டுமன்றி அதற்கும் மேலாக ஒரு நுட்பமான ஏதோ ஒன்றில் தங்கியிருக்கின்றது என்பது புலனாகிறது. பரந்த நோக்கில் மனிதனுடைய ஆரோக்கிய நிலை மனித விழுமியங்கள், மேம்பாடுகளுடன் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதாயும், அவனது வாழ்க்கையின் எதிர்பார்ப்புகளையும் நோக்குகின்றன என்றும் உள்ளடக்கியதாகவும் இருப்பது தெளிவாகின்றது. **கலாநிதி பிஸ்டின்** வாதத்தின்படி மனிதன் மிருகத்தினின்று வேறுபடுவதற்கு, மேம்படுவதற்குக் காரணியாக எது உள்ளதோ அதுவே ஆன்மீகம் என்று புராதன சிந்தனைகளையும், கோட்பாடுகளையும் மேற்கோள்காட்டி அவர் நியாயப்படுத்தினார்.

ஆகையினால் மனிதனை வெறும் உடலும், உள்ளமும் கொண்ட ஒரு ஸ்தூலப் பிராணியாக மட்டும் கருதுவது தவறு. மனிதனை முழுமையாக நோக்கும்போது அவன் உடல், உயிர், உள்ளம், ஆத்மா போன்ற பகுதிகளின் ஒன்றிணைப்பு என்றே கருத வேண்டும். இந்த ஒன்றிணைந்த முழுமை அணுகுமுறையிலே ஆரோக்கியத்தையும் நோக்குவது அவசியம். அப்படி நோக்கும்போது ஆரோக்கியத்தின் வரைவிலக்கணத்தில் உடல்நல, உளநல, சமூக நலத்துடன், ஆன்மீக நலனும் சேர்க்கப்பட வேண்டியது தவிர்க்க முடியாத தேவையாகின்றது. ஆன்மீகம் ஆத்மாவைத் தழுவினது. ஆத்மா என்றால் என்ன? ஆத்மாவை உயிர் என்றும், பிராணம் என்றும் தெய்வீகப் பொறி என்றும் பலவிதமாக விளக்கலாம். சிலர் அதை மனத்திற்கு

ஒப்பிடுகின்றனர். அது தவறு. ஆத்மா மனதைவிட மிக உயர்ந்த நிலையிலுள்ள பிரக்ஞை / உணர்வு (Consciousness) என்பது ஸ்ரீ அரவிந்தரின் கருத்து. ஆத்மா தூய்மையானது, தெய்வீகமானது, எப்பொழுதும் ஆனந்த நிலையிலுள்ளது என வேதங்கள் கூறுகின்றன. புலன்களினூடாக உட்செல்லும் வெளி உலகச் செய்திகளும் அவற்றால் நாம் பெறும் தற்காலிக சுகபோக அனுபவங்களும் முன்பு பெற்ற அனுபவங்களை மீண்டும் மீண்டும் அனுபவிக்க வேண்டி எமது அடிமனதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக எழுந்து எமது விழிப்பு நிலையில் செயற்படும் உணர்வு மனதைத் தாக்கும் உந்தும் ஆசைகளும் 'நாம் எமது' ஆத்துமாவின் புனித தத்துவத்தை, சக்தியை, பிரகாசத்தை உணரமுடியாமல் உரு திரைபோட்டு மறைப்பதுபோல் மறைத்து விடுகின்றன. இத்திரையை அகற்றுவதற்கு எமது ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தி அகங்காரத்தை முழுமையாக நீக்குவது முக்கியம். அதற்கு ஏதுவாக அமைவது ஆன்மீக சாதனங்கள். ஆன்மீக சாதனைகள் எமது உள்ளத்தில் தூய சிந்தனைகளைத் தூண்டிவிடும். தூய சிந்தனைகள் எமது உள்ளத்தை நிரப்பும்போது தூய அன்பு, பக்தி, நன்னடத்தை தன்னலமற்ற சேவை மனப்பான்மை, இன்னா செய்யாமை, அகிம்சை போன்ற நற்குணங்களும், நற்செயல்களும் எமது வாழ்க்கையில் மேம்படும். நல்ல சிந்தனைகள், நல்ல சொற்கள், நல்ல செயல்கள், இவற்றின் ஒன்றிணைப்பு ஒருமைப்பாடு ஆன்மீக நலனுக்கு எம்மை வழிநடத்தும்.

ஆன்மீகம் அனுபவித்து அறியவேண்டியதொன்று, கேட்பதாலும், படிப்பதாலும் விளங்கக் கூடியதொன்றல்ல. அதுபோலவே ஆத்மாவும். மனிதன் இயற்கையாகவே தெய்வீகமானவன். தெய்வீகம் தூய்மையானது. மனிதனிடத்தில், தெய்வீகம் மனச்சாட்சி மூலமாக அன்பின் வடிவில் பிரகாசிக்கின்றது. அன்பு வெறும் உணர்ச்சியல்ல. அது ஒரு பலம் வாய்ந்த தெய்வ சக்தி. நல்ல சிந்தனைகள், நல்ல செயல்கள், நல்ல சொற்கள், நல்ல உணர்வுகள், தெளிவான விளக்கங்கள் யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக இருப்பது இந்த அன்புதான். அன்பு சிந்தனையில் சத்தியமாகவும், செயலில் தர்மமாகவும், உணர்வில் சாந்தியாகவும், விளக்கத்தில் அகிம்சையாகவும் ஆகிறது. சத்தியம், தர்மம், சாந்தி, அகிம்சை இவற்றுடன் இவை நான்கிற்கும் அடிப்படையாக, ஆணிவேராக உள்ளோடியாக விளங்கும் அன்பு ஆகிய ஐந்து மனித மேம்பாடுகளையும் எமது நாளாந்த வாழ்க்கையில் கடைப் பிடிப்பதன் மூலம் நாம் ஆன்மீக நலனைப் பெற முடியும். இந்த ஐந்து மனித மேம்பாடுகளில் அன்புதான் மற்றவைகளுக்கு ஆதார சுருதியாக விளங்குகின்றது. அன்பு வெறும் உணர்வல்ல. உடன்பாடற்ற எதிர்மறைச் சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும் மன அழுத்தத்தை (Stress) கொடுக்கின்றன. தீய எண்ணங்கள் மனத்திலிருந்து வெளியேறும்போது அவை மீண்டும் எம்மைக் கூடிய சக்தியுடன் தாக்குகின்றன. இதனால் நாம் ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கு தீய எதிர்மறைச் சிந்தனைகளைத் தவிர்ப்பது மிக முக்கியம்.

தீய எண்ணங்களை அகற்றுவதற்கு ஏழு சாதனைகளைக் குறிப்பிடலாம். அவையாவன இறை நம்பிக்கை, நாமஸ் கரணம், அல்லது நாம சங்கீர்த்தனம், சத்சங்கம், நல்லோர் உறவு,

சுயநலமற்ற அன்பு, தன்னலமற்ற சேவை, தியானம், இவையாவும் சக்திவாய்ந்த உடன்பாடான சிந்தனைகளை (*Positive Thoughts*) தூண்டி எல்லோருக்கும் (விரோதிகள் உட்பட) அன்பு அவைகளைப் பரப்பச் செய்யும். மேலும் இவை மனச்சோர்வு, அதைரியத்தைத் தடுத்து உடல் நலத்தையும் உள நலத்தையும் ஏற்படுத்தி ஆரோக்கிய வாழ்க்கைக்கு வழிவகுக்கின்றன. மனிதனிடம் சிந்தனை, சொல் செயல் மூன்றினதும் ஒற்றுமை (*Harmony*) இருப்பின் அவன் உள்ளும் புறமும் ஆரோக்கியத்துடன் வாழ முடியும். இவற்றின் ஒருமைப்பாடு இல்லையெல் அந்நிலை சுகயீனத்தைக் கொடுக்கும்.

இதுவரை விபரிக்கப்பட்ட விடயங்களிலிருந்து ஒரு மனிதனை முழுமையாகக் கவனிக்கும் போது அவனுக்கு உடல்நலம், உளநலம், சமூகநலம் மட்டும் இருந்தால் போதாது, அவனுடைய ஆரோக்கிய நிலைக்கு ஆன்மீக நலனும் மிக முக்கியம் என்பது விளங்குகின்றது. ஆரோக்கியத்தால் நான்கு பரிமாணங்களையும் நாம் பிரித்து ஒவ்வொன்றாக விபரித்த போதும் ஒவ்வொரு பரிமாணமும் மற்றைய மூன்று பரிமாணங்களையும் சார்ந்து இருப்பதாகவும், அவற்றின் மேல் செல்வாக்கு உடையதாக இருப்பதாகவும், விளங்குவது மிக முக்கியம். உதாரணம் மனச்சோர்வு (*Depression*) உள்ள ஒருவனிடம் இம்மனநோய் காரணமாக, பசியின்மை, நித்திரையின்மை, நிறைகுறைதல், தலைமயிர் உதிர்த்தல், குடும்பத்திலிருப்பவர்களுடமிருந்தும் சமுதாயத்திலிருந்தும் வேறுபட்டு இருக்கும் நிலை முதலியனவற்றைக் காணலாம்.

ஆரோக்கியத்தின் நான்கு பரிமாணங்களில் ஒன்று பாதிக்கப்படும் போது மற்றைய பரிமாணங்களும் பாதிக்கப்படும் என்பது இவ்வுதாரணத்திலிருந்து தெளிவாகின்றது. அதேவேளை ஒருவன் தனது ஆன்மீக நலனை விருத்தி செய்தால், அவன் உடல், உள, சமூக நலன்களைப் பெற்று ஆரோக்கியமான வாழ்வு வாழ முடியும்.

ஆரோக்கியத்தில் ஆன்மீகத்தின் பங்கையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் ஓரளவு விளங்கிய நாம் ஆன்மீக நலனை எவ்வாறு விருத்திசெய்ய முடியும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது. இதற்கு முதலில் மனிதன் தெய்வீகமானவன் என்ற உண்மையையும் இதன் காரணத்தினால் முன்பு கூறப்பட்ட அடிப்படை மனித மேம்பாடுகளான சத்தியம், தர்மம், சாந்தி, பிரேமை, அகிம்சை ஆகியன இயற்கையாகவே அவனிடத்தில் அமைந்திருக்கின்றன என்ற உண்மையும் விளங்குவது முக்கியம். இம்மனித மேம்பாடுகளை எமது நாளாந்த வாழ்க்கையில் மிளிரச் செய்வதன் மூலம் எம்முள் உறைந்திருக்கும் மறைந்திருக்கும் தெய்வீகத்தை வெளிக்கொணர முடியும்.

மனித மேம்பாடுகளை நாளாந்த வாழ்க்கையிற் கடைப்பிடிப்பது முடியாத காரியமல்ல என்றாலும், தற்காலச் சூழ்நிலையில் இது மிகவும் கடினமானது எனப்பலர் அபிப்பிராயப்படலாம். அதற்குக் காரணம் ஆன்மீகம் அறுபதிற்குப்பின், அனுபவிப்போம் என்ற மூடநம்பிக்கையும்

ஆன்மீகம் வேறு, சாதாரண வாழ்க்கை வேறு என்ற அறியாமையும் என்று கூறலாம்.

ஆன்மீக சாதனைகளில் முதலில் கவனிக்க வேண்டியது தூய்மையே! தெய்வீகம் (*Purity is Divinity*) சிந்தனையில் தூய்மை, வாக்கில் தூய்மை, செயலில் தூய்மை, குடும்ப வாழ்க்கையில் தூய்மை, தொழில் செய்யும் இடத்தில் தூய்மை, காண்பவற்றில் தூய்மை, கேட்பவற்றில் தூய்மை, உண்பவற்றில் தூய்மை, படிப்பவற்றில் தூய்மை, சேவையில் தூய்மை, சாதனையில் தூய்மை, தூய்மையே ஆரோக்கியத்திற்கு வழி.

அடுத்து சிறு பிள்ளைகள் முதல் முதியோர் வரை நாளாந்த வாழ்க்கையில் செய்யக்கூடிய ஆன்மீகப் பயிற்சிகள், சாதனைகள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

1. நாளாந்தம் தவறாத இறைவழிபாடு.
2. ஆலய தரிசனம், பண்ணிசை, பஜனையில் கலந்துகொள்ளல்.
3. வாரத்தில் ஒருமுறையாதல் குடும்ப அங்கத்தவர், யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து பிரார்த்தனை.
4. தன்னலமற்ற சேவை
5. சமய ஆன்மீக நூல்களைத் தவறாது படித்தல்.
6. எல்லோரிடமும் மென்மையாகவும் அன்பாகவும் பேசுதல்.
7. ஆசைக்கு வரம்பு
8. யோகாசனம்

தன்னலமற்ற சேவை அகங்காரத்தை அழிப்பதற்கும் சுயநலமற்ற அன்பை வளர்ப்பதற்கும் மனத்திருப்பியை ஏற்படுத்துவதற்கும், சிறந்த சாதனையாகும். பலனை எதிர்பாராது செய்யும் மானிட சேவை, மாதவ சேவையாகின்றது. அத்தோடு அது அன்பு, புரிந்துணர்வு, புலனடக்கம், இதயத்தூய்மை, நல்ல மனப்பாங்கு முதலியவற்றை வளர்க்க உதவுகின்றது. சேவையால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியும் ஆனந்தமும் பலநோய்களைக் குணப்படுத்தும் ஆற்றலுள்ளனவாக அமைகின்றன. தன்னலமற்ற சேவை எம்முள்ளிருக்கும் தெய்வீகத்தை வெளிக்கொணரக்கூடிய சிறந்த ஆன்மீக சாதனை.

ஆசை 'நான்', 'எனது' என்ற உணர்வினைக் கிளப்புவதால் அது என்னை மற்றவர் களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்துகின்றது. இத்தனிமைப்படுத்தல் வேற்றுமைகளையும் பிரிவினைகளையும் ஏற்படுத்துகின்றது. இதனால் மனதில் முரண்பாடு (*Conflict*) தோன்றுகிறது. இது மனதில் சஞ்சலத்தையும் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்துவதால் மன அழுத்தம், அமைதியற்ற நிலையையும் தோற்றுவிக்கின்றது.

நிறைவேறாத ஆசைகள் ஏமாற்றத்தையும், மனச்சோர்வு (*Depression*) கோபம், விரோதம், வெறுப்பு, ஹிம்சை முதலிய நிலைகளையும் ஏற்படுத்தி, மன அழுத்தம் அமைதியின்மை போன்ற நிலைகளுக்குத் தள்ளுகின்றன.

நான் விரும்புவது அமைதி என்ற கூற்றில் நான் என்ற அகங்காரத்தையும், விரும்புவது என்ற ஆசைகளையும் அகற்றிவிட்டால் எஞ்சுவது அமைதியே. இக்காரணங்களால் ஆசைக்கு வரம்பு கட்டுவது அவசியமாகின்றது.

ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முதற்படிகளாகப் பணத்தை, உணவை, நேரத்தை, சக்தியை, அறிவை வீணாக்காது வாழப்பழக வேண்டும். இதுமிகவும் சுலபமான, எல்லோராலும் பயிற்சிக்கக் கூடிய மிகுந்த பயன்தரக்கூடிய சாதனை முறையாக அமைகின்றது.

(12/10/2008 ஆம் திகதிய உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

22. தனித்துவமானபிரிவுச் சிந்தனை உணர்வுகளை தணிக்க வேண்டும்

(கொக்குவில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வித்தியாசாலை நிறுவுநர் சிலை திறப்பு விழாவில் பிரதம அதிதியாக கௌரவ மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்கராசா அவர்கள் 15.07.2005இல் ஆற்றிய உரை)

யாழ்ப்பாண கொக்குவில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வித்தியாசாலை நிறுவுனர் அமரர் இராசையா தம்பித்துரை அவர்களின் சிலை திறப்பு விழாவுக்கு என்னை பிரதம அதிதியாக அழைத்தமைக்கு இவ்விழா அமைப்பாளர்களுக்கு நன்றி செலுத்தும் அதே வேளையில் இரு காரணங்களால் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

முதலாவதாக, அமரர் இராசையா தம்பித்துரை அவர்கள் தபால் அதிபராக கடமையாற்றி கொக்குவில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வித்தியாசாலையை நிறுவுவதற்கு அரும்பாடுபட்டது போலவே எனது தந்தையாரும் தபால் அதிபராக கடமையாற்றி 1876இல் கனகரத்தின முதலியாரால் சுழிபுரத்தில் ஆரம்பித்த ஆங்கிலப்பாடசாலை 1940களில் கனகரத்தினம் முதலியாரின் வம்சாவழியில் வந்த எனது தந்தையாரால் குறித்த பாடசாலை நிர்வகிக்கப்பட்டது. 1892இல் வெளி வந்த இந்து சாசனத்தின் ஒரு இதழில் இப்பாடசாலை அரசு உதவிகளுக்கு அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற முதல் இந்து பாடசாலையும் இதுவே என்பதுடன், இது இன்று சுழிபுரம் அரசினர் விக்ரோறியாக் கல்லூரி என்ற நாமத்துடன் சிறப்பாக இயங்குகின்றது.

இரண்டாவது காரணம், இவ்விரு பாடசாலைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கால கட்டத்தில் இலங்கையில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நடை பெற்றுக்கொண்டு இருந்த அந்த காலத்தில் ஐரோப்பாவில் இருந்தும், அமெரிக்காவில் இருந்தும் புரட்டஸ்தாந்து மதகுருமார் பெருமளவில் இங்கே வந்து இலங்கை மக்களுக்கு கல்வி அறிவு ஊட்டுவதில் பெரும் அக்கறை காட்டினார்கள். இதற்காக பல கல்வி நிலையங்களும் அமைத்தனர். இவர்களுடைய உண்மையான நோக்கம், மாணவர்கள் மூலம் மக்களை மதம் மாற்றுவதேயென்பது உணரப்பட்டு இருந்தது. இதனால் ஆறுமுக நாவலர் சைவ மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார். மிசனரிமாரின் மதப்பரம்பல் வேகத்தை பெருமளவு தணித்து தமிழர் மத்தியில் சைவப்பாரம்பரியத்தை நிலை நாட்டினர். ஆறுமுக நாவலர் வெஸ்லியன் பாடசாலையில் கல்வி கற்று அங்கு சில காலம் ஆசிரியராக பணியாற்றியமையால் கிறிஸ்தவ சமயத்தை பரப்ப மிசனரிமார் உபயோகித்த முறைகளை நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆதலினால் அதே முறைகளை கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுதலைத் தடுத்து சைவ சமய மக்கள் தங்கள் பண்பாட்டின் சிறப்பினை உணர வைப்பதற்கு பின்பற்றினார்.

1833க்கு பின்னர் ஆங்கில கல்வி பெற கிறிஸ்தவ கல்வி நிலையங்களை அணுகியவர்களின் தொகை பெருகியது. அந்த வருடம் இலங்கை வந்த கோல்புறாக் குழுவின்

அரசாங்க பரிபாலன முறையில் மாற்றத்தை சிபார்சு செய்ய கீழ் மட்ட அரசு பதவிகளை இலங்கை மக்களுக்கு வழங்கினார்கள். இவ் அரசு பதவிகளைப் பெறுவதற்கு ஆங்கில அறிவு அவசியமாக இருந்தது. இதனால் ஆங்கிலம் படிப்பதற்கு மிஷனரிமாரின் கல்வி ஸ்தாபனங்களை நாட வேண்டியிருந்தது. அப்படி கல்வி பயிலச் சென்றவர்கள் எல்லாம் மதமாற்றம் அடைய வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டனர். இதன் எதிரொலியாக ஆறுமுக நாவலர் ஆங்கில கல்வி கற்பதற்கு சைவச் சூழலில் பாடசாலைகளை அமைக்க வேண்டிய அவசியத்தை அந்தக் காலத்து பெரியார்களுக்கு உணர்த்தி வந்தார். இதன் பயனாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் சைவச் சூழலில் பல பெரியார்களால் ஆங்கில கல்வி கற்பதற்கான பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவ்வாறே நான் மேலே குறிப்பிட்டவாறு 1876 இல் கனகரத்தின முதலியாரினால் இன்றைய சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவ்வண்ணமே அமரர் இராசையா தம்பித்துரை அவர்களின் இடைவிடாத அயராத முயற்சியினால் கீழ்க்கு மாகாணத்தில் சுவாமி விபுலானந்தர் இராமகிருஷ்ண சங்கம் மூலம் தமது கல்விச் சேவையை ஆரம்பித்த காலத்தில் சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆசியுடனும், அனுசரனையுடனும் கொக்குவில் இராமகிருஷ்ண வித்தியாசாலை அமரர் இராசையா தம்பித்துரை அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு சைவ சூழலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் 1960ம் ஆண்டு உதவி பெறும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. இந்து மக்கள் தங்கள் சைவச் சூழலில் கல்வி கற்று தங்கள் பண்பாட்டைப் பேணக் கூடிய வகையில் இந்துப் பாடசாலைகளை அமைத்து சேவை செய்த பெரியோர்கள் ஸ்தாபனங்களுக்கு இந்து மக்கள் என்றென்றும் கடப்பாடுடையவர்களாகவும், நன்றியுடையவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் கொக்குவில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வித்தியாசாலையின் நிறுவுனரான அமரர் இராசையா தம்பித்துரை அவர்களின் சிலையை ஸ்தாபித்து கௌரவிப்பது இன்றைய காலத்தின் இன்றியமையாத தேவைப்பாடு ஆகும்.

மனிதனானவனின் மதிப்பு, மனிதனின் சகோதரத்துவம் என்பவற்றுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் முறையில் சமயக் கல்வி புகட்டப்பட வேண்டும். மதக்காழ்ப்பும், மதக்கொடுமைகளும் மக்களிடையே பிளவையும், பிணக்கையும் தோற்றுவிக்க முன்வருவதை இன்று நாம் காண்கின்றோம். இவற்றை நாம் நன்கு உணர்ந்து சமரசம் போற்றும் மனப்பாங்கினை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் சமய போதனைகள் அணுகப்பட வேண்டும்.

உலகம் போற்றும் தத்துவஞானி “மார்ஷன் பியூபர்” “போரின் உண்மையான மறுதலை போரின்மையன்று பேச்சே மறுதலையாம், அரசியல் சமாதானமும், ஆத்மீக, உள, மனித அமைதியே போரின் மறுதலை ஆகும்.” என கருத்து வழங்கியிருந்தார். உலக கல்வி நெறியாளரும் சர்வதேச அரங்கில் முதல் இடம் பெற்ற கலாநிதி இராதாகிருஷ்ணன்

அவர்களும் இக்கருத்தினை உலகம் எங்கிலும் பரப்பினார். போர் இன்மையுடைய செயலறுநிலை போரின் மறுதலை என ஒவ்வாது. விளக்கம் என்னும் இலக்கினைக் கொண்ட உண்மையான பேச்சில் கருத்துப் பரிமாற்றமும், கருத்து உடன்பாடுமே உலகிற்கு அமைதியையும் முன்னேற்றத்தையும் தரும், செயலறுநிலையே நலம்பயக்கும். அதுவே போரின் உண்மையான மறுதலையாகும்.

எனவே பண்பாடடைந்த அறிஞர்களைக் கொண்ட இக் கூட்டத்தில் கடப்பாட்டு ஆர்வத்தையும், கடமையுணர்வையும் மக்களிடையே ஏற்படுத்தும் அத்தியாவசியம் பற்றி பரிசீலிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றேன். அதன் மூலம் மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இடையிலான தொடர்புக்குரிய சிறந்த புரிந்துணர்வுக்கு வழிவகுக்கவும், மக்களிடையில் நிலவும் தீவிர தனித்துவமான பிரிவுச் சிந்தனை உணர்வுகளை தணிக்கவும் வழி சமைக்கும். இதன் பயனாக மக்களிடையேயுள்ள முரண்பாடுகள் தீர்வுற்று உரசலும் தப்பு எண்ணமும் உள்ள வாக்கத்தினரை மீள இணங்க வைக்க வாய்ப்பு ஏற்படும்.

(17/07/2005 ஆம் திகதிய உதயன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

23. தென் ஆசியாவில் சிறந்த கூட்டுறவு வைத்தியசாலையாக மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை அன்று விளங்கியது!

(மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையில் குடும்ப வைத்தியத்துறையினை 15.01.2008 அன்று ஆரம்பித்துவைத்து, யாழ். மாவட்ட நீதிபதி கௌரவ இ.த. விக்னராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

இன்றைய சூழ்நிலையில் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் காலத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப செயற்படாது, போலிச் சாட்டுகளைக் கூறிக்கொண்டு காலத்தை அவமாகக் கழிப்பது பொருத்தமானதாக இல்லை. நாட்டில் சமாதானம் ஏற்பட்ட பின்பு தான் அபிவிருத்தி தொடர்பாகச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று எவரும் வாளாவிருக்க முடியாது. இச்சந்தர்ப்பத்தில், யாழ்ப்பாணம் நீதிமன்ற கட்டிடத் தொகுதியை 24.10.2007இல் சம்பிரதாய பூர்வமாக திறந்து வைத்தபின் யாழ். வர்த்தக சங்கப் பிரதிநிதிகளை அங்கு சந்தித்து குடாநாட்டில் வேலைவாய்ப்பு, பொருளாதார அபிவிருத்தி தொடர்பான ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களை இனங்கண்டு நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய ஆலோசனைகளை வழங்கிய எமது மாட்சிமை தங்கிய பிரதம நீதியரசர் சரத் என். சில்வா அவர்கள், தமது ஆலோசனைகள் தொடர்பில் சமூகமளித்த பிரதிநிதிகளிடம் அபிப்பிராயங்களைக் கோரியபோது, அவர்கள் ஆலோசனைகள் மிகவும் பயனுள்ள வரவேற்கக் கூடியதாக தென்படுகின்றபோதிலும், குடாநாட்டில் சகஜ நிலை உருவாகி, சமாதான சூழல் ஏற்படும் வரை இந்த ஆலோசனைகளுக்குச் செயல் வடிவம் கொடுப்பது கடினமானதென தெரிவித்தபோது பிரதம நீதியரசர் எடுத்துரைத்த கூற்று சகலரது சிந்தனைக்கும் விருந்தானதாக அமைந்தது. “குடாநாட்டில் சமாதான சூழல் ஏற்படும் வரை காத்திருப்போம் என நீதித்துறை அசமந்தபோக்கில் செயலற்று இருந்திருந்தால் இன்று இந்தக் கம்பிரமாக காட்சியளிக்கும் நீதிமன்றக் கட்டிடத் தொகுதியை நாம் அனைவரும் கண்டிருக்க முடியுமா? எனவே, மனதில் நம்பிக்கையை வளர்த்து உறுதியுடனும், அர்ப்பணிப்புடனும், ஆக்கபூர்வமாக விவேகத்துடன் சிந்தித்து செயற்பட்டால் எந்த சூழ்நிலையையும் எதிர்கொண்டு எதையும் சாதிக்க முடியுமல்லவா?” என யதார்த்த பூர்வமாக தெரிவித்து நம்பிக்கையூட்டினார். இது அனைவராலும் உடனடி கவனத்திற்கு எடுக்கப்பட வேண்டிய காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ற அருமையான ஆலோசனை என்பது எனது கருத்தாகும்.

முன்னைய காலங்களில் யாழ்ப்பாணம் சமூக பொருளாதார நிலைகளில் மிகவும் முன்னேற்றகரமாகத் திகழ்ந்தது. கிராமப்புறங்களில் வாழ்கின்ற மக்கள் ஒவ்வொருவரும் கூட்டுறவு உணர்வோடு தத்தமது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டமையால் அவர்கள் வாழ்வு தன்னிறைவு பெற்றுப் பிரகசமாக இருந்தது.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தின்போது அமெரிக்காவின் அணுகுண்டுத் தாக்குதலால் ஐப்பான் அழிவுற்றபோதும் இன்று அமெரிக்காவிற்கே சவால்விடும் அளவுக்குத் தொழில்நுட்பத் துறையில் முன்னேறியுள்ளது. இதற்குக் காரணம் அங்குள்ள மக்கள் எவரும் சோம்பேறிகளாக இல்லாது கடின உழைப்பினை அர்ப்பணம் செய்தமையே ஆகும்.

மக்களுக்குரிய சேவைகளைச் செய்வதற்குக் காலநேரச் சூழ்நிலைகள் தடையாக அமையமாட்டாது. இறைவனால் படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் தத்தமது பணிகளை உணர்வுபூர்வமாக உரிய வகையில் நிறைவேற்றவேண்டும். கடந்த காலங்களில் வாழ்ந்து மறைந்த எமது முன்னோர்கள் காலநேரம் பாராது கடமையிலேயே கண்ணாக இருந்து செயற்பட்டுவந்தனர்.

தென்னாசியாவிலேயே சிறந்த கூட்டுறவு வைத்தியசாலையாகத் திகழ்ந்த மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை, யாழ். மாவட்டத்தில் இடம் பெற்ற யுத்த அனர்த்தங்களால் பாரிய சேதங்களுக்கு உள்ளாகி சில வருடங்கள் வைத்தியசாலை இயங்காமல் இருந்தபோதும் இன்று மீண்டும் பழைய பொலிவுடன் சிறந்த மருத்துவ சேவைகளை ஆற்றிவருகிறது. இந்நிலையில் சகலவிதமான நோய்களுக்கும் தரமான சிகிச்சையை வைத்திய நிபுணர்களின் துணைகொண்டு நடத்திவரும் இவ்வைத்தியசாலையில் குடும்ப வைத்தியத்துறை ஆரம்பிக்கப்படுவது குடாநாட்டு மக்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

(16/01/2008 ஆம் திகதிய தினக்குரல் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

24. மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையின் செயற்பாடும்

எதிர்காலத் திட்டங்களும்

(யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்க மண்டபத்தில் 30.12.2007 அன்று நடைபெற்ற யாழ்ப்பாணம் மாவட்ட சிக்கன கடன் வழங்கு கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாச 25வது ஆண்டு அகவையையொட்டி வெளியிட்ட மலருக்கு யாழ்.மாவட்ட நீதிபதி இ.த.விக்னராசா அவர்களால் வழங்கப்பட்ட கட்டுரை)

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வலிகாமம் மேற்கு பிரதேசத்தில் மூளாய் கிராமத்தில் யாழ்ப்பாணம் - காரைநகர் பிரதான நெடுஞ்சாலையில் சுயநலமற்ற பிறருக்கு உதவும் ஒத்துழைப்பு மனப்பான்மையையும் அறவழி சார்ந்த உயர்ந்த பண்புகளும் நிறைந்த வாழ்க்கை முறையை முன் உதாரணமாகக் கொண்ட கூட்டுறவு அமைப்பில் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் முதன்முதலாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதே மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை ஆகும்.

மூளாய்க்கு அருகாமையிலுள்ள தொல்புரம் என்ற கிராமத்தில் நற்சிந்தனை கொண்ட தூய சில கூட்டுறவாளர்களால் 24.10.1935இல் கூட்டுறவு மருத்துவ நிலையம் (Co-Operative Dispensary) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மலேசியாவில் வைத்திய சேவையிலிருந்து இளைப்பாறி பிறந்த ஊருக்கு திரும்பி வந்திருந்த வைத்திய கலாநிதி கனகராயர் அவர்கள் தனது இலவச வைத்திய சேவையை இந்த மருத்துவ நிலையத்திற்கு வழங்க முன்வந்தார். இந்த வைத்திய நிலையத்திற்கென 1935ம் ஆண்டில் மூளாயில் நிலத்துண்டு கொள்வனவு செய்யப்பட்டு நிரந்தரக் கட்டடம் அமைக்கப்பட்டது. யா/ 82 என்ற இலக்கத்தில் இந்த மருத்துவ நிலையம் கூட்டுறவு கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் 04.04.1936இல் பதிவு செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டதன் காரணமாக, இவ் வைத்தியசாலை கூட்டுறவுத் திணைக்களத்தின் பதிவாளரின் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் மேற்பார்வைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளமையினால், 1949ஆம் ஆண்டில் 16ஆம் இலக்க வைத்திய நிலையங்கள் (ஒழுங்கு விதி) சட்டத்தின் (Nursing Homes (Regulation) Act No: 16 of 1949) 11ம் பிரிவின் வியாக்கியானத்தில் விபரிக்கப்பட்டவாறு விதிவிலக்கைப் பெற்று இச்சட்டத்தின் கீழ், இவ் வைத்தியசாலை பதிவு செய்யப்படத் தேவையில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது.

மேலும், 1951ம் ஆண்டு 36ம் இலக்க வருமானவரி திருத்தச்சட்டத்தின் கீழ் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அறஞ்சார் நிறுவனமாக (Charitable Institution) 07.08.1953ஆம் திகதிய அரசு வர்த்தமானி இல.10560 மூலம் நிதி அமைச்சினால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதன் நிமித்தம் இவ் வைத்தியசாலை வருமானவரியிலிருந்து விதிவிலக்களிக்கப் பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

இந்த வைத்திய நிலையம் மிக விரைவில் 105 படுக்கைகளைக் கொண்டதும், இங்கிலாந்தில் பட்டம் பெற்ற வைத்திய கலாநிதிகளையும், நன்றாக பயிற்சி பெற்ற தாதிகளையும் கொண்டதும், இரவு பகல் என இருபத்திநான்கு மணி நேரமும் உள்ளக வெளியக திறமையான வைத்திய சேவையை வழங்கும் பிரபல்யமான வைத்தியசாலையாக வளர்ந்தது. இந்த வைத்தியசாலையின் சிறந்த சேவையால் கவர்ப்பட்டு தூர இடங்களிலிருந்தும் நோயாளர் சிகிச்சைக்காக இங்கு வந்தனர்.

மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை அமைந்துள்ள ஐந்தரை ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள நிலத்தில் பணிப்பாளர் சபை அலுவலகம், மருந்துக் களஞ்சியம் என்பவற்றை மேல் மாடியிலும் வெளி நோயாளர்களைப் பார்வையிடும் பகுதி, மருந்தகம் என்பவற்றை கீழ் மாடியிலும் உள்ளடக்கிய பிரதான கட்டடம், வைத்திய பணிப்பாளர் அலுவலகமும் நூலகமும் அடங்கிய கட்டடம், வைத்திய கலாநிதிகள் தங்குவதற்கான நான்கு விடுதிகள், தாதிகள் தங்குவதற்கான மேல் மாடிக் கட்டடம், பரிசோதனைக் கூடம், சத்திரசிகிச்சை நிலையம், மகப்பேற்று நிலையம், கதிர் இயக்கக் களம், யின்சார நிலையம், தொழிலாளர் விடுதிகள், பிணைச் சாலை, சிற்றுண்டிச்சாலை என்பன நிர்மாணிக்கப்பட்டன.

வைத்தியசாலையில் தங்கி உள் நோயாளர்களாக சிகிச்சை பெறுவோருக்கான சேவை, வெளி நோயாளர்களுக்கான சேவை, விசேட நிபுணத்துவ சேவை என மூன்று வகையான வைத்திய சேவை வழங்கப்பட்டது. மகப்பேறு, சத்திர சிகிச்சை உட்பட ஐந்து வைத்திய கலாநிதிகளும், பதிவு செய்யப்பட்ட வைத்திய அதிகாரிகள் நால்வரும், தாதிகள் பதினேழும், ஊழியர்கள் பதினான்கும், சுத்திகரிப்பு ஊழியர்கள் ஏழு பேரும், காவலாளிகள் இருவரும் கடமையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். வைத்திய கலாநிதி சம்பந்தன் சிறந்த அர்ப்பணிப்புடன் அபரிதமான ஆர்வத்துடனும் சேவை புரிந்தார். ஊழியர்களை நன்கு பராமரித்ததுடன் அவர்களால் சமூகத்திற்கு சிறந்த சேவையை பெற்றுக்கொடுப்பதையும் உறுதிப்படுத்தினார். எந்த ஒரு சாதாரண மனிதனும் பெறக்கூடியவாறு உன்னதமாகவும், விசாலமாகவும் தனது மருத்துவ சேவையை வழங்கி சமூகத்தின் சகல பிரிவினரதும் நன்மதிப்பை பெற்றுக்கொண்டார். எந்த நோக்கத்திற்காக இந்த கூட்டுறவு வைத்தியசாலை நிறுவப்பட்டதோ அதன் இலட்சியத்தை வைத்திய கலாநிதி சம்பந்தன் தனது தூய விசுவாசமான வைத்திய சேவையால் பிரகாசிக்கச் செய்தார்.

கூட்டுறவு சுகாதார சேவையில் மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை சரித்திரம் படைத்ததுடன், இங்கோ வேறு எங்குமோ கூட்டுறவாளர்களுக்கு இதற்கு முன் இந்த எண்ணம் தோன்றவில்லை. தெல்லிப்பளை, மாத்தறை, பண்டாரவளை, சண்டலங்காவா, கொட்டாஞ்சேனை ஆகிய இடங்களில் இதே போன்று கூட்டுறவு வைத்தியசாலைகள்

உருவாக்கப்பட இவ் வைத்தியசாலை பிரகாசமான முன் உதாரணமாகவும், உந்துசக்தியாகவும் திகழ்ந்ததை ஸ்தாபகர் தினத்திற்கு வந்து சேர்ந்த செய்திகளிலும் துலாம்பரமாக சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையின் தேசாதிபதிகள், பிரதம மந்திரிகள், மந்திரிகள், முக்கிய இராஜதந்திரிகள் காலத்திற்குக் காலம் இவ் வைத்தியசாலைக்கு விஜயம் செய்து அதன் சேவையை மெச்சியுள்ளார்கள் என்பதுடன், கூட்டுறவு முறையில் வைத்திய நிறுவனம் செயற்படும் தன்மையைக் கற்று அறிவதற்காக பல்வேறு நாடுகளின் கூட்டுறவு அதிகாரிகள் இவ் வைத்தியசாலைக்கு விஜயம் செய்துள்ளார்கள் என்பதற்கு வைத்தியசாலையில் உள்ள விருந்தினர் பேரேடு சான்று பகரும்.

கடலில் இருந்து சுமார் ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்தில் அமைதியான சுற்றாடலில் இவ் வைத்தியசாலை அமைந்துள்ளது ஒரு தனிச் சிறப்பாகும். இந்த வைத்தியசாலை அமைந்துள்ள இயற்கை வளம் நிறைந்த சுத்தமான காற்றோட்டம் உள்ள சூழல் நோயாளிகளை விரைவாக குணமடைய வழிவகுக்கின்றது. இதை நாட்டின் ஏனைய பாகங்களிலிருந்தும் வெளிநாடுகளில் இருந்தும் இந்த வைத்தியசாலைக்கு விஜயம் செய்தவர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

வைத்திய கல்வியைக் கற்பிக்கவும், வைத்திய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளவும் தோதான ஒரு நிறுவனத்தை தேடிய தனியார் வைத்திய நிபுணர்களின் கவனத்தை 1985ம் ஆண்டு இவ் வைத்தியசாலை கவர்ந்திழுத்தது. மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையின் நோக்கங்கள் தொடர்ந்து செயற்படும் அதேவேளையில், வைத்திய கற்கை நெறி மேற்கொள்வதற்காக இவ் வைத்தியசாலை வட இலங்கை வைத்திய நிபுணர் கல்லூரிக்கு குத்தகையாகக் கையளிக்கப்பட்டது. மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை வளாகத்தில் வைத்தியக் கல்வி கற்பித்தலுக்கும், வைத்திய ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்வதற்குமாக பிரமாண்டமான இரு மாடிக் கட்டிடம் வட இலங்கை வைத்திய நிபுணர் கல்லூரியால் அமைக்கப்பட்டது. வைத்தியக் கல்லூரி மிகவும் உற்சாகத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதும் அதன் வளர்ச்சியில் பல்வேறு தடங்கல்கள் உருவாகி காலப்போக்கில் செயல் இழந்தது.

மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையின் சரித்திரத்தில் 1990ஆம் ஆண்டு ஒரு திருப்புமுனையாகியது. குடாநாட்டில் உருவான அரசியல், சமூக முரண்பாடுகளின் தாக்கம் இந்த வைத்தியசாலையின் செயற்பாட்டிலும் பிரதிபலித்தது. இதன் பயனாக வைத்தியசாலை வளாகத்தில் இருந்த பல கட்டடங்களும், வைத்திய உபகரணங்களும், தளபாடங்களும் சேதமடைந்தன. 1995ஆம் ஆண்டு பாரிய மக்கள் இடப்பெயர்வினால் இவ் வைத்தியசாலை செயல் இழந்து அநாதரவானது.

ஆயினும், மக்கள் மீளக் குடியமரத் தொடங்கிய பின் 14.10.1996இல் மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை மீண்டும் வெளி நோயாளர் சிகிச்சைப் பிரிவை ஆரம்பித்தது. யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையில் இருந்து மகப்பேற்று வைத்தியர், கண் சிகிச்சை நிபுணர், பல் வைத்திய நிபுணர் போன்றவர்கள் கிளிநிக் முறையில் சிகிச்சையளித்தனர்.

கொழும்பிலுள்ள பிரித்தானிய தூதுவராலயம் மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை புணரமைப்புக்காக கணிசமான உதவி வழங்கியது. இப் புணரமைப்புத் திட்டத்தை அமுல் செய்வதில் ஜேர்மன் தொழில்நுட்ப நிறுவனம் ஆரம்பத்தில் இருந்தே அர்ப்பணிப்பான அக்கறை செலுத்தியதன் பயனாக புணரமைப்பு வேலைகள் துரித கதியில் நிறைவேற்றப்பட்டன. பணிப்பாளர் சபை அலுவலகம், மருந்துக் களஞ்சியம் என்பவற்றை மேல்மாடியிலும் வெளி நோயாளர்களைப் பார்வையிடும் பகுதி, மருந்தகம் என்பவற்றை கீழ் மாடியிலும் உள்ளடக்கிய பிரதான கட்டிடம், சத்திர சிகிச்சை நிலையம், மகப்பேறு நிலையம், பரிசோதனைக்கூடம், மின்சார நிலையம், வைத்தியக் கலாநிதி தங்கும் விடுதி ஒன்று, 48 படுக்கைகள் கொண்ட 6 வார்ட்டுகள், சிற்றுண்டிச்சாலை, நீர்த்தாங்கியின் மேற்தளம் ஆகிய கட்டிடங்கள் புது மெருகுடன் பாவனைக்கு உகந்ததாக திருத்தப்பட்டன.

மின்சார இணைப்பு, நீர் வடிகால் அமைப்பு, தொலைபேசி இணைப்பு ஆகியவை மீளப் பொருத்தப்படவும், அவசர காலப் பாவனைக்காக இராட்சத ஜெனரேற்றரும், உரிய உதிரிப்பாகங்களுடனான ஸ்கானரும் பிரித்தானிய தூதுவராலயத்தால் வழங்கப்பட்டது.

நெதர்லாந்து ஸ்தானிகராலயம் மகப்பேறு மற்றும் அத்தியாவசிய வைத்திய உபகரணங்களை வழங்கியது. 2002 வாக்கில் கலிபோர்னியாவில் உள்ள Tamil Refugee Relief Organization இவ் வைத்தியசாலையை மூடிவிடாமல் தொடர்ந்து இயங்குவதற்கு பணிப்பாளர் சபைக்கு ஆலோசனை வழங்கி போதுமான நிதி வழங்குவதாகக் கூறி 2003 பங்குனியில் இருந்து இன்று வரை நிதியுதவி வழங்கியும் கண் சிகிச்சைக்கான நவீன சிகிச்சை உபகரணங்களையும் வழங்கியதுமல்லாமல் *United State Agency for International Development (USAID)* மூலமாக மகப்பேற்று மருத்துவ நவீன உபகரணங்களை வழங்குவதற்கும் இரண்டு வைத்திய விடுதிகளையும் திருத்துவதற்கு உதவினர்.

மகாராஜா நிறுவனம் மூலம் கண் சத்திர சிகிச்சைக்குரிய பெறுமதி வாய்ந்த நவீன நுணுக்குக்காட்டியும் பெறப்பட்டுள்ளது.

இரத்தினம் அறக்கட்டளை நிதியும், UK மூலம் சேதமடைந்த கட்டடம் ஒன்றைப் பூரணமாகத் திருத்தி 2005ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 24ஆம் திகதியில் இருந்து சலரோக

நோயாளருக்கு முற்றிலும் இலவசமாக இன்றுவரை சிகிச்சையளிப்பதற்கு நிதியுதவி தரப்படுகின்றது.

அதுபோல் *Medical Institute of Tamils, U,K* பாவிக்க முடியாத நிலையில் இருந்த கட்டடத்தை பூரணமாகத் திருத்தி குடும்ப நல வைத்தியம் நடாத்துவதற்கு நிதி உதவி வழங்க முன்வந்துள்ளனர். அத்துடன் பற் சிகிச்சைக்குரிய கதிரையும் உபகரணங்களும் வழங்கி உள்ளனர். இத் திட்டமானது மிக விரைவில் ஆரம்பமாகவுள்ளது. மேலும் வடக்கு கிழக்கு அவசர புனரமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் பிரதம செயலாளரின் அனுசரணையினால் வைத்தியசாலைக்கு பின்வரும் அதிநவீன உபகரணங்களும் இரண்டு அம்புலன்ஸ் வண்டிகளும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

1. *X-Ray* இயந்திரம்
2. *Tread Mill EGG Monitoring System*
3. *Dental Chair*
4. *Dental Oral Camera*
5. *Dental X-Ray*

இவற்றினால் வைத்தியசாலை முழு மகப்பேற்று, பொது, கண், பல், இருதய சிகிச்சைகள் நடாத்துவதற்கு ஏற்ற நவீன வசதிகளுடன் திகழ்கின்றது. (இருதய சத்திர சிகிச்சைகள் தவிர்ந்த)

தனிப்பட்ட ரீதியில் இடம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியா, பிரித்தானியா போன்ற நாடுகளில் வாழும் எமது பிரதேசத்தின் நலன்விரும்பிகள் நிதி உதவி வழங்கி வைத்தியசாலையின் மீள் இயக்கத்திற்கு உதவுகின்றனர்.

இவ்வாறு மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை புனரமைக்கப்பட்டு மீண்டும் புது மெருகுடன் ஆழ வேரூன்றி கூட்டுறவின் பெருவிருட்சமாக தனது சேவையை வழங்கக்கூடிய நிலைக்கு முன்னேறிய வேளையில் வைத்திய நிபுணர்கள், மற்றும் ஆளணி பற்றாக்குறை என்ற போர்வையில் தொடர்ந்தும் இவ் வைத்தியசாலையை இயங்க வைப்பதா அல்லது அரசாங்கத்திடம் கையளிப்பதா என்ற கேள்விக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சூழ்நிலையில், கூட்டுறவுத் தத்துவங்களை நன்குணர்ந்த பல அங்கத்தவர்கள் தூர நோக்குடைய சிந்தனையுடன் கடுமையாக செயற்பட்டு அரசாங்கத்திடம் கையளிக்கும் யோசனையை கைவிட முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை எமது நாட்டின் சுகாதார சேவையின் வளர்ச்சியில் மட்டுமன்றி, கூட்டுறவு அபிவிருத்தியிலும் ஓர் மைல்கல்லாகும். இந்த நாட்டின் கூட்டுறவு சரித்திரத்தில் பெருமை சேர்த்த இவ் வைத்தியசாலை சுற்றாடலிலுள்ள

மக்களின் வைத்திய தேவைக்காகவும் மட்டுமன்றி நாட்டின் எதிர்கால அத்தியாவசிய தேவைக்காகவும் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்து வைத்திய சேவையில் ஒளி வீச வேண்டும். ஏனெனில் இவ் வைத்தியசாலையை மீண்டும் வைத்திய கலாநிதி சம்பந்தன் அவர்களின் காலத்திற்குக் கொண்டு செல்வதன் மூலம் பதினாறு கிலோமீற்றர் தூரத்திலுள்ள யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலைக்கு நோயாளிகள், பிரதானமாக மகப்பேற்று தாய்மார்கள் பிரயாணம் செய்யாது பயன்பெறுவதுடன் யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையில் தற்போது ஏற்பட்டுள்ள நோயாளர் நெருக்கடிகளைத் தணிக்க வழி காணப்படும் என்பதுடன் சுயநிர்ணய உரிமையுடன் சுதந்திர புருஷர்களாக எமது இனம் வாழக்கூடிய அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட பின் காலத்தின் தேவை கருதி உருவாக்க வேண்டிய தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிக்கு போதனா வைத்தியசாலையாக மிளிர்க்கூடியதாக மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை பரிணாம வளர்ச்சி அடையும் என்பதில் இருவேறு கருத்துகள் இருக்க முடியாது.

எனவே, மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை மேலே குறிப்பிட்ட தூர நோக்கு கொண்டு எமது சமுதாயத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடியவாறு முன்னைய மகிமைக்கு இட்டுச் செல்ல ஏதுவாக கூட்டுறவாளர்களும் சிறப்பாக மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை பணிப்பாளர் சபையும் கடமை உணர்ச்சியுடன் துரித நடவடிக்கை எடுத்து செயல் வடிவம் கொடுக்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும் என்பது எனது பணிவான ஆலோசனை என்பதை தெரிவித்து, சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இந் நோக்கத்தை நிறைவு செய்ய இறைவனிடம் இறைஞ்சுகின்றேன்.

25. கல்லூரிகளின் முதன்மை நோக்கம் கல்வியின் மூலம் ஒழுக்கமும் பண்புமுள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்குவதாகும்

(சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியின் 125 ஆவது ஆண்டு நிறைவு மலர் வெளியீட்டு விழா 20.02.2008 இல் நடைபெற்ற போது பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்டு யாழ் மாவட்ட நீதிபதி இ.த. விக்கினராசா அவர்கள் ஆற்றிய உரை)

சைவப்பாரம்பரியத்தில் ஆங்கில கல்வியை வழங்கும் பொருட்டு ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் சைவப்பெரியார் கனகரட்ணம் முதலியார் அவர்களால் 1876இல் வித்திடப்பட்டு, அவரின் புதல்வர் அமரர் செல்லப்பா முதலியார் அவர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு 1943இல் எனது தந்தையார் இ. தம்பையா ஜே.பி அவர்களால் பொறுப்பேற்கப்பட்டு, 1946இல் அரசாங்க கல்லூரியாக பொறுப்பேற்கப்பட்டு 125வது அகவையை நிறைவு செய்யும் சுழிபுரம் விக்ரோறியா கல்லூரியின் 125வது ஆண்டு மலர் வெளியீட்டு விழாவில் என்னை பிரதம விருந்தினராக அழைத்தமைக்காக விழா குழுவினருக்கு இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர் என்ற ரீதியிலும், நிறுவனர் முகாமையாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற ரீதியிலும் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைந்து நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன். இக்கல்லூரி பல்வேறு தடைகளையும் இன்னல்களையும் தாண்டி இமயம் என உயர்ந்து நிற்கின்றதென்றால் இதற்குக் காரணகர்த்தாக்கள் கல்லூரி நிறுவனரும் முகாமையாளர்களாக இருந்தோரின் தூர நோக்கும், அதிபர்களாக இருந்தவர்களின் அர்ப்பணிப்பான செயல் திறனும், ஆசிரிய மணிகளாகக் கடமையாற்றிய யாவரினதும் கடமை உணர்ச்சியுடன் கூடிய தியாகமுமே என்றால் அது மிகையாகாது.

வரவேற்புரையில் எனது செயற்பாடு பற்றிய புகழ்ந்துரைக்கான காரணம் ஆராயப்பட வேண்டியது எனக் கருதுகின்றேன். ஏனெனில், நிறுவனர் கனகரத்தின முதலியார் அவர்களின் மகன் செல்லப்பா அவர்கள் முகாமையாளராக இருந்து 1943ம் ஆண்டில் இயற்கை எய்தியபின் இக்கல்லூரியின் முகாமைத்துவம் எனது தந்தையாராகிய இராமசாமி தம்பையா ஜே.பி யிடம் வந்தபின் நிர்வகிப்பதில் சிரமங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தது. முக்கிய காரணம், அக்கால கட்டத்தில் இரண்டாம் உலக மகா யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததால் அதன் தாக்கம் பாரிய அளவில் கல்லூரியின் நிர்வாகத்திலும் பிரதிபலித்தது. அத்துடன் 1945ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் முதல் அன்றைய கல்வி அமைச்சர் சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ. கன்னங்கராவால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இலவச கல்வித்திட்டம் அமுலுக்கு வந்ததன் பயனாக மாணவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்டு வந்த பாடசாலைக் கட்டணம் நிறுத்தப்பட்டது. இக்காரணங்களினால் எனது தந்தையார் தமது சொந்த நிலங்களை விற்று இக்கல்லூரி நிர்வாகத்தை தளராது நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. இதன் எதிரொலியாக எனது தந்தையாரின் குடும்பம் பொருளாதார ரீதியில் பாரிய பின்னடைவைக் கண்டது. அது எனது இளமை வாழ்க்கையில் ஏழ்மையின் தாக்கங்களையும், கஸ்டங்களையும் உணர்ந்து அனுபவிக்க வழிசமைத்திருந்தது. எனது பெற்றோரின்

செயற்பாட்டின் பயனாக இறைவன் கருணையுடன் இன்று நான் இப்பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்ட போது எனது இளமை வாழ்க்கையில் அனுபவித்து உணர்ந்த ஏழ்மை அனுபவங்களை வழிகாட்டலாகக் கொண்டு நான் எனது செயற்பாட்டில் அந்த அனுபவங்களை இழையோட விட்டதன் பயனே என்னைப்பற்றி வரவேற்புரையில் குறிப்பிட்ட புகழ்ச்சியுரைக்குக் காரணமாக அமையலாம் என எண்ணுகின்றேன். இக்கல்லூரியின் முதல் அதிபரான பேராசிரியர் ஜே. டபிள்யூ. சிமோல், சைவப்பெரியார் ச. சிவபாதசுந்தரம் உட்பட இக்கல்லூரியில் கடமையாற்றிய அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், ஊழியர்கள், நிறுவனர், முகாமையாளர்கள், கல்லூரிக்கு புகழ் தேடித்தந்த பழைய மாணவர்கள் அனைவரையும் நினைவு கூருவது இன்றியமையாததாகும். முதல் அதிபராகக் கடமையாற்றிய பேராசிரியர் ஜே. டபிள்யூ. சிமோல் ஆங்கிலப் பாரம்பரியத்திற்கு அடித்தளமிட்டுக் கொடுத்தார். சைவப்பெரியார் ச. சிவபாதசுந்தரம் கல்லூரியில் சைவப்பாரம்பரியத்தை உருவாக்க உருக் கொடுத்தார்.

சைவப்பாரம்பரியத்துடன் ஆங்கில கல்வியைக் கற்று முழுமையான கலாச்சார விழுமியங்களுடன் மாணவர்கள் தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதே இவர்களின் தாரக மந்திரமாக இருந்தது. ஆனால் நாட்டில் ஏற்பட்ட கல்விச் சீர்திருத்தங்களினாலும் முக்கியமாக 1961ஆம் ஆண்டு தனியார் கல்லூரிகள் அனைத்தும் அரசுடமையாக்கப்பட்டமையாலும் இன்று மாணவர்களின் வாழ்க்கை முறையில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி ஸ்தாபகர், முகாமையாளர்களினதும் அக்கால அதிபர்கள், ஆசிரியர்களினதும் அர்ப்பணிப்புள்ள சேவையும் அர்த்தமுள்ள நோக்கங்களும் இன்றைய மாணவர்களின் மத்தியில் பின்னடைவைக் கண்டுள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

கல்லூரியின் முதன்மை நோக்கம் கல்வியின் மூலம் ஒழுக்கமும் பண்புமுள்ள ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதாகும். தோற்றத்தில் சீர்மை, செய்யும் தொழில் வருகை ஒழுங்கும், நேர ஒழுங்கும், வலுவிறந்தோர் மீது இரக்கம், மூத்தோரையும் கற்றோரையும் மதித்து நடத்தல், உண்மை, நேர்மை, நீதி நியாயம் ஆகியவற்றை கடைப்பிடிக்க உறுதி கூறல், நீதியை நிலை நாட்டுவதில் பக்கச் சார்பின்றி நடந்து கொள்ளல், தயாளகுணம் ஆகியன ஒரு பிள்ளை பாடசாலை நாட்களில் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சிலபண்புகளாகும்.

60ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆசிரியர்கள் படித்த புத்திக் கூர்மையுள்ள பெருமதிப்புக் குரிய தலைவர்களாக போற்றப்பட்டார்கள். இளைஞர்களிடையே மிகச் சிறந்த ஒழுக்கத்தைப் பேணுவதில் ஆசிரியர்கள் மிக முக்கிய பங்கை வகித்தார்கள். உதாரணமாக எனது சிறிய தந்தையார் வைத்திய கலாநிதி அமரர் நிற்கிங்கம் அவர்கள் கொழும்பு மாநகரில் பிரபல்யமான புகழ்பூத்த வைத்தியராக சேவையாற்றினார். அக்கால பிரதம மந்திரிகள் உட்பட பல பிரபல்யமான பிரமுகர்களுக்கு குடும்ப வைத்தியராக கடமையாற்றினார் என்பதை நான்

சிறுவனாக பாடசாலை விடுமுறைகளில் சென்று கொழும்பிலுள்ள அவரது இல்லத்தில் தங்கியிருக்கும் போது அவதானித்து, எனக்குள் அவரைப் பற்றிய ஒரு பெருமையை வளர்த்திருந்தேன். அக்காலத்தில் ஒரு நாள் அவர் மூளாயிலுள்ள எமது இல்லத்திற்கு வந்திருந்த போது, வடமராட்சியிலுள்ள ஒரு முதியவரின் வீட்டுக்குச் சென்ற போது அங்கு ஒரு ஒல்லியான தலை நரைத்த கதர் வேட்டி அணிந்த ஒரு வயோதிபரை வைத்திய கலாநிதி நிற்கும்படி காலைத்தொட்டு வணங்கியதை நான் அவதானித்து ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் அடைந்தேன். அந்த ஒல்லியான கதர் வேட்டி அணிந்த முதியவர் விக்ரோறியா கல்லூரியின் புகழ் பூத்த அதிபரான சைவப்பெரியார் சு. சிவபாதசுந்தரம் என அறிந்தேன். இச்சம்பவம் சிறுவனாக இருந்த எனது மனதில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. நான் வளர்ந்து இளைஞனாக மாறிய பின் இச்சம்பவத்தை நினைவுகூர்ந்து எனது சிறிய தந்தையார் வைத்திய கலாநிதி நிற்கும்படி இனிடைய குருபக்தி பற்றி பெருமைப்பட்டு குருவுக்கும் முதியோருக்கும் அவர் வழியில் செயற்பட்டு கீழ்ப்படிவாக நடக்க வேண்டுமென உறுதி பூண்டேன். இவ்வாறு இன்றைய மாணவச் செல்வங்களும் நடக்க வேண்டுமென ஆலோசனை கூறுவதுடன் எனது ஆதங்கம் செயலுருப் பெற இறைவன் அருள்பாலிக்க வேண்டும் என பிரார்த்திக்கின்றேன்.

தற்போதைய அதிபர் இக்கல்லூரிக்கு கிடைத்த முதல் பெண் அதிபர் என்ற பெருமை மட்டுமன்றி இவர் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் எனது மனைவியுடன் ஒரே வகுப்பில் சிறு வயது முதல் கற்று வந்தவர் என்ற ரீதியில் அவருடைய ஆளுமை, செயல்திறன், ஆதங்கம் என்பவற்றை நான் நன்கு அறிவேன். எனவே இக்கல்லூரி ஆசிரியர்களும், பழைய மாணவர்களும் பெற்றோர்களும், நலன் விரும்பிகளும் இக்கல்லூரி அதிபர் திருமதி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் ஆளுமையையும் திறமையையும் முழுமையாக பயன்படுத்தி இலங்கையின் முதன் முதலாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கில தனியார் கல்லூரி என்ற பெருமையைப் பெற்ற இவ் விக்ரோறியாக் கல்லூரியை சமகால இன்னல்களுக்கும் இடையூறுகளுக்கும் இடையே எதிர் நீச்சல் போட்டு இக்கல்லூரியின் இலட்சியத்தையும் பாரம்பரியத்தையும் கைவிடாது ஏனைய கல்லூரிகளுக்கு முன் மாதிரியாக திகழும் கல்லூரி என்ற பெயரை எதிர் காலத்தில் விரைவில் பெற்று இக்கல்லூரி மாணவர்கள் நிறைவான மனிதர்களாக சமுதாயத்தில் உருவாகி மேன்மேலும் வளம் பெற வேண்டும் என இறைவனை வணங்கி வாழ்த்துகின்றேன்.

-முற்றும்-

(22/02/2008 ம் திகதிய உதயன், 23/02/2008 ம் திகதிய தினக்குரல்

ஆசிய பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

26. சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியின் ஆரம்ப வரலாறு

(125ம் ஆண்டு நிறைவு மலர் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்ற 20.02.2008 அன்று
உதயன் பத்திரிகையில் வெளியான சிறப்பு மலர்)

19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையில் ஸ்ரீலாஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களால் வீறுடன் மேற்கொண்ட இந்து சமய மறுமலர்ச்சியினால் சைவ சமய சூழலில் ஆங்கில பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்ற இயக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் உதயமானது. இதன் எதிரொலியாக சில தனவந்தர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை அமைத்தனர். இவ்வாறாக அமைக்கப்பட்ட முதலாவது சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலை சுழிபுரத்தில் 1876ம் ஆண்டு கனகரத்தின முதலியாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது ஆரம்பிக்கப்பட்ட இடம் இக்கல்லூரிக்கு அண்மையாக சமகால போராட்ட அனர்த்தனங்களின் ஞாபகச் சின்னமாக தரை மட்டமாக தற்போது காட்சியளிக்கும் மாடி வீடாக கம்பீரமான தோற்றத்துடன் 1980ம் ஆண்டு முற்பகுதிவரை காட்சியளித்த கனகரட்ண முதலியாரின் சொந்த வீட்டிலேயே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கனகரட்ண முதலியார் பட்டிக்கோட்ட செமினரியில் (வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள இன்றைய யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி) ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற முதற் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதும், ஆங்கிலக் கல்வி கற்க வேண்டியதன் நிமித்தம் கிறிஸ்தவப் பெயரையும் சூடிக்கொண்டவர் என்பதும், யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியிலும் யாழ்ப்பாண நீதிமன்றத்திலும் முதலியாராகவும் மொழிபெயர்ப் பாளராகவும் ஏக காலத்தில் திறமையாக கடமையாற்றி பிரபல்யம் மிக்க நபர்களில் முதன்மை நிலையில் வாழ்ந்தவர் என்பதும் முக்கியமாகும். இதனாலன்றோ இக் காலத்தில் ஆறுமுகநாவலர் உட்பட பலர் உருவாக்கிய பல சைவ ஆங்கில பாடசாலைகள் செயல்பெற்று போனாலும் இப்பாடசாலை மட்டும் சவால்களுக்கு எல்லாம் எதிர் நீச்சல் போட்டு இன்றுவரை விக்ரோறியாக்கல்லூரியாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

முதலியார் கனகரத்தினம் (1876 - 1902)

இப்பாடசாலையின் சரித்திரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிகழ்வு யாதெனில், இப்பாடசாலை 1892ம் ஆண்டில் அரசாங்க உதவி பெறும் பாடசாலையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டதே. அன்றைய அரசாங்கத்துடன் முதலியார் கனகரத்தினம் அவர்களுக்கு இருந்த நெருங்கிய தொடர்பு காரணமாகவே பாடசாலைக்கு அரசாங்க உதவி பெறும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்று கூறலாம். 1890ஆம் ஆண்டில் யாழ். இந்துக்கல்லூரி ஸ்தாபிப்பதற்குப்பொறுப்பாக இருந்த சைவப் பெரியார்களின் உதவியுடன் முதலியார் அவர்கள், யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இத்தகைய இந்துப் பாடசாலைகளை நிறுவும்படி சைவப் பெரியார்களை ஊக்குவித்தார்.

1892ஆம் ஆண்டு மாசி மாதம், சைவ பரிபாலன சபையின் வெளியீடான இந்து சாதனம் என்னும் பத்திரிகை மூலம் சுழிபுரம் இந்து ஆங்கில பாடசாலை அரசாங்க உதவி பெறும் பாடசாலையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதை அறிவித்து, அப்பகுதி வாழ் பெற்றோர்களுக்கு அவர்கள் பிள்ளைகளை, கனகரத்தினம் முதலியாரினால் நடாத்தப்படும் சுழிபுரம் இந்து ஆங்கில பாடசாலையில் கல்விபெற அனுப்புமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது. அப்பொழுது யாழ். இந்துக் கல்லூரி உட்பட வேறு எந்தப் பாடசாலையுமே அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்று விக்ரோறியா கல்லூரி என்று விளங்கும், அன்றைய சுழிபுரம் இந்து ஆங்கில பாடசாலை, இலங்கைத்தீவிலே அரசாங்க உதவி பெறும் பாடசாலையாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட முதற் பாடசாலை என்ற பெருமையைப் பெற்றுக் கொண்டது.

அக்காலத்தில் ஒரு இந்து ஆங்கில பாடசாலையை நிர்வகித்து நடாத்துவது மிக்க கஸ்டமாக இருந்தாலும் முதலியார் அவர்கள் பாடசாலையைத் திறமையாக நடாத்தி வந்துள்ளார். யாழ் இந்து சமயப் பெரியார்களின் உதவி மட்டுமன்றி, அவர் கல்வி கற்ற அமெரிக்க மிசனைச் சேர்ந்தவர்களின் உதவியும் கிடைத்த காரணத்தால் இம்முயற்சி வெற்றி கொடுத்தது. இவர் பெருமை பற்றிப் பாடசாலைச் சரித்திரமே கூறும். அப்பொழுது ஆற்றல் மிகு இந்திய அதிபர் ஒருவரின் நிர்வாகத்தில் பாடசாலை இயங்கி வந்துள்ளது. முதலியார் கனகரத்தினம் அவர்களுக்கு அவருடைய சகோதரர் துரையப்பா, புதல்வர்களான செல்லப்பா, இராசசுந்தரம், மருமகனான எம். என் சின்னப்பா ஆகியோர் உறுதுணையாக இருந்துள்ளனர்.

ஆரம்ப காலத்திலேயே இப்பாடசாலை விளையாட்டுத்துறை உட்பட பல்வேறு துறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைந்தது. விளையாட்டு மைதானம் ஒன்று பெறப்பட்டு, மட்டைப்பந்தாட்டம் (**Cricket**) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1899ஆம் ஆண்டில் யாழ். இந்துக்கல்லூரிக்கும் விக்ரோறியா கல்லூரிக்குமிடையில் கிரிக்கற் பந்தாட்டப் போட்டியொன்று, விக்ரோறியாக் கல்லூரி மைதானத்தில் இடம் பெற்றதாகவும், அதில் யாழ். இந்துக்கல்லூரி வெற்றியீட்டியதாகவும், யாழ். இந்துக்கல்லூரியின் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலேயே இப் பாடசாலை விக்ரோறியா கல்லூரி என அழைக்கப்படலாயிற்று. ஆனால் இப்பெயர் ஏன் எப்பொழுது சூட்டப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. அக்காலத்தில் விக்ரோறியா மகாராணியின் பெயரையே பல ஸ்தாபனங்களுக்கு சூட்டிவந்த ஒரு முறையாகும். 1900ஆம் ஆண்டின் பின் இரு தேசாதிபதிகள் இப்பாடசாலைக்கு விஜயம் செய்துள்ளனர். விக்ரோறியாக் கல்லூரி இந்நூற்றாண்டுப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்திலேயே மிகப் பிரபல்யமான பாடசாலையாக விளங்கி வந்தது. பின் புதிய நூற்றாண்டுடன் யாழ். இந்துக்கல்லூரி முதன்மைப் பாடசாலையாக விளங்கத் தொடங்கியது. இருந்தாலும் பலகாலமாக இக்கல்லூரி யாழ்ப்பாணத்திலே முதன்மைப் பாடசாலைகளில் ஒன்றாகவே விளங்கி வருகின்றது.

இக்கல்லூரி சிறந்து விளங்கியமைக்கு, 1898 இல் இக் கல்லூரி வெளியிட்ட பாடசாலைச் சஞ்சிகை ஓர் ஆதாரமாக உள்ளது. அத்துடன் ஜோன் ப. மாட்டின் என்பவர் யாழ்ப்பாணக் குறிப்புகள் பற்றி எழுதிய புத்தகத்தில் பத்திரிகைத் தொழில் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, 1887ல் யாழ்ப்பாண கல்லூரி ஆசிரியன வெளியிட்ட பாடசாலைச் சஞ்சிகைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இக்கல்லூரியின் சரித்திரத்திலேயே பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்ட நிகழ்வு என்று

கூறின், அது 1905 ஆவணி 24ம் நாள் இடம் பெற்ற பாடசாலைப் பரிசளிப்பு விழாவாகும். அப்பொழுதிருந்த நாட்டின் தேசாதிபதி சேர் ஹென்றி பிளேக் தம்பதியினர் தலைமை வகித்து, பங்குகொண்டு சிறப்பித்தமையால், கல்லூரிக்கும் பெருமை சேர்ந்தது.

அன்றைய விழாவில் தேசாதிபதி சேர் ஹென்றி என்பவரால் (**Ridgeway Hall**) என்ற புதிய மண்டபம் திறந்து வைக்கப்பட்டது. முதலியார் கனகரத்தினத்தின் புதல்வரான திரு. சி. எம். செல்லப்பாவின் முயற்சியினாலேயே இம்மண்டபம் உருவாகியது. திரு. செல்லப்பாவின் மைத்துனனான திரு. எம். என். சின்னப்பா அவர்களே கட்டிட ஒப்பந்தக்காரராக இருந்தார். இவரின் முயற்சியினால் யாழ்ப்பாண முற்றவெளியில் ஒரு மண்டபமும், இணுவில் வைத்தியசாலையும் உருவாகியது. வட பகுதி புகையிரத சேவை அமைப்பதில் தேசாதிபதி றிட்ஸ்வேஉதவி செய்தமையால், அவரின் பெயரையே மண்டபத்திற்கும் வைத்துக் கொண்டனர்.

1911 மார்ச் 15ம் நாள் வெளிவந்த இந்துசாதனம் என்னும் பத்திரிகையில், தேசாதிபதி மக்கலம் அவர்கள் திரு. எம். என். சின்னப்பாவின் அழைப்பின் பேரில் மூளாய்க்கும் விக்ரோறியாக் கல்லூரிக்கும் விஜயம் செய்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1911ம் ஆண்டு மாபெரும் கண்காட்சியை விக்ரோறியாக் கல்லூரியிலும், மூளாய் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரசுவாமி தேவஸ்தானத்திலும் விமர்சையாக ஒழுங்கு செய்த மயில்வாகனம் நிற்சிங்க முதலியார் சின்னப்பா அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் தேசாதிபதி மக்கலன் அவர்கள் சமூகம் கொடுத்து திறந்து வைத்தார் என்றும், இரு இடங்களிலும் நடைபெற்ற இக் கண்காட்சியில் யாழ்ப்பாண கலை ஓவிய கைப்பணிப் பொருட்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன என்றும், விக்ரோறியாக் கல்லூரி கண்காட்சியை மனேஜர் செல்லப்பா முதன்மையிலும், மூளாய் ஸ்ரீ முத்துக்குமார சுவாமி தேவஸ்தான கண்காட்சியை சின்னப்பாவின் மருமகன் தம்பையா இராமசாமி தேசாதிபதி மக்கலமுக்கு கைகுலுக்கி வரவேற்று ஆரம்பித்து நடாத்தினார்.

திரு. சி. எம். செல்லப்பா (1902-1943)

1902இல் முதலியார் கனகரத்தினத்தின் புதல்வரான சி. எம். செல்லப்பா அவர்கள் பாடசாலையின் முகாமையாளராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் தன் நிர்வாகத்திறமையைக் கொண்டு பாடசாலையைக்கட்டியெழுப்புவதற்கு, அரிய சேவைபுரிந்துள்ளார். பாடசாலை சகல துறைகளிலும் வளர்ச்சியடையச் செய்த சிறந்த முகாமையாளராகத் திகழ்ந்தார். தூரத்திலிருந்து வரும் அதிபர், ஆசிரியர்களுக்காக தங்குமிட வசதியாகத் தன் வீட்டிலேயே ஒரு விடுதியை ஆரம்ப காலத்தில் நடாத்தி வந்துள்ளார். 1943இல் அவர் இறக்கும் வரை 40 வருட காலமாகப் பாடசாலையை நிர்வகித்து வந்துள்ளார். இவர் தன் வாழ் நாள் முழுவதையுமே பாடசாலையின் அபிவிருத்திக்காக செலவு செய்தார் என்று கூறினால் மிகையில்லை. செல்லப்பாவின் பாடசாலை என்று கூறுமளவிற்கு அவர் சேவை அமைந்தது. அவரே இப்பாடசாலையின் ஸ்தாபகர் என்று குறிப்பிட்ட வெளியீடுகளும் உண்டு. அவர் இப்பாடசாலைக்காற்றிய சேவைகள் இன்றும் பசுமை நினைவுகளாக நிற்கின்றது.

திரு. செல்லப்பா அவர்கள் காட்டிய நிர்வாகத்திறன் போற்றுதற்குரியது. திறமைமிக்க அதிபரையோ, ஆசிரியர்களையோ எழுதுவினைஞர்களையோ, ஊழியர்களையோ தெரிவு செய்வதில் வல்லவர். தந்தையாரைப் போன்று இவரும் நாட்டில் ஒரு பிரபல்யமான பிரமுகராகவும், கல்விமான்களின் தொடர்புகளும் கொண்டிருந்ததன் காரணமாக, பாடசாலைக்குத் திறமைமிக்க ஆசிரியர் குழுவைத் தெரிவதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. பாடசாலையின் அதிபராக திரு. *Willoughbysmall* அவர்களையும் இந்திய கல்விமானான திரு. நாராயணன் மேனன் அவர்களை ஆசிரியராகவும், தெரிவு செய்து நியமித்தது. அவர் சமூகத்தில் கொண்டிருந்த திறமையைக் காட்டுகின்றது. திரு. மேனன் அவர்கள் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் ஆற்றிய சேவையின் பின் பெனாரிஸ் சர்வகலாசாலையில் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்தார். உள்ளூர் சிறந்த கல்விமான்களைத் தெரிவு செய்து நியமித்தமையும் போற்றுதற்குரியதே. இவரினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட திருவாளர்கள் சிதம்பரப்பிள்ளை, சோமசுந்தரம், சைவப் பெரியார் அவருடைய மைத்துனனாகிய அப்பொழுது நாட்டின் ஒரே ஒரு கலா நிதிப்பட்டம் பெற்றவருமாகிய சிவப்பிரகாசம் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். ஆசிரியர் குழுவை நியமித்தபின் திரு. செல்லப்பா அவர்கள் பாடசாலையின் உள் நிர்வாகத்தில் தலையிடுவதில்லை. *Willoughbysmall* சைவப் பெரியார் உட்பட ஏனைய அதிபர்களும் பாடசாலையின் சிறந்த முன்னேற்றத்துக்குரிய தமது சிறந்த வழிகளைக் கடைப்பிடித்தனர்.

அயர்லாந்து பட்டதாரியான *Willoughbysmall* 1910- 1922ஆம் ஆண்டுவரை திறமைமிக்க அதிபராகத் தனது நிர்வாகத்தை நடாத்தி, திரு. செல்லப்பாவின் தெரிவு திறமையானது என்பதை நிரூபித்துள்ளார். அவர் ஒரு சிறந்த கல்விமான். சிறந்த

நிர்வாகியுமாவார். அவருடைய காலத்தில் அமெரிக்க மிசன் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளில் கேம்பிரிஜ்ட், ஒக்ஸ்வொட் சர்வகலாசாலைப் பட்டதாரிகளே அதிபர்களாகக் கடமை புரிந்தனர். அத்தகைய அதிபர்களுக்கு தான் எவ்விதத்திலும் சளைத்தவரல்ல என்பதை தனது நிர்வாகத்தின் மூலம் எடுத்துக் காட்டியவரே.

பிரபல்யமான இந்து ஆங்கில பாடசாலையின் அதிபராக இருந்த இவர், யாழ். இந்துக் கல்லூரி, மாண்புமாய் இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றின் அதிபர்களோடு இணைந்து இம் மூன்று பாடசாலைகளுக்குமுரிய பொது நிகழ்வுகளை நடாத்த முயற்சி எடுத்தார். இவற்றில் ஒன்று ஒரு பொதுப் பரீட்சையாகும்.

மாணவர்களுக்கு இவர் அளித்த கல்வி ஊக்குவிப்புத்திறனால், இவருக்குப் புகழ்மேலும் சேர்ந்தது. மாணவர்கள் இவரிடம் பெற்ற சான்றிதழ்கள் மூலம், மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற வெளிநாடுகளில் வேலை வாய்ப்புகளைத் தேடிக்கொண்டனர். இதனால் மாணவர் சமுதாயம் விக்டோரியா கல்லூரியை நாடிச் செல்லத் தொடங்கியது. இவரின் சான்றிதழ்கள் பெறுவதே அவர்களின் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது.

இவர் தனது தாய் நாடான அயர்லாந்துக்குத் திரும்பவில்லை. தனது இறுதிக்காலம் வரை சுழிபுரத்திலேயே தங்கியிருந்தார்.

சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரனார்

திரு. நரசிங்கநாயுடு அவர்கள் இரண்டு வருட காலம் திறமைமிக்க அதிபராக கல்லூரியை நிர்வகித்தார். அவரை தொடர்ந்து சைவப் பெரியார் சிவபாத சுந்தரனார் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார். இவரின் காலப்பகுதியும் மீண்டும் ஒரு ஒளிமயமான காலப்பகுதியாக விளங்கியது. இவர் சிறந்த கல்விமான், தத்துவஞானி, சமூக சீர்திருத்தவாதி, அத்துடன் பல நூல்களின் நூலாசிரியருமாவார். இவர் அதிபராகக் கடமையாற்றிய மூன்று பாடசாலைகளிலும் இவரின் கல்வித்திறன் மேம்பட்டு விளங்கினாலும், விக்டோரியாக் கல்லூரியிலேயே சேவையின் திறன் காட்டப்பட்டு, பாராட்டுக்குரியவரானார்.

பாடவிதானத்தில் அமைந்த எப்பாடத்தையும், திறமையாகக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் பெற்ற பெரியார், லண்டன் மற்றிக்குலேசன் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களுக்கு விசேட பயிற்சி கொடுத்து, சிறப்புச் சித்தியடையச் செய்தார். மனோதத்துவ ரீதியாகவும் பாடசாலையில் குறைவான தரத்திலிருந்த மாணவர்களை அணுகி அவர்களின் கல்வி முன்னேற்றத்திலும் வெற்றி கண்டார். ஏனைய பாடசாலைகளிலிருந்தும் இத்தகைய மாணவர்கள் இவரின் நேரடிக்கண்காணிப்பில் கல்வி கற்பதற்காக விக்டோரியாக் கல்லூரியில் சேர்ந்தனர். யாழ். இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த திரு. சபாரத்தினம் இலங்கை வங்கியின்

முகாமையாளராகவும், பின் உலக வங்கியில் உயர் ஸ்தானம் வகித்தவருமாகிய திரு. லோகநாதன் ஆகிய இருவரும் தமது கனிஸ்ட பாடசாலைப் பரீட்சைகளில் சித்தியடையவில்லை. இறுதியில், விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் சேர்ந்து, சைவப் பெரியாரின் மாணவர்களாகிப் பரீட்சையில் சித்திபெறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். பின் அவர்கள் தம் வாழ்க்கையிலும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். பின் அவர்கள் தம் வாழ்க்கையிலும் சிறந்த உயர் பதவிகளைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. இவ்விதம் சைவப் பெரியாரின் பெருமையை நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்து கூறியவர் வேறு யாருமல்ல, திரு. என். சபாரத்தினம் அவர்களே தான். 1985ம் ஆண்டில் இக்கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட இவர் தான் ஆற்றிய உரையில் இவ்விதம் கூறியிருந்தார்.

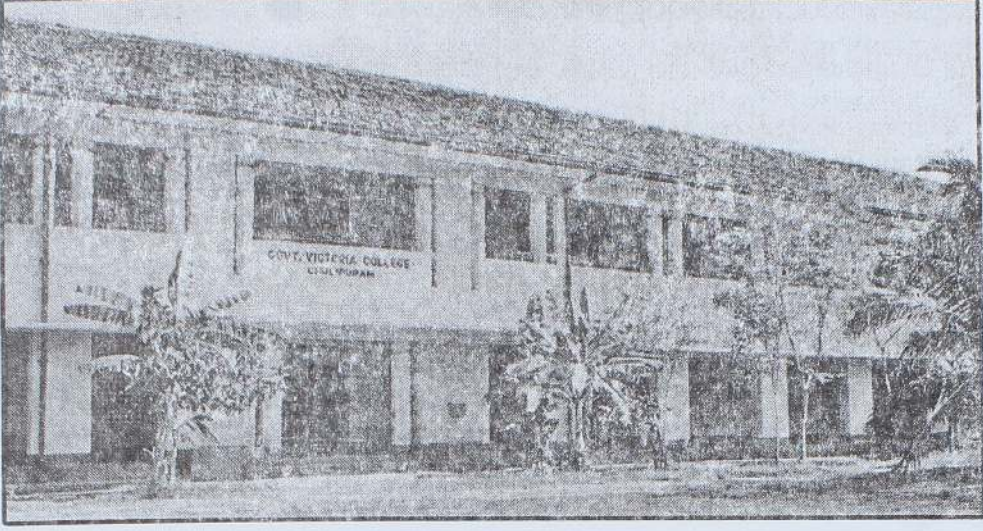
சைவப்பெரியாரின் மாணவர்கள், தம் குருவின் சேவையை மறவாது, “சிஷ்யபரம்பரை” என்பதை உருவாக்கி, தமது கல்வி நிறுவனத்தில் வருடாவருடம் தவறாது இடம் பெற்று வரும் அவர் குருபூசையில் கலந்து கொண்டு அன்னாரை வணங்கி அஞ்சலி செலுத்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சைவப் பெரியாரின் நிர்வாகத்தைத் தொடர்ந்து, அவருடைய மைத்துனனாகிய கலாநிதி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் இரண்டு வருடகாலம் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். இவர் நாட்டின் மனோதத்துவ (உளவியல்) துறையில் கலாநிதிப்பட்டம் வாங்கிய முதல் கல்விமான் ஆவார். இவரைத் தொடர்ந்து திருவாளர்கள் முத்துக்குமாரு, நவரத்தினராசா சிவராசா ஆகியோர் அதிபர்களாகக் கடமை புரிந்துள்ளனர்.

திரு. இராமசாமி தம்பையா (1943 - 1946)

1943ஆம் ஆண்டில் திரு. செல்லப்பாவின் மறைவின் பின் முகாமையாளராக மூளாயைச் சேர்ந்த சுழிபுரம் தபாலதிபர் திரு. இராமசாமி தம்பையா விளங்கினார். சுழிபுரம் உபதபால் கந்தோர் கல்லூரியின் ஒரு பகுதியிலேயே இயங்கியது. தனியார் ஒருவர் இப்பெரிய பாடசாலையை நிர்வகிப்பதில் 1945ம் ஆண்டில் சிரமங்கள் தோன்றின. காரணம் 1945ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் முதல் அன்றைய கல்வி மந்திரி C.W.W. கன்னங்கராவால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட இலவச கல்வித்திட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. அதனால் மாணவர்களிடம் இருந்து பெறப்பட்டு வந்த பாடசாலைக் கட்டணம் நிறுத்தப்பட்டது. 01.08.1946இல் இக்கல்லூரி அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டு சுழிபுரம் அரசினர் விக்ரோறியாக் கல்லூரி என்ற நாமத்துடன் வளர்ச்சி கண்டு இன்று 125ஆம் ஆண்டில் வெற்றிகரமாக காலடி பதித்துள்ளது. ஏனைய அரசாங்க உதவி பெறும் பாடசாலைகள் 1961ம் ஆண்டு அரசாங்கத்தினால் சுவீகரிக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கல்லூரியை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்ற பின்

அன்றைய வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் கல்விக்குப் பொறுப்பான பாராளுமன்ற காரியதரியுமான திரு. க. கனகரட்ணம் அவர்களால் பாடசாலை அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ரூபா ஐந்து இலட்சத்தில் பாரிய இரண்டு மாடிக் கட்டிடமும் ஆய்வு கூடங்களும், நீர் வழங்கல் வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இனி அக்காலப்பகுதியில் மாணவர்களின் நிலையை ஆராய்வோம். மாணவர்களுக்கு கீருடை (**Uniform**) என்பது கிடையாது. வேட்டியுடனும் மாணவர்கள் பாடசாலைக்கு வருவார்கள். காலணி (**Shoes or sandals**) என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. பல மைல் தூரத்தில் இருந்து வந்தவர்களும் கால் நடைதான். புத்தகங்களுக்குபை (**School Bag**) இருக்கவில்லை. புத்தகங்களை ஒரு பட்டியால் (**Belt**) கட்டித்தோளில் சுமந்தே பாடசாலை செல்வார்கள். ஊற்றுப்பேனாக்கள் மிகச் சிலரிடமே இருந்தன. (**Ball Point**) பேனாக்கள் அப்பொழுது அறிமுகமாகவில்லை. டியூசன் (**Tuition**) என்றோ கல்வி நிறுவனங்கள் என்றோ ஒன்றும் இருக்கவில்லை. மாணவர்கள் பாடசாலைப் போதனையிலேயே பூரணமாகத் தங்கியிருந்தார்கள்.

இக்காலப் பகுதியில் கற்ற இரு மாணவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். ஒருவர் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சித்தலைவர் பதவி வகித்த ஒரேயொரு தமிழரான திரு. அ. அமிர்தலிங்கம். இவரே இக் கல்லூரியின் முதலாவது பட்டதாரி என்ற பெருமையைத் தட்டிக் கொண்டார். மற்றையவர் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் மந்திரிப்பதவி வகித்த திரு. செ. குமாரசூரியர்.

திரு. எஸ். சுப்பிரமணியம்

சுதுமலையைச் சேர்ந்த திரு. எஸ். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 01.08.1949லிருந்து 31.12.1960வரை அதிபராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். இது மறுபடியும் கல்லூரியின் ஒளிமயமான காலம் என்றே சொல்லலாம். 1951ல் மத்திய மகா வித்தியாலய கட்டிட அமைப்புக்கமைய, வகுப்பறைகளும் 04ஆய்வு கூடங்களும் சேர்ந்து அமைந்ததாக புதிய கட்டிடம்

அமைக்கப்பட்டது. அப்பொழுது வட்டுக்கோட்டை பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும், உதவிக் கல்வி மந்திரியாகவும் இருந்த திரு. கனகரத்தினம் அவர்களின் உதவியுடன் கல்லூரியில் பல கட்டிடங்கள் எழுந்தன. 1955ல் **Guruge Block** என்ற புதிய மண்டபம் அமைக்கப்பட்டது. பாடசாலையின் விளையாட்டு மைதானம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அத்துடன் எல்லை சுவர்களின் ஒரு பகுதியும் கட்டப்பட்டன. பாடசாலையின் ஆசிரியர் குழுவில் அப்பொழுது சேவையில் இருந்த திரு. இராசசுந்தரம் அவர்களின் அயரா உணக்கத்தினால் கல்லூரியின் விளையாட்டுத் துறை வளர்ச்சி அடைந்தது. கல்லூரி கால்பந்தாட்டக்குழு பல போட்டிகளில் பங்குகொண்டு வெற்றியீட்டிக் கல்லூரிக்கு புகழ் தேடிக்கொடுத்தது. திரு. சுப்பிரமணியமும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த அதிபர்கள் சிலரும் வேறு அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் முன்பே அனுபவ மிக்க, நிர்வாகத் திறமை பெற்ற அதிபர்களாகக் கடமை புரிந்துள்ளனர்.

திரு. வி. தம்பு

திரு. ஏ. ரி. சபாரத்தினம் 01.06.1961லிருந்து 31.12.1962 வரை அதிபராக சேவையில் இருந்தார். பின் 01.01.1963 இருந்து 17.10.1968 வரை திரு. வி. தம்பு அவர்கள் பாடசாலையில் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார் இவருடைய சேவைக் காலத்தில் விக்ரோரியாக் கல்லூரி மேலும் பிரபல்யமடைந்தது. திரு. தம்பு அவர்கள் முயற்சியினால் கல்லூரியில் உயர்தர வகுப்பு ஒன்றியம் அமைக்கப்பட்டது. அவருடைய சேவைக் காலத்திலேயே அங்கு மனையியில் கூடம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இவற்றிலும் மேலாக இவரின் சேவையின் சிறப்பாகவும், அவரின் நீங்கா நினைப்பாகவும் திகழ்வது, பிரதான மண்டபத்தில் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அழகான சிவகாமசுந்தரி சமோதரரான நடராசா சிற்பமே. திரு தம்பு அவர்களின் சேவையைத் தொடர்ந்து திரு. வி. கே. தியாகராஜபிள்ளை அதிபராகக் கடமை புரிந்தார். இவரைத் தொடர்ந்து 15.11.1968 லிருந்து 03.01.1972வரை அளவெட்டியைச் சேர்ந்த திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் கல்லூரி நிர்வாகத்தைப் பொறுப்பேற்றிருந்தார். இக்கல்லூரி நிர்வாகத்தை ஏற்பதற்கு முன், இவர் அளவெட்டி அருணோதயா கல்லூரியில் அதிபராகவிருந்து அதனைக் கட்டியெழுப்பிய சிற்பியென பெருமைப்படுத்தப்பட்டவர். இவரைத் தொடர்ந்து சிறந்த ஆசிரியராகக் கருதப்பட்ட திரு. என். சிவஞானம் அவர்கள் 04.01.1972 லிருந்து 30.06.1974 வரை அதிபர் பதவியை ஏற்று சேவை புரிந்து உள்ளார்.

திரு. வி. இராசசுந்தரம்

இப்பாடசாலையின் திறமைமிக்க பழைய மாணவரும் அப் பொழுது ஆசிரியர் குழுவில் இருந்து பாடசாலைக்கு அரிய சேவை புரிந்து வந்தவருமாகிய திரு. வி. இராசசுந்தரம் அவர்கள் 01.07.1974இல் அதிபர் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். அவருடைய சேவைக் காலத்தில் பாடசாலையின் நூற்றாண்டு விழா சிறப்பாக 1976ல் இடம் பெற்றது. நீண்ட காலமாக இவர்

கல்லூரியுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பும், கல்லூரியின் பால் அவர் கொண்டிருந்த அபிமானமும், கல்விமான்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பும், அரசியல் வாதிகளுடன் இருந்த செல்வாக்கும் சேர்ந்து இருந்தமையால் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா சிறப்பாக அமைந்தது. இவ்விழாவுடன் ஒட்டி இவர் ஒழுங்கு செய்த பொருட்காட்சியும் களியாட்டு விழாவும் கல்லூரி மைதானத்தில் ஒரு மாதகாலம் வரை இடம் பெற்றது. இது மக்களைக் கவர்ந்திருந்த ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். ஜேர்மனியிலிருந்து வருகை தந்திருந்த கால்பந்தாட்டக்குழு ஒன்றுடன் கல்லூரிக் கால்பந்தாட்டக் குழுவினர் பங்கு கொண்ட போட்டிகளும், ஒரு மாட்டு வண்டிச் சவாரிப் போட்டியும் இவர் நடாத்திய மக்களைக் கவர்ந்த நிகழ்ச்சிகளாகும். ஹாட்லிக் கல்லூரி பழைய மாணவனும் அங்கேயே சிறந்த ஆசிரியருமாகக் கடமை புரிந்த திரு. ஏ. எம். ஸ்பென்சர் அவர்கள் இராசசுந்தரத்திற்கு உதவி அதிபராகவிருந்து கடமையாற்றியுள்ளார். திரு. இராசசுந்தரம் 15.05.1977 லிருந்து இளைப்பாறினார். இவருடைய நிர்வாகம் முடிவடைய திரு. அருணாசலம் அவர்கள் 13.05.1978இல் அதிபர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்ட காலத்துக்கு முந்திய இடைக்கால ஒருவருட்ப்பகுதியில் திருவாளர்கள் ஸ்பென்சர் சங்கரப்பிள்ளை ஆகிய இருவரும் அதிபர்களாகக் கடமை புரிந்து உள்ளனர்.

திரு. கே. அருணாசலம்

வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த திரு. கே. அருணாசலம் அதிபராக 13.05.1978 லிருந்து 28.08.1987 வரை சேவை புரிந்துள்ளார். கல்லூரியின் சரித்திரத்தில் இவருடைய காலம் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். கல்லூரி கட்டிட அபிவிருத்தி கல்லூரியின் தென்பகுதிவரை எல்லைச்சுவரை விஸ்தரித்தமை மற்றும் கல்லூரிக்கு ஏற்பட்டிருந்த பல்வேறு பிரச்சினைகளை தீர்த்தமை இவருடைய திறமையினால் நிறைவேற்றப்பட்ட சில விடயங்களாகும். கல்லூரி அபிவிருத்தி சபையின் பண நெருக்கடி விடயங்களை ஆராய்ந்து தீர்த்தமையால் கல்லூரிக்கு மேலும் இரண்டு பரப்பு நிலத்தை வடக்குப் புறமாக சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

கல்லூரி விளையாட்டுத்துறை உட்பட சகல துறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைந்து வந்துள்ளது. இக்காலத்துக்கு முன்பிருந்த காலப்பகுதியில் கால்பந்தாட்டப் போட்டிகளில் பல வெற்றிகளைப் பெற்றிருந்தாலும், வெற்றிக் கிண்ணத்தை தட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. 1981ல் முதல் தடவையாக 15 வயதுக்குக் கீழ்ப் பிரிவினரின் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு 18 போட்டிகளில் வெற்றிபெற்று, மாவட்ட வெற்றிக் கிண்ணத்தை இக்கல்லூரி பெற்றுக் கொண்டது. 17வயதுக்குட்பட்ட கால்பந்தாட்ட போட்டி பெருமையாகப் பேசப்பட்ட ஒன்றாகும். கொழும்பிலிருந்து வந்த இரு சிரேஷ்ட பிரதம கல்வி அதிகாரிகள், யாழ்ப்பாண பிரதம கல்வி அதிகாரி, மற்றும் கொழும்பு, யாழ்ப்பாண விளையாட்டுத்துறை அதிகாரிகள் சமூகமளித்திருக்க, நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலய குழுவிற்கும், விக்ரோறியா கல்லூரி குழுவிற்கும் இடையில் இடம்பெற்ற போட்டியில், இக்கல்லூரி குழு வெற்றியீட்டி, வெற்றிக் கிண்ணத்தை தட்டிக்

கொண்டது. 1985இல் போட்டிகளெதுவும் இருக்கவில்லை. ஆனால், தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் ஒரு குழுவாதல் வெற்றியீட்டி வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

வட்டார, மாவட்ட மெய்வல்லுநர் போட்டிகளிலும் விக்டோரியாக் கல்லூரி திறமையாகச் செய்து, முன்னிலையில் நின்றது. 1982ம் ஆண்டில் இக்கல்லூரியில் யாழ். மாவட்ட சாரணர் பாசறை இடம் பெற்றபோது, யாழ். மாவட்ட சாரணர்கள் பங்கு கொண்டனர். முதல் தடவையாக ஐனாதிபதி சாரணர் நியமிக்கப்பட்டார். நீண்டகால இடைவேளைக்குப்பின் பரிசளிப்பு விழாக்கள் தொடர்ந்து இடம் பெற்றன. ஸ்தாபகர் நினைவு உரைகள் சேர்க்கப்பட்டன. சைவப் பெரியாரின் நூற்றாண்டு நினைவு விழா 1978இல் இடம் பெற்றது. அத்துடன் வருடாவருடம் மெய்வல்லுனர் போட்டிகள், உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களின் ஒன்று கூடல் விருந்துபசாரங்களும் இடம் பெற்று வந்தன.

சுருக்கமூத்து, தோல் பொருட்கள் செய்தல் போன்ற தொழிற்கல்வியும் இங்கு புகுத்தப்பட்டது. திரு. அருணாசலம் அவர்கள் இளைப்பாறுங் காலத்தில், நாட்டின் கல்வியுலகில் சிறந்த கல்விமானாகவே கருதப்பட்டார். அன்று கல்வித்துறையிலிருந்த பிரதம கல்வியதிகாரிக்கு, அடுத்ததாக இரண்டாவது நிலையில் வைத்துக் கருதப்படத் தக்க கல்விமானாகவும், அன்றிருந்த தமிழ் அதிபர்கள் மத்தியிலும் சிறந்தவராகவும் கணிக்கப்படத்தக்கவர் என்று 1987இல் இடம் பெற்ற பரிசளிப்பு விழாவில், பிரதம விருத்தினராகக் கலந்து கொண்ட திரு. மன்கூர் குறிப்பிட்டுள்ளார். திரு. அருணாசலம் அவர்களைத் தொடர்ந்து திரு. வி. எம். விஜயரத்தினம் அவர்கள் பதில் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். அதன் பின் பதவிக்கு வந்த திரு. கே. கே. நடராசா அவர்கள் 04.07.1989 வரை அதிபராகக் கடமையிலிருந்தார். இவரும் அனுபவமிக்க அதிபரானமையால் பாடசாலையின் அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்தினார். கல்லூரி பரீட்சை பெறுபேறுகளும் இவர் காலத்தில் திருப்தியாகவே இருந்தது. இவர் இளைப்பாறியபின் திரு. செல்வரத்தினம் பதில் அதிபராக ஒரு மாத காலம் பணிபுரிந்தார். இவரைத் தொடர்ந்து கல்லூரியின் ஆசிரியர் குழுவிருந்த சிறந்த ஆசிரியரான திரு. எஸ். பத்மநாதன் அதிபர் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டார். கல்லூரியில் நீண்ட நாள் தொடர்பின் காரணத்தால், கல்லூரிப் பாரம்பரியங்களை நன்கு அறிந்திருந்தமையால், அக்காலக் கஸ்ட் நிலையிலும் கல்லூரி நிர்வாகத்தைத் திறம்பட நடாத்திச் சென்றார்.

திரு. கே. சந்திரபாலன்

திரு. எஸ். பத்மநாதனைத் தொடர்ந்து திரு. கே. சந்திரபாலன் அதிபர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார். அக்கால அரசியல் சூழ்நிலைக் கஸ்டத்தின் மத்தியிலும் கல்லூரியின் தரம் குறையாது கட்டிக்காத்த பெருமையைத் தேடிக் கொண்டார். மாணவர்கள் தொடர்ந்து பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்று வந்தனர்.

அன்றிலிருந்த அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக மக்கள் இடம்பெயர்ச்சியினால் இக்கல்லூரி பருத்தித்துறை ஹாட்லி கல்லூரியில் பகுதிநேர பாடசாலையாக இயங்கி வந்தது. பின் 13. 05. 1996ல் திரும்பவும் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் சொந்த இடங்களுக்கு திரும்பி வந்து வாழ்க்கையை தொடர மீண்டும் சுழிபுரத்தில் கல்லூரி இயங்கத் தொடங்கியது.

இக்கல்லூரியில் 1995ல் 1368 மாணவர்களும் 52 ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். பின்னர் இப்பாடசாலையில் 770 மாணவர்களும், 31 ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். திரு. சந்திரபாலன் கல்லூரி மாணவர்களின் தொகையை அதிகரிப்பதற்கு முயற்சிகள் எடுத்தார். வழமைபோல் மெய்வல்லுநர் போட்டிகள், பரிசளிப்பு விழாக்கள் மற்றும் சில நிகழ்ச்சிகளையும் நடாத்தினார்.

இவர் திரும்பவும் கல்லூரியின் தரத்தையும், புகழையும் மீட்டெடுக்க அரும்பாடுபட்டார். இவரின் அரிய தொண்டிற்கு சுழிபுரம், கொழும்பு, இலண்டன், கனடா, பிரான்ஸ் ஆகிய இடங்களிலுள்ள பழைய மாணவர் சங்கங்கள் தம் பூரண ஒத்துழைப்பைக் கொடுத்துள்ளனர்.

திருமதி. ஏ. வேலுப்பிள்ளை

இப்பொழுது அதிபராக உள்ள திருமதி. ஆ. வேலுப்பிள்ளை முன்னைய அதிபரின் நற்பணிகளைத் தொடர்ந்து புரிந்து வருகிறார். அவர் ஓர் அனுபவம் மிக்க சிறந்த செயல் வீரபெண்மணியாவார். கஸ்டமான இக்காலத்திலும் கல்லூரியின் நற்பெயரைக் குறைய விடாது உயர்வாக வைத்துள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வருபவர்கள் அனைவரும் அவரை வாழ்த்துகின்றனர். அவரும் மாணவர்களை இயன்றவரை சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்புவதில் அக்கறை எடுத்து வருகிறார்.

விக்ரோறியாக் கல்லூரி தனது 125வது வருடத்தைக் கொண்டாடும் போது அவர் அதிபராக இருத்தல் அவருடைய அதிஸ்டமாகும். இக்கொண்டாட்டத்தைத் திறம்பட நடத்தும் பொருட்டு அவர் சுழிபுரம், கொழும்பு, லண்டன், பிரான்ஸ், கனடா, அவுஸ்திரேலியா முதலிய இடங்களில் உள்ள பழைய மாணவர்கள் சங்கக்கிளைகளின் ஆதரவைப் பெற்றுள்ளார்.

அனுசரனை: *மருத்துவப் பேராசிரியர் மயில்வாகனன் சிவசூரிய*
(நிறுவுநர் கனகரத்தின முதலியாரின் பூட்டலும், முகாமையாளர்
சி. எம். செல்லப்பாவின் பேரனும், முகாமையாளர் இ.தம்பையாவின்
உடன் பிறவா சகோதரனும் யாழ் பல்கலைக்கழக வேந்தரும்)

பகுதி -6
PART - VI

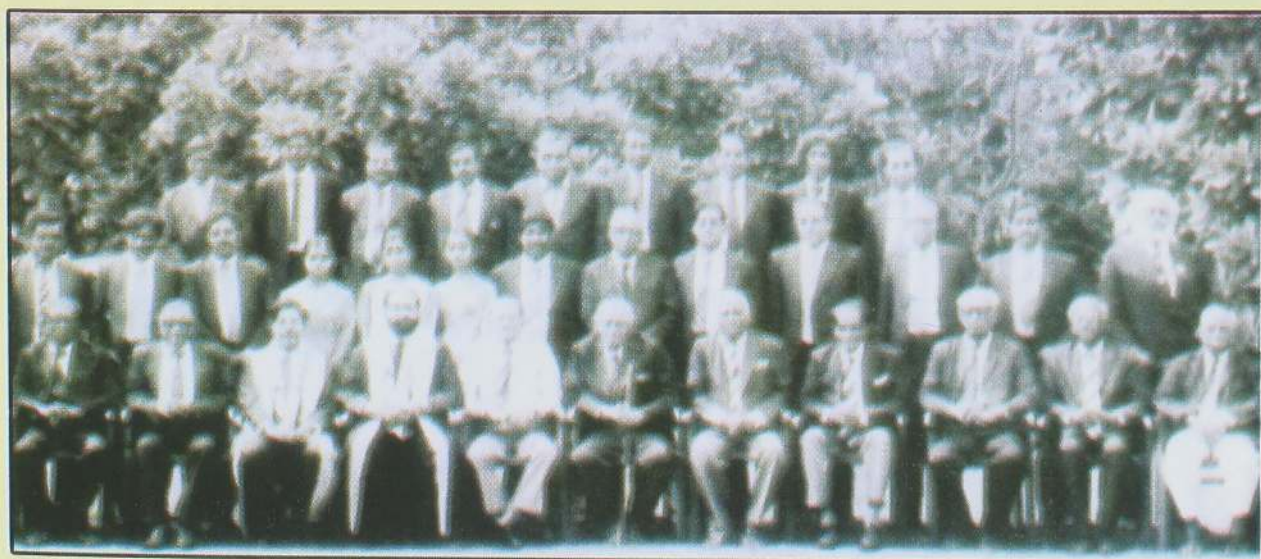
தொழில் சார் வாழ்க்கை ஒளியில்
PROFESSIONAL LIFE ALBUM

'MEMORIES NEVER FADE'

*"Launched" Shanthi after the convocation at
Vidyalankara University of Kelaniya in 1976.*

*Shanthi with Vicks after taking Oaths as an
Attorney -At-Law before the Hon'ble Neville
D.M.Samarakoon, Chief Justice,
Hon'ble G.J.Samarawickrame,
Hon'ble V.T.Thamotheram, Hon'ble I.M. Ismail,
Hon'ble R.S Wanasundera Justices of the Supreme
Court of the Republic of Sri Lanka on 18.09.1978*

*Farewell accorded to Hon. C. V. Wigneswaran, District Judge, Mallakam
in December 1986.
Mr. Vigna Raja, Attorney-At-Law is standing first from left in middle row.*

UNIVERSITY OF JAFFNA

As head of the English Language Teaching Centre(ELTC)

*With the Vice Chancellor A.Thurairajah
and other ELTC Staff and Colleague*

With the ELTC Staff

With ELTC Staff

Point pedro courts farwell on 18.03.2000

Mallakam Courts farewell on 22.10.2000

Outstation judge's with their families visited her Jaffna residence on 03.11.2002

Shanthi second from right

His Lordship Sarath N. Silva P.C., Chief Justice of Sri Lanka walking towards the Religious Dignitaries in Jaffna to invoke blessing before laying the foundation stone for the new Courts Complex in Jaffna on 15.07.2004 while Shanthi looks at standing behind

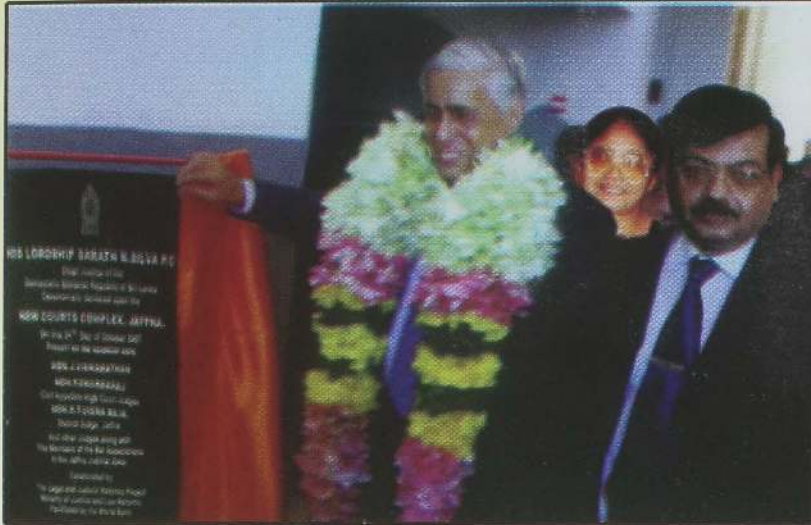

His Lordship Sarath N. Silva P.C., Unveils the Plaque after laying the foundation stone for the Jaffna Courts Complex.

The majestic new courts complex, Jaffna.

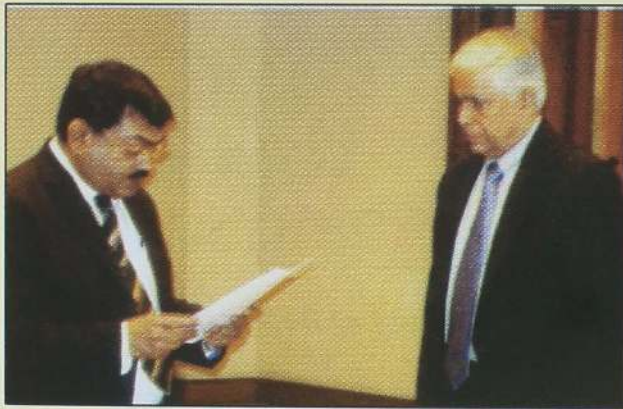
His Lordship Sarath N. Silva P.C., unveils the Plaque after ceremonially opened the new Courts Complex Jaffna on 24.10.2007

Shanthi joining the felicitation lunch accorded to Chief Justice at the Courts Complex, Jaffna.

Husband taking oaths as High Court Judge before Chief Justice Sarath N.Silva P.C on 05.06.2008

Husband, son sanju and other family members with Chief Justice after taking Oaths as High Court Judge on 05.06.2008

Husband welcome by the Judges and Lawyers at Court Complex, Jaffna after becoming High Court Judge on 09.06.2008

With the British High Commissioner Dr. Peter Hayes and the Norwegian Ambassador Mr. Tore Hattrem at High Court Judge Chamber on 08.10.2008.

Sanju seated third from right with the 4th Batch Students of Department of Law, University of Jaffna.

- Seated (L-R)** Mr.S.Jegan, Ms Kosalai Manoharan (Lecturer), Prof. V.P.Sivanathan (Head, Department of Law), Prof. N.Shanmugalingam (Vice-Chancellor), Prof. N Gnanakumaran (Dean, Faculty of Arts), Mr.V.Sanjendra (Lecturer), Ms. Karthika Gunaratnam (Lecturer), Mr. V.Prasanthan
- Standing (L-R)** Ms. G. Santhiya, Ms S Vinotha, Ms F Murin, Ms.P.Thushyanthi, Ms N Lakshiyini, Ms K Keerthana, Ms R Robinsa, Ms.K Niroshika, Ms J Saranya, Ms T.Thulasi, Ms.B.Suthargini, Ms R. Thisipa, Ms U.Thulasiga, Ms R Dilaxy, Ms.K.Thulasika, Ms Y.Yogasutharsini, Ms.L Nitharsini
- Absentees** Ms. S.Vyshnavi, Ms N.Sinthuja, Ms N.Thaksamini

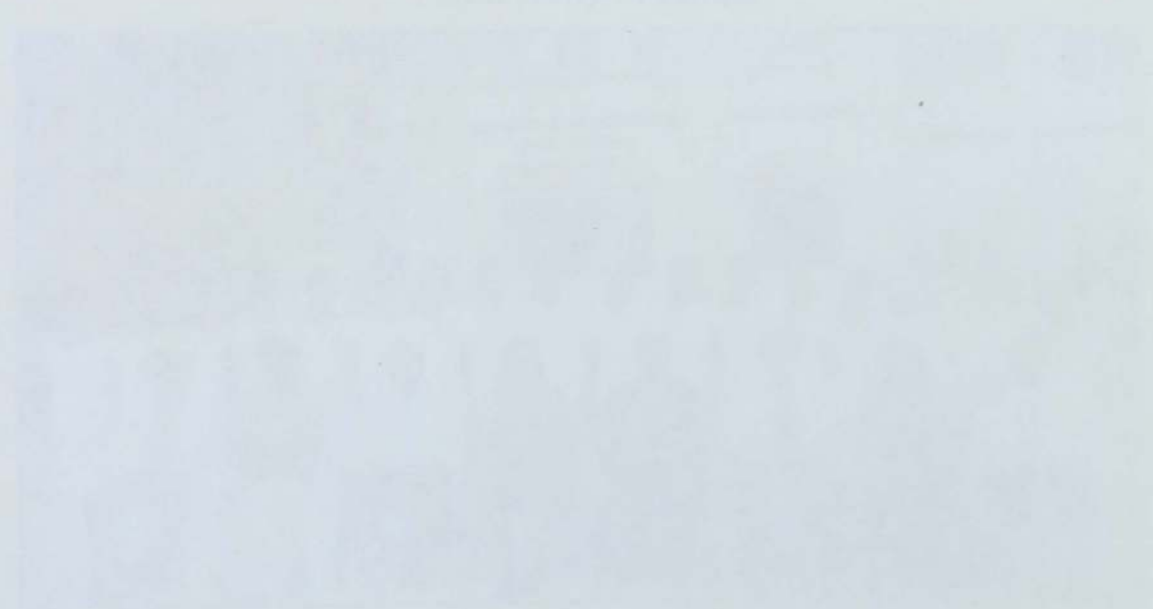
பகுதி -7
PART - VII

பொது வாழ்க்கை ஒளியில்
PUBLIC LIFE ALBUM

Part VII

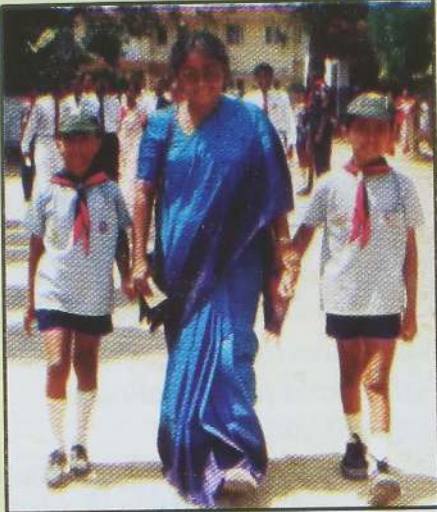
Public Library

"ENGLISH DAY CHIEF GUEST"

At St. John's College on 22.09.1994

Shanthi being escorted by Scouts

Shanthi and husband with the members of English Union Executive committee and Principal

At Jaffna Hindu Ladies College

Shanthi lights the lamp

Shanthi with English drama team

At Jaffna Holy Family Convent on 16.07.1998

Shanthi lights the traditional lamp at the Kokuvil Hindu College on 11.11.1998

Shanthi address as Chief Guest at Karaveddy Point Pedro Youth Club on 05.04.1998

ATHLETIC MEET CHIEF GUEST
At Victoria College, Chulipuram on 21.02.1998

Gives away a trophy to a winner

Mr & Mrs Vigna Raja being escorted by Principal to the venue at St. John's College on 01.03.1999

Mr. Vigna Raja addressing the gathering as chief guest at St. John's College on 01.03.1999

Mr. Vigna Raja delivering the speech as Chief guest at Saivapiragasa Vidyalayam- Moolai on 23.02.1998.

Husband lights the traditional lamp as chief guest at Periyapulam maha Vidyalayam athletic Meet.

Holy Family Convent, Jaffna in March 2007

Mr & Mrs Vigna Raja being taken in Procession by the principal

Standing during the School song

PRIZE DAY CHIEF GUEST
Senkuntha College on 12.02.2000

Chief guest being received by the Principal

Lights the lamp

Distributes a Prize to a winner

Skanthavarothaya College on 20.01.2005

*being escorted by the principal
in procession*

Lights the traditional lamp

St.Patricks College on 26.10.2007

*Chief Guest being received by the Principal
and Rt. Rev. Dr. E. Thomas Sovundaranayagam,
Bishop of Jaffna Diocese.*

*Chief guest lights the traditional
oil lamp*

AS CHIEF GUEST

Lions Club Region Seminar on 25.02.2001

Mr. Vigna Raja lights the traditional oil lamp

Shanthi fixing spectacles to a deserving student

Point Pedro Methodist Girls High School Teachers Day on 16.10.1999

Garlanded by a student

Chief Guest being taken in procession

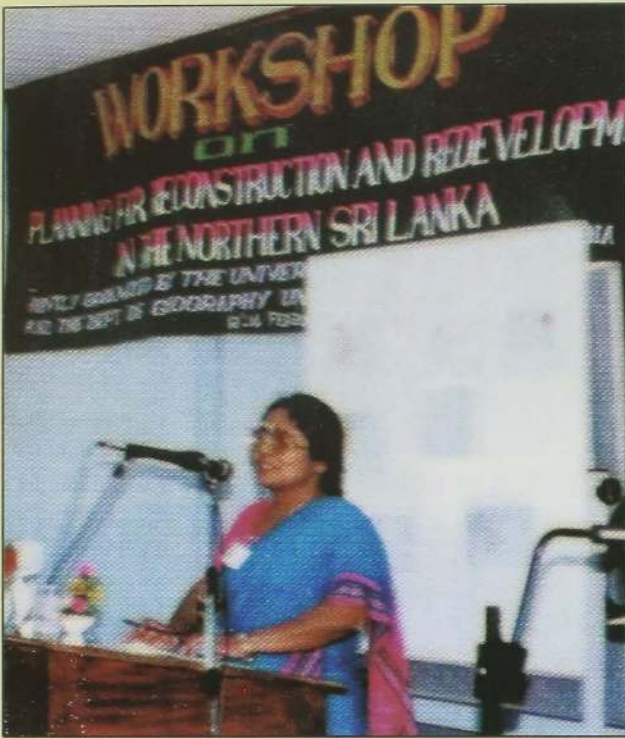

Shanthi lights the traditional lamp at the Institute of Information Centre studies on 25.03.2000

Shanthi speaks at the கவிதை நூல் வெளியீடு "பாலையும் பயணமும்" on 22.11.2001

Shanthi addresses the workshop on plan for Construction and Redevelopment of the Northern Sri Lanka

Shanthi inaugurates the International Women's Day at Veerasingam Hall, Jaffna by lighting the traditional oil lamp in 2003.

Shanthi delivering the address as Chief Guest at Advance Technical Institute Jaffna.

Shanthi speaks at the JEMS Awards Ceremony Concert year 2003

At John Bosco Vidyalayam in 2001

Newly built Ther shed

Thinakural 1st Year Sports Day on 20.04.2003

Ther Shed opening Day at Moolai Sithivinayagar – Muthukumaraswamy Temple on 13.09.1999

In front of the Ther with her husband, children and the Committee members.

Vividly explaining to the foreign dignitaries on behalf of the Board of Directors, Co-operative Hospital, Moolai

The meeting of the Committee nominated by the Supreme Court, concerning Resettlement of Internally Displaced persons (IDPS) in the vali-north (High Security Zone)

Major general G.A chandrasiri welcomes Shanthi

Discussing with major general G.A chandrasiri along with Mr.K.Ganesh, government Agent, Jaffna.

Shanthi observing the meeting in progress.

Taking the minutes of the meeting to be forwarded to the Supreme Court of Sri Lanka.

Breakfast at Palaly with Major General Chandrasiri and Mr.P.Swarnaraj, High Court Judge in January 2008

Cordial discussion with Mr.K,Ganesh Government Agent, Jaffna

Tamil Sinhala new year festival on 13.04.2009

Mr.R.T.Vinga Raja inaugurates the Tamil -Sinhala New Year 2009 by lighting the traditional oil lamp

Taking leave from the Major General M.C.M.P. Samarasinghe after the festival

Shanthi's last legs in public life

[Faint text in top-left cell]	[Faint text in top-right cell]
[Faint text in middle-left cell]	[Faint text in middle-right cell]
[Faint text in bottom-left cell]	[Faint text in bottom-right cell]

[Faint text at the bottom of the page, possibly a continuation of the table or a separate section]

பகுதி -8
PART - VIII

அஞ்சலி செய்திகள்
CONDOLENCE MESSAGES

189 - 8
PART - VIII

CONDOLENT MESSAGE

A. By Telegram

அ. தந்திமூல அனுதாப செய்தி

Sri Lanka Telecom

ශ්‍රී ලංකා ටෙලිකොම් පී. එල්. සී
ஸ்ரீ லங்கா ரெலிகொம் பொ. வ. க
SRI LANKA TELECOM PLC

විදුලි පණිවුඩය
தந்தி
TELEGRAM

ලිපිපත/விலாசம்/Address

*R. T. Vigna Raja,
High Court Judge,
No. 01, Chetty Street,
Nallur,
Jaffna.*

1. **HEARTFELT CONDOLENCES ON YOUR WIFES PASSING AWAY**
-MINISTER SARATH AMARATUNGA.

2. **ACCEPT OUR DEEPEST CONDOLENCE FOR UNTIMELY DEMISE OF
YOUR BELOVED WIFE.**

-P. RADAKIRSHNAN M.P.
DEPUTY MINISTER.

RAVI KARUNANAYAKE F.C.M.A

MEMBER OF PARLIAMENT - UNITED NATIONAL PARTY
ORGANISER - SRI JAYAWARDANAPURA KOTTE
CHAIRMAN - COLOMBO DISTRICT
SECRETARY - INTERNATIONAL RELATIONS

02-09-2009

திரு. இ. த. விக்னராசா,
இல. 01, செட்டித்தெரு,
நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.

3. இரங்கற் செய்தி

அன்புடையீர்,

உங்கள் குடும்பத் தலைவி திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்களின் பிரிவில் உறக்கமின்றி வாடும் உங்கள் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை தெரிவிக்கும் அதேவேளையில் அன்னாரின் ஆத்ம சாந்திக்காகவும் நான் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இங்கனம்,

ரவி கருணாநாயக்க,
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்/கட்சித் தலைவர்,
கொழும்பு மாவட்டம்.

Sri Lanka Telecom

ශ්‍රී ලංකා ටෙලිකොම් පී. එල්. සී
හී ලங்கා රෙලිකොම් පො. ව. ක

SRI LANKA TELECOM PLC

විදුලි පණිවුඩය

தந்தி

TELEGRAM

ලිපිනය/විලසුම/Address

*R. T. Vigna Raja,
High Court Judge,
No. 01, Chetty Street,
Nallur,
Jaffna.*

4. **ACCEPT MY HEARTFELT CONDOLENCES REGRET INABILITY TO ATTEND.**

*-S. Paramarajah,
Civil Appellate High Court Judge,
Batticaloa.*

5. **PLEASE ACCEPT MY CONDOLENCES CONVEY TO OTHER MEMBERS OF THE FAMILY GOD'S GUIDANCE BE WITH YOU ALL.**

*-P. Swarnaraj,
High Court Judge,
Batticaloa.*

6. **ACCEPT MY DEEPEST CONDOLENCE.**

*-K. Thadchanamoorthy,
District Judge,
Trincomalee*

7. **ACCEPT MY DEEPEST CONDOLENCE.**

*-T. L. A. Manaff,
Magistrate,
Trincomalee.*

8. **ACCEPT OUR HEARTFELT CONDOLENCE.**

*-Mr. A. C. Alexraj,
District Judge,
Vavuniya,
& Registrar & Staff.*

Sri Lanka Telecom

ශ්‍රී ලංකා ටෙලිකොම් පී. එල්. සී
ஸ்ரீ லங்கா ரெலிகொம் பொ. வ. க
SRI LANKA TELECOM PLC
විදුලි පණිවුඩය
தந்தி
TELEGRAM

ලිපිනය/விலாசம்/Address

R. T. Vigna Raja,
High Court Judge,
No. 01, Chetty Street,
Nallur,
Jaffna.

9. **OUR DEEPEST SYMPATHIES FOR THE SAD BEREAVEMENT REGRET
INABILITY TO ATTEND THE FUNERAL.**

-Gnanathasan Ariarane.

By: Mr. A. Gnanadasan P.C.,
Deputy Solicitor General

10. **CONDOLENCE MESSAGE BY SYMPATHY CARD.**

*Wishing there was something
We could say or do
To make things easier
for you right now...
Hoping it will help a little
Just to know how much we care
and that our thoughts
are with you now and always.*

-DSG / Mr. S. Thurairaja.
By: Mr. S. Thurairajah,
Deputy Solicitor General

11.

*Hon. R. T. Vigna Raja & Family,
Our sincere thoughts and prayers are with you all
With our deepest sympathy,*

*Mendaka, Anusha & Children.
By: Major General M.C.M.P. Samarasinghe*

SAN MARGA IRAIVAN TEMPLE

Rishi Thondunathan

6267 Bent Pine Drive
Apt 1124B
Orlando, FL 32822 USA

USA: (407) 810-1096
Sri Lanka: +94 21 222 8233
thondunathan@hotmail.com

12. AUM NAMA SIVAYA

*Vanakkam Dear Aiyah and Children,
Our thoughts and prayers are with you at this time.
May our God give you and your family strength,
and many blessings to your departed wife's spirit.
Aum Shanthi, Shanthi, Shanthi !*

*With Love,
Rishi Thondunathan.*

B. By News Papers

ஆ. பத்திரிகைப் பிரசுர அஞ்சலி

1. கண்ணீர் அஞ்சலி

யாழ்ப்பாணம் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி
திரு. இ. த. விக்னராசா அவர்களின் துணைவி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

28.07.2009, செவ்வாய்க்கிழமை காலமானதையிட்டு துயருற்றிருக்கும்
குடும்பத்தினருக்கும், உறவினர்களுக்கும்
ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவிப்பதுடன்
அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப்
பிரார்த்திக்கின்றோம்.

**நீதிபதிகள், பதிவாளர், உத்தியோகத்தர்கள்,
குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல் நீதிமன்றம்,
வடமாகாணம், யாழ்ப்பாணம்.**

2. மனம் நெகிழ்ந்த அஞ்சலி

யாழ். மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி
மாண்புமிகு இ. த. விக்னராசா
அவர்களின் பாரியார் மேன்மைமிகு

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அவர்களின் பிரிவுக்காக நாம் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும் அஞ்சலியினையும்
தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

நீதித்தாய் நிமிர்ந்துநிற்க குனிந்து இடம் கொடுத்தவரே
சாதித்து மாணிடத்துள் சமாதானம் வளர்த்தவரே
போதித்து எம்மையெல்லாம் பெருமையோடு மதித்தவரே
ஆதரித்து ஏழைகளை வாழ்வகை செய்தவரே
பாதிப்பு எவர்க்குமின்றி பண்போடு நடந்தவரே
ஆதியிறை கர்த்தாவின் கருணைதனைப் பெற்றவரே
சோதிக்குள் சாந்தியென கர்த்தருக்குள் நீர் உறங்குவதால்
நீதிமன்ற உத்தியோகத்தர்கள் நாம் நித்தமுமை அஞ்சலிப்போம்.
அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தி பெறுவதாக!

மேல்நீதிமன்றம்,
யாழ்ப்பாணம்.

மனம் நெகிழ்ந்து அஞ்சலிக்கும்,
உத்தியோகத்தர்கள்.

3. இதய அஞ்சலி

யாழ். மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி உயர்திரு. இ. த. விக்னராசா

அவர்களின் பாசமிகு மனைவி

28.07.2009 செவ்வாய்க்கிழமை கர்த்தரடி சேர்ந்த

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அவர்களுக்கு எமது இதய அஞ்சலியைச் செலுத்துகின்றோம்.

அன்னாரது பிரிவால் துயருறும் குடும்பத்தினருக்கு எமது ஆழ்ந்த

அனுதாபத்தினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

யாழ். மாவட்ட நீதிபதி, நீதிவான்,
பதிவாளர்கள் மற்றும் உத்தியோகத்தர்கள்,
மாவட்ட, நீதிவான் நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.

4. கண்ணீர் அஞ்சலி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

(விரிவுரையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்)

எமது மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி கௌரவ இ. த. விக்னராசா அவர்களின் பாரியாரின்
மரணத்தில் ஆறாத்துயரில் ஆழ்ந்திருக்கும் அவரின் குடும்பத்தினருக்கு எமது ஆழ்ந்த

அனுதாபங்களைத் தெரிவிப்பதுடன் அன்னாரின் ஆத்மா

சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஊர்காவற்றுறை நீதிமன்றம்,

நீதிபதியும்,

வேலணை.

உத்தியோகத்தர்களும்.

5. கண்ணீர் காணிக்கை

எங்கள் மதிப்பிற்குரிய மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி
இ. த. விக்னராசா அவர்களின் அருமை மனைவி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

காலமானதையிட்டு யாழ்ப்பாண மாகாண உயர் நீதிமன்ற சட்டத்தரணிகள் சங்கம்
சார்பில் அன்னாரின் குடும்பத்தினருக்கு எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத்
தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

Jaffna Bar Association of the Provincial High Court

யாழ்ப்பாண மாகாண உயர் நீதிமன்ற சட்டத்தரணிகள் சங்கம்.

6. கண்ணீர் அஞ்சலி

யாழ். மாவட்ட மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி
கௌரவ இ. த. விக்னராசா அவர்களின் பாரியார்

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அவர்களின் மறைவினால் துயருற்றிருக்கும் அன்னாரின் குடும்பத்தினருக்கு எமது
ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவிப்பதுடன் நாமும் அத்துயரில் பங்கு கொண்டு
அவரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல ஆண்டவரின் ஆசியையும்

வேண்டிநிற்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!!!

துயரில் பங்குகொள்ளும்,
சிறைச்சாலை அத்தியட்சகரும்,
உத்தியோகத்தர்களும்,
யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலை.

9. GOOD BYE MADAM

Mrs. Geetha Geradine Shanthikumari Vigna Raja

(Lecturer/E.L.T.C. University of Jaffna)

*Oh. the woman of courage,
The tower of strength,
You faced the vicissitudes
Of life with fortitude,
Being a wiz in English language
You reached the pinnacle of eminence
You being a powerful leader,
We followed you fearlessly
Now the loss is felt not only in the ELTC
But every where in the university,
With saddened hearts and mournful thoughts
We bid you good bye
Our beloved madam!*

**STAFF English Language Teaching Centre,
University of Jaffna.**

10. துயர் பகிர்கின்றோம்

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அழகில் திருவுருவாய்

அறிவில் ஒளிப்பிளம்பாய்

அன்னை வடிவிலொரு ஆசானாய் மிளிர்ந்து

அகிலம் நீத்த உங்கள் ஆத்ம சாந்திக்காய்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

பிரார்த்திக்கின்றோம்

துறைத்தலைவர், விரிவுரையாளர்கள், மாணவர்கள்,
சட்டத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

11. கண்ணீர் அஞ்சலி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அன்பும் பண்பும் நிறைந்த எம் விரிவுரையாளரே
உங்கள் மறைவால் நாம் துயர் மழையில் நனைகின்றோம்

எமது துறையில் உங்கள் நினைவுகள்

நீங்கா இடம் பிடித்துள்ளது

உங்கள் ஆத்ம சாந்திக்காய் பிரார்த்திக்கும்

சட்டத்துறை மாணவர்கள் சங்கம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

12. கண்ணீர் அஞ்சலி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலமொழி
கற்பித்தல் அலகின் (ELTC) சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

காலமான செய்தி அறிந்து ஆழ்ந்த கவலையடைகின்றோம்.

துயருறும் அவரது குடும்பத்தினருக்கு எமது அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதுடன்

அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

புவியியற்றுறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

13. ஆத்ம அஞ்சலி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

(சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், ஆங்கிலத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்)

என்றும் நீங்கா வெள்ளைச் சிரிப்புடன்

எங்கள் வளாகத்து வாழ்வின்

நினைவழியா உயிர்ப்பாய்

நிறைந்துவிட்ட புலமைப் பொலிவின்

எண்ணங்களுடன்....

சமூகவியல் சமூகம்,
சமூகவியல் துறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

14. கண்ணீர் அஞ்சலி

யாழ்ப்பாணம் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி
திரு. இ. த. விக்னராசா அவர்களின் துணைவியார்

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

கடந்த 28.07.2009, செவ்வாய்க்கிழமை காலமானதையிட்டு துயருற்றிருக்கும்

அன்னாரின் குடும்பத்தினருக்கும், உறவினர்களுக்கும் எமது ஆழ்ந்த

அனுதாபங்களைத் தெரிவிப்பதுடன் அன்னாரின் ஆத்மா

சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அதிபர், ஆசிரியர்கள்,
கல்வி சாரா ஊழியர்கள், மாணவர்கள்,
யா/வட்டு இந்து நவோதய கல்லூரி, சித்தன்கேணி.

15. கண்ணீர் அஞ்சலி

விக்ரோறியாக் கல்லூரியின் முகாமையாளராக கடமையாற்றிய
அமரர் இ. தம்பையா அவர்களின் அன்பு மருமகளும்
எமது கல்லூரியின் புகழ்பூத்த பழைய மாணவனும்
யாழ். மாவட்ட மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியுமாகிய
இ. த. விக்னராசா அவர்களின் அன்புத் துணைவியாருமாகிய

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

(சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், ஆங்கிலம், யாழ். பல்கலைக்கழகம்)

அவர்களின் மறைவுக்கு எமது கண்ணீர்ப் பூக்களை காணிக்கை ஆக்குகின்றோம்.

அன்னாரது ஆத்ம சாந்திக்காக இறைவனை இறைஞ்சுவதோடு

அவரைப் பிரிந்து நிற்கும் குடும்பத்தினருக்கு எமது ஆழ்ந்த

அனுதாபங்களைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

பழைய மாணவர் சங்கம்,
யாழ். விக்ரோறியாக் கல்லூரி, சுழிபுரம்.

16. கண்ணீர் அஞ்சலி

எமது நிறுவனத்தின் வருகை விரிவுரையாளர்
வி. சஞ்ஜேந்திராவின் பாசமிகு தாய்

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அவர்களின் மறைவினால் துயருற்றிருக்கும் அன்னாரின் குடும்பத்தினருக்கு

எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவிப்பதுடன் அத்துயரில் பங்குகொண்டு

அவரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

IIS City Campus,
Jaffna.

இயக்குநர்,
விரிவுரையாளர்கள்,
ஊழியர்கள்.

17. கண்ணீர் அஞ்சலி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

எமது மன்றத்தின் செயற்பாடுகளுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாக இருந்து
செயற்பட்டு வரும் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி திரு. இ. த. விக்னராசா அவர்களது
பாரியாரின் மறைவினால் துயருறும் குடும்பத்தினருக்கு எமது அனுதாபங்களைத்
தெரிவிப்பதுடன் நாமும் பங்குகொள்கிறோம்.

மூளாய் இந்து இளைஞர் மன்றம்.

18. கண்ணீர் அஞ்சலி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

(யாழ். பல்கலைக்கழக ஆங்கிலத்துறை விரிவுரையாளர்)

உள்ளத்தில் அன்பால்

உருகும், பிறர் உள்ளத்தில் பண்பாய் மலரும்

எண்ணங்கள் ஈடேற வாழ்ந்தாய் அம்மா

இலங்கை செஞ்சிலுவைச் சங்கம்,
வலி. கிழக்கு, கோப்பாய்.

தலைவர்: இ. மயில்வாகனம்

செயலாளர்:

வைத்திய கலாநிதி

லயன் வை. தியாகராஜா

19. ஆத்ம அஞ்சலி

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அன்னாரின் பிரிவுத்துயரில் ஆழ்ந்திருக்கும் அவரது குடும்பத்தினருக்கு

எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இணுவில்.

அதிபர்,
அண்ணா தொழிலகம்.

20. என் அருமைத் தோழிக்குள் கண்ணீர்ப் பூக்கள் காணிக்கை

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

சென்றனையே தோழி பல்கலைக்கழகத்திலே ஒன்றாக நாம் கற்ற

நினைவைத்தான் மறக்க முடியுமா — விடுதியிலே

நாம் சமைத்து உண்டு கழித்து வாழ்ந்த

அந்த நாளைத்தான் மறந்திட முடியுமா? — ஆண்டு

பல சென்றாலும் இன்றுவரை உன்னுடன் நான்

கொண்டிருந்த நட்பைத்தான் மறக்க முடியுமா?

அந்த கொடிய நோய்க்கு எம் நட்பு

எப்படித்தான் தெரியும்? - தாங்குதில்லை என் நெஞ்சு'

நல்லவர்கள் நீண்டகாலம் வாழ்வதில்லை என்பதனை

உன் மறைவு நிரூபித்துள்ளதடி ஆறாத துயருடனே

உன் ஆத்ம சாந்தியை வேண்டி நிற்கும் உன் அன்புத் தோழி

ச. அருள்நங்கை,
புதிய உயர் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

C. By Leaflets

இ. துண்டுப்பிரசுர அஞ்சலி

1. கண்ணீர் அஞ்சலி

யாழ்ப்பாணம் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதி திரு. இ.த. விக்னராசா அவர்களின் பாரியார்
திருமதி. சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்களுக்கு அஞ்சலிகள்

மண்ணுலகில்

18.02.1954

விண்ணுலகில்

28.07.2009

அன்பு பண்பு நேசம் யாவும் ஒருங்கு சேரவே
அருமையான ஒருவராக விளங்கினீர்களே
பாசம் மட்டும் கொண்டது உங்கள் இனிய இதயமே
கோபம் என்றும் கண்டதில்லை உங்களிடத்திலே

இனிமையாக பேசுகின்ற இயல்பதனாலே
இதயங்களை கவர்ந்தீர்கள் இலகுவாகவே
எளிமையாக பழகும் உயர்ந்த பண்பதனாலே
எல்லோரும் வாழ்த்தும் வண்ணம் வாழ்ந்தீர்களே

ஆங்கிலத்தை மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ளவே
அடித்தளமும் அமைத்து வழி காட்டினீர்களே
நீதிபதி நெஞ்சில் நிறைந்த சாந்தசுமாரியே
ஆதரவாய் இருந்தீர்கள் நீதிபதி சேவையாற்றவே

கணவரோடு பிள்ளைகளும் கலங்கி போகவே
கடவுளிடத்தில் சேர்ந்திட்டீர்கள் இறுதியாகவே
உங்கள் பிரிவு எங்களுக்கு மிகவும் கொடியதே
பிரார்த்திக்கிறோம் உங்கள் ஆத்ம சாந்திக்காகவே

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நீதிபதிகள்

பதிவாளர், உத்தியோகத்தர்கள்,
குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல்நீதிமன்றம்,
யாழ்ப்பாணம்

2. கண்ணீர் அஞ்சலி

அமரர் திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

(யாழ் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி திரு. இ.த. விக்னராசா அவர்களின் பாரியார்)
அவர்கள்

அன்பினில் அடக்கம் தன்னில் அறிவினில் ஒழுக்கம் தன்னில்
எண்ணரும் எழிமை தன்னில் இணையிலா பண்பில் மிக்காள்
கண்ணென கடமை தன்னை கருத்தினில் மறவாது வாழ்ந்து
உண்மையில் உவமை சொல்ல ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்.

மண்மிசை இறைவன் நாமம் மறவாது நினைந்து வாழ்ந்தார்
கண்ணெனக் கல்வி தன்னை கருத்தூன்றிப் புகட்டி நின்றார்
பண்புள்ள பேர் ஆசிரியையென்று பல்கலைக்கழகம் போற்ற
வண்ணமார் ஆங்கிலத்தை நாளும் வனப்புடன் புகட்டி நின்றார்.

கண்ணெனக் கணவன் அந்தக் கடமையில் உயர்ந்த மேலோன்
எண்ணரும் நீதி தன்னை இணையில்லாது ஓச்சி நிற்கும்
புண்ணியன் விக்னராசனாரின் புகழுக்கு பின் அணியாய் நின்ற
மண்ணுலகுக்கோர் உவமையான மாதரசி மறைந்தாரன்றோ.

அன்னாரின் மறைவை எண்ணி வேதனையில் வாடி நிற்கும் அவரது குடும்பம் மற்றும்
உறவினர்களுக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து அன்னாரின் ஆத்மா
சாந்தியடையப் பிராத்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

உத்தியோகத்தர்கள்

மேல்நீதிமன்றம், யாழ்ப்பாணம்.

30.07.2009

3. இதய அஞ்சலி

மண்ணுலகில்

18.02.1954

விண்ணுலகில்

28.07.2009

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா

அவர்கள்

அன்பின் திருவுருவாய்

பாசத்தின் இருப்பிடமாய்

அரவணைப்பதில் அன்னையாய்

அறிவில் பெரு விருட்சமாய்

அமைதியின் உறைவிடமாய்

இன்றுவரை எம்மோடு இருந்து - பல

அறிவுக் கதைகள் பேசிய அம்மாவே

எங்குதான் சென்றீரோ!

உங்கள் ஆன்மா கர்த்தருக்குள்

உறங்க பிரார்த்திக்கின்றோம்.

30.07.2009

மாவட்ட நீதிபதி, நீதிவான்,
பதிவாளர்கள் மற்றும் உத்தியோகத்தர்கள்,
மாவட்ட / நீதிவான் நீதிமன்றம்,
யாழ்ப்பாணம்

4. கண்ணீர் காணிக்கைகள்

அமரர் திருமதி சாந்திசுமாரி விக்னராசா

(சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், ஆங்கிலத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்)

அம்மா எங்களை நீர்
ஆறாத் துயரில் விட்டு
எங்கம்மா சென்று விட்டீர்!
ஏங்கிறோம் மனதில் எண்ணி
இனித்திட பேசும் பண்பும்
இன் முகம் மலரும் பாங்கும்
கருணையின் வடிவமாக
காட்சி யளித்தீரன்றோ!
இன்றுமை பிரிந்து நாமும்

இருளினில் தவித்து நின்று
கண்ணீர் சொரிந்து நின்று!
காணிக்கை ஆக்குகின்றோம்
இறைபதம் அடைந்த தாயே
இணையிலா கருணை தாயே
போய் வாரும் அம்மா அந்த
புண்ணிய மேலுலக்கின்று
ஆசிகள் இறைவன் நல்க
அமைதியில் அடைவீர் சாந்தி

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!

ஊர்காவற்றுறை
வேலணை.

பிரிவால் துயருறும்
நீதிபதியும், உத்தியோகத்தர்களும்
ஊழியர்களும்.

5. கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்குகின்றோம்

திருமதி சாந்திசுமாரி விக்னராசா

அவர்கள்

மீளாத இழப்பாக விம்மிட வைத்து விட்டு

மீளாத்துயிலுற்ற சாந்தசுமாரியே உமக்கெம்

தாளாத கண்ணீர் அஞ்சலியைத் தந்தோம் யாம்

மாளாத துயர்க்கடலில் நீந்துமும் குடும்பத்தினர்க்காய்

ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தந்திங்கே மனமுருகி

உம் ஆன்மா சாந்திபெற

இறைஞ்சுகின்றோம் இறைவனை யாம்.

அன்னாரின் பிரிவால் துயருற்றிருக்கும் உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள்
அனைவருக்கும் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதோடு, அன்னாரின்
ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

30.072009

திருநெல்வேலி.

கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்கும்

ஆசிரியர் சங்கம்

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

6. கண்ணீர் அஞ்சலி

அமரர்

திருமதி சாந்திசூமாரி விக்னராசா

(யாழ் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி திரு. இ.த. விக்னராசா அவர்களின் பாரியார்)

அவர்கள்

காற்றிலே கலந்து வந்து

காதில் விழுந்த செய்தி

சேற்றில் எமை வீழ்த்தித் துயர் தந்தது.

ஆற்றிலே நீர் பெருகி

அணை உடைத்துப் பாய்வது போல்

அன்பின் ஆழத்தால் கண்கள் பொங்கின.

எல்லாம் தாங்கித் தாங்கி

ஓடி ஆடி நடந்து உலவிய இதயம்

இன்று நிரந்தரமாய் உறங்கிக் கொண்டது!

விரிவுரையாளரின் தாயாரும்

விரிவுரையாளருமான உங்களின்

துயர் செய்தி கேட்டு

பொய்யாகிப் போகாதா இதுவென்று

பொங்கும் கண்களுடன் ஏங்கித் தவித்து நிற்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

30.072009

துறைத்தலைவர், விரிவுரையாளர்கள்,

மாணவர்கள்

சட்டத்துறை, யாழ்ப்பாணப்

பல்கலைக்கழகம்

7. OUR TRIBUTE

Mrs. S. Vigna Raja
(Senior Lecturer of the Department of ELTC)
Senior Treasurer of JUSCF)

Dear Madam,

*You were to us a tower of strength
in time of trouble.*

*God sent you as an angel to help us as we faced
Life's challenges.*

A teacher...

A guide..

&

A friend

Now as you continue your journey..... we cannot follow

But we know that God is your guide.

Thank you, we missed you only for a while....

-FOCUS
(Fellowship of christian University Students)
University of Jaffna.

8. YOU ARE WONDERFULLY AND BEAUTIFULLY MADE

SEE HOW "SHE"

See how she enters!

With enthusiasm and full of hope

See how she smiles!

Presenting nice personality

See how she talks!

Not showing any pride

The students of ELT

JAFFNA UNIVERSITY

Fondly call!

Shanthy Madam

See how she teaches!

Grammar and its Rules

See how she explains!

Traditional vs. Transformational

See how she encourages!

Gifted and the slow ones

From the beginning to end

In war and peace

Same walk and same talk

Gratefully admire!

Shanthy Madam

See how she hides!

The pains of her illness

See how she Lives!

A beloved wife and darling mother

See how she serves!

A good teacher and preacher

No bye - bye to her love and service

Always dwell in our hearts

Tearfully remember

Shanthy madam

May her soul rest in peace

Mr & Mrs. Muthukumarasamy & Children

Kopay Centre, Kopay.

9. கண்ணீர் காணிக்கை

அமரர் திருமதி சாந்திசுமாரி விக்னராசா

(யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கில மொழி கற்பித்தல் அலகின் (ELTC)

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்)

விண்ணுக்கு விரைந்த விசச் செய்தி கேட்டதும்
புண்ணாசி நெஞ்சம் புழுவாய்த்துடிக்கின்றோம்
மனிதத்தை மதித்த மாமனிதம் ஆனாய்
சழைக்காது சலிப்பின்றி சமூகத்தின் நன்மைக்காக
உழைத்தாய் உன் குலம் வாழ பாடுபட்டாய்
ஆங்கிலத்தால் அகிலத்தை அளந்தவளே - இவ் அகிலம் தான்
தாங்குமா உம் இழப்பை
தேற்ற முடியாது தேம்பி அழுகின்றோம்
ஆற்ற முடியுமா ஆறாத்துயரை
கூற்றுவன் கொடியவன் கோபித்து என்ன செய்ய
குடும்பம் ஒரு கோயில் என்ற
கோட்பாட்டில் நீர் வாழ்ந்தீர்
கடும் துயரில் தவிக்கின்றோம்
காலம் பதில் சொல்லும் என்று

அன்னாரின் பிரிவால் துயருறும் குடும்பத்தாருக்கும் எமது ஆழ்ந்த கவலையையும்
வேதனையையும் தெரிவிப்பதோடு அன்னாரின் ஆத்மா எல்லாம் வல்ல ஆண்டவர்

திருப்பாதங்களைச் சென்று பேரின்ப வாழ்வு பெற

மனமார பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

மூளாய்

சுழிபுரம்

30.072009

அன்னாரின் பிரிவால் துயருறும்

பணிப்பாளரும், அலுவலர்களும்

சிறுவர் கல்விக்கும் பால்நிலை அபிவிருத்திக்குமான நிறுவனம்

மூளாய்

எல்லோருக்கும் மன அமைதியைத் தந்த
மகிமையுள்ள அம்மையார் **தீருமதி. சாந்திசுமாரி விக்னராசா** அவர்கள்
ஊனுடலால் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தமையை எண்ணி

10. மனம் நெகிழ்கின்றோம்

தூறலின் ஓசை கூடத் தூரவே நிற்கக் கேட்கும்
கீறலின்பாசை கூடக் கிளர்ந்தெழும் காற்றில் கேட்கும்
ஆறறிவன்னை சாந்தி அம்மையின் குரலோ எங்கள்
காதிலேதானே கேட்கும் காலம் கவர்ந்தது ஞாயம் தானோ!

பெண்ணவர் மீதிலெல்லாம் பொன்னகை ஆடிநிற்கும்
மண்ணிலே மகிமையுள்ள மணிகளும் சேர்ந்திருக்கும்
தண்ணொளியன்னை சாந்தி அம்மையின் மேனிதன்னில்
புன்னகைதானே ஆடும் காலம் கவர்ந்தது ஞாயம்தானோ!

கற்றவர் மனத்தில் கொஞ்சம் கர்வமும் சேர்ந்திருக்கும்
பற்றுள்ளோர் பக்கமாக பார்வையும் சாய்ந்திருக்கும்
உற்றதோரன்னை சாந்தி அம்மையின் உள்ளமெல்லாம்
தற்பணிவோடுதானே இருக்கும் காலம் கவர்ந்தது ஞாயம் தானோ!

வாழ்க்கையில் உயர்ச்சி வந்தால் வசதிகள் பலவும் கேட்கும்
தாழ்ந்தவர் உயர்ந்தாரென்று தரத்தினைக் கூறப்பாற்கும்
நீழ்புகளன்னை சாந்தி அம்மையின் உள்ளமென்றும்
ஏழ்மைக்கே திறந்திருக்கும் காலம் கவர்ந்தது ஞாயம் தானோ!

குருவுக்கே சிஸ்யர் கரங்கள் சேவைகள் செய்துநிற்கும்
கிருபையாய் கீழ்ப்படிந்து கருத்துக்கள் கேட்டு நிற்கும்
பெருமன்னை சாந்தியாம் அம்மையின் கரங்களென்றும்
சிஸ்யற்கே சேவை செய்யும் காலம் கவர்ந்தது ஞாயம் தானோ!

அனேகமாய் மனங்களெல்லாம் தனக்காய்த்தான் இறையை வேண்டும்
மனோநிலை கூட என்றும் தன்னவரைத்தான் எண்ணி நிற்கும்
வினோதமாம் அன்னை சாந்தி அம்மையின் வேண்டலென்றும்
எமக்காய்தான் வேண்டி நிற்கும் காலம் கவர்ந்தது ஞாயம் தானோ!

பூத்ததோர் மலரில் நல்ல மலரதை இறைவன் கேட்டான்
காத்ததோர் உறவை சாந்தி அம்மையார் கடந்து போனார்
நேத்தய நினைவால் நீங்கள் கலங்கியே வருந்திடாதீர்
பாத்திரம் மாறுமன்னை தோத்திரம் நிலைக்கும் இறையுள்!

காலத்தால் அழியாத கர்த்தரின் மகளின் ஆத்மா சாந்தி பெறுவதாக!

மூளாய்
சுழிபுரம்
28.07.2009

அம்மையாரின் பிரிவினால் துயருறும்
மூளாய் சித்திவிநாயகர் முத்துக்குமாரசுவாமி
தேர்திருப்பணிச் சபையினர்

தெய்வீக அன்னை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் - ஆங்கிலம், யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்
மேன்மைகொள் **திருமதி. சாந்திசுமாரி விக்னராசா** அவர்களின்

11. பிரிவுத்துயர் பகிர்வோம்

பண்பான குடும்பமதில் பிள்ளையெனப் பிறந்தீர்
அன்போடு அகிம்சையையும் அணிகலமாய் கொண்டீர்
எண்ணரிய எழுத்தறிந்து விரிவுரைகள் செய்தீர்
இன்னுயிர்தாயே எம் சாந்தியம்மா எங்குற்றீர்!

கண்ணியம் நிறைந்தவரை கணவனாகக் கொண்டீர்
திண்ணியமாய்க் கடவுளையே தினம் வேண்டி நடந்தீர்
புண்ணியங்கள் பல புரிந்து உறுதுணையாய் நின்றீர்
மண்ணிலுயிர்தாயே எம் சாந்தியம்மா எங்குற்றீர்!

அன்னியராய் எவரையுமே எண்ணாது நடந்தீர்
தன்னலங்கள் ஏதுமின்றிப் பிறர்க்காக வாழ்ந்தீர்
புன்னகைக்குள் ஆயிரம் பூக்களையே வைத்திருந்தீர்
மென்மனத்துத்தாயே எம் சாந்தியம்மா எங்குற்றீர்!

வண்ணமுறு பிள்ளைகளை வாழ்க்கையிலே ஈன்றீர்
கண்ணையிமை காப்பதுபோல் காலமெல்லாம் காத்தீர்
பெண்மகளின் பேரனையும் வெண்ணிலவாய்க் கண்டீர்
தண்ணொளியின் தாயே எம் சாந்தியம்மா எங்குற்றீர்!

நீண்டதொரு தியாகத்தின் திருவுருவாய் நின்றீர்
வேண்டுதலை உமக்கின்றி எமக்காயும் செய்தீர்
தீண்டவரும் பாம்பையும் நீர் பாவமென்றே சொல்வீர்
ஆண்டவரின் தாயே எம் சாந்தியம்மா எங்குற்றீர்!

விண்ணவரும் வியந்திடவே வீதிகளில் நடந்தீர்
புண்பட்டோர் தேறிடவே பொன்நகைகள் வெறுத்தீர்
கண்பட்டுப் போனதுவோ கைநழுவிச் சென்றீர்
பெண்ணிற் பெரும்மாதாயே எம் சாந்தியம்மா எங்குற்றீர்!

ஆண்டவரை தேடியன்னை ஆகாயம் புகுந்திட்டீர்
நீண்டதுயர் கொண்டிங்கு நிலை குலைந்த குடும்பத்தாற்கு
வேண்டுதல் ஒன்றையே நாம் கண்ணீரால் விடுக்கின்றோம்
மாண்டிடவில்லையன்னை கர்த்தருக்குள் உறங்குகின்றார் ஆறுதல் கொள்வீர்!

அன்னையின் ஆத்மா தேவனுடைய சாம்ராஜ்யத்துள் சாந்தி பெறுவதாக!

மூளாய் தெற்கு, சுழிபுரம்
28.07.2009

அம்மையாரின் பிரிவால் துயருறும்
ப. சிவப்பிரகாசம் குடும்பம்

மனிதத்தின் மகத்துவமொன்று மறைந்தது புனிதத்தின் பொக்கிசமொன்று புதைந்தது வாழும்

காலத்தில் எம்மிதயங்களுக்கு பால் வார்த்த பாசத்தாய் (சாந்திசுமாரி)

திருமதி. சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்களின் பிரிவுக்காய் நாம் சிந்தும்

12. கண்ணீர்த் துளிகள்

மனிதத்தின் மகத்துவத்தை மலராக்கித் தந்தாயே

புனிதத்தின் புதைபொருளை பொக்கிசமாய் கொண்ட தாயே

கனிவான வார்த்தை பேசி எம்கருத்தினில் நிறைந்தாயே

இனிதான சாந்தித்தாயே உமைத்தேவனோ அழைத்தான் போனீர்!

கல்வியின் சிறப்பை நன்றாய் சொல்லியே தந்த தாயே

செல்லமாய் பேசியெங்கள் செல்வமாய் நின்ற தாயே

நல்லவர் என்று கூறச் சாட்சி இரண்டுகள் கொண்ட தாயே

வல்லஎம் சாந்தித்தாயே உமைத்தேவனோ அழைத்தான் போனீர்!

பொறுமையைக் காத்து இந்தப் புவியினை ஆண்டதாயே

வறுமையால் துடித்தோர் நாவில் அமர்தமாய் விழுந்த தாயே

சிறுமையால் சோர்ந்தோர் தம்மை சிந்தையால் உயர்த்தும் தாயே

நறுமணச் சாந்தித்தாயே உமைத்தேவனோ அழைத்தான் போனீர்!

இறைவனின் மகளாய் வந்தெம் மிதயத்தில் இருந்ததாயே

குறைவிலாச் செல்வம் மனையொடு மக்களே என்ற தாயே

நிறைகுடம் போல இந்த நிலமிசை நின்ற தாயே

மறையோதும் சாந்தித்தாயே உமைத்தேவனோ அழைத்தான் போனீர்!

நீதிமான் நிமிர்ந்து நிற்க நேர்மையாய் உழைத்ததாயே

பாதியாய்த் தலைவன் உடலுள் ஜீவனாய்த் துடித்ததாயே

ஊதியம் பாராதிறைவன் ஊழியம் புரிந்ததாயே

சோதியே எம்சாந்தித் தாயே உமைத்தேவனோ அழைத்தான் போனீர்!

பிள்ளைகள் சிறப்பே பெற்றார்க் கணிகலம் என்ற தாயே

உள்ளதை உள்ளபடியே உரைத்திடும் உயர்ந்ததாயே

பள்ளமோ மேடோ எதையும் பதறாமல் தாங்கும் தாயே

தெள்ளிய சாந்தித்தாயே உமைத்தேவனோ அழைத்தான் போனீர்!

தாயிலாற் கெல்லாம் நல்ல தாயான சாந்தித் தாயார்

சேயினாய் இறையுட் புகவே நொந்திடும் உறவுக்கெல்லாம்

வாயினால் முடியா வார்த்தை கண்களால் சொல்லுகின்றோம்

ஆயிரம் செய்தீரன்னை மகிழுவார் இனி அமைதி கொள்வீர்!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

அன்னையின் பிரிவால் துயருறும்

க. பாலச்சந்திரன்

மூளாய் மக்கள் சார்பாக

மூளாய், சுழிபுரம்

28.07.2009

தொல்புரம் மத்திய சனசமூக நிலையத்தின்

13. கண்ணீர் அஞ்சலி

அமரர் திருமதி. சாந்திகுமாரி விக்னராசா

எமது அயல் கிராமமான மூளாயைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாண உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி கௌரவ இ.த.விக்னராஜா அவர்களின் பாசமிகு துணைவியார் யாழ். பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா அம்மையார் கர்த்தரின் திருப்பாதங்களைச் சென்றடைந்த செய்திகேட்டு தொல்புரம் மத்திய சனசமூக நிலையத்தினரும் தொல்புரம் மத்தி வாழ் கிராம மக்களும் ஆறாத்துயர் கொண்டுள்ளனர்.

**அம்மையாரின் ஆத்மா சாந்திபெற
எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.**

தொல்புரம் மத்தி,
29.07.2009

தொல்புரம் மத்திய சனசமூக
நிலையம்

14. Late Mrs. SHANTHIKUMARI VIGNA RAJA

*MILLIONS OF ROSES WATERED BY OUR TEARS
BLOOMS IN YOUR MEMORY FOR EVER.*

THOSE WHOM GOD LOVE DIE YOUNG

SADLY MISSED AND FONDLY REMEMBERED

By

THE JAFFNA BAR ASSOCIATION OF THE PROVINCIAL HIGH COURT

15. கண்ணிரால் காணிக்கை

அமரர் திருமதி. சாந்திசுமாரி விக்னராசா
(சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் ஆங்கிலம் யாழ் பல்கலைக்கழகம்)

நீதித்தாய், நிலமதியே,
சாந்தசுமாரி! அம்மாவின் உன்
சோதி அணைந்ததுவோ...
சாந்த எழில் விழி மூடிச்
சரிந்ததுவோ உம் மேனி...

மாறாத புன்சிரிப்பும்
மகிழ்வூட்டும் பேச்சுரைப்பும்
கணநேரம் ஓயாத கலகலப்பும்
காணாமற் போகுமென்று
கருதியதார்?

கர்த்தருக்குள் நித்தமும் ஜீவித்து
தேவவார்த்தைகளில்,
சித்தமுடன் வாழ்ந்து
அன்பை விதைத்தவளே! - இறை
இன்பம் சுவைத்தவளே!

கர்த்தர் அழைத்தாரே
காவியத் தாயானீரோ?
உயிர்ப்பு உண்மையெனில்
உறவாகி உறவாட
மறுபடியும் வாரீரோ?

வித்துக்கள் மூன்றையும்
முத்துக்களாக்கிய தாயே! - மக்கள்
விருட்சங்களாகிட வழிசமைத்தாயே
உறவெனவே கரம் பற்றிய
உயிரான நீதித் தலைவனின்
சிறகான அன்பு மனையாளே!

ஆங்கிலச் சொற் சுவையில்,
பல்கலையில் இனித்தவளே!
காய்க்கும் மரங்களெல்லாம்
கண்ணீர் வடிக்குதம்மா

நோய்க்கு மருந்தாகும்
நெஞ்சங்கள் அதிருதம்மா
தாயே ... உம்பிரிவால்

கர்த்தருக்குள் நித்திரையாம்...
துக்கத்தைக் கலைக்காது
துணைக்கரங்கள் அஞ்சலிக்க
செபிக்கின்றோம்

நீதி மான்களே கர்த்தருக்குள்
மகிழ்ந்து அவருடைய
பரிசுத்தத்தின் நினைவு
கூடுதலைக் கொண்டாடுங்கள்.

“வட்டு மெடிக்கல் சென்ரர்”

வட்டு,

மூளாய் மக்கள்.

பகுதி -9
PART - IX

அ) இறுதி யாத்திரை ஒளியில்
A) *LAST JOURNEY ALBUM*

Volume 1, No. 1, 1911

CONTENTS

1. On the Theory of the Algebraic Functions of One Variable
by G. B. Segre

2. On the Theory of the Algebraic Functions of Two Variables
by G. B. Segre

3. On the Theory of the Algebraic Functions of Three Variables
by G. B. Segre

4. On the Theory of the Algebraic Functions of Four Variables
by G. B. Segre

5. On the Theory of the Algebraic Functions of Five Variables
by G. B. Segre

6. On the Theory of the Algebraic Functions of Six Variables
by G. B. Segre

7. On the Theory of the Algebraic Functions of Seven Variables
by G. B. Segre

8. On the Theory of the Algebraic Functions of Eight Variables
by G. B. Segre

9. On the Theory of the Algebraic Functions of Nine Variables
by G. B. Segre

10. On the Theory of the Algebraic Functions of Ten Variables
by G. B. Segre

11. On the Theory of the Algebraic Functions of Eleven Variables
by G. B. Segre

12. On the Theory of the Algebraic Functions of Twelve Variables
by G. B. Segre

13. On the Theory of the Algebraic Functions of Thirteen Variables
by G. B. Segre

14. On the Theory of the Algebraic Functions of Fourteen Variables
by G. B. Segre

15. On the Theory of the Algebraic Functions of Fifteen Variables
by G. B. Segre

16. On the Theory of the Algebraic Functions of Sixteen Variables
by G. B. Segre

17. On the Theory of the Algebraic Functions of Seventeen Variables
by G. B. Segre

18. On the Theory of the Algebraic Functions of Eighteen Variables
by G. B. Segre

19. On the Theory of the Algebraic Functions of Nineteen Variables
by G. B. Segre

20. On the Theory of the Algebraic Functions of Twenty Variables
by G. B. Segre

At Home

'Laid to rest'

Husband and children mourning

Husband and Children along with close family members grieving

நீதிபதி விக்னராசாவின் பாரியாரின் இறுதிக்கிரியைகள் வட்டுக்கோட்டையில் பொலிஸ் அணி வகுப்புடன் ஊர்வலம்

யாழ்ப்பாணம், ஜூலை 30 யாழ். மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி இ.த.விக்ன ராசாவின் பாரியார் சாந்தகுமாரி விக்னராசா வின் இறுதி நல்லடக்க ஆராதனை இன்று பிற்பகல் 3.30 மணிக்கு வட்டுக்கோட்டை யில் நடைபெறவுள்ளது.

நல்லூர் செட்டித்தெருவில் உள்ள அவ ரது இல்லத்தில் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட் டிருந்த பூதவுடலுக்கு பெரும் எண்ணிக் கையானவர்கள் நேற்று அஞ்சலி செலுத் தினர். நீதிபதிகள், சட்டத்தரணிகள், அரச அதிகாரிகள், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் கள், கல்விசார் பிரமுகர்கள், நீதித்துறை

சார்ந்தோர், சம்யப் பிரமுகர்கள் என பல் துறை சார்ந்தவர்களும் அஞ்சலி செலுத்தினர்.

இன்று பிற்பகல் 2.15 மணிக்கு அவரது இல்லத்தில் இருந்து பூதவுடல் பொலிஸ் அணி வகுப்புடன் ஊர்வலமாக வட்டுக் கோட்டைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டுபட்டு தென்னிந்திய திருச்சபையில் நல்லடக்க ஆராதனைகள் இடம்பெறும்.

ஆராதனைகள் முடிவடைந்ததும் அஞ் சலி உரைகள் இடம்பெறும். மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி எஸ். தியாகேந்திரன், யாழ். அரச அதிபர் கே.கணேஷ், செஞ்சொற்செல்வர் ஆறு திருமுருகன் உட்பட பலர் அஞ்சலி யுரை நிகழ்வத்துவர். மாலை 5 மணிக்கு வட்டுக் கோட்டை குடும்ப சேமக்கா லையில் பூதவுடல் நல்லடக்கம் செய்யப்படும்.

சில மாதங்களாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த சாந்தகுமாரி விக்னராசா நேற்றுமுன்தினம் காலமானார். இறக்கும்போது அவருக்கு 55 வயது .

20 வருடங்களுக்கு மேலாக யாழ். பல் கலைக் கழக ஆங்கிலத்துறையில் விரி வுரையாளராக பணியாற்றிவந்தார். அவர் கண வனையும் மூன்று பிள்ளைகளையும் பிரிந்து சென்றுள்ளார். (1)

Police escorted the casket in Procession from home

Large crowd to pay respects at Cathedral Church at Vaddukoddai

Last kiss by Son Shavindra At Cathedral Church

Soulful son Sanju

Remains being carried by Pastors in Procession to cemetery Led by Bishop of CSI

Procession to Cemetery with College band

Final good bye

By Daughter Sangeetha

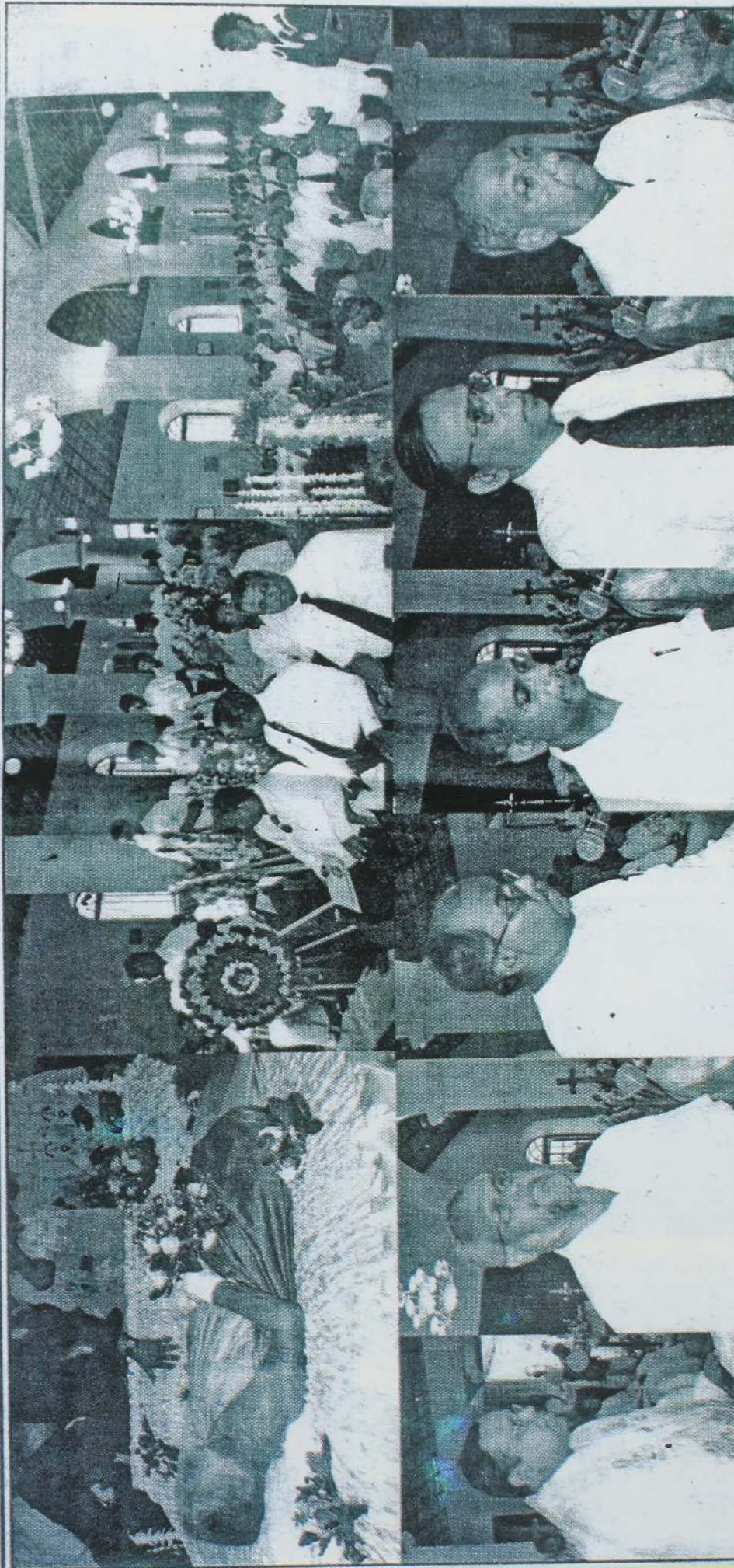

Final good bye by husband

By Son Shavindra

நல்லூரில் இருந்து பொலிஸ் அணிவகுப்புடன் ஊர்வலமாக வட்டுக்கோட்டைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்ட யாழ். மேல் நிதிமன்ற நிதிபதி இ.த.லிங்கராசாவின் பாரியார் சாந்தகுமாரி லிங்கராசாவின் பூதவுடல் தென்விந்தியத் திருச்சபை பேராலயத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பதையும் அங்கு கூடியிருந்த பிரமுகர்கள் மற்றும் பொதுமக்களை மேல் வரிசையிலும் - தென்விந்தியத் திருச்சபை பேராயர் கலாநிதி டானியல் நியாகராஜா, சமூக சேவைகள் மற்றும் சமூக நலத்துறை அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தர், தெல்லிப்பழை துர்க்கையம்மன் ஆலயத் தலைவர் ஆறு. திருமுருகன், யாழ். பல் கலைக்கழக பதில் துணைவேந்தர் எஸ்.சிவபாலன், மேல் நிதிமன்ற நிதிபதி எஸ். தியாகேந்திரன், யாழ். அரசு அதிபர் கே.கணேஷ் ஆகியோர் அஞ்சலியுரை நிகழ்த்துவதையும் கீழ் வரிசையிலும் காணலாம்.
(படங்கள்: ஒங்காரன்)

THANKS GIVING CEREMONY

*Hon.J.Viswanathan, Civil Appellate Court
Judge paying tribute*

*Miss Shantha Abimanasingam P.C.,
paying tribute*

Mr.R.T.Ramachandran, B-I.L., Paying tribute

*Mr.R.T.Vigna Raja, husband
thanks those present*

ஆ) புகழ்ச்சிகர செய்திகள்

B) *MERITORIOUS MESSAGES*

8) MENTORIOUS MESSAGIS
[Faint, illegible text]

(i) IAFFNA DIOCESE CHURCH OF SOUTH INDIA,
NEWS LETTER, JULY 2009

The poetical preface to this book written in sweet and meaningful words in praise of God is marvellous. Those who read the excellent books of Veeramamunivar can only wonder and praise how a European priest could have obtained such erudition and excellence to nurture the Tamil language and literature. He is worthy of being included with the renowned poets like Kamban and Ilango Adigal. One of the great Tamil scholars who studied the great epic 'Thembavani' and enjoyed its deep teachings remarked: "Those who read 'Thembavani' or heard it read would have felt God's word, given up worldly desires and evil habits and tasted heavenly bliss." Poet Yogi Suthananda Bharathiar, in one of his poems, has praised Veeramamunivar for the valuable contributions he rendered to Tamil and gave him equal status with Akathiar. In this poem, Bharathiar has mentioned that Veeramamunivar had given spicy aroma to Tamil.

Well known scholar and religious dignitary Thaninayagam has described 'Thembavani' as a reservoir of western and eastern scholastic cultures. Ellieser, who studied 'Thembavani' thoroughly, translated many of its poems to English so that the rest of the world may know its truths and beauty of expression.

Veeramamunivar who studied thoroughly and appreciated the type and style of poems known as 'Pirapanthangal' (one of the 100 kinds of poetic composition) wished to introduce them into Christian songs. He also wished to infuse life to Tamil. Due to this intense desire, he wrote another rare book titled 'Thirukaavalur Kalampakam'.

This pirapantham was sung in praise of the 'Adaikala Matha' of the Thirukaavaloor temple. 'Pirapantham' is a collection of one hundred poems depicting eighteen types of musical tunes in 'Anthathy' (a poem in which the last part of a stanza becomes the beginning part of the next) versions in Tamil. Even poets who compose epics will not venture to write 'pirapantham'.

It is amazing that Veeramamunivar, a foreigner who had not spoken Tamil before arriving in Tamil Nadu, is the author of a beautiful and meaningful 'pirapantham'.

As we read this book we shall realize the ardent love and devotion he had for the mother (Mary) particularly from the spirit raising devotional songs he had composed in her name. "Shall I not shine like the moon and be an instrument that reflects the sanctity of the God Mother? Shall I not be born like the bee that sucks honey from the tresses, which resemble a fragrant flower garland, of this mother? Shall I not be. Shall I not be the soft, green grass of the Thirukaavaloor Park." This is the substance of one of the songs in this book. We can visualize and rejoice in the beautiful mixture of godliness and Tamil in these songs.

It is God's most precious gift that a European who came to Tamil Nadu at a time when there was no facility to learn Tamil, except by reading and writing on 'ola' manuscripts, was able to attain such distinction in Tamil, and was instrumental for its growth.

SHANTHI WAS AN EPITOME OF PEACE AND JOY

Thursday July 30, 2009 Vaddukoddai paid an incredible tribute to one of its beloved daughters, Shantakumari Vigna Raja nee Rajadurai, when she said her final amen and departed into glory. The Cathedral Church of the JDCSI where the service in celebration of her life and gratitude was held before the committal rites at the family memorial grounds was packed to capacity and many people who had traveled great distances to pay their tribute to her had to stand outside

A very popular student at Jaffna College where she was a role model student leader, she took to the committed profession of teaching and became a popular lecturer in the English Language Department of the University of Jaffna. Her

marriage to R T Vigna Raja who became a Judge of the High Court and the way they served the two great professions together through a very difficult period in the history of Sri Lanka when they could have opted for overseas pastures has been a mark of their commitment to the community.

People who attended her funeral in their hundreds came from all walks of life from the professionals, politicians, security services, university friends and colleagues and to those from various sectors of the Jaffna community who felt that here was a lady who has served her people well and was deserving of their tribute. In his tribute to her, the Rt Rev Dr Daniel Thiagarajah, recognized her humility and her leadership and her unshaken faith in her Creator. The entire service, spontaneously arranged bore the mark of Shanthi's love for her fellow beings.

We offer our heartfelt feelings of gratitude for her life, equally the sense of pain of her loss to her husband, children and their families and all her dear and near ones. The pain will soon be departed and the joy she gave and shared will become a source of great strength and inspiration

(ii) MARK OF RESPECT TO LATE
MRS. SHANTHIKUMARI VIGNA RAJA

The extracts from the minutes of the Faculty Board Meeting of the Faculty of Arts, University of Jaffna held on 07.08.2008 where two Minutes silence was observed as a mark of respect and the expression of condolences by those members present.

PROF. N. GNANAKUMARAN, DEAN OF THE FACULTY OF ARTS:

It is a very sad movement in our life to speak about the demise of Mrs. Shanthikumari Vigna Raja, a Senior Staff Member of the ELTC. I was deeply shocked and grieved when I heard about her fatal end. She was a simple woman, and well known for her pleasing manners. As to her personal qualities none who associates with Shanthikumari Vigna Raja for any length of time can fail to be impressed by her basic decency. She was a good friend of mine from 1974. I actually met her at the Vidyalandara University, Kelaniya when I entered the University of Kelaniya in 1974. At that time she was one year Senior to me and helped me in various ways during that time at that new Campus for the Tamil medium students. Still I remember the pleasant memories of her Wedding that took place in Moolai.

She had the idea of helping everyone in her life. When I was the Head of the Department of Law in 2005- she came forward to teach the Law students with the Law text apart from other assigned work to her in the ELTC. She willingly undertook the hard work of teaching Law students at the University up to 2007 or so. Now she is no more, taken away at the comparatively age of 55. She has gone leaving her loving husband, three children and one grandchild alone, apart from them, a host of friends, students and well wishers are left by her with broken hearts. On behalf of the Faculty of Arts and the ELTC, I offer my heartfelt condolence and deepest sympathies to all.

MR. S. SUNTHARESWARAN, HEAD/ELTC:

The news of the Mrs. Shanthikumari Vigna Raja's demise came as a shock to us. It is very difficult to believe that she is no more. She had worked in the English Language Teaching Centre from the time it was created. She had been a tower of strength for the entire ELTC and her untimely demise has certainly created a void which can hardly be filled. In Shakespeare's lines, "We shall not look upon her like again. She was all in all". She was one of the most accomplished and talented lady we had the pleasure of associating ourselves with. Fate has cruelly snatched her away from us and everyone in the unit feels the loss and is deeply grieved over it. Though she is dead and gone everyone in the Department will remember her forever. On behalf of the ELTC we convey our deepest sympathies to her beloved husband and children and all her relatives.

பேராசிரியர் வி. பி. சிவநாதன், சட்டத்துறைத் தலைவர்:

திருமதி சாந்திகுமாரி விக்னராசா இப்பல்கலைக்கழகத்தில் 1978ஆம் ஆண்டிலிருந்து எனக்கு நெருக்கமான அறிமுகமானவர். அன்பானவர், பண்பானவர். அவரது இடத்தை நிரப்புவதென்பது பிரயத்தனமான முயற்சியாக அமையும். ஆங்கிலத்துறையுடன் மாத்திரமல்லாது எல்லாத்துறைகளுக்கும் உதவி புரிந்தவர். அவர் இப்பல்கலைக்கழகத்தை மிகவும் நேசித்த ஒருவர். அவர் எப்போதும் எம்மோடு நிலைத்திருப்பார். தனது மகிழ்வுக்காகவோ, விடுமுறைக்காகவோ இப்பல்கலைக்கழகத்தை விட்டுப்போனதில்லை. தனக்கு கடவுளால் இடப்பட்ட கட்டளையாக நினைத்து தனது கடமைகளை செய்வார். நல்ல குடும்பபெண்ணாக, மதநம்பிக்கையுடையவராக, குழந்தைகளுக்கு பரிபூரண தாயாக விளங்கியவர். அவருடைய இழப்பு இப்பல்கலைக்கழகத்துக்கு பேரிழப்பாகும். அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பேராசிரியர் (திருமதி) க. இராமநாதன்:

திருமதி விக்னராசாவை 1974ஆம் ஆண்டிலிருந்து தற்காலிக விரிவுரையாளராக நான் கடமையாற்றும் போது அவரை சந்தித்தேன். அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை பண்பிலும் பழகுகின்ற மரியாதையிலும் அவருக்கு நிகராக யாரையும் கண்டதில்லை. அவர் ஆங்கில புலமையறிவிலும், சமூகநோக்கிலும், அன்பிலும், பண்பிலும் சிறந்து விளங்கியவர். ஆழமான சமய ஞானமுள்ளவர். அவர் இப்பல்கலைக்கழகத்துக்கு ஆற்றிய சேவைகளை நினைவுகூர்ந்து அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

Dr. (Mrs) S. Ramesh, Head/Linguistics & English:

The demise of Mrs. Vigna Raja is a great loss not only to the University of Jaffna but also to the whole community. She was very simple with pleasing manner and profound knowledge attracted everyone. All of us know how she had toiled for the progress and the well being of the students. Now she is no more, leaving her husband, three children and grandson alone. But she will be always recalled and remembered by a host of friends, students and well wishers who are left by her. On behalf of the Department of Linguistics and English I extend our heartfelt condolences and deepest sympathies to her family and friends.

கலாநிதி (திருமதி) கைலைநாதன்:

திருமதி விக்னராசா களனிப்பல்கலைக்கழகத்தில் அறிமுகமானவர். தனக்காக வாழாது பிறருக்காக வாழ்ந்த ஒருவர். அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

திரு. கே. ரி. கணேசலிங்கம், பதில் தலைவர் சமூகவியற்றுறை:

நான் திருமதி விக்னராசாவினுடைய மாணவன். 1987ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலம் கற்பித்ததை நினைத்து பெருமையடைகின்றேன். நேசிக்கும் பண்புள்ள ஆசிரியர். என்னை வழிகாட்டியதில் கணிசமான பங்கு அவரையே சாரும். உயர்ந்த சிந்தனையுள்ளவர். மிகச்சிறந்த வழிகாட்டி. அவரது குடும்பத்தினருக்கு துறை சார்பில் அனுதாபங்களைத் தெரிவித்து அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கலாநிதி (திருமதி) என். கிருஷ்ணவேணி, தலைவர், நுண்கலைத் துறை:

திருமதி விக்னராசா ஆற்றிய சேவைகள் அளப்பரியன. 1974ஆம் ஆண்டில் களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் அறிமுகமானவர். எனது ஊரைச் சேர்ந்தவர். நான் பல்கலைக்கழகம் வர முன்னரே அவருடைய உதவிகளைப் பெற்றேன். அன்போடும் பண்போடும் பழகுகின்ற மனப்பாங்குடையவர். "பிறந்தவர்கள் இறப்பது நியதி" என்ற விதியை ஏற்று அவரது குடும்பத்தினருக்கு துறை சார்பில் அனுதாபங்களைத் தெரிவித்து அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

(iii) COMMENT ON MEMORIAL TO SHANTHI BY RT. REV. DR. DANIEL S. THIYAGARAJAH, BISHOP, JDCSI IN THE SRI LANKA GUARDIAN

From: George Braine <georgebraine@cuhk.edu.hk>

Subject: Shanthi Rajadurai (Mrs. Vigna Raja)

To: dsthiagarajah@yahoo.com

Date: Saturday, 31 October, 2009, 2:05 AM

Dear Rev. Thiagarajah,

I read your memorial to Shanthi in the Sri Lanka Guardian and thought I should write.

I knew Shanthi at the University of Kelaniya, when she was an English major and later an English instructor. I, too, was an English instructor at Kelaniya from 1974 to 1981. As you mentioned, Shanthi was the warm, high spirited Jaffna girl who exerted a lasting impression on her colleagues and friends. I remember the day she was interviewed for the job of English instructor. I sat with her outside the Vice-Chancellor's office to quell her nervousness before the interview and share her joy afterwards.

Shanthi later transferred to the University of Jaffna and we lost touch. But her address at College Lane, Vadukoddai, stayed in my address book, accompanying me through the Middle East, the United States of America, and Hong Kong. I wondered if she had left Sri Lanka and, last year, made an attempt to contact her through an English instructor at Jaffna University. He never got back to me. So, it was with a shock that I learned of her death through the obituary column of the Ceylon Daily News. Thank you for writing about her.

The next time you see her husband and children, please mention my message. The fact that Shanthi is fondly remembered after all these years, I hope, will bring them some solace.

***With best wishes,
George Braine
in Hong Kong***

(iv) ஆங்கில மொழிப்பரப்பில் ஓர் பேரிழப்பு

இந்நூல் வெளியீட்டுநாள் நாளேடுகளில் பிரசுரமாகும் பாராட்டுரை

அழகிய புன்முறுவல், அன்பிலே தோய்ந்த வார்த்தைகள், கணீரென்ற குரலில் கம்பீரமான ஆங்கிலம், அறிமுகமில்லாதவர்களாயினும் அமருங்கள் என்று உபசரிக்கும் பண்பு, அமர்ந்தவரை அடுத்த கணமே அளந்துவிடும் புத்திக்கூர்மை, உள்ளத்தெளிவு, அத்தெளிவினால் வெளிப்படும் கட்டுக்கோப்பான உரையாடல், நேருக்கு நேர் முகம் நோக்கி உண்மையை உரைத்துவிடும் தந்துணிவு, உண்மைக்கும் நேர்மைக்குமாய் உறுதியுடன் இறுதிவரை வாதாடும் திறன், திறமையை இனங்கானும் ஆற்றல், இனங்கண்டவற்றை மனம் திறந்து பாராட்டும் பெருந்தன்மை. இவை மட்டுமா? இன்னும் பற்பல. வார்த்தைகளில் விளங்க வைக்க முடியாத நற்பண்புகளின் ஒன்றிணைந்த சங்கமமாகிய இந்த ஆளுமைதான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலமொழிப் போதனா அலகின் தலைமைப்பீடத்தை பல்லாண்டு காலம் அலங்கரித்து இன்று அமரத்துவமடைந்துவிட்ட திருமதி. சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்கள்.

நிமிர்ந்த நன்நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையுமாய் பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாய் நம் மத்தியில் வலம் வந்த திருமதி. சாந்திசுமாரி விக்னராசா அவர்களின் மறைவானது ஆங்கில மொழி கற்றல் / கற்பித்தல் என்ற கல்விப்புலத்தில் ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பு என்று கூறினால் அதில் மிகைப்படுத்தல் ஏதுமில்லை. தூய்மையும் மெருகுமேறிய அவரது ஆங்கிலப்புலமை பலராலும் போற்றப்பட்ட அதேவேளையில், தான் அறிந்ததை மற்றவர்களும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தன்னையே வருத்தி அதைக் கற்பிக்கும் பாங்கானது எவராலும் மறக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாததொன்று. ஆங்கிலப் பரீட்சையிலே சித்தியடைந்துவிட்டால் போதும் என்று மாணவரும், அந்த ஒரேயொரு நோக்கத்தை நிறைவேற்றிவிட்டால் போதும் என்று ஆசிரியர்களும் இலகுவழிகளில் இலக்கை அடைய நினைக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில் "சாந்தி மிஸ்" வித்தியாசமானவர். பரீட்சை என்பது ஒருவரது நிலையை அளவிடும் கருவியேயன்றி அவரது முழுத்திறமையையும் வெளிப்படுத்தும் கண்ணாடி அல்ல என்பதில் முற்றுமுழுதான நம்பிக்கை கொண்டவர். அதிலும் மொழியாற்றல் என்பது பாடத்திட்டங்கள், பரீட்சைகள், ஒப்படைகள் என்பவற்றிற்கெல்லாம் அப்பால் சுயஈடுபாட்டோடு உள்வாங்கப் படுவதோடன்றி பலமான பாவனைத் திறனும் கொண்டதாய் அமையும் போதுதான் புலமையை எட்டுகின்றது என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டு அதையே மாணவர்கள் மத்தியில் உறுதிபடக் கூறி நின்றதோடு, அவர்கள் அதைக் கடைப்பிடிக்கக் கூடிய வழிமுறைகளையும் தெளிவாக விளக்கி நின்றவர். "சாந்தி மிஸ் பரீட்சகராயிருந்தால் மாணவர்கள் நடுங்குகிறார்கள்" என்றதொரு போலியான செய்தி மாணவர் மத்தியில் உலாவியதுண்டு.

இதன் உண்மைக்காரணம் என்னவென்றால் அவரது மதிப்பீடு துலாக்கோல் போன்றது என்பதே. அது எந்தப்பக்கமும் எக்காரணம் கொண்டும் சாய்ந்துவிடாது என்பதே. ஒரேயொரு புள்ளியாயினும் அது தேவையற்றதெனில் சாந்தி மிஸ் போடுவதுமில்லை. அதேவேளையில் தேவையானதில் ஒரு புள்ளியைக் கூட குறைத்ததுமில்லை. மாணவர்கள் பாதிக்கப்பட்டுவிடாமல் அவர்களுடைய தொடர்மதிப்பீட்டுப் புள்ளிகள் சரியாகப் போடப்படுவதில் மிகுந்த அக்கறையுடையவராக இருந்து, அது எத்தனை ஆண்டு காலமாயினும் கோப்புகளைக் கவனமாக ஆராய்ந்து சரிபார்த்து வழங்குவதில் தன்னையே வருத்திக் கொண்டார் என்பதை அவரோடு பரீட்சகர்களாக கடமையாற்றியவர்கள் நன்கறிவார்கள்.

களனி பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலமொழி பட்டதாரியான இவர் மொழிபெயர்ப்பியல், இதழியல் என்பவற்றையும் கற்றுத் தேறியவர். ஆங்கில மொழி கற்பித்தலில் பட்டப்படிப்பின் டிப்ளோமாவையும் பூர்த்தி செய்திருந்த திருமதி விக்னராசா அவர்கள் உத்தியோக வாழ்க்கையில் சிறந்த ஒரு விரிவுரையாளராக இருந்த அதேவேளை குடும்ப வாழ்க்கையில் வள்ளுவர் கண்ட வாசுகி போல் தலைசிறந்த குடும்பப் பெண்மணியாகத் திகழ்ந்தவர். சமூகத்தில் மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்த ஒரு பதவியாகிய மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியின் மனைவியாக தன் கணவரின் சாதனைகளுக்கெல்லாம் தக்க பின்புலம் அமைத்த தோடல்லாமல் இக்கட்டான காலகட்டங்களில் எல்லாம் கண் இமை காப்பது போல் தன் துணைவரின் நலனையும், பிள்ளைச் செல்வங்களின் வாழ்க்கையையும் கருத்துரன்றிக் கவனித்தவர். ஆய்வு பட்டங்களை மேற்கொள்ளும் அத்தனை திறமைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த போதும், தன் குடும்பத்தினரை ஒரு கணமேனும் பிரிந்து செல்ல விரும்பாத அவருடைய தாய்மை உள்ளம் உயர் கல்வியை நாடவில்லை. ஆனால் அண்மையில் ஆங்கிலத்தை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பித்தல் என்ற நெறியின் முதுகலைமாணி கற்கை நெறியில் (M.A. in TESL) வெற்றிகரமாகச் சித்தி பெற்று அதற்குரிய ஆய்வினை மேற்கொள்ளவிருந்த காலப்பகுதியில் அமரராகிவிட்டார் என்பது துறைசார்ந்த ஓர் பேரிழப்பாகும்.

அமரர் சாந்திகுமாரி விக்னராசா அவர்கள் தமது வாழ்க்கைக் காலத்தில் கடமைகளையும் கடவுளையும் ஒரு கணமேனும் மறந்தாரில்லை. உள்ளூர் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்த போதும், எந்நேரமும் மலர்ந்த முகத்துடன், ஒரு நிமிடமும் தாமதிக்காது விரிவுரைகளுக்கு சமூகமளித்த தன்மையினால் அங்கிருந்த எமக்கு உச்ச கட்டத்தை அடைந்த நோயின் உக்கிர தன்மையை உணர முடியாது போய்விட்டது. அமரர் அவர்கள் ஆண்டவர் மீது அளவு கடந்த நேசம் கொண்டவர். அவருடைய வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் "ஆண்டவர் எங்களோடு கூட இருக்கிறார். அவரே எங்கள் காரியங்கள்

யாவற்றையும் நடத்தி முடிக்கின்றார்” என்பதாகும். திருமதி விக்னராசா அவர்களது மிக உயர்வான பண்பொன்று மற்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு கழிவிரக்கம் கொண்டு அவர்களுக்காக இறைவனிடம் பிரார்த்திப்பதாகும். பல்கலைக்கழகத்திலே அவருடைய விரிவுரைகள் அற்ற பொழுதுகள் பல ஏனையோருக்கு பிராத்தனை புரிவதில் கழிந்திருக்கின்றது. மாணவர்களாயினும் சரி, விரிவுரையாளர்களாயினும் சரி இவருடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் துயரங்கள் அடுத்த கணமே பிரார்த்தனை வடிவில் ஆண்டவரிடம் தீர்வுக்காய் முன்வைக்கப்படும். இதற்காகவே இவரைத் தேடி வந்து ஆறுதலடைந்தோர் பலர். எத்தனையோ மாணவர்களுக்கு ஒரு தாயின் நிலையில் நின்று பல அறிவுரை கூறி ஆளாக்கியிருக்கிறார் என்பது பலர் அறியாத உண்மை. கொள்கைகள் வேறுபட்டோராயினும், மாற்றுக் கருத்துகளைக் கொண்டோராயினும் கூட “சாந்தி மிஸ்” இன் நல்ல மனதைப் புரிந்து வைத்திருந்தார்கள். அன்பு, உண்மை, நேர்மை என்பவையே அவரது அணிகலன்கள். தான் சரியென்று நினைப்பதைத் துணிந்து கூறிவிடுவதே அவரது சிறப்பியல்பு. அதனால் தான் அவரது வாழ்க்கைப் பயணம் பிறருக்கு எப்போதும் பயனுள்ளதாகவே இருந்து வந்துள்ளது. தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியோர் ஆண்டவரிடத்தில் சீக்கிரமே அழைக்கப்படுகிறார்கள் என்று கூறுவார்கள். அதனால் தானோ என்னவோ தன்னை மிகவும் நேசித்த ஓர் உயிரை தன்னருகில் ஆறுதல் கொடுக்க இறைவன் எண்ணினார் போலும். ஆனால் ஆங்கிலமொழித் துறைக்கும், யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்திற்கும், ஏன் யாழ்ப்பாண சமூகம் முழுவதற்கும் இவரது இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாததொன்றாகும்.

அவரது இழப்பின் வலியை உணர்கின்ற ஆங்கிலத் துறை “வேரென நீயிருந்தாய் அதில் நாம் வீழ்ந்துவிடாதிருந்தோம்” என்ற பாடல் வரிகளின் கருத்தாழத்தை எண்ணிப்பார்த்து ஏக்கமடைகிறது.

திருமதி.க.சிவாஜி
விரிவுரையாளர்,
ஆங்கிலமொழிக் கற்பித்தல் அலகு,
யாழ்ப்ப. பல்கலைக்கழகம்.

இது ஒரு விவர விவரம்... (faint text describing a process or method)

நன்றியரை

ACKNOWLEDGEMENT

... (faint text in the acknowledgement section)

... (faint text at the bottom of the page)

(A) இதயம் கனிந்த நன்றி நவிலல்

எமது குடும்ப எழிலரசி எம்மையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவேளை நாம் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த செய்தி கேட்டு எமது இல்லத்திற்கும், வெளிநாடுகளிலுள்ள எமது இரத்த உறவினர்களின் இல்லங்களுக்கும் சமூகம் கொடுத்து, ஆறுதல்கூறி, துக்கத்தில் கலந்துகொண்டு அனுதாபம் தெரிவித்தோருக்கும், மற்றும் தொலைபேசி, தபால், தந்தி மூலமாக அனுதாபம் தெரிவித்தவர்களுக்கும், அன்னாரின் நல்லடக்க ஆராதனை, இறுதியாத்திரை, மற்றும் அன்னாரின் இல்லத்தில் 02.08.2009ஆம் திகதி நிகழ்ந்த நன்றி நவிலல் ஆராதனைக் கூட்டத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற மதியபோசனம், முதலானவற்றில் அர்ப்பணிப்புடன் கலந்து கொண்ட உற்றார், உறவினர், நண்பர்களுக்கும், மலர்வளையங்கள், மலர்ச்செண்டுகள் வைத்தும் விமானமூலம் அனுப்பியும் மரியாதை செய்தவர்களுக்கும், துண்டுப்பிரசாரம், பத்திரிகைப் பிரசாரம் மூலம் அஞ்சலி செலுத்தியோருக்கும், மறைந்த எமது குடும்பத் தலைவிக்கு நேரில் வந்தும், தொலைபேசி, தபால், தந்தி மூலம் அஞ்சலி செலுத்திய அனைத்து மதங்களையும் சேர்ந்த ஆன்மீகக் குருமார்கள், மாட்சிமை தங்கிய பிரதம நீதியரசர், ஏனைய நீதியரசர்கள், நீதிபதிகள், நீதிவான்கள் உட்பட சட்டத்தரணிகள், நீதிமன்ற உத்தியோகத்தர்கள், ஊழியர்கள்;

அத்துடன் சிறப்பாக மாண்புமிகு அமைச்சர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், யாழ் அரசு அதிபர், யாழ் பல்கலைக்கழக வேந்தர், உபவேந்தர் உட்பட பல்கலைக்கழக சமூகத்தினர், கல்விமான்கள், அரசு, அரசுசார்பற்ற நிறுவனங்களின் அதிகாரிகள், கானான் ஜெபஆலய ஊழியர்கள், பாதுகாப்பு உயரதிகாரிகள், சிறைச்சாலை அதிகாரிகள், கல்லூரி அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், உற்றார், உறவினர் யாவருக்கும் எமது மனம் நெகிழ்ந்த நன்றிகள்.

மேலும், அன்னார் நோயுற்று யாழ். போதனா வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற்ற சமயங்களில் வைத்திய சேவை புரிந்த வைத்திய நிபுணர் நடராசா ஜெயக்குமாரன் உட்பட ஏனைய வைத்திய நிபுணர்கள், வைத்திய கலாநிதிகள், ஆண்-பெண் தாதிமார்கள், ஊழியர்கள், மின்கிரண சேவைப் (X-rays) பிரிவுத் தொழில் நுட்ப வியலாளர்கள், குறிப்பாக “ரேடியாலஜி” (Radiology) பிரிவினருக்கும் எமது இதயங்கனிந்த நன்றிகள்.

தென்இந்திய திருச்சபையின் யாழ் ஆதீனத்தின் வட்டுக்கோட்டை பேராலயத்தில் நடைபெற்ற நல்லடக்க ஆராதனைக்கு அன்னாரின் இல்லத்திலிருந்து புறப்பட்ட இறுதி யாத்திரை, நல்லடக்க ஆராதனை என்பவற்றை சீரும் சிறப்புமாக நிறைவேற்ற பலவழிகளில் அர்ப்பணிப்புடன் பங்களிப்புச் செய்த தென்இந்திய திருச்சபை யாழ் ஆதீன பேராயர் அதி வண கலாநிதி டானியல். எஸ். தியாகராசா அவர்கள் உட்பட குருமார்கள், கானான்சிறுவர் இல்லத்தினர், பொலிஸ், இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் உட்பட பாதுகாப்புப்படை வீரர்கள், குடாநாட்டு நீதிமன்றங்களின் ஊழியர்கள், உறவினர், நண்பர்களுக்கும் மேலும் பேராலயத்தில் நடைபெற்ற நல்லடக்க ஆராதனை நிகழ்ச்சியிலும், அன்னாரின் இல்லத்தில் நடைபெற்ற நன்றி நவிலல் ஆராதனைக் கூட்டத்திலும் புகழ் அஞ்சலியுரை நிகழ்த்திய மதகுருமார்கள், கௌரவ அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா, கௌரவ நீதிபதிகள், அரசாங்க அதிபர், செஞ்சொற்செல்வர் திரு. ஆறு திருமுருகன், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், சட்டத்தரணிகள், நண்பர்கள், உறவினர்கள் உட்பட அனைவருக்கும் எமது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

-கணவர், பிள்ளைகள், மருமகன், பேரன் -

(B) SINCERE THANKS

We would be failing in our duty if we do not place on record our deep debt of gratitude and sincere thanks-

- *To Hon. Justice K. Sripavan, Supreme Court Judge for honouring Shanthi by accepting our invitation to be the chief guest to release this tribute volume.*
- *To each and every distinguish personalities for their valuable contributions as Tributes and Condolence messages which have enriched the value of this volume.*
- *Our family members Canagarajahs, Yogalingams, Alagarajahs, Anjalina Thanjaratnams, Anusha Arulampalams, Mylvaganam Krishnadasans and family friend Ulaganathans of U.K. for their financial assistance to this volume.*
- *Mr. Aruthirumurugan, Mr. Shanmugalingan, Vice Chancellor, Mr. Noel A. Vimalendran, principal, Jaffna College, Mr. K. Neelakandan and Bumby Thanjaratnam for their prompt and willing assistance.*
- *Mr. & Mrs. Sivaji for reading the proof of the materials.*
- *Mr. M. Sivaskaran, Miss. Tharsika Gunaratnam and Miss. S. Sivabalini for their devoted service in computer typing.*
- *Mr. T. Thushanth, Mr. V. Sureshan and Mr. R. Sabesan for their devoted assistance in photography.*
- *Mr.V. Prabakaran and his staff of Jeyaram Printers for a splendid job done.*
- *Lastly but not least to all those who have helped us, for without their help our task would have more difficult and our efforts less productive.*

-Shanthi's family members-

காசநகர விஸ்தாரணம்
இலங்கை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்
இலங்கை
UNIVERSITY OF JAFFNA
SRI LANKA

*I try to give to the poor people for love what the rich could get for money.
No, I wouldn't touch a leper for a thousand pounds;
yet I willingly cure him for the love of God.*

-Mother Theresa-